

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

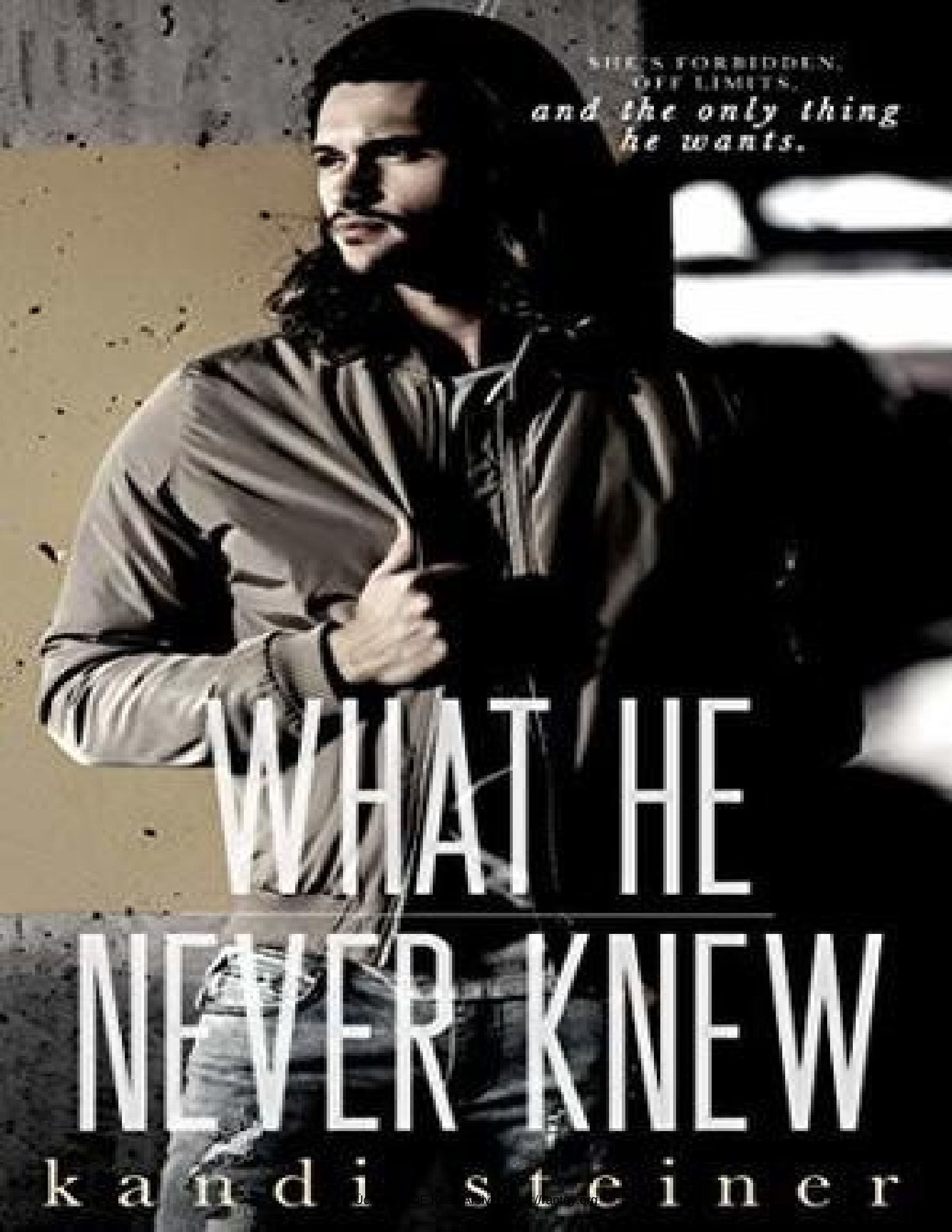
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE'S FORBIDDEN,
OFF LIMITS,
*and the only thing
he wants.*

WHAT HE NEVER KNEW

k a n d i s t e i n e r

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Telif Hakkı (C) 2019 Kandi Steiner
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Kandi Steiner tarafından yayınlandı

Düzenleyen: Elaine York/Allusion Graphics, LLC/ Yayıncılık ve Kitap Formatlama, www.allusiongraphics.com

Kapak Fotoğrafı: Perrywinkle Kapak Tasarımı:

Kandi Steiner

Bıçimlendirme: Elaine York/Allusion Graphics, LLC/Yayıncılık ve Kitap Bıçimlendirme, www.allusiongraphics.com

TABLE OF CONTENTS

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onbeşinci Onuncu](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onaltı Bölüm](#)

[BölümOnbirinci](#)

[Oniki Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Sonsöz](#)

[Yazardan Bir Not What He](#)

[Never Knew Çalma Listesi](#)

[Teşekkür](#)

[Önsöz - Yanlış Oyun Bölüm 1 -](#)

[Yanlış Oyun Kandi Steiner'dan](#)

[daha fazlası Yazar Hakkında](#)

"Birbirimizi
incitmek
istemiyoruz
ama biz .
ve belki de
nasıl olursa
olsun
Birbirimiz için
haklıyız,
biz her zaman küçük olacağız
çok yanlış."
- Beau Taplin

PROLOGUE

Sarah

Ben kurt gibi ağlayan kızdım.

Bu, çocukluğumda beni yalan söylemeye karşı uyaran ve hiç unutmadığım bir hikâyeydi. Annemle babam, *gerçekten bir kurt yoksa kurt diye ağlama, yoksa bir kurt olduğunda kimse sana inanmaz*, derlerdi.

Yeterince basit görünüyordu. O zamandan beri bu hikayeyi aklımın bir köşesinde tutuyor, yalan söylemenin olası sonuçlarını tartıyordum. Gerçekten yapmadıysam odamı temizlediğimi asla söylemedim ya da hasta değilsem hasta olduğumu söylemedim. Bu hikaye beni dürüstçe korkutmuştu. Ondan ders almıştım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Şimdi, yirmi bir yaşındaki halimle, Florida'nın kuzeyindeki üniversite yurt odamın eski, misk kokulu zemininde oturuyor, artık uyuşmuş yüzümü gözyaşlarım boyuyor ve bu dersin benim için kayıp olup olmadığını merak ediyordum. Çünkü bana yalan söylersen, yalancı olarak tanınırsan ne olacağını öğretmişlerdi... ama doğruyu söylersen ne olacağını atlamışlardı.

Gerçekten önemli olmadığı ortaya çıktı. Her kimse sana inanmayacaktı.

Ben kurt gibi ağlayan kızdım.

Benim kurdum dört ayak üzerinde yürüyen ve sürü halinde avlanan türden değildi, avını yemeden önce merhametle öldüren türden de değildi. Hayır, benim kurdum iki ayak üzerinde yürür, en iyi takım elbiseleri giyer ve iyi eğitilmiş bir adamın zarafetiyle konuşurdu. Saçları siyahtı ve bir tutam gri vardı, belki de bu yüzden onu bir kurt olarak görüyordum. Belki de bu yüzden çocukken dinlediğim hikâyeye, kurdumla ilgili düşünebildiğim tek şeydi

- Saygın piyano profesörüm kılığına girerek, bana Beethoven'ın *Ayıışığı Sonatı*'ni çalmayı öğrettiği odada bileklerimi morarttı ve kalçalarımı açtı.

Gözlerimi kırıştırdım, kollarımı dizlerimi tuttukları yerden çözdüm ve bacaklarımı bıraktım. Tüm niyet ve amaçlar için, onlar

daha önce sahip olduğum bacakların aynısıydı. Aynı görünüyorlardı ama bana yabancı geliyorlardı, sanki başka birinin bacakları gibiydiler. Elbette, işbirliği yaparsam her şeyin yoluna gireceğini söyleyen bir adam için genişçe açılmış olan benim bacaklarım olamazdı.

Bir şeyler hissedebilmeyi diledim - öfke, üzüntü, kızgınlık - herhangi bir şey. Ama sanki Pasifik Okyanusu'nun en buzlu, en siyah derinliklerine batmış gibiydim, sanki tüm vücudum tutulmuştu ama yine de nefes alıyordum.

Hala hayattaydım.

Ve belki de en kötü kısmı buydu.

Telefonum annemden gelen ve beni ne zaman eve beklediğini soran bir mesajla çaldı - evimiz Atlanta, Georgia'daki iki yatak odalı küçük dairemizdi. Bildiği kadarıyla dünkü kayda değer tek olay kış tatilinden önceki son finalimdi. Bildiği kadarıyla, aklımdaki tek şey eve dönüp ona ve onun tatil yemeklerine ulaşmaktı.

Bildiği kadarıyla, küçük kızı hâlâ bakireydi.

Tekrar göz kırptım ve arabamı yüklediğime ve gece yarısından biraz sonra yanaşacağıma dair bir mesaj gönderdim.

Sadece kısmi bir yalan.

Annemin Atlanta dışındaki iki yatak odalı dairesine gece yarısından biraz sonra varacaktım ve arabamı - saklamak istediğim çok az şeyle birlikte - yüklüyordum. Çoğunlukla, her şeyi geride bırakıyordum. Hepsini yakmak istiyordum ama üniversitem olan cehennem çukurunda bırakmaya karar verdim.

Düne kadar burası benim evimdi. Dün geceye kadar, lisede piyano çalışmak için arkadaşlarıyla dışarı çıkmayı feda eden, gözleri parlayan, müzik aşığı bir kız olarak istediğim her şeydi. Şu ana kadar Bramlock Üniversitesi olmak istediğim her yerd.

Artık orası benim hapishanemdi.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Bu gece kış tatili için ayrılıyordum ve bir daha *asla* geri dönmeyecektim.

Sanki bu gerçek içimdeki son yakıt parçasıymış gibi yerden fırladım ve doğruca küçük banyoma girdim. Oda arkadaşım ve en yakın dostum Reneé ile aynı banyoyu paylaşıyordum ama o çoktan finallerini bitirmiş ve tatil için eve dönmüştü. Onu özleyeceğimi biliyordum.

Neden geri dönmeyeceğimi ona asla söylemeyeceğimi de biliyordum.

Duşı olabildiğince sıcak tuttum, o kadar sıcaktı ki soyunamadan buhar aynayı buğulandırdı. Giysilerimi zaten yığılı olan ve anneme gittiğimde halletmeye hazır olduğum çamaşır sepetine atmaya zahmet etmedim. Onun yerine yırtık taytları çöpe attım. Etek, ve süveter de hemen ardından geldi ve sıcak duşa girmeden önce onlara ikinci kez bakmadım bile.

Yakmasına rağmen sudan uzaklaşmadım. Koyu sarı tenim protesto için kızgın bir kırmızıya dönüştü, sinir sistemim beni yaralanmaya karşı uyarıyordu ama hayatta kalacağımı biliyordum.

Eğer dün geceyi atlatabildiysem, her şeyi atlatabilirim.

Ben kurt diye bağıran kızdım.

Duş almayı bekledim, çünkü hep öyle derlerdi. *Tecavüze uğradıktan sonra duş almayın.* Sanki bitlenmek ya da grip olmak kadar basit bir şeymiş gibi, birinci sınıf oryantasyonunda size bir düdük ve başınıza gelirse ne yapmanız gerektiğine dair bir liste verirler. *İşte bu tecavüzü nasıl düzelteceğin, çocuğum. Bu broşürü al.*

Tüm bu cüretkârlığa yüksek sesle güldüm, sonunda çıplak sırtımdan aşağı dökülen suya alıştım. Bana verdikleri düdük masamın çekmecesinin dibinde bir yerlerde gömülüydü. Eğer yanımda olsaydı, ona ulaşabilir, birinin duyabileceği kadar yüksek sesle üfleyebilir miydim?

Ama bu düşünceyi kafamdan attım, çünkü zaten bir önemi olmayacaktı.

Ben doğru olanı yaptım.

Gerekli tüm adımları attım.

Duş almadım ve müzik direktörüne gidip ona hikâyemi anlattım.

Ona morlukları gösterdim ve her işkence anını yeniden yaşadım, o ise dudaklarını birbirine bastırdı, kaşları sempatik bir şekilde büküldü ve ben saldırıyı yeniden canlandırırken başını salladı.

Sonra elimi tuttu, sıktı ve bunun aramızda kalmasının en iyisi olduğunu söyledi.

Bu.

Sanki oda arkadaşımın sakladığım küçük beyaz bir yalandan ya da içeri girip onun yanlış yaptığına tanık olduğum bir şeyden bahsediyormuş gibi. *Bu aramızda kalsın,* demişti Dr. Chores. *Bunlar güçlü iddialar ve eğer bu suçlamaları kabul etmezsen önünde çok zor yıllar olacak.*

onları takip edin. Bu gece eve gidin ve ne söylediğinizi, daha da önemlisi kimin hakkında söylediğinizi düşünün."

Çünkü benim kurdum Bramlock Üniversitesi'nin gözünde bir kurt değildi. Onların gözünde o bir tanrıydı.

O bir piyano efsanesiydi, müzik programımız için bir nimetti. *Tanrıya şükür Florida'da emekli olmak istemişti*, derlerdi, çünkü üniversitemiz oradaydı. Bu kadar saygı duyulan, bu kadar başarılı bir adam nasıl olur da öğrencisine tecavüz etmek gibi korkunç bir şey yapabilirdi?

Su soğumaya başladığında bacaklarımın arasındaki kurdun acısını hissettim. O aptal tecavüz broşürlerinde size söylemedikleri bir şey daha var. Kimse size bakire olduğunuzda tecavüzün sadece bir istila gibi hissettirmediğini söylemiyor. Sanki içinizden dışınıza doğru sökülüyormuşsunuz, saldırganınız sizi ikiye bölüyormuş gibi hissedersiniz. Ve sanırım bir bakıma öyle de oldu. Eskiden olduğum kişinin yarısı hala oradaydı, *bir yerlerde*, ama diğer yarısı?

Kime dönüştüğünü bile bilmiyordum.

yaşardı, bir gün kendimi sevdiğim adama verme hayalim, beton bir duvara dikkatsizce fırlatılmış kırılğan bir çay bardağı gibi paramparça oldu. Sanki şimdi kendimi koruyabilirmişim, sanki geriye kalan hasarlı eşyalarımı koruyabilirmişim gibi kendi içime kıvrıldım.

Sanki ben yapabilsem bile kimse onları isteyecekmiş gibi.

Bacaklarımın arasındaki o acı beni çıldırtmaya yetiyordu, orada kimin olduğunu sürekli hatırlatıyordu. Bakmak istemedim, dokunmak istemedim, ne olduğuna dair daha fazla kanıt istemedim. Bunun yerine, musluğu kapatmak için elimi ustalıkla uzattım. Sırtımı soğuk fayans duvara dayadım ve tekrar oturana kadar aşağı kaydım, dizlerimi göğsüme yasladım, ellerim ıslak, vahşi ve kıvrırcık saçlarımdaydı.

Ne beklediğimi bilmiyordum.

Söyledikleri her şey çok kolaymış gibi geliyor. Saldırıya mı uğradınız? Birine söylersin - ve her şey yoluna girer. Ancak babamın ölmeden önce bana öğrettiği bir şey varsa o da eylemlerin sözlerden daha yüksek sesle konuştuğudur. Ve tecavüz vakaları söz konusu olduğunda eylemler açık ve netti.

Kurbana nadiren inanılırdı. İnanıldığında da mahkemeyi nadiren kazanırdı. Kazandığında da saldırgan nadiren ceza aldı. Aldığında da nadiren cezasının tamamını çekmişti.

Gerçek şu ki, kazanmak diye bir şey yoktu - tecavüze uğradığınızda olmazdı. Size dokunan ilk erkek bunu izin istemeden, önce sizi öpmeden, sizi sevdiğini söylemeden yaptığına değil.

Yurt odamdaki duşun o soğuk, ıslak, fayans zemininde, evimin başından beri canavarlarla dolu olduğunu fark ettim. Sadece onları daha önce hiç görmemiştim. Artık görmüştüm ve geri dönüşü yoktu.

Ben kurt gibi ağlayan kızdım.

Ama kurda izin veren kız olmayacağıma dair kendime söz verdim.
Kazan.

Reese

Charlie'nin ailesinin evinin önünden arabama doğru attığım her adımda botlarım [eski](#), [kirli](#) [kari](#) çıkırdatıyordu. Ellerim ceplerimdeydi, gözlerim ayaklarımdaydı ama aklım hâlâ o evin içindeydi.

Kalbim hâlâ o evin içindeydi.

Mazoşist olduğum gerçeğine uzun zamandır teslim olmuşum. Akli başında başka hangi erkek, kendisini açıkça reddettikten sonra bir kadın ve ailesiyle iletişim kurmaya devam ederdi ki? Charlie ben küçükken en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiydi ama o her zaman daha fazlası olmuştu. İkimiz de bunu biliyorduk. Ve hayat beni buraya, Pittsburgh'a ve ona geri getirdiğinde

- Sonunda şansımız olur diye düşünmüştüm.

Evli olması benim için önemli değildi, ne kadar mutsuz olduğunu gördüğümde değil. Ama evli bir kadının peşinden giden, beni seçmemesinin mümkün olmadığını düşünen aptal, bencil, ukala bir orospu çocuğuydum.

Anlaşılan kocası onu savaşımadan bırakmayacaktı.

Aylarca o kadının aşkı için, kalbi için savaştık ve sonunda Cameron kazandı.

Tam o anda bırakmalıydım.

Farklı bir şehre ya da tamamen farklı bir eyalete taşınmalıydım. Charlie'den başlayarak onları hayatımın her alanından dışlamalıydım. Ama bunun yerine, ikimizin de okuduğu okulda onu uzaktan izledim.

benim olmasını dileyerek, fikrini değiştirmenin bir yolu olmasını dileyerek çalıştım.

Elbette bu konuda asla harekete gemeyecektim ve bu sözü hem kendime hem de ona vermiştim. Onu seviyordum ve onu sevdiğim için kararına saygı duyuyordum. Eğer Cameron onun istediği kişiye, onu mutlu eden kişiye, benim için önemli olan tek şey buydu.

En azından yleydi... Charlie'nin karnının yuvarlaklaştığını, büyüdüğünü fark edene ve dudaklarından o iki kelimeyi duyana kadar.

Ben hamileyim.

O anı hatırlayınca midem bulandı ve bugün aldığım haberi de eklediğimde araba yoluna kadar kaydı. Çünkü hamile olduğunu öğrendiğimde hissettiklerim ne kadar ağır olursa olsun, çocuğun benden olmadığını söylediğinde hissedeceklerimle asla boy lşemezdi.

Daisy benim değildi.

Charlie'nin kapımdan içeri girip Cameron'la kalacağını söylediği günden bu yana on sekiz uzun ay geçmişti ve tüm bu süre boyunca karnındaki çocuğun bizim olup olmadığını merak etmiştim. Daisy doğduğunda, buna katlanmak benim için çok zordu. Gururumu ayaklar altına alıp kocasına gittim ve uzaktan bir "amca" olarak bile olsa çocuğun hayatının bir parçası olmama izin vermesi için ona *yalvardım*.

Cameron benden beş kat daha erkek olduğu için kabul etti.

Bunca zamandır merak ediyordum. Bunca zaman, düşündüm *ki*.

Ve bugün, Charlie düşüncelerimi susturdu. Babalık testi yaptırmıştı ve Daisy Cameron'ındı.

Eski arabamın kapısını açtığımda gıcırdadı ve içeri daldım, kapı kapandığında ve çok sessiz araçta yalnız kaldığımda kulaklarım çınladı. Anahtarı kontağa soktum ama motoru alıştırmadım. Bunun yerine ellerim kuağıma düştü ve sanki her şeyin suçlusu oymuş gibi direksiyon simidine baktım.

Sonra da dvdm.

Yumruklarım havada uçuşurken boğazımdan çığlıklar koptu ve sadece bir mafsalsal çatlaması ve korna sesi beni durdurdu. Direksiyonu iki elimle kavradım, nefesimi düzene sokmaya çalışırken göğsüm kabarıyordu. Gözlerim kapandı ve bir elimi uzun saçlarımın arasında gezdirerek tutuşumu gevşettim, ardından derin bir i çektim.

Bu kadar.

Beni Charlie'ye bağlayan son şeyin aslında bir bağ olmadığı ortaya çıktı. O benim değildi, uzun zamandır da değildi... belki de hiç olmayacaktı. Ama o ana kadar, o son darbeye kadar buna gerçekten inanmamıştım.

Hala umudum vardı.

Hala bir şans olduğunu düşünüyordum.

Ve tüm bunların altında, onu unutmanın ya da hayatıma devam etmenin yakınından bile acınası gerçeğini saklamaya çalışıyordum.

Bir buçuk yıl oldu ve hala tek düşündüğüm oydu. Bir buçuk yıl ve hala tek istediğim oydu.

Telefonum Charlie'nin beni girmeye ikna ettiği aptal flört uygulamasından gelen bir başka bildirimle çaldı ve cebimden çıkarıp uygulamayı ve içindeki tüm mesajları parmağımın iki dokunuşuyla sildim.

Başımı baş dayanağına yasladım ve kalbim göğsümün içinde acıyla sıkıştı. Bu acıyı artık hissedebildiğime bile şaşırmıştım, aylar uzadıkça ve hayat devam ettikçe hiçbir şekilde azalmadığına şaşırmıştım. Acaba bu artık benim kalıcı bir parçam mıydı, Charlie Pierce'ı geride bırakabileceğim bir zaman var mıydı?

Daisy'nin benim olma ihtimali ona olan son bağlılığımı. Daha fazla dayanmak için bir bahanem yoktu.

Ve yine de, gitmesine izin vermeyi hayal bile edemezdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://t.me/evrangelia>

CHAPTER ONE

Sarah

Tuhaf Denizyıldızı.

Neon tabelaya bakarken parmaklarım boynumdan sarkan kristalin etrafında dönüyordu, beyaz yazı sanatsal bir pembe denizyıldızının etrafında zarifçe dans ediyordu. Randall Amca arabasını valeyeye veren çalışanla şakalaşıyordu ve yanıma gelip elini omzuma attığında hâlâ gülüyordu.

Ben irkildim, amcamın kaşları birbirine çarptı ve elini tekrar yanına indirdi.

"İşte burası," dedi, gözleri benimkileri tabelaya kadar takip ederek. Bana tekrar bakmadan önce ikimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. "Biliyor musun, bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin. Buradayken çalışmana gerek yok. Sadece gelme nedenine odaklan ve-"

"Çalışmak zorundayım," diye araya girdim. "yapmaya devam etmem gerekiyor ve ayrıca sana kira ödeyeceğim."

Randall Amca neredeyse gülerek, "Bize kira ödemiyorsunuz," dedi. "Bu çok saçma."

"Ama-"

"Bak," dedi, restoranın diğer müşterilerinin geçebilmesi için beni kenara çekerek. Elleri kollarımı çevreledi ve ben yine irkildim. "Annen gibi güçlü bir iradeye sahip olduğunu biliyorum ve ikinizin de bu yönünü seviyorum. Ama lütfen Sarah - bize kira ödemek konusunda endişelenme. Eğer çalışmak ve para biriktirmek istiyorsan, *bunu* anlarım. Bunun yerine bize ödeyeceğin parayı birikimine yatır." Gülümsedi. "Yeğenimizle vakit geçirdiğimiz için çok mutluyuz. Seni istediğimiz kadar sık göremiyoruz ve bu hayalinin peşinden gitmene yardımcı olmaktan mutluluk duyuyoruz."

Tartışmak için ağzımı açtım ama Randall Amca kalın, beyaz, tırtıl gibi bir kaşını kaldırdı, sanki bu konuda onu yenmeye çalışmam için bana meydan okur gibiydi. İkimiz de sonunda kaybedeceğimi biliyorduk.

Bunun yerine derin bir iç geçirdim ve başımı salladım.

"İşte benim kızım," dedi. "Şimdi içeri girelim ve seni herkesle tanıştırayım."

Önümden tırıs tırıs gitti ve ben de onu takip etmeden önce ellerimi ceplerine soktum.

Pennsylvania benim gözümde her zaman bir kış harikalar diyarı olmuştu. Randall Amca babamın tek erkek kardeşi idi ve babam güneye gidip Atlanta'da üniversiteye devam ettikten sonra orada politikaya atılırken o burada ailesiyle birlikte kalmıştı. Özellikle büyükannem ve büyükbabam hayattayken neredeyse her Noel'de Pennsylvania'yı ziyaret ederdik ve babamla kızak kayma ve annemle sıcak kakao yapma anılarım vardı. Güneyin sıcağından ve neminden uzak bir Noel diyarına kaçışımızdı.

Ama Mayıs ayıydı, yaz çiçek açmaya hazırdı ve Pennsylvania baharda farklıydı. Rüzgâr yanımdan geçerken hava hâlâ serin ve gevrekti ama akşam havası ılıktı, güneş gökyüzünde tembel tembel ilerliyordu. Yılın bu zamanında burası bir kış harikalar diyarı değildi, ama burası benim evim olacaktı... şey, ne kadar süreceğinden tam olarak emin değildim. Olmam gereken yere ulaşmam ne kadar sürerse o kadar sürecekti sanırım. Beni yanlarına almayı kabul ettikleri için teyzem ve amcama minnettardım.

Ve bana Reese Walker'la bağlantı kurdurduğun için.

Geçtiğimiz yıl bana meydan okudu, beni sınadı, değiştirdi. Piyano çalmamı engelleyen sakatlığım yetmezmiş gibi, sakatlığımın üstesinden gelmeme yardımcı olması gereken profesör tarafından piyanonun altında yere serilmiştim. Daha iyi olmama yardım etmesi gerekirken, kısmen kırılmış olan beni almış ve tamamen paramparça etmişti.

Ve pes etmek istedim.

Havlu atmak, pes etmek, teslim olmak istedim. Kış tatili için eve gittiğimde yaptığım da buydu. Anneme geri dönmeyeceğimi söyledim ve mezun olmama sadece bir dönem kaldığı için bundan hoşlanmadı. Beni anlamadı. Peki ya kafamı kazıtıp gardırobumu tamamen değiştirdiğimde?

Endişelenmekten tamamen çılgına dönmüştü.

Annem bir terapistti ve özel odağı başarısız evlilikler olsa da, büyümekte olan bir çocuk olarak her zaman bana kilitlenmişti. İşaretlerimi, sevgi ve ilgi taleplerimi ben daha anlamadan önce okurdu.

kendim. Yani, kafamı kazıtıp mezuniyetten bir dönem önce okulu mu bıraktım? Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu.

Neyse ki annem önce bir anne, sonra da bir terapistti.

Beni kendi halime bırakmasının, iyi olduğuma inanması için yalvardığımda anlayışla başını sallamasının onu öldürdüğünü biliyordum ama zamana ihtiyacım vardı. Boşluğa ihtiyacım vardı. Hazır olduğumda ona geldim ve tekrar piyano çalışmak istediğimi söyledim.

Kendi tarzımda.

Bramlock'a geri dönmeyecektim ve bilse de bilmese de annem beni destekliyordu. Bunun yerine, babamın sık sık bahsettiği, internetten takip ettiğim ve sakatlığımın üstesinden gelmeme gerçekten yardımcı olabileceğine inandığım bir adamı düşündüm.

Çünkü kurdum benden ne kadar çalmış olursa olsun, hayallerimi çalmasına izin veremezdim.

Sakatlığım tekrarlayan zorlanma sakatlığıydı ve üstesinden gelmek kolay değildi. Bramlock'tan ayrılmadan önce iyileşmek için çok dağınık bir yoldaydım ve Atlanta'daki hayata alıştıktan sonra kendim üzerinde daha fazla çalıştım.

Ama tek başıma ancak bir yere kadar gidebilirdim.

Hayallerimi gerçekleştirmek istiyorsam profesyonel yardıma ihtiyacım vardı ve bunun gerçekleşmesi için *her şeyi* yapardım.

Amcamın peşinden giderken acele etmedim, kalabalık şehir merkezinin ve burada kaldığım sürece çalışacağım restoranın manzarasını seyrettim. Artık onu, gideceğimiz yere giderken birkaç kez durdurulacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Görünüşe göre Pittsburgh'daki neredeyse herkes tarafından tanınıyordu ve kesinlikle şehrin hemen dışındaki küçük bir ilçe olan Mount Lebanon'daki herkes tarafından tanınıyordu. Ülkedeki en iyi hazırlık okullarından biri olan Westchester Prep'in müdürüydü ve toplumdaki itibarı çok güçlüydü.

Yine de, onunla birlikteyken, sadece o ve Betty teyzem olduğu zamanlardan çok daha fazla meraklı bakışa maruz kalıyordu.

Eğer teyzem ve eniştem ben yanlarındayken kaşların kalktığını ve fısıltıların sustuğunu fark ettilerse, umursamıyormuş gibi yaparlardı. Ama ben bu tür bakışlara alışmıştım.

sağlayamadım.

En azından onlarla değil.

Teyzem ve eniştemin tenleri kremesi beyaz, gözleri buz mavisiydi ve her ikisinin de saçları şimdi beyaz olsa da, sarı oldukları kolayca anlaşılıyordu. Amcam babama o kadar çok benziyordu ki, bu beni sık sık durduruyordu. Amcamın mavi gözlerinde her zaman babamda gördüğüm şefkati görürdüm. Ve o gülümsediğinde, kalbim babamın gülümsemesini tekrar görme arzusuyla sıkıştırdı.

Her şeyimi verirdim.

Evet, teyzem ve eniştem her zaman etkilemek için giyinirlerdi, kiminle karşılaşacaklarını asla bilemezlerdi ve teyzemi henüz boynunda incileri olmadan görmemiştim - pijamaları içinde bile.

O zaman herkesin cevabını aradığı soru, *neden* genç, acayip uzun boylu, bol kıyafetli ve kel kafalı siyah bir kadınla yürüdükleriydi?

Belki daha önce bu kadar sarsıcı olmazdı - parlak ve neşeli kıyafetler giydiğimde, pembeler, sarılar ve turuncular dolabımın çoğunluğunu oluştururken. Belki saçlarım kıvrıkcık ve kabarıkken, yüzümü çenemin altında biten vahşi ama kadınsı bir bobla çerçevelerken - belki bunu yutmak daha kolay olurdu.

Ama şimdi var olan ben? İlgi görmek istemiyordu. Güzel, cazip ya da herhangi bir şekilde dokunulabilir olarak görülmek istemiyordu. Ben de dışını içiyle uyumlu olacak şekilde boyadım.

Artık karanlıktaydım.

Koyu ten, koyu giysiler, koyu gözler. Saç yok. Mücevher yok.

Dünyayla iletişim kurmak istememin tek yolu müziğimdi ve bunu yapmak için seksi ya da sevimli olmam gerekmiyordu.

Yine de, amcamla yürürken karşılaştığım bakışlar, etkilemek için giyindiğimde *karşılaştığım* bakışlara benziyordu - tek farkları daha sert, daha meraklı ve hazmetmesi daha zor olmalarıydı. Belki de amcam da babamla aynı gözlere sahip olmasına rağmen, *onunla* yürürken kendimi hiç yabancı hissetmemiştim. Babam, annem ve ben, bir aile biriminden daha fazlası ya da daha azı değildik. Ve en çok birlikte olduğumuzda mutlu olurduk.

O zamanları özledim.

Rezervasyon masasına vardığımızda tatlı, güler yüzlü genç esmer "Bay Henderson!" diye selam verdi. Gülümsemesi yüzünün yarısı kadardı, yanakları pembe ve yuvarlaktı. "Bu akşam sizi görmek çok güzel. Sizi her zamanki masanıza alayım mı, yoksa bu akşam yeni bir koltuk denemek ister misiniz?"

"Oh, her zamanki gibi mükemmel," diye cevap verdi amcam, gülümsemesi aynı derecede büyüktü. "Bu gece özel bir misafirim var, lütfen en sevdiğim şaraptan bir şişeyi en kısa zamanda getirin."

"Olur efendim," dedi. "O zaman sizi geri götüreyim mi?"

"Bunu kendi başımıza yapabiliriz. Yol boyunca uğrayıp birkaç kişiye merhaba demek istiyorum." Ev sahibesine göz kırptı ve karşılığında sırtıtışına bakılırsa, muhtemelen doğrudan masasına gitmediğini hayal ettim.

Amcam restoranın içine doğru ilerlerken onu takip ettim ve odanın merkezinde asılı duran büyük, zarif avizeyi görünce nefesim kesildi. Avize yavaşça dönerken binlerce kristal ışıldıyor, her saniye yeni bir şekil alıyordu. Restoranın geri kalanı derin, romantik gölgeler içinde saklıydı; duvarlar pelüş bir kestane rengi ve yerler güzelce boyanmış kestane ağacıydı. Avizenin ışığı ahşap üzerinde dans , kirşler karanlığın içinde kaybolmadan önce şekil değiştiriyordu. Kesinlikle büyüleyiciydi ve kendimi avizenin tepesinden aşağıya damlıyormuş gibi görünen elmaslara bakarken buldum.

Restoranın ortasında duran diğer nesneyi bulana kadar her bir boncuğunu takip ettim.

Piyano.

Yürümeyi bıraktığımda amcam durakladı ve omzunun üzerinden gülümseyerek bana baktı. "Ah, görüyorum ki ana cazibe merkezini bulman uzun sürmemiş, değil mi?"

"Çok güzel," diye fısıldadım, koyu renkli mücevher maununa, zengin altın aksanlara ve fildişi tuşlara bakarken. Piyanonun en az elli bin dolara mal olduğunu anlamak için yaklaşmama bile gerek yoktu.

Randall Amca başını salladı. "Gerçekten de öyle. Çalışmasını duyana kadar bekleyin."

Parmaklarım onu çalan kişi olmak için kaşınıyordu, ancak yemek için bir araba taksidinden daha fazla para ödeyen insanlarla dolu bu restoranın ortasında oturmayı hayal edemiyordum. Kinky Starfish sadece yemek için gidilen bir yer değil, tüm gece süren bir deneyimdi. Yavaş yavaş yemeniz, masanızdakilerle harika bir sohbetin tadını çıkarmanız ve sadece doymak için değil, unutulmaz bir akşam yaşamak için yemeniz amacıyla geceye yayılmış dört yemek vardı.

Akşam yemeğiniz mükemmeldi, servisiniz aynıydı ve eğlence?

Meşhur Reese Walker'dan daha iyisi olamazdı.

"Ne zaman başlıyor?" Gözlerim hâlâ piyanonun tasarımında gezinirken sordum. Avizenin ışıklarının tuşların üzerinde nasıl oynadığını, nasıl rüya gibi ve romantik bir atmosfer yarattığını fark ettim.

"Sanırım bir saat içinde burada olur," dedi amcam saatine bakarak. "Hadi, oturmadan önce seni birkaç kişiyle tanıştırayım."

Tekrar yürümeye başladığımızda midem altüst oldu, heyecandan içim içime sığmıyordu. Amcam beni herkesle tanıştıırken yanından geçtiğimiz diğer müşterilere gülümseyip selam verdim ama gözlerimi piyanodan alamıyordum. Reese Walker'ı sadece bir saat içinde çalarken göreceğime inanamıyordum - hem de internet üzerinden değil, gerçek hayatta.

Ve benimle çalışmayı kabul etti.

Ben. Piyangoyu kazanmak kadar olası bir hayali olan üniversite terk. Amcamın bağlantıları olduğunu biliyordum ama ona bunun mümkün olup olmadığını, zamanımın en etkili genç piyanistlerinden birinden ders alıp alamayacağımı sorduğumda, kesinlikle mümkün olmadığını düşündüm. Reese Walker, New York'tan ayrıldıktan sonra müzik dünyasından elini eteğini çekmiş bir münzeviydi. Westchester'da genç öğrencilerle çalışmak ve ara sıra The Kinky Starfish'te çalmak dışında hiçbir şey yapmıyordu.

Amcam nasıl oldu da Juilliard mezunu ve piyano efsanesi bir adamı hiç kimseyle çalışmaya ikna etti, aklım almıyor.

Öte yandan, Reese Walker yeteneğini tam olarak kullanamamıştı. Müzik dünyasında şeyden çok başını belaya sokmasıyla tanınırdı. Belki de bu yüzden sakatlığımın üstesinden gelmek için yardıma ihtiyacım olduğunu fark ettiğimde onu düşünmüştüm - çünkü onda kendimde hissettiğim bir şeyi görmüştüm. Piyano ile ilişkisi çalkantılıydı ve kariyeri geleneksel olmaktan çok uzaktı.

Ama internette onun çaldığı videoları izlemiştim. Ellerinin tuşlar üzerinde nasıl büyülü bir şekilde hareket ettiğini, vücudunun müzikle birlikte nasıl eğildiğini, ruhunun her notaya nasıl sızdığını, sanki etinin şeffaf olduğunu görmüştüm.

Neden hala New York'ta çalışmadığını, yüksek lisansını bitirir bitirmez yapması gerektiği gibi Carnegie Hall'da yerini almadığını bilmiyordum. Neden *Pennsylvania*'da bir hazırlık okulunda öğretmenlik yaptığını da bilmiyordum. Son iki yılda yayınlanan her videosunda neden kesinlikle perişan görüldüğünü de bilmiyordum.

Ama açıkçası umurumda değildi - yeter ki sakatlığımı yenmeme ve hayallerimi yeniden rayına oturtmama yardım etsin. Reese Walker'dan istediğim buydu. Başka bir şey değil.

Pennsylvania'ya arkadaş edinmek için gelmedim.

Sonunda masaya geldiğimizde amcam "Şarap?" diye sordu.

Başımı salladım, boynumdaki hafif atkıyı çözdüm ve sandalyemin arkasına astım. "Ben içki içmem."

Randall Amca gülümsedi ama ben gülümsemesinin gergin kenarlarını fark ettim. "Elbette. Özür dilerim, artık yirmi bir yaşındasın diye içki içeceğini düşünmemeliydim."

"değil," diye ona güvence verdim. "Yirmi bir yaşına ilk girdiğimde ben de öyleydim."

Ve daha önce. "Sadece kararlarımın bozulmasından hoşlanmıyorum."

Randall Amca buna içtenlikle gülümsedi. "Yaşının ötesinde bir bilgeliğin var Sarah. Ve kendi iyiliğin için fazla akıllısın."

Gülümsemesine karşılık verdim ama ikimiz de menüye göz gezdirirken düşüncelerim beni alıp götürdü. Beni şimdi nasıl gördüğünü, eskiden olduğum genç bayanı özleyip özlemediğini merak ettim. Tatlı, neşeli yeğeninin bu kadar kısa boylu ve açık sözlü olmasına alışık olmadığına bahse girerdim. Aslında, ilk geldiğimde hem onun hem de Betty Teyze'nin çenelerini ön verandadan kazımak zorunda kalacaklarını düşünmüştüm. Sanırım beni geçen yaz gördüklerinden beri biraz değiştiğim konusunda onları - saçlarımın artık olmadığı, eskiden giydiğim elbise ve eteklerin hepsinin yandığı gibi - ama hareketlerimi ya da görünüşümü açıklama isteğimi kaybetmiştim.

Bu şekildeydim çünkü bu ve gerçekten hepsi buydu.
ona.

"Teşekkür ," dedim, en iyisi olamadığım için kendimi affettirmeye çalışarak.

küçük tanışma turumuzda misafir. Ben amcamla kalıp Reese'le çalışırken evin arkasında çalışmama izin verme nezaketini gösteren bu tatlı adama iki kelimedenden fazlasını söylememiştim. "Benim için yaptığın her şey için. Seninle kalmama izin verdiğin için, bu iş için..."

Randall Amca yeniden parladı, bardağını kırmızı şarapla doldururken sandalyesinde biraz zıpladı. "Lafı bile olmaz. Daha önce de söylediğim gibi, sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz."

Odada bir sessizlik oldu ve Randall Amca'nın gözleri büyüdü. Omzunun üzerinden şöyle bir baktı, arkasını döndüğünde bardağını bana doğru eğerek gülümsedi.

"Ve şimdi, yeni öğretmeninizle tanışma zamanı."

Benim gözlerim piyanoyu bulurken o arkasını döndü, daha iyi görebilmek için sandalyesini ayarladı. Ve ben bunu yapar yapmaz restoranın ışıkları söndü, avize daha parlak bir şekilde parladı ve herkesin görmeye geldiği adam ortaya çıktı.

Reese Walker, bir piyanonun yakınında değilse sanki hiç var olmamış gibi gölgelerin arasından çıktı. O kadar uzun boyluydu ki, varlığı o kadar hükmediciydi ki, avizenin ışığı tenine değmeden önce kimsenin onu nasıl görmediğini anlamak zordu. Gecenin içindeki bir hayalet gibi odanın gölgelerinde görünmeden yürümüştü ve şimdi odadaki herkesin bakabildiği tek şey oydu.

Uzun saçları ensesinin hemen üzerinde bir saç bağıyla toplanmıştı, smokini siyah ve özel dikilmişti, gözleri odaya bakarken bir şekilde kitap yakmaktan kurtulmuş yasak bir gizem romanı gibiydi. Herkesin onu benimle aynı dikkatle izlediğini anlamak için gözlerimi ondan ayırmama gerek yoktu. Ona bakmamak, konuşmasını nefes nefese beklememek mümkün değildi. Ama o piyanodaki yerine oturmadan önce kalabalığı küçük, mütevazı bir selamla selamladı.

Ve ancak o zaman gerçekten canlandı.

Dudaklarına küçük, neredeyse belli belirsiz bir gülümseme geldi, sonra hızla kayboldu ve parmakları hayatımın en uzun anıymış gibi hissettiren bir süre boyunca tuşların üzerinde gezindi.

Sonra, bir giriş yapmadan ya da tek bir kelime bile etmeden çalmaya başladı.

O odada bulunan ve piyano eğitimi almamış herhangi biri için bu, yetenekli bir adamın güzel bir şarkı çalması gibi görünebilirdi. Gözlerimi Reese'den ayırıp bazı yüzleri inceleyecek kadar uzun süre bakmayı başardım; gülümsüyorlardı, gözleri kocaman ve Noel ağacı ışıklarını izleyen çocuklar gibi parlıyordu.

Ama Reese'e baktığımda?

Ellerinin hareket ettiğini, göğsünün her yeni nefeste şiştiğini, gözlerinin dinlenmek için kapandığını ve tekrar oynamaya başladığında yavaşça açıldığını izlediğimde?

Gülümseyecek bir şey göremedim.

Bu Reese Walker'ın gücüydü.

Sanki üç yüz hayat boyu ölçülemez bir neşe ve dayanılmaz bir keder yaşamış, hiçbir kelimenin hakkını veremeyeceği kadar çok umutsuzluk görmüş bir adam gibi çaldı. Bunun yerine, eğildi ve piyanonun başında kanını akıttı, derisini döktü ve tüm salonun görmesi için ruhunu ortaya koydu. Her nota kalbimde bir akor oluşturdu, her kreşendo boynumdan ayak bileklerime kadar yeni bir ürperti dalgası gönderdi. Gözlerim ellerini, çatık kaşlarını, düz dudaklarını izledi - ama bir adam görmedim. Çaldığı şarkıyı, yarattığı müziği gördüm ve bu çok daha fazlasını ortaya çıkardı.

Reese koca bir evrendi ve piyano onu görmeye çalıştığımız sadece bir teleskoptu.

Bitirdiğinde yanındaki küçük masada duran su bardağına uzandı, bu sırada salonda alkış tufanı koptu. İlk başta duyamadım bile, ta ki çaldığı on beş dakika boyunca ilk kez gözümü kırpana kadar.

"İyi misin tatlım?" Amcam cebinden bir mendil çıkarırken biraz kıkırdayarak sordu. Mendili bana uzattı. "Ağlıyorsun."

Aramızdaki beze baktım, başımı salladım ve gözyaşlarımı hızla yüzümden sildim. Zorla gülümsedim. "Ben iyiyim, sadece çok dokunaklıydı."

Randall Amca bana bilmiş bir gülümsemeyle baktı ve mendilini tekrar bir kenara koydu. "Seni çalarken dinlediğimde ben de böyle hissediyorum."

Kızardım, bakışlarım ellerimin kucağımda durduğu yere kaydı. Çalımım ile ilgili bir iltifatı nasıl kabul edeceğimi bilmiyordum, özellikle de hem iç hem de dış yaralarımın üstesinden gelmeye çalıştığımı ve başarısız olduğumu biliyorken. Eskiden kurtuluşu bulduğum piyano şimdi beni korkutuyordu. Zordu, yabancıydı, göz korkutucuydu.

Ve eğer gözlerimi kaparsam, Bramlock'takinin alt kısmını - müziğe hayat veren telleri ve tuşları saklayan o pürüzsüz, karanlık yüzeyi - hala görebiliyordum. Kurdum üstümdeyken bakabildiğim tek şey buydu.

O gün de kurtuluş , o günden sonra da bulamadım.

Reese boğazını temizlediğinde kalabalık tekrar sessizleşti ve sonunda az önce o parçayı çaldığını duyduğum adama ait olduğuna inanmadığım kadar büyük bir gülümsemeyle salona hitap etti. Düşen bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve ellerini uzattı. "Bu sıcak karşılama için teşekkür ederim."

Salon tekrar alkışladı ve bu sefer ben de katıldım, odadaki küçük köşemden ona gülümsedim.

Kalabalığı incelerken yanakları kızarmıştı ve gözleri benim bölümümde gezindiğinde, bana geri dönmeden önce duraksamadan devam etti.

Ben.

İlk başta hayal gördüğüme kendimi inandırdım. Ama o baktıkça, bu düşüncemden daha az emin oldum.

Beni izlerken alkışlamayı bıraktım, bakışlarının ağırlığıyla kendimi o kabine sabitlenmiş hissettim, ama bu alıştığım bakış değildi - ait olmadığımı söyleyen bakış. Bu bir merak, gerçek bir meraktı - bir sonraki nefesimi çaldı ve aramızdaki boşlukta tutsak etti.

Bu bakış bana ne kadar çabuk geldiyse o kadar çabuk gitti ve Reese tekrar gülümseyerek kalabalığı sakinleştirdi.

"Adım Reese Walker, The Kinky Starfish'in yerleşik piyanisti ve Westchester Prep'in yerel öğretmeni. Bu akşamki eğlenceniz ben olacağım, ancak beyaz çikolatalı trüf kek kadar tatmin edici değilim."

Odadakiler güldü ve ben de şaşkınlıkla başımı öne eğdim. Çok çekici bir adamdı, tam bir şovmen. Şu anda konuşan adamın az önce oynayan adamla ne kadar tezat teşkil ettiği büyüleyiciydi.

"Bu, *En Karanlık Şafak* adlı orijinal bir parçaydı," diye devam etti, elleri yumuşak bir melodiyle tuşların üzerinde süzülüyordu. "Ama şimdi [senin için biraz Beethoven çalmak](#) istiyorum, eğer sorun olmazsa?"

Reese hafif alkışlar karşısında gülümsedi ve bir anda performans moduna geri döndü, ben de onun evrenine daldım.

Ve bütün gece böyle geçti.

Amcamın daha fazla yemediğim için beni azarladığı akşam yemeğimin küçük ısırıkları arasında Reese Walker'ın büyüüne kapılmış bir şekilde oturuyordum. Beethoven'dan The Beatles'a ve aradaki her şeyi çalıyordu. Bazı şarkılar daha yumuşak çalınıyordu, müşteriler yemeklerini yerken sadece arka plan gürültüsü olarak duyulması gerekiyordu. Ancak diğer şarkılar odanın dikkatini çekiyordu ve benim tercih ettiklerim de onlardı.

Onu izlemek büyüleyiciydi ve ben tamamen onun büyüüne kapılmıştım.

"Oh!" Amcam peçetesiyle ağzını sildikten sonra ellerini çırpı. ellerini birleştirdi. "Hadi, mola veriyor. Sizi tanıştırayım." "Oh, Randall

Amca, bekleyebiliriz," dedim, sesimde hafif bir panik

Reese'in kısa bir aradan sonra geri döneceğini açıkladıktan sonra tekrar gölgelere kaymasını izledim. "Eminim kendine biraz zaman ayırmak ister."

"Saçmalama," diye ısrar etti amcam, çoktan ayağa kalkmıştı. "Reese bir arkadaş ve eminim yeni öğrencisiyle tanışacağı için heyecanlıdır."

Peçetemi kucağımdan zaten dört adım önümdeydi ve bir yudum su alıp takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Ellerimi koyu renk, kış yeşili pantolonumun üzerinde gezdirdim ve amcam Reese'i piyanodan fazla uzaklaşmadan ayı gibi kucakladığında nefesimi tutmaya zorladım. Randall Amca'nın arkasında, bana izin verdiği sürece görünmez olarak durdum ve kalbim kulaklarımda yüksek sesle atarken Reese'i izledim. Ama köşede saklanma sürem kısa sürdü, çünkü amcam bir kolunu bana doladı ve beni Reese ile arasına çekerek bir tabak kurabiye gibi sundu. Ondan tam üç santim uzun olduğum için bu biraz komik ve bir o kadar da garipti.

Reese'den uzun *olmadığımı* çok çabuk fark ettim.

"Reese, bu sana bahsettiğim yetenekli yeğenim," diye gülümsedi amcam. "Yeni öğrenciniz, Bayan Sarah Henderson."

Gözleri benimkilerle buluştuğu anda kaçmak istedim.

İki karanlık, sonsuz kuyu gibiydiler ve beni, o çalarken bir anlığına gördüğüm o evrenin içine çekiyorlardı. O irislerde renk vardı ama restoranın loş ışığında seçemiyordum. Onun yerine, gözleri beni durduğum yere kökleyen renksiz eller gibi hissettiriyordu. Bakışlarımı uzun bir süre tuttu, başını hafifçe sola eğdi, sonra gözlerinde bir selamlamadan çok bir soruyla gerçek bir el uzattı.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Henderson."

"Sadece Sarah," dedim ve elim onun elinin içine kaymadan önce kelimeleri söyleyebildiğim için mutluydum.

Sıkı tutuyordu, avuç içi pürüzsüz ve sıcaktı ama tek düşünebildiğim o elde, benimkini kolayca saran o parmaklarda yatan yetenektir. Benim ancak çalmayı umut edebileceğim parçaları çalmışlar, dünyanın dört bir yanından gelen insanların gözlerini kamaştırmışlardı.

Reese elimi sıkarken amcam yanımdan, "Sarah Bramlock'ta sınıf birincisiydi," dedi. "Onu çalarken dinleyene kadar bekle. O bu dünyanın . Şimdi de seninle mi çalışıyor?" Gülmek için başını salladı. "Bu işbirliğinden neler çıkacağını hayal bile edemiyorum."

Reese gözlerini benden ayırmıyordu ve ben de ellerimizin altındaki zemine bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Sonunda benimkini bıraktığında, çabucak

Kollarımı ortama sıkıştırdım, bakışlarımı tekrar düşürmeden önce ona baktım.

"Ben birlikte çalışması kolay bir pedagog değilim, Bayan Henderson. Umarım çok çalışmaya ve derinlere inmeye hazırlıklı gelmişsinizdir."

Bunun üzerine gözlerimi onunkilere diktim ve inanmazlığımı gizlemeye bile çalışmadım. Benimle sekiz gibi, altmış yaşındaymış gibi ya da sadece eğlendirdiği sevimli küçük bir şeymişim gibi konuşuyordu.

"Elbette çok çalışmaya hazırlıklı geldim," diye cevap verdim. "Size ciddi bir müzisyen gibi görünmüyor muyum Bay Walker?"

"Şimdi, bunun olduğunu sanmıyorum."

Reese amcamın sözünü keserek, "Sizinle daha yeni tanıştım," dedi. "Şu anda bir tanıdıktan daha fazlası gibi görünmüyorsunuz."

Sözleri hesaplıydı, profesyonel bir tavırla ama alttan alta bir meydan okumayla söylenmişti.

Başımı dik tutarak gözlerimi kısıtım. "Şimdiye kadar sahip olduğunuz en çalışkan öğrenci olacağımı garanti edebilirim. Ve benimle çalışmayı kabul ettiğin için sana minnettarım."

Reese, ses tonunun kendisine doğru servis edilmesine sırtıttı. Amcama döndü ve omzuna vurdu. "Bu adama birçok şey için borçluyum, bu yüzden yardım etmekten mutluluk duydum." Durakladı. "Evimdeki ilk ders için bize katılacak mısın Randall?"

"Senin evinde mi?"

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan uçup gitti, kalbim bir nanosaniye içinde sabit bir atıştan kaotik bir atışa geçti. Canım yanıyordu, göğüs kafesime öyle sert çarpıyordu ki elimi göğsüme onu yatıştırma dürtüsüne karşı koydum.

Reese bir piyano dahisi olabilirdi ve birlikte çalıştığım için şanslıydım, ama yine de bir erkekti. Hâlâ benden çok daha yaşlı, çok daha iri ve çok *daha güçlü* bir insandı.

Onunla evinde yalnız kalmak istemedim.

Reese kaşlarını kaldırdı. "Evet, benim evim. Tüm özel derslerimi orada veriyorum. Sorun olur mu?"

Boğazım kurumuştı. "Sadece okulda olacağımızı düşünmüştüm." Amcamın olduğu yerde. Diğer insanların olduğu yerde.

Güvenli bir yerde.

"Aman Tanrım," dedi Randall Amca kıkırdayarak. "Bunu açıkça ifade edemediysem özür dilerim canım. Okullar yakında yaz tatiline giriyor ve biz de

öğrencilerimiz dışında, okul ekipmanlarıyla herhangi bir özel ders yaptırmam. Sizin için bir istisna yaparsam, bu duvarlar içinde öğrenmeye hevesli diğer birçok öğrenci için de bir istisna yapmak zorunda kalırım. Ama içiniz rahat olsun, Reese'in evinde verdiği özel dersler hakkında inanılmaz övgüler duydum."

"Benimle gelir misin?" Ciyak ciyak bağırdım, saklamaya çalıştığım panik konuştuğça daha da belirginleşiyordu. "Sadece ilk ders için. Lütfen."

Randall Amca'nın kaşları birbirine çarptı ve Reese'le bakıştıktan sonra gülümseyerek bana doğru uzandı. Elini omzuma attı ve o anda gözlerinde babamı gördüm.

çekilmedim.

"Elbette," diye bana güvence verdi. "olmaz, değil mi Reese?"

Reese başını salladı. "Kesinlikle. Hiç sorun değil." Dudaklarını birbirine dolayarak bir süre beni izledi. "Biliyor musun, okulda ders vermenin bir sakıncası yok. Eğer bu seni daha rahat hissettirecekse."

"Hayır, hayır," dedim, özel muamele görme ihtiyacımdan utanarak. "Zaten ne yapıyorsan, onu yapalım. Çok meşgul olduğundan emin olduğum bir zamanda benimle çalışmayı kabul ederek zaten bana büyük bir iyilik yapıyorsun."

Reese kıkırdadı. "Sizi temin ederim, meşgul olmaktan çok uzağım - özellikle de okul bittikten sonra. Ama evimde çalışmak senin için de uygunsa, en rahat ettiğim yer orası. Sizin de aynı şekilde hissetmeniz için elimden geleni yapacağım."

Onun sözleriyle sakın bir nefes aldım, oksijen nihayet ciğerlerime girmeye başlamıştı.

O benim kurdum değil. Onun gibi değil. Nefes al.

Artık amcamın da bizimle olacağını bildiğim için bunu yapmak biraz daha kolaydı. Derslerimizin Reese'in evinde olacağı haberi beni neden şaşırttı, neden bu kadar şok etti bilmiyordum. Okulda olsak bile, birlikte yalnız olmamız gerektiğini biliyordum. Öğretmenim olarak bana ve alanıma saygı duyması için ona güvenmem gerektiğini biliyordum.

Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum, o güvene sahip olan son adam tarafından yok edilmişti.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi Reese bir süre sonra, beni izlerken kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık vardı. "Eğer izin verirsiniz

Bir sonraki setim için hazırlanın," dedi ve piyanoyu işaret etti.

"Elbette, sizi çok fazla bekletmek istemedik. Seni oynarken izlemekten gerçekten keyif alıyoruz. Yeğenim burada," dedi Randall Amca, Reese'e yaklaşıırken biraz kıkırdayarak. "*Ağlıyordu*, ilk gördüğünde çok etkilendi-"

Boğazımı temizledim, boynum o kadar sıcaktı ki üzerinde yumurta kızartabilirdim ve amcamın kolunu tuttum. "Onu duydun Randall Amca, oyuna geri dönmesi gerekiyor. Hadi masamıza gidelim."

Reese sırtı, gözleri odanın öbür ucundan bana ilk kez kilitlendiğinde de aynı merakla beni izliyordu.

Ve yine küçülmek istedim.

"İltifatınız için teşekkür ederim," dedi basitçe ve ben utanç içinde yüksek sesle inleme dürtüsüne karşı savaştım. "Yarın okulda görüşürüz Bay Henderson," dedi önce amcama, sonra bir kez daha bana . "Ve siz, Salı akşamı, sanırım?"

"Mm-hmm," diye başardım.

Reese tekrar gülümsedi. "İyi akşamlar Bayan Henderson. Pittsburgh'a hoş geldiniz."

Ve hayalet, amcama son bir kez başını sallayarak gölgelerin arasından geçip evine döndü.

CHAPTER TWO

Reese

İki yıl.

Charlie Pierce'ın evime gelip kocasıyla kaldığını, aşkımızın olamayacağını, Cameron'ın onun seçimi olduğunu ve benim olmadığımı söylemesinin üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti.

İki yıl oldu ve hâlâ onu her düşündüğümde içim acıyor.

İki yıl oldu ve ben hala onun doğum izni için tüm dönem boyunca gitmesinin ardından bugün okula dönecek olmasından korkuyordum.

İki yıl geçti ve ben hâlâ ona koşmak, onu kollarıma almak ve benim olması için yalvarmak istiyordum.

Acınacak haldeydim.

Bu kaçamayacağım bir gerçektir ve bir yerlerde sanırım bunu kabullenmeye karar vermiştim. Üç ay geçtikten ve ben hala darmadağın olduktan sonra, onu atlatmanın hayal ettiğimden biraz daha zor olacağını düşündüm. Altı ay sonra umutsuzluğa kapıldım. İlk yıldan sonra, bir atılıma yaklaştığımı hayal ettim.

Ama iki yıl olmuştu. Ve bu noktada, hayatımın artık böyle olacağı sonucuna varmıştım.

Asla sahip olamayacağım kadın için hep acı çekerdim.

Okul yılı sona eriyordu, derslerin bitmesine sadece bir ay kalmıştı ve yaz tatili beni birkaç aylığına bu duvarlardan kurtaracaktı. Bahar her yerdeydi - ağaçlarda büyüyen yeşil yapraklarda, açan çiçeklerde, parlayan güneşte, yükselen sıcaklıkta. Westchester'daki herkes sıcak hava ve boş zaman vaadiyle yaşıyordu, ancak ben hala yorucu bir kışın ortasında sıkışıp kalmış gibi hissediyordum.

Bütün gün Charlie'den uzak durmayı başarmıştım, ancak öğle yemeğinden sonra koridorda bir anlığına onu görmüştüm. O zaman sağa sapmıştım, onunla aynı kanatta olmamak dışında herhangi bir nedenle bulunmam gerekmeyen bir kanada gitmiştim.

içerideydi. Onun burada olduğu en az bir günü etkileşime girmek zorunda kalmadan atlatabileceğimi düşünmüştüm ama tabii ki evren bana o molayı veremedi.

"Reese!"

Öğretmenler otoparkına açılan metal kapıya ulaştığımda arkamdan seslendiğini duydum. Elim kilidi serbest bırakan çubuğa çarptı ve onu duymamış gibi yapabilmeyi umarak ittirerek kapıyı açtım.

"Reese, bekle!"

İnledim, elimin hala kapıyı tuttuğu yerde durdum ve dönmeden önce yavaş bir nefes almaya zorladım.

Koridordaki tek kişi Charlie'ydi ve adımlarında küçük bir sıçramayla bana doğru yürüdü, uzun, kıvrılmış kahverengi saçları sallanıyordu. Gülümsemesi genişti, yanakları pembeydi, gözleri sanki bütün gün görmeyi beklediği kişi benmişim gibi parlıyordu. Durduğum yere geldiğinde tereddüt etmedi, hafif kollarını bana doladı.

Onu yakalamaktan başka seçeneğim yoktu ve her zaman yakalayacağımı biliyordum.

"Bütün gün seni aradım," dedi ve aynı gülümsemeyle geri çekildi. "Nerede saklanıyordun?"

Charlie'de nefret ettiğim şey buydu - beni hâlâ önemsiyordu. Durumumuz birinin mikroskobu altında olsaydı, muhtemelen ondan nefret ederlerdi çünkü tam tersini düşünüyorlardı. Beni gerçekten önemsiyorsa, benimle nasıl böyle konuşabilir, beni hâlâ yanında, ailesinin isteyebilirdi? İyileşmem için bana zaman tanımaz mıydı, beni kendi halime bırakmaz mıydı?

Ama sarılışı, gülümsemesi, bana bakışı - hepsi gerçektir. Her zaman olduğu gibiydi. Onda sevdiğim şey buydu. Çok nazik bir kadındı ve kalbi kendi iyiliği için çok büyüktü. Aramızda geçenlerden sonra beni yalnız bırakmak onun için çok zor olmuştu. Beni incittiği için nefret ediyordu ve beni iyileştirmek istiyordu - bunu yapmak onun görevi olmasa da.

Beni yalnız bırakmıştı.

Hayatına geri dönmek için yalvaran *bendim*.

Tabii o zamanlar Daisy'nin benim olduğunu düşünüyordum. O zamanlar umutsuzca beni Charlie'ye bağlayacak, onu benim yapmam için bana bir şans verecek bir şey arıyordum. Artık bu şansın olmadığını, Daisy'nin Cameron'ın , onun hayatına devam ettiğini ve benim yerimde çakılıp kaldığımı bildiğim için gerçeği biliyordum.

Gitmesine izin vermeliydim ve beni yalnız bırakmasına ihtiyacım vardı. Ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Onun yerine ensemi ovuşturdum ve kollarımdan tekrar kurtulduğunda kalbimin sıkışmasını görmezden gelmeye çalıştım. "Öğle yemeğinde bazı öğrenciler sorularla bana geldiler. Okul sonrası özel derslerim bittiğinde gelip seni bulacaktım."

Elimin hâlâ kapıyı tuttuğu yere bakarak, "Belli ki," dedi.
Yutkundum.

Charlie bir süre beni izledi ve gözleri acıma duygusuyla , benim için üzülmeyi bırakması için ona bağırmmamak için dişlerimi sıkarak zorunda kaldım. Denese bile bunu inkâr edemezdi. Bunu ikimiz de biliyorduk, yanımdayken yüzünü gören herkes bunu anlayabilirdi. Benim için üzülmüyordu.

Aşkı yeniden bulmamı istiyordu, sanki ona sahip olamadığım için bunu yapmak çok kolaymış gibi.

Her zaman böyle olmuştur. Giden kişi en fazla güce sahipti ve geride kalan kişi en fazla umutsuzluğa sahipti. Biri yoluna devam ederdi, diğeri ise yeterince zaman geçene kadar kalp kırıklığı içinde yaşardı. Ve iki yıl, bırakın kapıyı kapatıp yoluma devam etmeyi, o lanet kapıyı açmam için bile yeterli bir zaman olmamıştı.

"Ee, nasıl hissediyorsun?" İkimizin de temiz bahar havasına çıkabilmemiz için Charlie'ye kapıyı açık tutarak sordum. Otoparka doğru adım adım ilerlerken güneş tenimi ısıttı.

"Oh, ben iyiyim. Bu sabah küçük Daniel'den ayrılmak zorunda kaldığım için biraz üzgünüm ama onun kız kardeşi var. Ve kreşimiz en iyisi, daha iyisini isteyemezdim." Gülümsedi. "Bir ay sonra yaz tatili için onlarla birlikte olacağım. Beni ayakta tutan şey bu."

Neden sorduğumu bile merak ettim, sanki kocasıyla çocukları hakkında konuşmasını duymak beni rahatlatmış gibi. Yine de Charlie söz konusu olduğunda bu asla benimle ilgili değildi. Sadece onu önemsiyordum.

"Evet, yakında eve döneceksin."

O sırada sessizdik, sadece betondaki adımlarımız ve okul sonrası antrenmanlardan gelen uzak sesler sessizliği dolduruyordu. Önce Charlie'yi arabasına kadar götürdüm, kapıyı açıp içeri girmesine yardım ettim.

Ona boşluğa ihtiyacın olduğunu söyle.

Onun için mutlu olduğunu ama iyileşmen gerektiğini söyle. Ona uzak durmasını söyle.

Ama söylemem gerektiğini bilsem bile bunların hiçbirini söyleyemiyordum. Kalbim onun gitmesine izin vermem ve hayatıma devam etmem için bana yalvarıyordu.

Eğer onu bırakırsam gemiyi terk etmekle tehdit ediyor.

Mazoşist - işte ben .

"Peki ya sen?" diye sordu bir süre sonra, yüzünde aynı acıma ifadesi belirmişti. "Nasılsın? Daisy'nin doğum günü partisinden beri senden haber alamadım." Charlie durakladı, sesi alçaldı. "Seni özledim."

Başım geriye düştü, sanki beni bu sefaletten kurtarabilecek bir tanrı varmış gözlerim gökyüzünü aradı. Her ne kadar bana böyle şeyler söylememesini dilesem de, bu sözler karşısında kalbimin nasıl çarptığını, göğsümün bir gün beni öldüreceğinden emin olduğum bir umutla nasıl çırpındığını inkâr edemezdim.

Ve her nasılsa, bunun, nezaketinin beni nasıl öldürdüğünün farkında olmadığı için şükrediyordum. Eğer bunun farkında olsaydı, beni rahat bırakırdı. Benim için en iyi olanı elde ederdim - iyileşmek için zaman ve alan.

Ama bu süreçte onu kaybederim.

Ve bu asla yapmak istemediğim bir seçimdi.

"Harika gidiyorum," diye yalan söyledim, bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda gülümsedim. "The Kinky Starfish'te bir gece daha kazandım ve yaz için bir iş ayarladım. Bay Henderson'ın yeğeni şehirde ve tekrarlayan zorlanma sakatlığının üstesinden gelmek için yardıma ihtiyacı var." Omuz silktim. "Görünüşe göre oldukça yetenekli, bu yüzden eğlenceli olacak."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye gülümsedi Charlie, sanki bu kadar küçük bir şey için bile heyecanlanmam onu rahatlatmış gibiydi. "Onunla henüz tanışmadın mı?"

Dün gece restoranın karşısında bulduğum karanlık, hüzünlü gözleri onun sözleriyle gözümün önüne geldi ve başımı salladım. "Dün gece. O... şey, Bay Henderson'ın yeğenini düşündüğünüzde beklediğiniz gibi biri değil."

"Bu iyi bir şey mi, kötü bir şey mi?"

Sorusunu değerlendirdim. "Fena değil. O sadece... hayal ettiğimden farklı biri. Ama fazla konuşmadık. Yarın akşam ilk dersimiz için buluşuyoruz."

Charlie gülümsedi. "Nasıl gittiği konusunda beni haberdar etmen gerekecek. Ayrıca, ailem bu Cumartesi akşam yemeği verecek ve eğer müsaitsen seni de davet etmek istiyorlar. Hepimiz oluruz."

Hepimiz.

Bu Cameron'ın ve çocuklarının da orada olacağını söylemenin nazik bir yoluydu.

Boğazımı temizledim. "O gece çalışıyorum ama davetiniz için teşekkür ederim."

Başını salladı, gülümsemesi yine hüzünlüydü. "Tamam. İyi akşamlar Reese," dedi ve arabasına doğru kaydı.

"İyi geceler, Charlie." Kapıyı arkasından kapattım, otoparkı geçip kendi arabama gitmeden önce onun arabasının üstüne vurdum.

O akşam anahtarlarımı ön kapının yanındaki masaya bıraktım ve oturma odasından mutfığa geçmeden önce chukkalarımı tekmeledim. Kucağımdaki kese kâğıdını tezgâhın üzerine koyup temiz havayı ve son güneş ışığını içeri almak için sürgülü cam kapıyı açtığımda her zamanki gibi sessizdi.

Evim mütevazıydı, okuldan çok uzakta olmayan, bahçeli ve garajlı iki yatak odalı bir evdi. Mahallem güzeldi, komşular sadece biraz can sıkıcıydı ve özel bir şey olmasa da, onu ev gibi yapmıştım.

Düzelتيyorum: Eski sevgilim Blake burayı ev gibi yapmıştı.

Blake ile Juilliard'dan mezun olduktan kısa bir süre sonra New York'ta tanışmıştım ve hayatımın en zor dönemlerinden birinde yanımda olmuştu. Ama her zaman öylesine, ara sıra takılan arkadaşlar olmaktan öteye gidememiştik. New York'tan ayrılıp Mount Lebanon'a geldikten birkaç ay sonra kapımda belirdiğinde şok olmuşum.

Beni sevdiğini ve benimle birlikte olmak istediğini söylediğinde neredeyse altıma yapacaktım.

Olabilecek en kötü zamanlamaydı, özellikle de o sırada hala evli bir kadınla birlikte olduğum için. Ve tabii ki Blake bunu öğrendi ve benden kendisi ile Charlie arasında bir seçim yapmamı istedi.

O sormadan önce ikimiz de cevabı biliyorduk.

Bu benim lanetimdi - beni sevmeye cüret eden herkesi incitmek. İstemesem bile, yine de yapıyordum. Yalnız olmam daha iyiydi ve bunu artık biliyordum.

Yine de Blake benimle kaldığı kısa süre içinde küçük evimi bir yuva haline getirmişti ve onu düşünmeden mütevazı bir şekilde dekore edilmiş oturma odasında yürüyemiyor ya da duvarlarda asılı tabloları göremiyordum.

Telefonumdaki favori çalma listeme göz attım, lavabonun yanındaki Bluetooth hoparlörümü açtım ve akşam yemeğim için tezgâhın üzerindeki çantayı karıştırdım: bira ve sigara.

Otuz yedi yaşındayken kendime nasıl daha iyi bakacağımı bilmeliydim. Belki de bunun bir kısmı umurumda olmamasıydı. Bir vızıltı, bir nikotin kafası ve Charlie'den başka bir şey düşünmek istiyordum.

İlk birayı açtıktan sonra küçük arka verandama çıktım ve bir sigara yaktım. Ayaklarımı uzatıp arkama yaslandığımda duman mor gökyüzüne doğru süzülüyor, güneş yavaşça batıya doğru iniyordu. Böceklerin cıvıltısını, kuşların iyi akşamlar şarkılarını, önümdeki caddeden geçen arabaları dinledim. Bunlar banliyönün sessiz sesleriydi ve düşüncelerimin sürüklenmesine izin veriyorlardı. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, Charlie onların sürüklendiği ilk kişi değildi.

Sarah Henderson.

Yüzü zihnime yerleşirken uzun bir nefes verdim. O sadece bir kızdı ama hayatında benim kadar cehennem yaşamış kadın gibi yaralarını kolunda taşıyordu. Daha kim olduğunu bile bilmeden, restoranın diğer ucundan gözüme çarpmıştı. Bunun nedeni güzel olması değildi -gerçi öyleydi de- ya da aralarında oturduğu kalabalığın içinde göze çarpması değildi.

Çünkü ona musallat olmuştu.

Gözlerindeki şeytanların şekillerini, omuzlarındaki ağırlığı biliyordum, yine de onları geride ve düz tutuyordu. Müziğimin onu nasıl etkilediğini gördüm - beni etkilediği gibi - ve sadece bundan bile yaratıcılığının, dünyayı normal, iyi işleyen bir insan gibi görememesinin onu lanetlediğini anladım.

Aynı laneti ben de taşıdım.

Yaşayan insanlar vardı, film izleyen, müzik dinleyen ya da kitap okuyan insanlar. Ama bir de onları yaratan, yazan, hayata geçiren insanlar vardı. *Bunlar*, zihinlerinde o kadar çok şey olan zavallı, talihsiz enayilerdi ki, onu serbest bırakmanın, ona hayat vermenin, ona dokunmanın ve gerçek olduğunu hissetmenin bir yolunu bulmaları *gerekiyordu*.

Sarah da o insanlardan biriydi ve benden ona yardım etmemi istiyordu.

İlk içtiğim bira soğuk ve ferahlatıcıydı ve kutunun neredeyse yarısını emdim. Orada oturup yeni öğrencimi düşündükçe daha çok oynamak istiyordum.

Sigaramı kül tablasında söndürdüm, boş biramı yenisiyle değiştirmek için içeri döndüm ve evi geçip piyano odama gittim.

Çalışma odası ya da belki de yemek odası olması gereken bir odaydı ama içinde sadece rahat bir oturma alanı ve hayatımdaki en önemli maddi nesne vardı.

Büyük bebeğim.

Annem, babam ve küçük kız kardeşimin fotoğrafı oturduğum yerden bana bakıyor, ahşap paneli kaldırıp fildişi tuşları ortaya çıkarıyordum. Gülümsemeleri kalbimi acıttığı kadar ısıtıyordu da. Hayatları çok erken çalındı, kız kardeşim çok gençti, annem ve babam daha yapacak çok şeyleri varken birbirlerine çok aşıklardı.

Ama onları vuran adam onları benim gördüğüm gibi görmedi.

Sarah'yı ve onunla çalışmanın nasıl bir şey olacağını düşünürken [ellerim tuşların üzerinde](#) otomatik pilotta .

Bu şimdiye kadar öğretmenlik yapmam için teklif edilen en yüksek paraydı ve bunun hem Bay Henderson'ın benim hakkımda ne hissettiğini hem de bunun kendisi ve ailesi için ne kadar önemli olduğunu gösterdiğini biliyordum. Henüz hikâyesini bilmiyordum ama bana anlattığına göre, sakatlığı dışında ailesini endişelendiren bir şey yaşamıştı. Acaba kafasını bu yüzden mi kazıtmıştı, bu bir moda tercihindense öte bir davranış mıydı?

Nedense bana öyle gelmedi.

Sırf dikkat çekmek için numara yapacak bir kıza benzemiyordu. Saf, samimi ve her şey için bir planı varmış gibi görünüyordu. Ne de olsa benimle çalışmak için ülkenin öbür ucuna taşınan oydu, çünkü ona yardım edebileceğimi hissetmişti.

Onunla neyin içine girdiğimi bilmiyordum ama nedense heyecanlıydım. Sarah aynı zamanda New York'tan ayrıldığımdan beri sahip olduğum en yaşlı öğrenci olacaktı ve Westchester'da her gün birlikte çalıştığım genç çocuklardan tamamen farklı bir meydan okuma olacağını biliyordum.

Bana göre yürüyen bir tezattı ve ellerim piyanonun tuşları üzerinde gezinirken gözlerimi kapatıp onu hatırladım. Boynundan ayak bileğine kadar uzanan, altında ne kadar kıvrım ya da yağsız kas varsa gizleyen büyük beden, bol kıyafetler giyiyordu. Onun yaşında giyinen başka hiçbir kıza benzemiyordu - en azından benim gördüklerime. Sanki ortadan kaybolmak istiyormuş gibi kafasını kazıtmıştı ama yine de istediğinin tam tersini elde etmişti. Yıldızlar yerine çillerle bezenmiş bir gece göğü gibi zengin ve koyu tenini fark etmemek imkânsızdı. Gözleri parlak altın tonlarındaydı, doğası gereği genişti ve bir panterinki gibi kenarları eğikti. Dudakları dolgun ve yuvarlak, tepesi eğikti ve uzun boynunu hiçbir şeyden korkmadığını haykıran bir şekilde taşıyordu.

Giyinme şekli, seçtiği saç modeli - bunlar bana onun gizlenmek istediğini söyledi. Görülmek istemiyordu.

Ama doğası gereği onu görmezden gelmek imkânsızdı.

Koyu renk giysileri, kaçmak için bir neden arıyormuş gibi odayı tarayan gözleri, göğsünün üzerinde bir kalkan gibi çapraz duran kolları, her şeyi bir uyarı gibiydi.

Gözlerimi kapattım, ellerimin yarattığı müzikle hareket ettim. Daha önce hiç böyle bir şey çalmamıştım ve kulağa harika gelmiyordu ama özellikle berbat da gelmiyordu. Notalar alışılmadık bir şekilde birbirine çarpıyor, ellerim bir melodi, bir ritim bulmaya çalışırken kendi kendilerine tökezliyorlardı. Yeni bir şarkının doğuşunun, daha önce hiç var olmamış bir müziği hayata geçirmenin en sevdiğim kısmı hep bu olmuştur. İlk ortaya çıktığında hiçbir şey mükemmel değildi, ama büyüyecek, değişecek ve bir gün kendi başına ayakta duracaktı.

O akşam yaptığım müzikten ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum, odadaki tek dinleyici yarı boş bir bira kutusuydu. Şarkı acılıydı. Gerçektir. Hamdı... ve yeniydi. Taze, daha önce çaldığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Ve oynadığım süre boyunca yeni öğrencimi düşündüm. Bu benim ilk uyarım olmalıydı.

CHAPTER THREE

Reese

Boktan bir gündü.

Salı akşamı, yeni öğrencimle ilk dersimden otuz dakika önce duştan çıktığımda hissettiklerimi anlatacak başka kelime yoktu.

Endişeye yabancı değildim ama dün gece en kötüsünü yaşadım - sizi uyanık tutan ve nihayet uykuya dalmayı başardığınızda rüyalarınızı istila eden türden. Bütün gece Charlie'yle ilgili kâbuslar gördüm ve sonra onu bütün gün okulda olabildiğince mutlu bir şekilde zıplarken görmek zorunda kaldım.

Ve onun mutluluğunu *istedim*. İstedim de. Ama benim de mutlu olduğumu söyleyebilseydim onu mutlu görmek çok daha kolay olurdu.

Bu bencil ve olumsuz düşüncelerin duşta yıkanıp gitmesine izin vermeye çalıştım ama giyinip evimi toplarken hâlâ üzerime yapıştıklarını hissediyordum. Bu sadece ilk dersti, birbirimizi tanımaktan ve onun hedeflerini tartışmaktan başka bir şey yapmayacaktık, ama ilk ders benim için her zaman en önemlisiydi çünkü zorluklarımızın ne olacağını o zaman görebiliyordum.

Juilliard'da özel ders verirken öğrencilere RIS yaralanmalarında yardımcı olmuştum ama olgun bir öğrenciyle çalışmayalı çok uzun zaman olmuştu. Westchester'da en yaşlı öğrencim on iki yaşındaydı. Hepsi çalışmalarının başındaydı, stillerini buluyor ve çalmanın temel unsurlarını öğreniyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, çalışmalarının başında olan bir çocukla çalışmak, daha önce başkaları tarafından eğitilmiş bir öğrenciye öğretmekten daha kolaydı. Öğretme tarzımın Sarah'nın daha önce sahip olduğundan farklı olacağı kesin olmakla kalmıyordu, aynı zamanda bir sakatlıktan sonra bu hiç de kolay olmayacaktı.

Hayal kırıklığına uğrayacaktı. Muhtemelen benden nefret edecekti, çünkü tüm öğrencilerimden mükemmellik talep ediyordum. Birlikte çalışmayı bitirdiğimizde muhtemelen beni öldürmek isteyecekti.

Ama hedeflerine ulaşmasına yardım edebildiğim sürece tüm bunlar benim için sorun değildi.

Ve dürüst olmak gerekirse Bramlock'ta okudu - bu yüzden zorlu bir müfredata alışkın olduğunu biliyordum. Ayrıca kendi isteğiyle burada olduğunu da biliyordum, çünkü burada olmak, çalışmak ve sakatlığının gelmek istiyordu.

Vazgeçebilirdi. Çoğu insan muhtemelen vazgeçerdi. Ama o buradaydı ve çalışmaya hazırdı.

Bu çok şey anlatıyordu.

Piyano odasında birkaç mum yaktım ve her birimiz için birer bardakla birlikte bir sürahi su koydum. Saat tam yedide kapım ürkek bir sesle çalındı.

Sinirlerim sarsıldı ama ayaklarım güvenle evin içinde ilerledi. Kapıyı açtığımda Sarah Henderson yeni bulduğu bir barınaktaki vahşi bir kedi gibi bana baktı - vahşi, ama bastırılmış, gözleri geniş, omuzları geride. Boynundan ayak bileklerine kadar onu örten uzun, dökümlü, siyah bir elbise giymişti ve hafif bir kot ceket de omuzlarını ve kollarını görüntüden koruyordu. Yüzünde tek bir makyaj izi bile yoktu ama gözleri ıslık ıslık, sanki ihtiyacı olan tek aksesuar onlardı.

"İyi akşamlar, Reese!" Bay Henderson arabadan indiği yerden seslendi. Paytak paytak kapıya doğru yürüdü ve geniş bir sırtıyla Sarah'nın yanında durdu. "Betty beni bunlarla gönderdi."

Elinde bir Tupperware kabı tutuyordu ve onun meşhur baklavası olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Bu kadının fırıncılığı Lübnan Dağı'nda saygı görüyordu ve görünce ağzım sulandı.

"O benim için çok iyi," dedim, kapıyı daha geniş açarken kabı ondan aldım. "Lütfen, içeri gelin."

Ben kapıyı amcasının arkasından tekrar kapatırken Sarah önce yanımdan geçip antrenin köşesine kıvrıldı. Bir an için hepimiz o küçük alanda öylece durduk ve belki de geçirdiğim korkunç gün yüzündendi ama nedense Sarah'nın evimde olması beni gülümsetti. Karanlık bir yerde bir renk patlaması gibiydi ve yanında taşıdığı enerjiyi seviyordum.

Diğer yandan o, derisinden çıkmak istiyormuş gibi görünüyordu. Önce ben mutfığa girdim ve ikimize de birer bardak su doldurdum.

"İlgilenmem gereken bazı işler var," dedi Randall elindeki ona uzattığımda. "Oturma odanıza yerleşmemin bir sakıncası var mı?"

Çantasından çıkardığı dizüstü bilgisayarına dokundu ve ben de başımı salladım.

"Elbette. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Oh, ben iyiyim. Sen yeni yıldız öğrencine odaklan," dedi gururlu bir sırıtışla ve yeğenine doğru döndü. Kızın gözleri yeni yerini incelerken hâlâ kaygılıydı ama gülümsemesine karşılık verdi. "Bana ihtiyacın olursa ben yan odada olacağım. Tamam mı?"

Sarah'nın korktuğunu biliyormuş gibi kelimeleri yavaşça, bilerek söyledi. Bunu ben de hissedebiliyordum - ama nedeninden emin değildim. Belki sadece gergindi, belki de bilmediği yerlerde bulunmaktan hoşlanmıyordu. Ne olursa olsun, Randall diğer odaya gitmek için izin istediğinde, uzun bir süre Sarah'yı izledim ve ne düşündüğünü merak ettim.

"Nasılsın?" Önce ben sordum.

Boynunu kıpırdatmadan etrafına baktı, sanki yaşadığım alanı ele geçirdiği için ona bağıracağımdan korkuyordu.

"İyiyim," diye cevap verdi ve amcasının az önce kamp kurduğu oturma odasına doğru baktı. Adanın karşı tarafında durmuş, ellerini granitin üzerinde kavuşturmuş, her haliyle rahatsızlığını haykırıyordu. "Sen nasılsın?"

Gülümsedim. "Ben iyiyim."

Tezgâhın üzerinden ona uzattığım sudan bir yudum aldı ve ben de onu sindirmek için bir an durdum. Sessizdi, ama sadece bir ateşin olabileceği şekilde. Çünkü sadece hafifçe çıtırdıyor gibi görünse de, yakma, bir odaya ışık ve sıcaklık getirme ya da tüm bir binayı yerle bir etme gücüne sahipti.

"Gergin olmanıza gerek yok," dedim ve bar taburelerinden birine oturdum.

Sarah'nın gözleri irileşti, küçük ağzı yumuşak bir "O" ile açıldı. "Gergin değilim," diye ısrar etti, ellerini elbisesini düzelttikten sonra tekrar tezgâhın üzerine katladı.

Kaşlarımı kaldırdım.

Derin bir nefes aldı ve gözleri ellerine kaymış bir şekilde başını salladı. "Tamam, biraz gerginim. Kabul ediyorum, o zamandan beri bir öğretmenle çalışmadım..." Yutkundu. "Sadece uzun zaman oldu ve yaralanma... ve tabii ki senin kim olduğunu bilmek..."

"Kim olduğumu bilerek mi?" diye sordum.

Gözleri iki kat . "Ah... şey, evet. Yani... tabii ki oynadığınız videoları gördüm... internette falan."

"Videolar?"

"YouTube'da..." Sarah şaşkınlığım karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten bilmiyor musun?"

Omuz silktilim. Elbette videoların yayınlandığını duymuştum. Öğrencilerim "ünlü" müzik öğretmenleri olduğum için benimle dalga geçmeye bayılırlardı. Ama ben otuz yedi yaşındaydım ve sosyal medyadan bir insanın olabileceği kadar uzaktım. Ne tweet atıyordum, ne Facebook'um, ne Instagram'ım, ne de başka bir şeyim vardı.

"Onları ben koymuyorum," diye teklif ettim sonunda. "Çoğunlukla restoranda beni kayda alan insanlar."

Sarah, "O videoların yüz binlerce kez izlenmiş, Reese," dedi. Sonra boğazını temizledi. "Bay Walker."

"Hayır, sorun değil, bana Reese de," diye onu temin ettim. "Videolar bir yana, gergin olmana gerek yok. Bu," dedim aramızda işaret ederek. "Birlikte çalışmamız mı? Bu seninle ilgili. Her öğrencinin farklı olduğunu biliyorum ve bu akşamki ilk dersimizi fırsat bilerek seni biraz tanımayı umuyorum."

Sarah başını salladı, kaşları kendinden emin bir şekilde odaklandı.

"Ama," dedim ve devam etmeden önce bir yudum su içtim. "Çok önemli bir konuda açık olmak istiyorum. Ben öğrencilerimden mükemmellik beklerim, Bayan Henderson. Benimle çalışmak muhtemelen dünyada en sevdiğiniz şey olmayacak. İşinizi kolaylaştırmayacağım ve sadece duygularınızı kurtarmak için bir şeyin etrafında dans etmeyeceğim. Piyoano kolay değildir, herkese göre değildir ve bu kategoriye girdiğinizi düşünürsem bunu size söylemekten çekinmem."

Bunun üzerine gözleri yumuşadı, sanki gerçekten yumuşayacağından korkuyormuş gibi.

Kendini taşıma şeklinden bunun mümkün olmadığını anlayabiliyordum.

Her zaman sahtekarları, yanlış nedenlerle piyoano çalmak isteyen insanları gördüğümü hissetmişimdir. İlgi odağı olmak isteyen ya da birinin evinde piyoano varken ortaya çıkarabileceği bir parti numarası olan biri ile müziği gerçekten seven, nefes almak, var olmak için çalmak zorunda olan biri arasında fark vardı.

Sarah ikincisiydi.

"Önce sakatlığınız hakkında daha fazla şey duymak istiyorum" dedim.

"Ardından, kısa ve uzun vadede hedeflerinizin ne olduğunu bilmek istiyorum. Son olarak, benim için bir parça çalmanızı isteyeceğim ve sonra nasıl yardımcı olabileceğimi tartışabiliriz."

"Tamam," dedi Sarah uzun bir nefes vererek. Sonunda karşımdaki bar taburesine oturdu ve ellerini kucağına koymadan önce uzun, ince parmaklarını tezgâhın üzerine yaydı. "Bramlock'taki son yılımdaydım. Aslında bu ay mezun olmam gerekiyordu," dedi. "Ama..."

"Yaralanma," diye onun yerine ben bitirdim.

O sırada gözleri bulutlandı ve burnunu çekerek hızlıca bir yudum su içti. "Evet. Yaralanma."

"Bana bundan biraz daha bahset."

Yutkundü. "İlk kez geçen yaz oldu. Yaz derslerine giriyordum ve yaklaşan bir performans sınavı vardı. Profesörüm..." Durakladı, devam etmeden önce tekrar bir yudum su aldı. "Bana çok sert davranıyordu. Ve onu suçlamıyorum," dedi hızla, gözleri tekrar tezgâha düşmeden önce benimkilere takıldı. "Her şeyi bu kadar ciddiye almam ve o hafta boyunca neredeyse her gün her saat oynamam onun suçu değildi."

Daha sözlerini bitirmeden hikâyenin nereye varacağını hissedebiliyordum ve suçu hocasına atmadığı için onu alkışlasam da içimden bir ses hocasının bu olayda büyük bir rol oynadığını söylüyordu. Deneyimli herhangi bir öğretmen, yaralanma meydana gelmeden çok önce işaretleri, baskıyı görürdü.

Ancak bir üniversitede, ilgilenilmesi gereken yüzlerce öğrenci varken bunu yapmak daha zordur.

"Sınavdan önce dinlenmem gerektiğini biliyordum," diye devam etti. "Bu yüzden Pazartesi günü gösteriden önce kendime hafta sonu izni verdim. Bileklerimin, ellerimin acıdığını biliyordum ama... *ne kadar* kötü zorladığımı fark etmemiştim. Ve çalmayı bıraktığımda..."

"Her şey ele geçirildi."

Başını salladı, gözleri parlıyordu. "Eski bir araba motoru gibi." Ellerini bana doğru uzattı. "Bileklerim balon gibi şişti, kalem bile tutamıyordum."

Sarah ellerini tekrar tezgâhın üzerine bıraktı, sanki başka birininmiş gibi, eski bir erkek arkadaşının yaptığı gibi ona ihanet etmişler gibi ellerine baktı. Ellerini tekrar kucağına çekmeden önce bir an için tırnaklarını karıştırmaya başladı. Gözleri değişmiş, hikayesiyle birlikte kararmıştı. Ve ikimiz de ona olanları geri almak için söyleyebileceğim hiçbir kelime olmadığını biliyorduk.

Bir sessizce oturmasına izin verdim, bardağını yeniden doldurdum ve bekledim.

"Yani," dedi sonunda. "Açıkçası doktora gittim. Esasen, oynamak için ihtiyacım olan birincil kasları tamamen parçalamıştım ve ardından ikincil kaslarımı da mahvetmiştim." Eli ağzına gitti. "Çok özür dilerim."

Sırıttım. "Sorun değil. İnan bana, kelime dağarcığımin en az yüzde otuz beşi küfürlü kelimelerden oluşuyor."

"Yüzde elli," diye seslendi Randall diğer odadan.

Hepimiz güldük ve Sarah elini tekrar kucağına götürerek biraz rahatlamış görünüyordu.

"Her neyse," dedi. "Güz dönemi boyunca oynayamadım. Geride kalıyordum ve eğer bir çözüm bulamazsam daha fazla okul zamanıyla karşı karşıya kalacağımı biliyordum. Ama tekrar *çalabilmem* için bile çok fazla adım vardı." Parmaklarıyla saydı. "Sinir testleri, derin doku terapisi, tüm bu doktor ziyaretleri... Korkunçtu. Profesörüm bana yardım edebileceğini söyledi, onunla çalışırsam olmak istediğim yere ulaşmak için beni yörüngemde tutabilirmiş..."

Bunun üzerine gözleri daha da karardı, yüzü taş kesildi. Piyano profesörü hakkında konuşması hoşuma gitmiyordu, çünkü söylemesine gerek kalmadan ona güvenmediğini ve onu kayırmadığını biliyordum. Bir öğrencinin başarılı olması için kayırılması gerekmiyordu, ama eğer tek sahip olduğunuz şey kıçınıza binen biriye, kendinizi bir yük ve başarısızlıktan başka bir şey gibi hissetmek zordu.

İşte bu yüzden kendini sakatlanmaya zorlamıştı.

"Ama birbirimize pek uymuyorduk. Sonunda kış tatili için Bramlock'tan ayrıldım ve bir daha da geri dönmedim." Daha dik oturdu. "Kendi başıma çalışıyordum," diye açıkladı. "Ve sonunda tekrar çalmaya başladım ama... paslanmışım. Ve şu anda olmam gereken yerden çok uzaktayım... olmak istediğim yere ulaşmak için."

"Peki orası neresi?"

Uzun bir nefes verdi ve akşam boyunca sahip olduğu en büyük özgüvenle, gözleri benimkilere kilitlenmiş ve sırtı dik bir şekilde, beklediğim son şeyi söyledi.

"Carnegie Hall."

Kaslarımın saç çizgime doğru fırlamasına ya da ağzımın mutfak adasının üzerinde açık kalmasına izin vermemek için sahip olduğum tüm kas kontrolünü kullandım. Bunun yerine bir yudum su içip sözlerinin içime işlemesine izin verdim.

"Yani, konser piyanisti mi olmak istiyorsun?"

Sarah başını salladı. "İstiyorum. Ama ben Carnegie'yi istiyorum. Bir solo istiyorum. İstiyorum..." Bütün akşam boyunca ilk kez gülümsedi, gözlerinden umut, görünür yıldızlar gibi fışkırıyordu. "Ronald O. Perelman Sahnesi'nde olmak istiyorum. En iyilerden biri olmak istiyorum. Yaklaşan bir konserde kimin piyano çalmasını istediklerini düşündüklerinde tüm şehrin listesinin başında olmak istiyorum."

Tam o anda, ne istediğini anlamayan genç bir kızmış gibi uzanıp elini okşamak istedim. Ama daha iyisini biliyordum, çünkü Sarah genç *olmasına* rağmen, yaşadıklarını duyunca aptal olmadığını anladım. Ne istediğini biliyordu. Olasılıkları biliyordu.

Ve hala buradaydı.

Başka bir şey söylemeden durdum, bardağımdaki son suyu da boşalttım ve söylediği her şeyi düşünürken bira olmasını diledim. Bu, içine girmeyi beklediğim ve bir piyano öğretmeni olarak başarabileceğimi düşündüğüm şeyden çok uzaktı. Yine de elimi bebek kuyruklu piyanomun bulunduğu odaya doğru uzattım ve mutfak adasında oturan umutlu kıza bakarken karamsar düşüncelerimi susturdum.

"Sanırım sizi zamanı geldi, Bayan Henderson."

Sarah

Yapabileceğimi düşünmüyor.

Daha bebek kuyruklu piyanosunun başına oturmadan, onun gözleri üzerimdeyken ısınırken tuşları parmaklarımın altında hissetmeden önce biliyordum. O mutfakta söylediğim her kelimeyi dinlemişti ve bana güvenmediğini hissettirecek hiçbir şey *söylememişti*.

Yapmak zorunda değildi.

Her şey beni izleyişinde, gülümsememesinde, başını sallamamasında ya da istediğim şeyin başarılabilir olduğuna dair herhangi bir şekilde bana güvence vermemesinde yatıyordu.

Ama bana inanmayan ilk kişi o değildi. Ve yanıldığımı kanıtladığım ilk kişi de o olmayacaktı.

Ben piyanoya alıştıkça, bileklerim ve parmaklarım her notada ısınırken, odanın köşesinde sıcak vanilya kokulu bir mum yanıyordu. Çalarken midem biraz çalkalandı, tıpkı oturduğumda olduğu gibi

Bramlock'taki o son geceden beri bir piyanonun başına oturdum. Soğuk tuşları tenimin altında hisseder ve boynumdan ayak parmaklarıma kadar akan bir neşe hissederdim. Gülümserdim ve anında kendi alanımda, kendi elementimde hissederdim.

Şimdi, piyanonun altının yerden nasıl görüldüğünü, bacaklarımın arasında istenmeyen bir adamın ağırlığının nasıl hissettirdiğini düşündüm. Yaramı düşündüm, bilek kemiklerimi sıcak dikenli tel gibi saran her sert, ağırlı kasın beni tekrar tekrar kestiğini hissettim.

Reese ile sadece teknik çalışmak zorunda değildim. Piyanoyu yeniden sevmeyi, ondan korkmamayı, onu o geceyle ilişkilendirmemeyi öğrenmem gerekiyordu.

Belki de en büyük zorluğum bu olurdu.

Reese köşede durmuş bana yer açıyordu ama gözleri beni daha önce hiçbir gözün izlemediği kadar izliyordu. Ağzımı açtım ama söylemek istediğim kelimeler boğazımda düğümlendi. Ona paslandığımı bildiğimi, çalışmaya ihtiyacım olduğunu bildiğimi söylemek istedim. Ona Bramlock'ta sınıfımın en iyi öğrencilerinden biri olduğumu ve potansiyelim olduğunu söylemek istedim. Ona bunu yapabileceğimi söylemek istedim - onun yardımıyla.

Ama bunun yerine, ellerimin konuşmasına izin vermeye karar verdim.

Isındıktan sonra oynamayı bıraktım ve bileklerimi önümde uzattım, parmaklarımı oynatmadan önce birkaç kez yuvarladım. Gözlerimi kapattım, boynumu her iki yandan bir kez kırdım ve uzun, yumuşak bir nefes verdim.

Gözlerimi tekrar açtığımda Reese'in yanında değildim.

Anne ve babamla birlikte büyüdüğüm evde yalnızdım. Annemin onuncu yaş günümde bana aldığı piyanonun başındaydım, tüm öğleden sonralarımı onunla kaybettiğim, hala Atlanta'daki küçük dairemizde duran piyanonun. Babam da oradaydı - Reese'in yerine köşede duruyordu - ve hayattayken olduğu gibi parlayan gözleriyle bana gülümsedi.

Kalp atışlarım daha düzenli hale geldi, göğüs kafesim kalbimin üzerindeki baskısını gevşetti. Ve sonra, oynadım.

[Yiruma'dan River Flows in You'yu](#) seçtim, ya da şöyle mi demeliyim, o beni seçti. Çalmak için bir parça ama aklıma gelen ilk parça buydu ve başlangıç notalarını güneşli bir günde eve doğru uzun bir yürüyüş gibi hissettim. Genelde çaldıklarımın daha modern bir şarkıydı, ama onu her hayata geçirdiğimde çok derinden hissettiğim bir şarkıydı. Ve her yeni akorda, melodinin her saniyesinde, kendimi piyanonun ve müziğin içinde kaybolmuş gibi hissettim.

Şarkı boyunca hüzünlü bir umut vardı ve bu umudu ruhunuza işleyecekmiş gibi görünen belirgin dinlenmelerle, en sıcak battaniye gibi üzerime yayıldı.

Kısa bir parçaydı ama güçlü yönlerimi gösteriyordu, arpejler ve duraklar o kadar güzel birbirine bağlıydı ki yeteneğimle birlikte duygularımı da sergileyebiliyordum. Ellerimi her gerdiğimde sinirlerim hala ateşleniyordu, iyileşen kaslar bana insan vücudunun ne kadar kırılgan olduğunu hatırlatıyordu. Bu acı verici hatırlatmayı yakıt olarak kullandım ve içimden geçerek şarkıya akmasına izin verdim.

Son notaları çaldığımda tuşları basılı tuttum, gözlerim hâlâ kapalıydı. Onları henüz açmak istemiyordum, Reese'in benimle birlikte duygularını ifade edip etmediğini, bana inanıp inanmadığını görmek için.

Yapmak zorunda da değildim.

Vücudunun sıcaklığının bankta yanımdaki boşluğu kapladığını hissettim ve ellerimi son notaları tuttukları yerden çektim, gözlerimi açmadan önce onları kucağımda katladım. Yakınımdaydı... çok yakınımdaydı. Kalçasına baktım, benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve bana dokunmaması için dua ettim.

Lütfen onun gibi olma. Lütfen onun gibi olma.

Ben siyah ve fildişi tuşlara baktım, Reese de bana baktı.

"Seni görüyorum," dedi, sesi alçaktı, neredeyse o kadar alçaktı ki onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadım.

Döndüm, kaşlarını çatarken gözlerimi ona dıktım. Bakışlarımı sanki tüm doğru parçaları yanlış yerlere yerleştirilmiş bir yapbozmuşum gibi inceledi ve ben hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar ezilmiş hissetmemiştim.

Bir süre beni izledi, endişesi yüzüne kazınmıştı. Sonunda konuştuğunda sesi daha yüksek, daha derindi ve tüm dikkatime hükmediyordu.

"Okulunuzdaki, belki de bölgenizdeki ya da tüm ülkedeki en yetenekli piyanist olsanız bile," dedi ve bir an durakladı. "Ve tüm doğru yerlerde, tüm doğru insanları tanısanız bile..." Reese dudaklarını birbirine doladı, başını hafifçe salladı. "Carnegie Hall'da çalmak için davet edilmek hâlâ boş bir hayal. Ve dünyanın en büyük, sanatsal açıdan en rekabetçi şehirlerinden birinde konser piyanisti olmak kolay bir iş değil. Yolun her adımı inanılmaz derecede zor olacak ve gerçek şu ki... asla başaramayabilirsiniz."

Kaşlarımı çattım, göğsüm tekrar gerildi.

"Bak, hayatım boyunca senin gibi insanların bana neyi başarıp başaramayacağını söylemesini bekledim ve artık bu kanala abone olmayacağım." Daha uzun oturdum, gözlerim onunkilere sabitlendi. "Bunu yapabilirim. Senin yardımınla muhtemelen daha iyi ve daha hızlı yapabilirim ama hata yapma, sen yanımda *olsan* da olmasan da Carnegie'de çalacağım." Yutkundum. "Ve New York'ta bir konser piyanisti olacağım."

Tek kaşını kaldırırken dudaklarının kenarında bir gülümseme seğirmesi vardı. "Bitirmeme izin verseydin," dedi bakışlarımı süzerek. "Her ne kadar zor olsa da, eğer sen de istiyorsan, bu işi yapmaya hazır olduğumu söyleyecektim."

"Ah." Gözlerimi kırdım, sıcaklık yanaklarıma ve boynuma yayıldı. "Şey... bu durumda, evet. Çalışmaya hazırım Bay Walker."

Sanki bir kırılma belirtisi arıyormuş gibi gözlerini uzun bir süre benimkilerin üzerinde tuttu. Sonra sadece başını salladı, piyano tuşlarının üzerindeki kapağı kapattı ve ayağa kalktı.

"O zaman şu ders planının ana hatlarını belirleyelim," dedi ve ben ona katılmak için ayağa kalkmadan mutfığa doğru yol almaya başlamıştı bile.

Açık kapı aralığında durakladı ve meraklı bir bakışla bana baktı. Saçları topuz yapılmıştı, birkaç tel yüzünü çevreliyordu ve bana bakarken çenesinin ve burnunun sert kenarlarının izini sürdüm.

"olsun," dedi sonunda. "Ben senin yanımdayım."

Bunu söyledikten sonra odadan çıktı ve ben odada yalnız kaldığımda, onun kapısından girdiğimden beri yanmayan ilk nefesimi aldım.

"Sadece çok... *karamsar*," dedim ertesi akşam bir ağız dolusu havucun etrafında, bir sonrakini humusa batırmaya başlamıştım bile. "Hiçbir şey söylemeden bana bakıp duruyor. Ve gülümsüyor ama *gerçek* bir gülümseme gibi değil. Bastırılmış."

Annem kıkırdadı, yumuşak sesi telefonda beni yatıştırdı. "Belki de sadece sessiz bir adamdır. Ya da belki de hayatında çok kötü şeyler yaşamıştır. Eminim birlikte çalıştıkça onu daha iyi tanıyacaksın ve o da sana açılacaktır."

Bir havuç daha ısırdım. "Belki," diye mırıldandım. "Ama bu biraz göz korkutucu."

"Benim kızımı hiçbir şey korkutamaz."

"Bunu Kaptan Moody Face'e söyle." Lokmayı yuttum ve konuşurken havucumdan kalanları salladım. "Yemin ederim, alnının ortasında en kalın kırışıklıkların olmaması hiç mantıklı değil. Her zaman kaşlarını çatıyor, özellikle de oynarken."

Annem yine güldü. "*Sen oynarken ne dedi?*"

Son havucumu yedim, tabağımı komodinin üzerine koydum ve yatağımdaki yastık dağına yaslandım. Betty Teyze'nin yastıkları çok sevdiğini öğrenmişim ve beni yerleştirdiği odada, yatakla sandalyeleri birleştirirseniz en az bir düzine yastık vardı.

"Beni *gördüğünü* söyledi," dedim usulca, bu sözlerin bir kez daha içime yerleşmesine izin vererek. "Ve sonra bana istediğim şeyin ne kadar imkânsız olduğunu hatırlattı. Ama... aynı zamanda benim yanımda olduğunu da söyledi." Öfkelendim. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Kaptan Kafa Karıştırıcı."

"Kaptan Moody Face mi yoksa Kaptan Confusing mi?" "İkisi de."

Annem sevindi. "Bana öyle geliyor ki sendeki potansiyeli görüyor ama aynı zamanda gerçekçi biri. Ve bunda yanlış bir şey yok. Sen her zaman insanların yanıldığını kanıtlamayı sevdin," diye hatırlattı bana. "Yani, bunu tutkulu olduğun bir şeyi yapmak için başka bir şans olarak düşün."

İç çekerek elimi boynumda asılı duran kristale doladım. Annemin on altıncı yaş günümde bana hediye ettiği ve o zamandan beri kolye olarak taktığım kristaldi bu.

On altıncı doğum günüm babam olmadan geçirdiğim ilk doğum günümdü. net olarak hatırlayabildiğim çok az gece vardı, çoğu piyano resitalleri ve klasik aşk romanları okuyarak ya da annemle Scrabble oynayarak geçirdiğim akşamların karışımında bulanıklaşıyordu. Her zaman evcimen biri olmuştum; onunla, yakın arkadaşlarımla ya da sadece kendimle vakit geçirmeyi tercih ederdim.

Ama annemin beni uyandırıp babamın öldüğünü söylemek zorunda kaldığı gece asla unutamayacağım bir geceydi.

Bir ebeveynin ölümüne hazırlanamazsınız, o kadar genç değil, belki de hiç değil. Akşam yemeği için orada olması, iş için bir bağış etkinliğine gitmesi ve asla eve dönmemesi bana mantıklı gelmiyordu. Cevapları aradıkça daha çok incindim, çünkü cevaplar hiç gelmedi.

Benden sadece birkaç yaş büyük olan genç çocuğun, bir marketi soyarken babamı neden vurduğuna dair hiçbir cevap yoktu.

Bu hayatımdaki ilk katalizördü, beni gerçekten değiştiren ilk şeydi. O ölmeden önce hayatım farklıydı ve o öldükten sonra daha önce hiç tanımadığım bir insan oldum. Aynı şey, acıyla başa çıkmak için kendini işe veren annem için de geçerliydi. Asla yapmayacağına yemin ettiği müşterilerle akşam seansları ayarladı ve hatta ben yatana kadar çalışmasını sağlayan görüntülü sohbet seansları yapmaya başladı. Bir zamanlar aile yemeği ve oyunlarla dolu olan akşamlarımız, o çalışırken benim ödev yapmama, piyano çalmama veya kitap okumama dönüştü.

Bunun için ona hiç kızmadım.

Bildiği en iyi şekilde yas tutması gerekiyordu ve ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımdaydı. Meşgul olmak istemesi beni rahatsız etmedi. Aksine, onu anlıyordum - iş yerine kendimi piyanoya verdim.

Boynumda asılı duran florit kristali bana endişeli zamanlarda huzur getirecek, mavi ve mor girdapları beni topraklanmış ve odaklanmış tutacaktı. Bana tüm cevapların görülemeyeceğini ama her şeyin bir nedeni olduğunu hatırlatacaktı - kendime ve hayat yolculuğuma güvenmemi hatırlatacaktı.

Yirmi bir yaşında, onu artık bir aksesuar olarak değil, kendimin bir uzantısı olarak görüyordum - fazladan, önemli bir uzuv gibi.

"Endişelendiğim bir şeyi nasıl ele alacağını ve en başta endişelendiğim için kendimi nasıl aptal hissettireceğini her zaman biliyorsun," diye düşündüm. "Bunun senin neden terapist olduğunla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Kendini aptal gibi hissetmeni istemiyorum," dedi annem. "İster inan ister inanma, seni çok fazla terapi etmemeye çalışıyorum. Ne de olsa sen benim kıızımsın. Ben sadece sana annelik yapmak istiyorum."

Gülümsedim.

"Ama endişenizi gidermeye yardımcı olabildiğime sevindim," diye devam etti. "Sen tanıdığım en inanılmaz piyanistsin, *mwen chouchou* ve inanıyorum ki bu Bay Walker sana yardım etmek istiyor."

Annemin anadilindeki bu sevecen ifadeye gülümsedim. Haiti Kreol dilini hiç öğrenmemiştim ama onun bu dili konuşmasını duymayı çok severdim. Bazen gözlerimi kapatır ve onu adada ailesiyle birlikte çiftlikte çalışan bir genç kız olarak hayal etmeye çalışırdım, kendi annesi de benim için kullandığı aynı lakabı kullanırdı. *Evcil hayvanım*.

"Bu bana Randall Amca'nın beni yeğeni olarak tanıtarak herkese küçük bir kalp krizi geçirttiğini hatırlattı," dedim. "Aramızdaki... *farklılıklar* kafalarını çok karıştırıyor."

Anlayışlı bir iç geçirdi. "Sadece hayal edebiliyorum. Babanın beni ailesine ilk kez kız arkadaşı olarak tanıttığı zamanı hatırlıyorum." Kıkırdadı. "Sana şaşkınlıkla baktıklarını düşünüyorsan, benim için nasıl olduğunu hayal et. *Onun* için."

Annemle babamın o ilk zamanlarını hayal etmeye çalışarak sevindim. İkisinin de ırklar arası bir ilişki içinde olmak konusunda cesur olduklarını biliyordum, özellikle de babam küçük bir kasaba olan Georgia'da siyasetle uğraşırken. Ama asla saklanmadılar, asla bahane üretmediler. Aşkları her ikisi adına da konuşuyordu ve o kadar yüksek sesle dile getiriliyordu ki kimsenin bunu reddetmesi mümkün değildi.

"Ah, ama ne var biliyor musun?" Annem bir süre sonra şöyle dedi. "Seni bu kadar güzel yapan şey farklılıkların."

"Ayrıca kuşların arasına karışmaya çalışan bir balık gibi göze çarpmama neden oluyorlar."

"Bir keresinde uçan bir balıkla ilgili bir rüya görmüştüm," dedi. "Belki de seninle ilgili bir hayaldi."

Gülümsedim, kalbim göğsümde sıkışırken daha fazla yaslandım, elim hala kristalime sarılıydı. "Seni özledim, *Manman*."

"Ben de seni özledim. Yakında tekrar birlikte olacağız. Şimdilik bu hayaline odaklan. Rüyalarındaki balıklar gibi senin de uçacağından hiç şüphem yok."

Onun sözleriyle kalbim biraz sızladı, çünkü söylemediği şeyi de duydum. Beni özlemişti ama Bramlock'ta bana bir şeyler olduğunu biliyordu. Reese ile geçirdiğim bu zamana sadece ders çalışmak ve sakatlığımın üstesinden gelmek için değil, iyileşmek ve müziğe olan sevgimi yeniden bulmak için de ihtiyacım olduğunu biliyordu. Annem bir terapistti ve kızının mezun olmadan bir dönem önce üniversiteyi bırakmasının, eve taşınmasının, tüm gardırobunu değiştirmesinin ve kafasını tıraş etmesinin sebepsiz olmadığını ben de onun kadar iyi biliyordum.

Bir nedeni vardı. Ve o bunu biliyordu.

Kızının acı çektiğini, mücadele ettiğini ve yardım edemediğini görmek onu incitmiş olmalıydı. Ondandır istediklerim çerçevesinde elinden gelen her şeyi yapıyordu. Onda en çok sevdiğim şey de buydu - bana saygı duyuyordu ve benim bu işi kendi başıma halletmeme izin vermesini istiyordum. Bir gün hazır olduğumda ona daha fazlasını anlatacağıma dair güvence verdim. Ve şükürler olsun ki, ısrar etmedi.

Ona tüm cevapları veremediğim zamanlarda bile benim destekçimdi. Benim savaşçım. Benim tek takım arkadaşım.

Görüşmemiz sona erdiğinde yataktan çıkmadım, gözlerim tavanda, parmaklarım kristalimin üzerinde dans ediyordu. Annem her şeyin yoluna gireceğini, Lübnan Dağı'na geldiğimde hedeflediğim şeyi başaracağımı söylediğinde ona inanmak istiyordum ama içimde her şeyi sorgulayan kendi sesimi duyuyordum.

Gerçekten sakatlıklarımın üstesinden gelip eskisi gibi oynayabilir miydim? Hayır, *daha iyi* çalabilir miyim? Carnegie Hall'a çoğu insanın oraya ulaşmak için izlediği normal yollardan geçmeden gidebilir miydim? Kendimi Reese'in standartlarında tutabilir miydim, yoksa tüm bunların ne kadar imkânsız olduğuna dair uyarıları geleceğime bir bakış mıydı?

Bunların hiçbirine verecek cevabım yoktu ve ailemin sadece tatillerde ziyaret ettiğim bir kısmıyla yeni bir şehirde olduğum için de rahat değildim. Hiçbir şey tanıdık değildi. Hiçbir şey *benim* gibi hissettirmiyordu.

Yattığım yatak Betty Teyze'nin misafir yatağıydı. Giydiğim kıyafetler, Noel tatilinden döndükten sonra anneme beni alması için yalvardığım, saklanmaya, görünmemeye kararlı olduğum kıyafetlerdi. Bir zamanlar çok sevdiğim ve saatlerce bakım yaptığım saçlarım artık yoktu. Yeni kız olduğum bir kasabadaydım ama kimsenin umurunda bile değildim. Sadece geçip gidiyordum, bir misafirdim ve her şeyin ötesinde, uyum sağlayamayan bir misafirdim.

Kurdum bana onsuz asla başaramayacağımı söyledi. New York'taki o piyano bankında oturmak için bile bir şansım olmasını istiyorsam aklımdan, bedenimden ve ruhumdan vazgeçmem gerektiğine inanmamı istedi. Bramlock'tan ayrıldığımda kendime buna inanmadığımı söyledim. Kendime bunu onsuz da yapabileceğimi söyledim.

Şimdi, o kadar emin değildim.

Tam çektim ki kapım hafifçe vuruldu ve Betty Teyze gıcırdayarak kapıyı birkaç santim açtı, içeri girmeden önce düzgün olduğumdan emin oldu.

"Yemek neredeyse hazır," dedi, ellerini önünde kavuştururken yüzünde tatlı, içten bir gülümseme vardı. Ona baktığımda amcamdan ne kadar çok şey gördüğümü fark ettim. Sanki yıllarca birlikte yaşamış olmaları onları hafifçe birleştirmişti, sanki iki birey yerine klonlanmış tek bir kişiydiler. "Telefondaki annen miydi?"

Başımı salladım. "Evet, biraz hasret gideriyorduk. Ona Bay Walker'la ilk dersimi anlattım."

"Ah," dedi Betty Teyze, yatağın ayak ucuna oturana kadar geçerek. "Peki ilk ders nasıldı?"

"Bu... ilginçti."

Bunun üzerine gülümsedi, sanki ben daha cevabı vermeden o cevabın geleceğini biliyordu. "Reese Walker *ilginç* biri, değil mi?" İçini çekti. "Ailesinin başına gelenler yüzünden bu çocuk çok şey yaşadı. Bir de şu var..." Durakladı, sanki bir sonraki cümlesini fiziksel olarak durdurmak istemiş gibi parmakları dudaklarına gitti. "Hayatında çok fazla kalp acısına katlanmak zorunda kaldı. Zavallı adam. Ama tüm bu acıyı müziğine yansıtıyor gibi görünüyor, değil mi?"

Sırtımı yastık duvarına yaslayarak doğruldum. "Ailesine ne oldu?"

O zaman teyzemin kaşları birbirine eğildi. "Bunun benim anlatacağım bir hikâye olduğundan emin değilim ama eminim seninle bu konuda konuşacaktır. Hazır olduğunda."

Başımı salladım, Reese'in izlediğim videolarını düşünürken ikimiz de sessizleştik. Çoğunlukla The Kinky Starfish'teki son videolardı ve hiçbirini oynayan adam hakkında fazla ayrıntı vermiyordu. İnternete girip ailesini araştırabileceğimden emindim ama mahremiyetini bu şekilde ihlal etme düşüncesi midemi düğümledi.

İstila edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve bu duyguyu başka hiç kimseye yaşatmak istemedim.

"Sarah?"

Gözlerimi kırıştırdım ve o ana geri döndüm. "Hmm?"

Betty Teyze'nin gözleri yumuşadı, eli koluma dokunmak için uzandı. Bunun geldiğini görmeme rağmen yine de istemsizce irkildim ve bu yengemin kaşlarını daha da çatmasına neden oldu. "Bilmeni isterim ki amcan ve ben burada olmandan çok mutluyuz ve seni çok seviyoruz," dedi. "Annenden ve okulundan uzakta olmanın zor olduğunu biliyorum... Buraya alışmana yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey olursa bana söylemekten çekinme."

Konuşma tarzından, annemle telefonda yaptığım konuşmaya kulak misafiri olup olmadığını merak ettim. Onların evinde, onların kasabasında nasıl hissettiğimi ifade ettiğimi duymuş muydu?

O anda, ailem bana böylesine kibar ve misafirperver bir el uzatmışken, hissetmem gereken son şeyin yersizlik olduğunu anladım.

"Biliyorum," dedim ve kolumun üzerinde duran elini sıktım. "Çok teşekkür ederim, Betty Teyze. Sen ve Randall Amca bana yardım etmeden bunu yapamazdım."

"Oh, havalı," dedi, ayağa kalkarak. "Yapabilirsin. Sen tanıdığım en kararlı genç kadınsın. Reese Walker olsaydım korkardım." Göz kırptı. "Sarah Henderson için kesinlikle hazırlıklı değil."

Kıkırdadım.

"Her neyse, elini yüzünü yıka ve yemek odasına gel. En çok *harika* bir vegan yemeği." Sırıttı. "Amcanın küçümsemesine rağmen."

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye yaltaklanarak teklif ettim. "Kendim de pişirebilirdim."

"Saçmalama. Amcan da ben de biraz daha iyi beslenebiliriz zaten. Tanrı biliyor ya, bir ömür boyu yetecek kadar süt ve et yedik."

Gülümsedim. "Teşekkür , Betty Teyze. Her şey için."

Tekrar göz kırptı ve giderken kapıyı arkasından kapattı.

Yataktan kalkıp misafir banyosuna girdim, ellerimi yıkadım ve yüzüme biraz soğuk su sıçrattım. Aynaya baktığımda, suyu havluyla silerken, gözlerim bana bakan genç kadının üzerinde kayıyordu - pürüzsüz kafa, çillerle lekelenmiş ve tamamen makyajsız koyu ten, yüksek elmacık kemikleri ve kalın dudaklar.

Her nasılsa Aralık ayında bana bakan kızıdan yıllarca daha yaşlı hissediyordu.

O kızı bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordum.

 CHAPTER FOUR

Sarah

Ertesi akşam Reese Walker'ın evine geri döndüm ve bu sefer yalnızdım.

Verandasında durup kapıyı çaldıktan sonra açmasını beklerken ellerimin titrediğinden daha fazla titreyemeyeceğimi düşündüm. Onunla - bir erkekle - yalnız kalacağım için zaten gergin olduğumdan daha fazla gergin olamayacağımı düşündüm. *Yaşlı* bir adamla. İsterse beni kolayca alt edebilecek yaşlı bir adam. Şehrin öbür ucundan onun evine giderken midemin zaten olduğundan daha fazla sıkışamayacağını düşündüm.

Ama kapıyı açtığında, tüm hisler ikiye katlandı.

Reese'in varlığıyla ilgili her şey büyüktü - boyu, kasları, enerjisi. Saçları gevşek, düğümlü bir topuz şeklinde geriye taranmış, birkaç teli kulaklarının arkasına düşmüştü ve okuldan yeni gelmiş gibi giyinmişti - haki pantolon, avcı yeşili düğmeli bluz, kolları dirseklerinden kıvrılmıştı. Gülümsedi, kapıdan geçmeme izin vermek için kenara çekildi, ama tek yapabildiğim ayaklarım verandasına yapışık bir şekilde boşluğa bakmaktı.

O benim kurdum değil.

Hızla çarpan kalbimi yatıştırmaya, yorulan ciğerlerimi korkacak bir şey olmadığına ikna etmeye çalıştım. Ama nasıl emin olabilirdim ki? Reese'e güvenmek istiyordum, *herkese* güvenmek istiyordum ama gerçek şu ki henüz hiçbir şey kazanılmamıştı.

Ve sırf sahip olduğu pozisyon nedeniyle birine güvenme konusunda dersimi almıştım.

Reese boğazını temizledi. "Güvenli, söz veriyorum. Siz buraya gelmeden hemen önce serserileri temizledik."

Bunun üzerine içimi çektim ve Reese'in yanından geçip antresine girerken kendi kendime başımı salladım. Arkamızdan sadece cam kapıyı kapattı, büyük kapıyı açık bırakarak akşam güneşinin oturma odasından içeri girmesini sağladı. Omzumdaki postacı çantamı düzelttim ve ona çekingen bir gülümseme sundum.

"Özür dilerim," dedim. "Yeni ortamlarda biraz gergin olurum."

Gerçeğin tamamı değildi ama yalan sayılmazdı.

"Hey, özür dilemene gerek yok. Bence çevrenize karşı dikkatli akıllıca. Ama umarım birlikte çalıştıkça kendini daha rahat hissetmeni sağlayabilirim." Ellerini ceplerine soktu. "Başlamadan önce bir şeyler içmek ister misin?"

"Su olurdu." Boğazım hâlâ kuruydu, ellerim nemliydi.

". Seninle orada buluşuruz," dedi ve piyano odasını işaret etti.

Sonra döndü ve beni fuayede yalnız bıraktı.

Piyanosunun bulunduğu odaya girerken acele etmedim, duvarlarındaki tabloları ve kişisel fotoğraflarının yokluğunu inceledim. Fark ettiğim tek bir fotoğraf vardı, onu da iki gece önce ilk dersimizde görmüştüm: yaşlı bir çift ve piyanosunun tepesine tünemiş genç güzel bir kadının fotoğrafı. Adamın güçlü çenesine, solundaki kadının gülümsemesine ve önlerinde duran genç kızın gözlerine bakarak, sadece ailesi olduğunu tahmin edebiliyordum.

Teyzemin bir gece önceki sözleri bu kez fotoğrafa biraz daha uzun süre bakmama neden oldu.

Onlara ne olduğunu merak ettim. Bana söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Öğrenmek için internette araştırma yapma dürtüsü beni tekrar vurdu, ama Reese Walker'ın da hepimiz gibi bir insan olduğunu kendime hatırlatarak onu bastırdım. Onlara kendim söyleyebilecekken kimsenin babam hakkında bilgi istemezdim.

Hızlı bir Google aramasıyla geçmişimize dair ne kadar çok şeyin ortaya çıkabileceği sinir bozucuydu.

El çantamı piyano sehpasının üzerine koydum, bir parmağımı ahşap üzerinde gezdirdikten sonra odayı geçip pencerenin yanındaki kitap raflarına yöneldim. Küçüktüler, içlerini sadece yirmi kadar kitap dolduruyordu ve ellerimi arkamda kavuşturarak kitapların sırtlarına baktım.

Agatha Christie.

Edgar Allen Poe.

Lee Child.

John Grisham.

Stephen King.

Gizem ve gerilimin, korku ve gerilimin bir araya gelmesi gibiydi. Atlanta'daki odamdaki kitap rafları çok daha farklıydı - daha parlak, romantizm, şiir ve fantezi ile kaplıydı. Tabii ki, Atlanta'da

Bramlock'tan ayrıldığımdan beri tek bir kitap bile okumadım. Denedim ama ne zaman bir hikayeyi açıp okumaya başlasam kendimi gözlerimi devirirken buldum.

Romantizm nasıl gerçek olabilir?

Nasıl olur da biri sizi hayatındaki diğer her şeyin önüne koyacak kadar önemseyebilir? Benim gibi hasar görmüş, kullanılmış biriyseniz nasıl olur da biri size dokunabilir, sizi öpebilir, sizi *sevebilir*?

Berbat.

Bir zamanlar prensimi bulacağıma inanıyordum, hayatımın tüm parçalarını mükemmel bir şekilde yerine oturtacak tek ve biricik ruh eşimi. Artık inandığım tek aşk piyanoya duyduğum aşktı.

Ve bu ilişki bile artık gergindi.

"Okumayı sever misin?" Reese bana dolu bir bardak su uzatırken sesi beni biraz ürküttü.

O konuşurken sıçradığım için utanarak bir yudum aldım. "Eskiden öyleydin."

"Eskiden mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Okumayı sevmeyen birini hiç duymamıştım."

Omuz silktim. "Artık diyelim."

Reese bir an sessiz kaldı ve beni değerlendirirken gözlerim kitaplarda kaldı.

"Eskiden ne okurdun?"

"Çoğunlukla romantik. Biraz fantezi. Şiir."

Başıyla onayladı. Sonra en üst raftaki kitaplardan birine uzandı - üzerinde kocaman bir ağız, kırık dişli bir gülümseme vardı.

"Bunu oku," dedi ve bana uzattı.

Kitabı elinden aldım, başlığını okurken kaşlarımın biri kalktı. "*Dövüş Kulübü* mü? Brad Pitt'in oynadığı filmdeki gibi mi?"

Reese alay etti. "Hadi ama. Bir kitap kurdu olarak, filmin hiçbir zaman kitap kadar iyi olduğuna inanmadığını biliyorum. Filmi izledin mi?"

"Hayır."

"Daha da iyisi. Bu konuda bana güvenin," dedi. "Belki de aşk kitaplarına ve fantastik kitaplara aşık oldunuz çünkü biraz daha gerçek, biraz daha az mükemmel, biraz daha dağınık bir şey istiyorsunuz. Bence bunu seveceksin." Elimdeki ciltli kitaba parmak eklemiyle vurdu. "Ayrıca Palahniuk olağanüstü bir yazar. Seni düşündürecek."

Elimi kapağın üzerinde gezdirdim ve nedense içimi hafif bir rahatlık kapladı. Tüm kitaplarımın ne kadar değerli olduğunu biliyordum ve bir tanesini pratik bir yabancıya vermeyi hayal bile edemezdim. Bir kitabın sizin için satın alınması özel bir hediye idi, ama bir kitabın size ödünç verilmesi, birisinin onun için bu kadar değerli bir sanat eserine bakmanız için size güvenmesi?

Bu nadir bir şeydi.

"Teşekkür ederim," dedim ve piyanoya doğru döndüm. Kitabı çantama yerleştirdim ve Reese'in gözleriyle tekrar karşılaşmadan önce elimdeki su bardağını piyanonun üstündeki altlığa koydum. "Ve geçen gün amcamın bana eşlik etmesine izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Eminim bu biraz alışılmışın dışındaydı."

"Bu beni hiç rahatsız etmedi," dedi Reese hemen. "Onu istediğin zaman davet edebilirsin." Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Gözlerim piyanoya, ahşap panelin tuşları kapladığı yere kaydı. Bakışlarımın zengin ahşap üzerinde, pürüzsüz kenarlarda dolaşmasına izin verdim - ve geçen her saniye kalbimin hızlandığını hissettim.

Reese uzun bir süre sonra piyanonun diğer tarafına geçerek, "Bugün çalmanı istediğim bir parça var," dedi. Tuşların çevirdi ve tutucuda duran bir müzik kitabını açarak yer imli bir sayfaya getirdi. Yerine yerleştirdikten sonra odanın diğer köşesine geçerek kitap raflarının yanına gitti ve duvara yaslandı. "Acele etmeyin. Isın, acele etme ama bunu denemeni istiyorum."

Başımı salladım, banktaki yerime otururken el çantamı kenara bıraktım. Kitaplardan konuşurken biraz yatışmış olan sinirlerim oturduğumda tüm gücüyle geri gelmişti, önümdeki müzik parçasını sindirirken parmaklarım tuşların üzerinde hafifçe duruyordu. Hâlâ aşına olmadığım bir duyguydu bu, bileklerimi ısıtırken neredeyse bir korku hissediyordum. Eskiden piyanonun başına hevesli bir bekleyişle, heyecanla, neşeyle otururdum.

Sakatlığım ve Bramlock'ta olanlar arasında, bunu bir daha hissedebileceğimden emin değildim.

Piyano ile olan ilişkim üzerinde çalışmam gereken bir ilişkiydi. Her gün uyanmak ve tekrar tekrar seçmek zorunda olduğum bir aşktı. Bazen bunu neden yaptığımı, neden aşk kitaplarıma yaptığım gibi piyanoya da sırtımı dönmediğimi merak ediyordum.

Ama yüksek sesle itiraf edemesem de cevabı biliyordum.

Gerçek şu ki, müzik benim hayatımdı, kalbimdi, ruhumdu. Onsuz nefes alamazdım. Onsuz hayatta kalamazdım. Bu yüzden piyanoyu seçtim,

umutsuz görüldüğünde bile bizim için savaşmayı seçmek? Bu benim hala burada olmak istediğimi söyleme şeklimdi. Hayatta kalmak istedim.

Ve yapardım.

Isındığımda, Reese'in piyanoda hazırladığı parçayı çaldım ve kendimi toparlayana kadar ilk bölümünde tökezledim. Hızlı ve neşeli bir parçaydı, neşeli ve . Bana seçtiğim bir hatırlattılise ikinci sınıftaki bahar resitalim için parçayı , babamın en sevdiği Chopin parçalarından biriydi.

Bu duyguya, babamın, gençliğimin anısına tutunmaya çalıştım ama geldiği gibi gitti. Şarkıyı tantanasız bir şekilde bitirdim ve sonra ellerimi kucağıma çektim, dudaklarımdan uzun bir iç çekiş çıktı.

Reese köşeden boğazını temizledi, duvarı tekmeleyerek odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Piyanonun birkaç adım ötesinde durdu, ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi benimle birlikte tuşlara bakarken kaşlarının arasındaki o küçük kırıksıklık yeniden ortaya çıktı. Uzun bir duraksamadan sonra, "Nasıl hissettin?" sorusunda karar kıldı.

Yutkundum. "Müstakil."

Başını salladı, elleri ceplerine kayarken alt dudağını yokladı. Uzun bir süre sonra piyanonun etrafında döndü, gözlerini benden ayırmadan sıraya vurdu. "Oturabilir miyim?"

Sağ tarafa kayarak yanıma oturması için yer açtım. Kalbim, onun boş alanı doldurmasının sıcaklığıyla tekrar bir çentik attı ve yutkundum, nemli avuçlarımı koyu kot pantolonumun üzerinde yumuşattım.

Reese kitabın birkaç sayfasını çevirerek parçanın başına döndü ve çalmaya başladı. Fon müziği gibi yumuşak bir şekilde çaldı ve ikinci sayfaya geçtiğinde tekrar konuştu.

"Ne zamandır piyanodan korkuyorsun?"

Gözlerini notalardan ve tuşlardan ayırmadı ama beni ağır, suçlayıcı bir bakışla kıstırmış gibi hissettim.

"Piyanodan korkmuyorum," diye karşı çıktım.

Reese kaşlarını çatarak bana baktı. "Ona öyleymişsin gibi bakıyorsun. Sanki gibi dokunuyorsun." silkti, çalarken parmakları tuşların üzerinde geziniyordu. "İlk dersimizde bile, çalmak yerine kendini yüzlerce kağıt kesiğine teslim etmeyi tercih ediyormuşsun gibi görünüyordu. Bu da piyanoda kariyer yapmak isteyen biri için hiç mantıklı değil."

İçimi çektim, sözlerindeki gerçekten nefret ediyordum - korkumu *görmüş* olmasından daha çok korkumu *görmüş* olmasından nefret ediyordum.

"Korktuğumdan değil," diye açıklamaya çalıştım, gözlerine bakmak zorunda kalmamak için ellerini izliyordum. "Ama yabancı hissettiriyor. Bazen. Sanki eskiden en iyi arkadaşım olan biri şimdi o kadar farklı ki onu tanımakta zorlanıyorum. Ve eskiden kolay gelen her şey artık gelmiyor." Başımı salladım. "Artık hiçbir şey kolay gelmiyor."

Reese anlayışla başını salladı ve ellerini kalçalarına vurmadan önce parçayı bitirdi. Döndü, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Sonsuza kadar böyle olmayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Bir sonraki sözlerini düşünürken boynunu kırdı. "Birincisi, çünkü bundan vazgeçmeyeceksin. Vazgeçecek olsaydın çoktan vazgeçmiş olurdun. İkincisi, çünkü bu bir RIS yaralanmasına karşı tamamen normal bir tepki. Vücudunuz sizi hayal kırıklığına uğrattı, size ihanet etti ve siz buna nasıl karşılık vereceğinizi bilmiyorsunuz. Kendinizi kontrolden çıkmış hissediyorsunuz ve kimsenin hoşuna gitmez." Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ama her şey daha iyi olacak. Yapacak işlerimiz var ama başaracağız. Tabii sana yardım edeceğime güveniyorsan."

Güven.

Bu kelimededen nefret ederdim.

Bu sesi duyduğumda içimde oluşan tiksinti dalgasından nefret ediyordum.

"Bunu eve götür," dedi ve piyanonun üzerinde duran kitaba uzandı. Kapağını kapatıp bana uzattı. "Bu parçayı hafta sonu birkaç kez dene. Yine de ona kızmanı istemiyorum. Onu gerçekten parçalara ayırmanı, anlamaya çalışmanı istiyorum - neden doğduğunu, arkasındaki duyguları, çalarken dinleyicinin ne hissetmesi gerektiğini. Gelecek hafta tekrar deneyeceğiz ve o zaman nasıl hissedeceğinizi göreceğiz."

Başımı salladım ve kitabı elinden aldım. "Ya hâlâ berbatsam?"

Kıkırdadı. "Şu anda berbat değilsin, bu yüzden endişelenme. Sadece *çalmak* yerine kendini müziğe açmaya çalış. Notaları okuyabilirsin. Müziği icra edebilirsin. Ama bunu bir adım öteye taşımaya çalışın. Onunla bir şarkı yerine bir insan gibi bağ kurmaya çalışın."

İçimden gelen gülme isteğine karşı koymak zorunda kaldım. Sağlam tutabildiğim tek insan ilişkisinin annemle olduğunu bilseydi, farklı bir benzetme seçerdi.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu müzik olarak düşünürsem daha kolay bağlantı kurabileceğimi düşünüyorum. İnsanlarla aram pek iyi değildir."

Reese parmak eklemlerini piyanoya vurarak ayağa kalkarken yine güldü.
"Bu ikimiz için de geçerli, evlat."

Çocuk.

Bundan da nefret etmeliydim.

Ama nedense içimi ısıttı.

Reese

Cumartesi geceleri The Kinky Starfish'te bir konser gibiydi.

Havaların ısınmasıyla birlikte konuklar yaz vaadiyle canlandılar ve ben de çalma listemi bu ruh haline uygun hale getirdim. Kışın kavurucu soğğunun aksine, konuklar şimdi zaman zaman koltuklarından kalkıp yanımdaki küçük pistte dans ediyor ve hareketleriyle müziğime hayat veriyorlardı. Mozart'ın [17. Sonat](#)'ının melodisine *gülümseyerek* eşlik ettim ve dans pistinde hoplayıp zıplayan genç bir kıza başımı sallayarak odayı taradım. Restorandaki tüm yüzler kahkahalarla parlıyordu.

Neredeyse zavallı, soğuk ruhumu bile biraz eritmeye yetecekti. Ta ki otuz iki numaralı masayı görene kadar.

Arka köşedeki kabinde kimin oturduğunu fark ettiğimde tek bir notayı bile kaçırmamak için çalmaya devam etmek için beynimin tüm gücünü kullandım. Tabii ki ilk dikkatimi çeken Charlie'nin gözleri oldu ve sonunda onu gördüğümü anladığında parmaklarını gülümseyerek oynattı. Benim gülümsemem de karşılıksız kalmadı ve Cameron'a - kocasına - baktığımda gözleri beni uyarırcasına sertti.

Ve en küçük çocuklarını kucığına aldı.

Burnumu çektim, gözlerimi ayırdım ve şarkının son kısmını fazla bir gusto ile çaldım. Sanatsal özgürlükler aldım, şarkıyı bitirmek ve molam için o lanet yerden kalkmak için şiddetli bir kararlılıkla tuşları kopardım.

Evde yemek yiyor olmaları gerekiyordu. Pazartesi gününe kadar Charlie'yle uğraşmak zorunda kalmamam gerekiyordu, okula dönene kadar, paylaştığımız alanda.

Ondan bir hafta sonu için bile olsa asla gerçekten kaçamayacakmışım gibi hissediyordum.

Parçayı bitirdiğimde, hızlı bir selamlama ve yirmi dakika içinde döneceğimi bildiren kısa bir anonsla ayağa kalktım. Dans pistindeki genç kız, annesi onu masaya geri götürmeden önce somurttu ve ben de üzerinde adımın yazılı olduğu bir sigaranın bulunduğu arka mutfak kapısına doğru yol almaya kararlıyım.

Ama durdurulmadan önce iki adım bile .

"Reese Walker," dedi yumuşak, tanıdık bir ses, sıcak bir el kolumu sıyrırken. "Vay, vay. Seninle burada karşılaşmak ne güzel."

Jennifer Stinson bana gülümsedi, neredeyse tanıştığımız ilk geceki gibi. Mount Lebanon'a döndüğüm ilk birkaç ay içindeydi ve Charlie'nin ailesinin yıllık bağış gecesinde beni dansa kaldırmıştı. Tabii ki o gece görebildiğim tek şey Charlie'ydi.

Aslında pek bir şey değişmemişti.

Jennifer hâlâ aynı, boğucu mavi gözlere ve kalın dudaklara sahipti - konuştuğu her erkeği kesinlikle delirttiğinden emin olduğum bir girintisi olan alt dudak - ve uzun, kıvrıkcık sarı saçları yaklaştıkça sırtından aşağı dökülüyordu. Parfümü turunçgiller gibi keskin ve tatlıydı ve bir kez olsun normal bir erkek olabilmeyi diledim. Lübnan Dağı'na dönmeden önceki, ailem ölmeden önceki, içimde aşka ve şehvete dair ne varsa Charlie Kasırgası tarafından tamamen yok edilmeden önceki adam olabilmeyi diledim.

Ama hiçbir şey hissetmedim.

"Seni tekrar görmek güzel, Jennifer. Uzun zaman oldu."

"Gerçekten de öyle," dedi, gözleri tekrar yüzüme doğru sürünerek. "Şu anda çalıştığını biliyorum ama bu hafta içi boş musun? Bir şeyler içip sohbet etmek ."

Boğazımdaki yapışkan düğümü yuttum, ne zaman bir randevuyla uzaktan yakından ilgili bir durum düşünsem ortaya çıkan düğümün aynısıydı bu. "Şu anda okul ve akşam dersleriyle oldukça meşgulüm," diye denedim. "Ama belki sömestr bitince."

"Seni bu konuda tutacağım," dedi, kaçışımdan en ufak bir şekilde etkilenmemişti. Elini uzattı, kırmızı dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Telefon?"

Boğazımı temizledim, şimdi bir sigara için o kadar çaresizdim ki telefonumu eline tutuşturdum. Numarasını yazdı, kaydetti ve bana geri verdi.

"Yakında konuşuruz, Reese Walker."

Bununla birlikte, masasına geri dönerken kalçalarını yavaşça ve kasıtlı olarak sallayarak göz kırptı.

Uzun bir nefes aldım ve mutfığa doğru adımlarımı hızlandırdım. Neredeyse oraya varmışım, yolum tekrar kesildiğinde neredeyse sallanan kapıdan geçmek üzereydim.

Kaçınmaya çalıştığım kişi tarafından.

"Hey, sen," diye gülümsedi Charlie, yanakları dışarıda hava neredeyse seksen dereceyken karda yürümüş gibi pembeydi. Kalçasında gülümseyen bir Daisy tutuyordu ve onları birlikte görünce kalbim göğsümde acıyla sıkıştı.

Benim olabilecek bir şeyi görünce.

"Tatilde olduğunu biliyorum ama Daisy'yi buraya getirmek istedim. Sana merhaba demek için bütün akşam kucağımdan inmeye çalıştı."

Charlie bana doğru iki tombul elini uzatan Daisy'ye sırtıtarak baktı. O çocuğu seviyordum, gerçekten seviyordum - ama şimdi ona baktığımda kendi gözlerim yerine Cameron'ın gözlerini görüyordum. Sevdığım kadına büyük bir neşe, bana ise büyük bir acı veren çocuğu gördüm ve onu gördüğüme sevinemediğim için kendimi bok gibi hissettim.

Her ne kadar kızına bakarken göğsümde hissettiğim acı için Charlie'yi suçlamak istesem de bu benim hatamdı. Cameron'a giden, olanlardan sonra hayatlarının bir parçası olmayı isteyen bendim. Belki de o zamanlar bunun daha kolay olacağını düşünmüştüm. Belki de onların yanında olmanın verdiği acının, tamamen onlarsız olmaktan daha iyi olduğunu düşünmüştüm.

Ama en büyük motivasyon kaynağım o küçük kızın benim olduğunu düşünmemdi. Artık öyle olmadığını biliyordum ve onu görmek beni öldürüyordu.

"Selam güzel kız," dedim Daisy'nin kalın parmağını eline almasına izin vererek. Gülümsemekten kendimi alamadım ve gözlerim tekrar annesine kayarken neredeyse benim ismime benzeyen bir şey sayıkladı. "Bu akşam evde aile yemeği yiyeceğinizi sanıyordum."

Charlie gülümsedi. "Evet, ben de öyle. Ama onlara çalıştığımı ve gelemeyeceğini söylediğimde babam burada rezervasyon yaptırdı. Seni özlüyorlar," dedi ve sonra gülümsemesi biraz kaydı. "Hepimiz özlüyoruz."

Daisy parmağımı kurtardı ve ben de ellerimi pantolonumun ceplerine soktum, gözlerim Charlie'nin arkasındaki mutfak kapısında boğazımı temizledim. Eğer önümüzdeki iki dakika içinde ağzıma lanet bir sigara almazsam, masaları devirecektim.

"Setimden sonra gelip merhaba diyeceğim," dedim. "Ama şimdi kısa bir molam var, izninizle."

Kapıya doğru başımı salladım ve Charlie yolumdan çekilmeden önce omzunun üzerinden baktı. "Ah, elbette. Özür dilerim. Beklemem gerekirdi."

"Sorun . Seninle birazdan konuşacağım, tamam mı?"

Gülümsememi tutmadım ya da cevap vermesini beklemeden mutfak kapısından içeri daldım, şeflerin ve garsonların arasından geçerek arka tarafa doğru ilerledim. Yardımcı şeflerden biri, Ronaldo, ben geçerken sigara paketini ve çakmağını bana fırlattı, zaten mola zamanlarıma alışkındı. Ilık bahar havası yüzüme vurur vurmaz bir tane yaktım ve nikotinin ilk nefesini içime çektikten sonra uzun bir oh çektim.

Gözlerimi kapattım, sigarayı tekrar üflemeden önce dudaklarımın arasında sallanmasına izin verdim. Her yeni nefes alışım nefesimi sakinleştirdi ama göğsüm hâlâ sıkıydı, Charlie'nin gözleri hâlâ zihnimde tazeydi. Gecenin ılık havasına, nikotinin yüksek dozuna, kelimenin tam anlamıyla başka herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştım.

Mutfaktan yayılan gurme yemeklerin nefis kokusunu almamaya çalışmak gibiydi.

Orada öylece durup nikotini bir kez daha içime çekerken içimde bir sıkıntı vardı. Charlie'yle yüzleşmek zorunda kalacağım zamanın yaklaştığını biliyordum; ona, onun etrafında, ailesinin etrafında olmanın artık benim için iyi olmadığını söylemem gerekecekti.

Ama bunu nasıl yapabilirim?

Bu dünyada aileme en yakın şey olan anne ve babasına, artık kendi ailem de yokken, onların yanında olamayacağımı nasıl söyleyebilirdim? Babasına, annesine ya da daha da kötüsü çocukluk arkadaşım olan erkek kardeşine nasıl açıklayabilirdim? Artık her zaman konuşmuyor olmamızın, aramızdaki mesafenin ve zamanın ilişkimizi değiştirmiş olmasının bir önemi yoktu.

Kendimi bildim bileli hepsi benim yanımdaydı.

Ve nasıl veda edeceğimi bilmiyordum, yapılacak "sağlıklı" şey bu olsa bile.

"Bunu burada yapmak zorunda mısınız?"

Gözlerimi tekrar açtığımda dudaklarımdan bir duman bulutu çıktı ve geceye uyum sağladıklarında, gördüğümü sandığım şeyi gerçekten gördüğümünden emin olmak için birkaç kez göz kırpmam gerekti.

Sarah Henderson birkaç metre solumdaki yoga matının üzerine oturmuş, bacaklarını kavuşturmuş, avuç içlerini uyluklarına dayamış ve sırtını dik tutuyordu.

meditasyon yapıyordu. Ayakkabıları minderin kenarına bırakılmış, pantolonu ayak bileklerine kadar sıyrılmıştı.

O restoranın arkasında gördüğüm en tuhaf şeydi ve bu da bir şey ifade ediyordu.

"*Bunu* burada yapmak zorunda mısın?" diye meydan okudum.

Sarah alay ederek başını salladı, ardından uzun ve sabit bir nefes alıp tekrar sırtını dikleştirdi. Gözleri kapalıydı ve bir eli boynundaki kristal kolyeyi kavrayacak şekilde yukarı kalktı. "Sanırım ikimiz de benim yaptığının daha sağlıklı olduğu konusunda hemfikiriz."

"Belki," diye kabul ettim, sigaramdan bir nefes daha çektim. "Ama diğer sigara izmaritlerine ve yere saçılan diğer iğrenç şeylere bakılırsa, sanırım ikimiz de bu alanda benimkinin daha *normal* olduğu konusunda hemfikiriz."

Sarah'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve sanki onları yeni fark etmiş gibi dudağı kıvrıldı, gözleri etrafımızdaki betonun üzerindeki terk edilmiş sigaraları taradı. Uzun bir nefes verdi, gözlerini tekrar kapattı ve omuzlarını aşağı geriye doğru çekti. "Arabuluculuk yapmam gerekiyordu. Bazen büyük insan gruplarının yanında dengem bozuluyor. Sadece merkezde olmak istedim." Bir parmağını kaldırdı. "Ve sen bir şey söylemeden önce, iş yerinin bunun için en iyi yer olmadığını biliyorum. Ama stresli bir gündü ve bir dakikaya ihtiyacım vardı." Durakladı. "Ve burası zihnimi boşaltmak için en uygun yer olmayabilir ama patronumuzun piyanonun yanına bir paspas sermemden pek hoşlanmayacağını hissediyorum."

"Hey, yargılayan ben değilim," dedim, ellerimi havaya kaldırırken sigarayı yine dişlerimin arasına aldım. "O sendin."

"Yargılamıyordum," diye savundu, bana bakarken kaşları çatılmıştı. Tekrar doğrulmadan önce sırtını biraz kamburlaştırdı. "Sadece bunun senin için en iyi şey olmadığını söylüyorum."

"Güven bana," dedim gülerek. "Hayatımda hiçbir zaman *benim için en iyi* olan şeylere yönelen biri olmadım."

O anda ikimiz de sustuk ve Sarah ellerini önüne doğru uzattı, yüzünü buruşturarak bileklerini döndürdü.

"Bileklerini nasıl hissediyorsun?" Son sigaramı cebime sokmadan önce betonun üzerinde söndürerek sordum. En azından etrafındaki izmaritlere bir yenisini eklemeyebilirdim.

"Biraz ağrıyor ama çok da kötü değil," diye cevap verdi. "Perşembe gecesi bana verdiğin parça üzerinde çalışıyordum."

Başımı salladım. "Yine de çok zorlamıyorsun, değil mi?"

"Şu anda günde yaklaşık dört saat," dedi. "Daha fazlasını yapabilirim, ama bunu kolaylaştırmaya çalışıyorum."

"Güzel," dedim. "Yavaş ve istikrarlı olan bu yarışı kazanacak. Tekniğin üzerinde çalışmadan tekrar sakatlanmanı istemiyorum."

Uzun bir süre onu izledim, birlikte geçirdiğimiz haftayı düşünürken sessizlikten memnun oldum. Sadece iki ders almıştık ama okul bittikten sonra haftada dört derse çıkacaktık. Birlikte geçirdiğimiz ilk saatlerde Sarah'nın ona inanmadığımı düşündüğünü biliyordum. Onun yeteneklerinden, azminden şüphe ettiğimi düşünüyordu.

Ama gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Sahip olduğu doğal yeteneği, çalarken piyanoya kattığı duyguyu, hayatı boyunca ince ayarlarla geliştirdiği tekniğini gördüm. Evet, sakatlığı onu geriye götürmüştü ve yapmamız gereken işler vardı - ama beni en çok endişelendiren tekniği değildi.

İçinde tuttuğu, fırsat bulduğunda piyano başında serbest bırakmadığı her şeydi.

İlk dersimizde, çok derine inmesine gerek kalmadan yeteneğini kolayca sergileyebileceği kısa ve basit bir parça seçti. Bunun için onu yargılamadım, çoğu öğrenci ilk dersimizde benim için çalmalarını istediğimde aşına oldukları, iyi çalabildikleri bir parçayı seçme eğilimindeydi.

Ancak Perşembe akşamı birlikte çalıştığımızda, ondan *benim* seçtiğim bir parçayı çalmasını istediğimde, beraberinde getirdiği gerginliği o zaman fark ettim. Çalarken tüm kasları sımsıkı sarılmıştı, yüzü duygudan yoksundu, ancak parça neşeli, enerjik ve keyifliydi. Sarah sanki herkesin ilgi odağı değil de fon müziği olmak istermiş gibi çalıyordu

- Sanki kendini müziğe vermek yerine müziğin arkasına saklanıp kaçmak ister gibiydi.

Ve o derste daha sonra, ona daha dramatik, melankolik bir parça çaldırdığımda, daha da saklanmıştı. Hissettiğini bildiğim acıyı alıp kullanmadı - ondan kaçtı.

Bu bizim en büyük engelimiz olacak.

"Şimdiye kadar ne düşünüyorsun?" Matının yanındaki çantasından çıkan *Dövüş Kulübü'nü* gördüğümde sordum. Kitap ayracı yolun yaklaşık üçte birindeydi.

Bakışlarımı takip etmeden önce bir an merakla beni süzdü ve gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse, ilk bölümü geçebildiğim için mutluyum. Bu yıl okumaya çalıştığım diğer kitaplarla birlikte *bitiremediklerim* arasına gireceğinden emindim."

"Şimdiye kadar beğendin mi?"

Omuz silkti. "Bence de öyle. Karanlık bir mizah anlayışı var ve minimalizmin ince ipuçlarını seviyorum. İhtiyacımız olmadığını düşündüğümüz ne kadar çok şeye sahip olduğumuzu düşünmek çılgınca."

Bunu çoktan anlamış olmasından etkilenerek başımı salladım. "Meditasyon yapıyorsun, bitki bazlı besleniyorsun ve minimalizmin tanımını biliyorsun. Sadece yirmi bir yaşında olduğuna emin misin? Çünkü kendine benim o yaşta baktığımdan daha iyi bakıyorsun."

Sarah kıkırdadı. "Evinizdeki mısır gevreğine bakılırsa bunu yapmak zor değil."

"Touché."

Sonra sessizleştik ve ben bir sigara daha yakma dürtüsüyle savaşıırken o hesaplı nefes alış verişine geri döndü. İçeri girmem gerekiyordu ama onu minderinde izlerken son dersimiz aklımdan çıkmıyordu - piyanoma bakışı, sanki çalmak yerine onunla savaşmak üzereymiş gibi. Ben onunki gibi bir sakatlıkla hiç mücadele *etmemiştim* ama piyanoyla ilişkimde aynı değişimi yaşamıştım. En yakın arkadaşınız, en kolay sırdaşınız olması gereken bir enstrümanın gözlerinizin önünde bir canavara dönüşmesi çok sinir bozucu bir şeydi.

Bu ilişkiyi yeniden canlandırmaya giden yol uzun, tozlu ve çetrefilliydi ve keşke bu yolu kat etmek zorunda kalmazaydı. Ama yapmak zorundaydı ve bu yolculuğun onun için neleri gerektirdiğini anlamasına ihtiyacım vardı.

"Bu gece ne yapıyorsun?" Onu yuvarlamaya başladığında sordum Mat.

Sarah kıpırdamadan durdu, elleri kıvrılmış paspasın üzerinde kenetlenmişti.

gözlerini benimkilere dikti. "I..." Ağzını açtı, tekrar kapattı ve sonra boğazını temizledi. "Yani, saat ona kadar çalışıyorum."

"Peki ya sonra?"

Omuz silkti. "Kasabada yeniyim ve teyzemle eniştemle yaşıyorum," cevap verdi hafif bir gülümsemeyle. "Büyük planlarım yok."

Gülümsemek için içimdeki dürtüyle savaştım. "Güzel. Seni bir yere götürmek istiyorum." Sarah'nın gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

"Dersimizin bir parçası olacak," diye açıkladım saatime bakarak. Molamı zaten birkaç dakika aşmıştım ve o kadar yakından izlendiğimden değil ama set listemi ne kadar çabuk bitirirsem oradan o kadar çabuk çıkabileceğimi biliyordum. "İşin bittiğinde benimle burada buluş."

"Bekle," dedi, kolunun altında paspasla ayakta dururken. "Nereye gidiyoruz?"

"Sorun olmazsa seni oraya götürmek istiyorum. Güven bana. Oraya vardığımızda her şey anlam kazanacak."

"Tamam," diye yumuşak bir sesle cevap verdi, ama iri gözlerinin ardında bir panik havası vardı - bu da ne kadar agresif davrandığımı anında fark etmemi sağladı. "Bu konuda rahat mısın?" Ona sordum. "Bir yere gitmek konusunda

Benimle mi? Burası halka açık bir yer ve seni geç saate kadar dışarıda tutmayacağım. Söz veriyorum."

O zaman biraz daha rahat nefes aldı ve başını salladı. "Evet. Üzgünüm, ben sadece..." Ama cümlesini bitirmedi. Sözleri soldu ve gözlerini kapattı, tekrar açtığında gülümsedi. "Biber getirdiğimi bilin yeter. Ve onu kullanmaktan korkmuyorum."

Bir kahkaha atarak duvarı ittim ve mutfaktan gelen konuşmalar etrafımızdaki boşluğu doldururken kapıyı açtım. "Anlaştık. Ve bil diye söylüyorum, biber gazımı da getiriyorum."

Sarah kıkırdadı.

"Benim zamanım doldu. Sizi iyi alışkanlığınızla baş başa bırakıp kötü alışkanlığımı yanıma alacağım."

O zaman kızardı ve sanki kafasında hâlâ taraması gereken saçları varmış gibi, gözleri minderine kayarken bir eli kulağının arkasına kayd. "Seni üzdüğüm için özür dilerim."

Kıkırdadım. "Dürüst olmak gerekirse, buna ihtiyacım vardı. Biri bana saçmaladığımı söylemeyeli uzun zaman olmuştu." Parmak eklemlerimi kapıya bir kez vurdum ve son bir kez gülümsedim. "Birazdan görüşürüz."

"Görüşürüz," diye ciyakladı.

Mutfağa doğru yürüdükçe gülümsemem azaldı, nikotinin ve Sarah'yla konuşmanın verdiği geçici rahatlama, kapı arkamdan kapandığında tamamen kayboldu. Ronaldo'ya paketini ve çakmağını uzattım, mideme tekrar korku yerleşti.

Mutfak kapısından geçip restorana geri dönerken kendime *sadece birkaç saat daha* dedim.

Gözlerim istemsizce otuz iki numaralı masaya kayd. ve Charlie'nin ailesi bana heyecanla el salladı.

En başta kaçmak için dışarı koşmuştum. Cameron, Charlie'nin söylediği bir şeye gülümsüyordu ve yanağına eğilip onu öpünce midem bulandı. İzlediğimi bilip bilmediğini, bunu yapmasının nedeninin bu olup olmadığını merak ettim.

Ama o Cameron değildi.

Onun hakkında bildiğim bir şey varsa, o da benim iki katım bir adam olduğuydu. Ve doğrusu, muhtemelen benim hâlâ var olduğumu bile umursamıyordu. Ne de olsa o kazanmıştı. Kız ondaydı. Aileye sahipti.

İstediğim her şey onda vardı.

Sadece birkaç saat daha, diye
tekrarladım. Neden bir ömür gibi
gelmişti?

 CHAPTER FIVE

Sarah

Babam Lübnan Dağı'nda büyümüş.

Ben küçükken neredeyse her Noel'de kuzeye giderdik ama çoğunlukla büyükannem ve büyükbabamın evinde ya da Randall Amca'da kalırdık. Şehri keşfetmek listemizin başında yer almıyordu, özellikle de sahip olduğumuz tek aile baba tarafımız olduğu için. Annem Haiti'den kaçmıştı ve ailesi o sadece birkaç yıl sonra vefat etmişti, bu yüzden babamın ailesini ziyaret edecek kadar şanslı olduğumuzda zamanın kıymetini biliyorduk.

Belki de bu yüzden yüzüm, bizi Washington Dağı'nın yamacına doğru yavaşça iten, şehrin ışıklarının yayıldığı ve yükseldikçe daha da genişlediği köhne eski arabanın camına bastırılmıştı. Duquesne Eğitim Hattı Pittsburgh'un en çok turist çeken yerlerinden biriydi ama ben bu deneyimi hiç yaşamamıştım.

Bu geceye kadar.

Babamın hiç orada, aynı yerde oturup aynı pencereden dışarı bakıp bakmadığını merak ettim. Annemi oraya getirip getirmediğini ya da büyükannem ve büyükbabamın onu ve amcamı çocukken oraya götürüp götürmediğini merak ettim. Ailemin kaç neslinin şu anda bulunduğum yerde yaşadığını merak ettim.

Bir şekilde hepsini yanımda hissettim.

Ellerim hafif ceketimin ceplerindeydi, biri yanımda getirdiğim biber gazına sarılıydı. Reese'in daha önce bu konuda şaka yaptığını düşündüğünden emindim ama bir araba kazası kadar ciddiydim. Onunla evinde yalnız olmak bir şeydi, ama gece onunla gizli bir yere gitmek başka bir şeydi. Reese'den hoşlanmıştım. Benimle konuşmasını, piyano çalmasını, başkalarının göremediklerini görüyor gibi görünmesini seviyordum.

Ama bu ona tamamen güvendiğim anlamına gelmiyordu.

O hala bir erkekti. Ve ben tetikteyim.

Reese uzak köşede sessizce oturuyordu, küçük teleferikte sadece ikimiz vardık. Teleferik gece yarısına kadar çalışıyordu, bu da bize geri dönmemiz için bir saatten biraz fazla bir süre veriyordu. Neden burada olduğumuzu ya da tüm bunların piyano derslerimizle nasıl bir bağlantısı olabileceğini bilmiyordum. Ama önemli olmasaydı gelmemi istemeyeceğini biliyordum - özellikle de bir Cumartesi gecesi. Ona benzeyen, onun çaldığı gibi çalan bir adam, tıklım tıklım insan dolu bir restoranın önünde? Akşamını nasıl geçireceğine dair daha iyi teklifleri olduğundan yüzde yüz emindim.

Ama beni buraya götürmek istedi.

Araba tepede durduğunda, Reese'i küçük müzeye ve seyir terasına kadar takip ettim. Arabamızın aşağı inmesini bekleyen bir çiftin yanından geçtik ve yer değiştirirken birbirimize hoşbeş ettik. Onlar gittikten sonra yine sadece ikimiz kaldık.

Seyir terası sadece dağın kenarındaki uzun bir korkuluktan ibaretti ve birkaç dürbünle izlenebiliyordu, ancak müzeyi çevreleyen küçük restoranlardan esen rüzgârda müzik ve sohbet sesleri yükseliyordu. Güvertede sadece iki kişi olmamıza rağmen yakınlarda başka insanların da olduğunu fark edince biraz rahatladım.

Yardım için bağırمام gerekirse, biri beni duyabilirdi.

Beynimin artık otomatik olarak oraya gittiği gerçeğini düşününce ürperdim. Önceden hemen hemen herkesle her yere gidebilirdim. Açıkça güveniyordum - belki de çok fazla. Muhtemelen bu yüzden profesörüm final sınavımı saatler sonra yapmamı istediğinde endişelenmek aklıma gelmedi, o gece piyanosunun başında sadece olmasından neden rahatsızlık duymadım.

Çok geç olana kadar korkmam gerektiğinin farkında değildim.

Geç oldu.

Reese korkuluklara doğru kayarak dirseklerini metalin üzerinde dengeledi. Dudaklarından uzun bir nefes çıktı, bakışları şehirdeydi. Benim kendi düşüncelerimde kaybolduğum kadar o da kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi.

Etrafımızdaki hava değişti, ben onun birkaç adım yanında yerimi alıp duruşumu onunkine benzetirken daha ağır bir varlık yerleşti. Gözlerim ona kaydı ve sanki bir ateşten yayılan ısı gibi ondan da acı yayılıyordu. Rüzgâr uzun saçlarını her geriye savurduğunda, saçlarından bir koku daha alıyordum. Her tarafı sertti - çenesi, burnunun çizgisi, kaşlarının arasındaki kırışıklık.

Ve de, her nasılsa, o anda yumuşak görünüyordu.
Gözlerimi ondan ayırdım ve aşağıdaki şehrin üzerinde gezdirdim.

Bi

z. Işıklar uzakta parıldıyordu ve ben de ilgi çekici noktaları taradım
Steelers'ın oynadığı stadyumu, Allegheny ve Monongahela nehirlerinin
birleştiği noktayı, Fort Pitt Köprüsü'nü seçebiliyordum. Altımızda şehrin canlı
olduğunu görmek kolaydı, arabalar ve tekneler birbirlerinin içine girip
çıkıyordu ama Washington Dağı'nın tepesinde sanki bir balonun içindeydik -
sanki tamamen farklı bir gezegenden izliyorduk.

Reese bir süre sonra, "Eskiden ailemle birlikte hep buraya gelirdim,"
dedi. Bana bakmadı, bakışları hâlâ önümüzde uzanan şehre sabitlenmişti. "Ne
kadar yaşlanırsam yaşlanayım, bu manzaranın hâlâ nefesimi kesiyor olması
çok çılgınca."

Bunun üzerine biraz gülümsedim. "Bu çok güzel."

Reese başını salladı, tekrar konuşmadan önce ikimizin de üzerine rahat
bir sessizlik çöktü. "Muhtemelen seni buraya neden getirdiğimi merak
ediyorsundur."

"Biraz merak ediyorum," diye itiraf ettim. "Ama dürüst olmak gerekirse,
evden çıktığım için mutluyum."

"Burada hiç arkadaşın var mı?"

Omuz silktim. "Küçükken birkaç kişi tanıyordum, tatillerde ziyarete
geldiğimizde birlikte oynadığım çocuklar. Ama hiçbiri hâlâ burada yaşamıyor.
Hepsi üniversitede okuyor."

Bunun üzerine yutkundum, midem rahatsız edici bir şekilde burkuldu.
Ben de üniversitede olmalıydım. New York'ta yüksek öğrenim görmeyi mezun
olmalıydım.

Olmadığım pek çok şey olmalıydım ve bu beni rahatsız etmiyormuş gibi
davranmaya çalıştım.

Reese sağ omzunun üzerinden bana bakarak, "Zor olmalı," dedi.
"Ailenizden ve arkadaşlarınızdan uzakta olmak."

Bakışlarına karşılık vermedim. "Evde özleyeceğim arkadaşlarım yok,"
dedim, sesim kısıktı. René'e'den gelen cevapsız mesajlar ve aramalar arka
cebime sıkıştırdığım telefonda ağırlaşıyordu ve hepsi de farklı düşünmem için
yalvarıyordu. "Yine de annemi özlüyorum. Ebeveynimden çok en iyi
arkadaşım gibi."

Dağdan ılık bir meltem eserken durakladım, hüznü çöktü içime. Geldiği
gibi hızla silkindim ve rüzgârla birlikte uçup gitmesine izin verdim.

"Ama ben bir amaç için buradayım," diye devam ettim. "Burada olmak istiyorum. Gözlerim ödülde ve bunun beni oraya götürecek merdivenin sadece bir basamağı olduğunu biliyorum."

Hayalimden bahsetme şeklim kulağa çok klişe geliyordu. Bunu ne kadar çok istediğimi, New York'ta olmaya, Carnegie'de çalmaya, kurdum tüm hayatımı değiştirmeden önce yapacağımı söylediğim her şeyi yapmaya ne kadar çok *ihtiyacım* olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bu duyguyu, başıma gelenlere rağmen başarılı olmak için duyduğum bu fiziksel *ihtiyacı* nasıl ifade edebilirdim? Bu sadece kurdumun yanıldığını kanıtlamak ya da zorluklara göğüs germek değildi... Bu bir amaca sahip olmak, beni yeniden canlı hissettirecek bir şeye sahip olmaktı.

Kendimi ölmeyi bekleyen yürüyen bir ceset gibi hissetmekten çok yorulmuştum.

Reese bakışlarını tekrar şehre çevirirken gerçekten anlamış gibi başını salladı. "Seni buraya getirmemin bir nedeni de bu."

Ona bakma sırası bendeydi ama o gözlerini ufuk çizgisine dikmişti. Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı, sanki dikkatimi çektiği için ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibiydi.

"Bu manzara ne kadar güzel olsa da," dedi sonunda. "Burası benim için acı verici bir yer."

Yutkundu, hareket boğazının daralmasından anlaşılıyordu.

"Eğer pragmatik, normal bir insan olsaydım, buraya asla gelmezdim. Asla. Çünkü her geldiğimde canım acıyor. Demek istediğim, burada dururken göğsümün ortasında *fiziksel* bir acı var," dedi ve göstermek için elini göğsünün üzerinde gezdirdi. "Sanki biri yumruğunu göğüs kafesimin içine sokmuş, parmakları kalbimin etrafını mengeneyle sarmış gibi."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden buraya geldin?"

"Çünkü," diye cevap verdi, eli yavaşça korkuluğa geri düştü. Yapacağı tek açıklamanın bu olduğunu düşünmüştüm ama uzun bir duraksamadan sonra devam etti. "Ben normal, pragmatik bir insan *değilim*. Ve sen de değilsin." Tekrar şehre bakmadan önce kısa bir süre bana baktı. "Biz sanatçıyız. Biz müzisyeniz. Biz..." Başını sallayarak iç çekti. "Kaderimizde sefaletimizden kaçmak yok, onun içinde yıkanmak ve bir şekilde onu güzelleştirmenin bir yolunu bulmak var."

Kalçamı korkuluklara yasladım, tüm vücudum ona dönük olana kadar yer değiştirdim ama ne diyeceğimi bilemedim. Yokuşa ilk çıktığımızda hissettiğim o ağır varlık on kat arttı ve kalbim sanki savaşmaya ya da uçmaya hazırlanıyormuş gibi bir çentik attı.

Ama kimden ya da neyden uçacağımı bilmiyordum.

"Seni buraya getirdim çünkü anlamaya ihtiyacın var," dedi ve yüzünü bana dönene kadar yer değiştirdi.

Koyu renk gözleri benimkilere kilitlendiğinde kalbim tamamen durdu ve kaçırdığı atışları yakalamak için hızlı bir dörtlüye koşarak hayata geri döndü.

"Oynamak istediğiniz gibi oynamak için," dedi. "Bahsettiğin hayalleri gerçeğe dönüştürmek için acı verici yerlere - bir daha asla gitmek istemeyeceğin yerlere - gitmen gerekecek." Reese yutkundu. "Aynada en kötü yanlarınıza ve geçmişinize bakmanız ve gördüğünüz yara izleriyle rahat olmanız gerekecek. Hayır, bundan daha fazlası," diye açıkladı başını sallayarak. "Her bir yara izini, çalacağın her şarkının kalıcı bir parçasıymış gibi *tanıman* gerekecek. Anlıyor musun?"

Bramlock'tan ayrıldığım gecedan beri ilk kez gözlerimden yaşlar süzülüyor - ama nedenini bilmiyordum. Sanki Reese'den yayılan o acı içime işlemiş ve onun hissettiği o mengene tutuşu benim kalbime de geçmişti.

Kurdumun gözleri zihnimde bir şimşek gibi çaktı. "Ben... Ben bunların hiçbirine sahip değilim," diye fısıldadım, zihinsel olarak onu sarsarak uzakta. "Hayatım oldukça sıkıcıydı, gerçekten yaralarım yok-"

"Buna inanmıyorum," diye araya girdi Reese, sesi sertti. "Ve sen de inanmıyorsun."

Bunun üzerine ağzım kapandı ve daha uzun durmaya çalıştım ama bir şekilde o kadar derine kök salmış hissettim ki bir santim bile yükselmedim.

"Bu hafta seni oynarken izledim, bu sakatlığın üstesinden gelmene ve olmak istediğin yere ulaşmana yardımcı olmak için hedeflememiz gereken bazı alanları şimdiden biliyorum." Reese bir dirseğini korkuluklara dayadı, parmaklarını uzattı ve diğer eliyle onları saydı. "Gerginlik. Teknik. Yansıma." Durakladı. "Bunların hepsini sen de biliyorsun. Bunlar kolay dersler, eve gidip pratik yapabileceğiniz ve her hafta kademeli bir gelişme görebileceğiniz dersler."

Reese yüzünü bana döndü, nefesinin sıcaklığı burnuma değen gece havasıyla karışıyordu. Üzerimizde parlak bir ay vardı ve yüzünü parıltı ve gölgelerin, aydınlık ve karanlığın unutulmaz bir karışımı içinde gösteriyordu.

"Ama her şeyden çok neyin üstesinden gelmen gerektiğini biliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Kırılganlık."

Bu kelime bana bir örs gibi çarptı, öyle ki omuzlarım çöktü ve dizlerim baskıdan büküldü. Vücudumun her parçası Reese'in söylediklerini hissedebileceğim, hayatımdaki acı verici her şeyi saklayan o kutuyu açabileceğim ihtimaline tepki gösterdi; o kutunun kapağını kapatmak ve mecazi bir tavan arasına tıkmak için çok çalışmışım. O canavarlar o kutunun içinden kıpırdandılar, hırıltıları içimde gümbürdüyordu ve kaçmayı akıllarından bile geçirseler onlarla o kutuya geri dönmeleri için savaşılmaya hazırlandığımı hissettim.

Reese tedirginliğimi hissetmiş olmalı ki biraz daha yaklaştı, sesini alçalttı ve bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "O piyanonun başında oturuyorsun ve ben senin kim olduğunu ya da neler yaşadığını bilmiyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Ve bilmek *de umurumda* değil, çünkü beni bilmek *isteyecek* kadar meraklandırmıyorsun. Onu kendinin bir uzantısı gibi değil de bir enstrüman gibi çalışıyorsun," diye açıkladı. "Ve seni olman gereken yerden alıkoyan da *bu*. Olmak *istediğin* yerden."

Yutkundum, sonunda omurgamı düzeltmek için yeterli gücü toplayabildim. "Ama ben hayatım boyunca oynadım. Sınıfımın en iyisiydim. Tekniğim var, duygularımla çalışıyorum," diye karşı çıktım. "Bir keresinde orijinal bir parçayla tüm sınıfımı ağlatmışım. I-"

"Öyleydin. Bir zamanlar öyleydin. İkisi de geçmiş zaman," dedi Reese. "Oynayıp tarzınla sınıf arkadaşlarını etkilediğinden şüphem yok, çünkü yirmi bir yaşındaki bir kız gibi oynamıyorsun." Bir sonraki sözlerini düşünürken dudaklarını birbirine doladı. "Benim iki katım yaşında bir kadın gibi oynuyorsun Sarah, ama deneyimlerini seyirciyle paylaşmak yerine saklanmaya çalışan bir kadın gibi. Ve sizden istedikleri de budur - sizin acınızı hissetmek isterler ki kendi acılarının da geçerli olduğunu bilsinler. Tıpkı her türlü sanat, her türlü ifade gibi..." Omuz silkti. "Hepimiz yalnız olduğumuzda bile yalnız olmadığımızı hissetmek isteyen insanlarız."

Gözlerim daha fazla doldu ve duygularımın izinsiz olarak dışarı sızma tehdidinde bulunmasından nefret ettim. Sözlerini sindirirken anlayışla başımı sallayarak geri çektim. O anda, evinin içinde onunla ilk kez yalnız kaldığımda ya da buraya gelirken elimi biber gazıma sardığımda olduğumdan daha fazla korkmuştum. Çünkü bana saklandığımı söylese de fark etmediği şey, aynı zamanda beni gördüğünü de söylemiş olmasıydı.

Ve bu beni çok korkuttu.

Bir süre sonra, gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmiş bir halde, "Sana şimdi söylüyorum," dedi. "Eğer benimle çalışmak istiyorsan, şu piyanonun başına oturup kanını akıtmaya razı olmalısın." Yanımızdaki boş alanı işaret etti, sanki piyano tam oradaymış ve benim kararımı bekliyormuş gibi. "Bunu yapmaya hazır mısın?"

Kalbim acıyla sıkışıyor, *hayır* demem için bana yalvarıyordu. "Evet," diye fısıldadım.

"Öyle misin?"

Boğazımı temizledim, yalvaran kalbimi sustururken daha kararlı bir şekilde başımı salladım. "Evet, ben hazırım. Bunu yapmak istiyorum. I..." Başımı salladım. "Benim için başka bir seçenek yok Bay Walker. Piyano benim hayatım, benim bir uzantım... bu bağı biraz kaybetmiş olsam bile." Bunun arkasındaki gerçekten nefret ediyordum, göğsüm bu itirafla geriliyordu. "Çalışmam gerektiğini biliyorum ve hayalimi gerçeğe dönüştürmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Çirkin olsa bile. Tüm tuhaflıklar karşıma tuğladan bir duvar gibi dikilse bile." Göğüs kafesimdeki tüm gerginliği gevşetmiş gibi görünen uzun bir nefes verdim. "Ne pahasına olursa olsun, ben varım."

Bu sadece beni New York'taki o sahnede göremeden ölen babam için değildi. Ve bu sadece, beni okutmak için tanıdığım herkesten daha çok çalışmış, ancak mezuniyetten bir sömestr önce okulu bırakmamı izlemiş olan annem için de değildi. Bunu her ikisine de, tüm aileme borçluydum - ama her şeyden çok, bu benim içindi.

Eğer piyanom olmasaydı, şeyim olmazdı. Ve ölmeye hazır degildim.

Reese beni dikkatle izledi, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, sanki bu ifadede herhangi bir şüphe izi arıyordu. Herhangi bir şüphe bulamadığı için mutlu görünerek başını salladı. "Güzel."

Bakışları benden uzaklaşıp şehre geri döndüğünde, bir nefes daha verdim, ne kadar imkansız görünse de daha fazla gerginliği serbest bıraktım. İkimiz de sessizdik, tekrar parmaklıklarla yüzleşene kadar yer değiştirdik ve aramızdaki sessizlik uzadıkça düşüncelerimin az önce söylediği her şeyle çıldırmasına izin verdim.

"Reese?" Uzun bir süre sonra sordum. "Mmm?"

Yutkundum. "Buranın senin için acı verici bir yer söylemiştin... Neden?"

Reese burnundan uzun bir nefes verdi, sanki sorunun geleceğinden şüphelenmişti ve gerçekten de öyle olduğu için neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı.

"Evli bir kadına aşkıttım," diye cevap verdi lakayt bir şekilde, sanki sadece güzel bir gece geçirdiğini söylemiş gibi. Sonra da güldü. "Hâlâ da *öyleyim*. Ve burası bana onu hatırlatıyor, acı veren düzine başka şeyle birlikte."

Boğazımda kalın, yapışkan bir düğüm oluştu ve Reese'e bakarken onu yutamadım. Belki de acısı hâlâ ondan bana sirayet ediyordu ama onu hâlâ sevdiğini söylediğinde midemde iğrenç bir burkulma oldu.

"Çok üzgünüm, Reese."

Omuz silkti. "Olma. Onu yalnız bırakmam gerekirken bırakmayan aptal benim. Evliydi ama mutlu değildi. Onu kurtarabileceğimi düşündüm," dedi, sesi kısık. "Onu daha mutlu edebileceğimi düşündüm."

Sonunda yutkunacak gücü kendimde buldum. "sevildiği için çok şanslı."

Reese'in kaşları içe doğru çekildi ve başını salladı. "Tanrım, tüm bunları sana anlattığım için özür dilerim. Anlatmamalıydım... Seni buraya bir noktayı açıklamak için getirdim, kendi aptalca şeylerimi anlatmak için değil."

"Sorun değil, gerçekten," diye telaşla ona güvence verdim. "Ben... Ben sadece senin öğrencin olduğumu biliyorum ama benimle paylaştığın için minnettarım." Gözleri benimkileri bulunca yutkundum. "Belki bu benim de paylaşmama yardımcı olur. Eninde sonunda."

Reese başını salladı ama gözlerinden hayal kırıklığına uğradığını ya da belki de aşkına karşılık vermeyen bu kadın yüzünden hâlâ incinmiş olduğunu görebiliyordum. "Dinlediğiniz için teşekkürler."

"Beni buraya getirdiğin için teşekkürler."

Tekrar başını salladı, bu kez parmaklıklardan geriye doğru itti. "Gitmeliyiz. Geç oldu."

Bunun üzerine kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama telefonuma bakmadan bile son üç vızıltının muhtemelen amcamın beni kontrol etmesi olduğunu biliyordum. Pennsylvania'ya arkadaş aramaya gelmemiştim ama Reese'le o dağın tepesinde biraz daha kalabilmeyi dilemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Teleferikle dağdan aşağı inerken aklımda gıcırdayan bir tekerleğin üzerindeki hamsterlar gibi sorular dönüp duruyordu. Reese sessizdi, pencereden dışarı bakarken kendi düşüncelerinde kaybolmuştu ve ben onu yepyeni bir şekilde izliyordum. Onun hakkında, teyzemin bahsettiği aile hakkında -piyanosunun üstündeki fotoğraf- ve sevdiği evli kadın hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum.

Burada mı yaşıyordu? Onu hala görüyor muydu?

Ve neden ona karşı hissettiklerine bu kadar bağlandım?

Onu izlerken mideme bir tutam kıskançlık saplanıyor gibiydi, sanki Reese Walker'ı böyle şekilden şekle sokabilen bir kadını kıskanıyordum. Saçma olduğunu biliyordum, çünkü o benim öğretmenimdi. Benim neredeyse iki katım yaşındaydı. bir erkekti, bense bir kızdım ve sakatlığımı aşmama ve tekniğime ince ayar yapmama yardım etmek için oradaydı. İşte biz orada, o küçük alemde var olduk.

Ama bana baktığında, gözleri karanlık, hüzünlü ve *bir şeyler* arıyordu, bu çizgiler bulanıklaştı. Ve ben başka tarafa bakmadım. Bakışlarının o küçük teleferiğin içine getirdiği sıcaklıktan kaçmadım. Aksine, o anda, aradığı her neyse onu bulmasını *istediğimi* fark ettim. Bana baktığında bulmasını istiyordum.

Ve bir şekilde, tam olarak sindiremesem de, bunun çok önemli bir şey olduğunu biliyordum, arzu etmek *çok* tehlikeli bir şey.

CHAPTER SIX

Reese

Ertesi Çarşamba mutfakta yanından geçerken Ronaldo, "Bu gece onları öldürüyorsun Walker," dedi ve sigara paketiyle çakmağını bana fırlattı. Saçları benimkinden daha uzundu, küçük örgüler halinde örülmüş ve ensesinde kalın bir sargı şeklinde toplanmıştı. Saçlarının tamamını mutfağa girecek kadar evcilleştirmek için iki saç filesini bir araya getirmek zorunda kalmıştı ve saçlarını düzeltirken bana ukala bir sırıtış fırlattı. "İç çamaşırlarının kokusunu buradan alabiliyorum."

Güldüm ve paketten bir sigara çekip ona geri vermeden önce durakladım. Aldığım sigarayı da omuz silkerek kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Kadınlar Chopin'i sever," diye açıkladım. "Bu sadece bilim."

Ronaldo'nun savurduğu tava alevler içinde kaldı ve sırtarak başını sallayarak daha hızlı savurdu. "Sen nasıl hâlâ bekârsın kardeşim? Şu odadaki her bir kadın senin kolunda olmak için iyi para öderdi," dedi yemek alanına doğru başını sallayarak. "Evli olanlar da dahil."

Bu yorum sinirimi bozdu ama buna rağmen gülümsedim, omuzlarım tekrar kalktı. "Ah, ne kadar berbat biri olduğumu anlayana kadar kolumdaki kız olmak istediklerini *düşünüyorlar*."

"Hepimiz berbat durumdayız," dedi Ronaldo, yüzü sanki bu apaçık bir ifadeymiş ve birinden uzak durmak için bir neden değilmiş gibi asıldı. "En azından delilikle mücadele etmek için külot eriten piyano becerilerine ve bir Yunan tanrısının çenesine sahipsin."

"Bana asılıyor musun, Ronaldo?"

Parmağını kaldırdı ve dudaklarını büzerek ağzıyla bir tıkırtı sesi çıkardı. "Sen bilirsin, tatlım."

Sadece güldüm, sigarayı kulağımın arkasından çıkardım ve teşekkür etmek için ona uzattım. "Zedelenmiş egomu nikotinle hafifletmeye çalışacağım."

"Al, kırık kalbin için bir tane daha al."

Bana ikinci bir sigara fırlattı ve arka mutfak kapısından içeri girdiğimde hâlâ kıkırdıyordum. Akşam havası tenime dokunur dokunmaz sigarayı yaktım ve ilk nefesten sonra her zaman yaptığım gibi rahat bir nefes verdim. İçerisi tıklım tıklımdı, ki bu bir Çarşamba gecesi için alışılmadık bir durumdu, ama yaz yaklaşırken bölgedeki herkes dışarıda olmak için can atıyordu. Çoğunlukla evde kalıp soğuktan kaçtığımız uzun bir kıştan sonra, Pennsylvania sıcak havayla birlikte her zaman canlanırdı.

Tabii ki restoranın kalabalık olması beni pek etkilemedi. Bir kişi de olsa, yüz kişi de olsa oynardım. Yine de bu enerji içimi kıpır kıpır ediyor ve gece bittiğinde beni çok yoruyordu. İşten sonra ne kadar yorgun olursam olayım, *daha* yapacak çok işim vardı. Westchester'daki yıl sonu konseri için son hazırlıkları yapmamızın yanı sıra yarın Sarah ile bir dersim daha vardı ve hazırlanmam gerekiyordu.

Nikotin ve tütünden bir nefes daha çektim, onu ve Incline'ı düşünürken tanıdık tatla rahatladım. Onu oraya bir noktayı kanıtlamak için götürmüştüm, ona piyanoda ihtiyacı olan kırılganlığı göstermeye çalışmışım. Duygusal olmasını ve ikimiz için de zor olmasını bekliyordum.

Ona Charlie'den bahsetmeyi beklemiyordum. Dinlemesini de beklemiyordum.

Westchester'daki tüm personelin ve Mount Lebanon kasabasının yarısının şüpheleri olduğunu bilmeme rağmen bunu ilk ona söyledim. Charlie ve benim aramda, Charlie ve kocası arasında olanlarla ilgili söylentiler vardı. Ama söylentiler sadece söylentiydi. Söylenti. Kimse gerçeği bilmiyordu.

Şu an hariç, Sarah yaptı.

Beni en çok şaşırtan şey ona söylemem ya da onun beni dinlemesi değildi. Kelimeleri ağzımdan kaçırdığımda bana acıyarak bakmamasıydı. Sanki bana saygı duyuyormuş gibi bir hali vardı ki bunu tam olarak anlayamıyordum.

Ne olursa olsun, amacıma ulaşmışım. Ona kırılganlığını göstermiş ve olmak istediği yere ulaşmak istiyorsa onun da aynısını yapması gerektiğini anlatmışım.

Ve sonunda Charlie hakkında biriyle konuşmanın beni varlığından bile haberdar olmadığım bir rahatlamaya kavuşturmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Başımı sallarken dudaklarımdan dumanlar çıkıyordu, bu rahatlama hâlâ var olan gerginliğin yanında şaka gibi kalıyordu. Charlie'yi *düşünmek* bile göğsümü geriyordu ve bu da kendimi zavallı hissetmeme neden oluyordu. Daha da kötüsü, yıl sonu konserinde yine benimle birlikte çalışmakla görevlendirilmişti. Bütün hafta boyunca telefonumu meşgul etti, bazı detayları konuşmak için bir araya gelmeye çalıştı ama ben ondan kaçırıyordum.

Okul bitene kadar, onu her gün Westchester koridorlarında görmek zorunda kalmayana kadar bekleyemezdim.

Yaz tatili yeterince erken gelemedi.

Binanın tuğla duvarına yaslandım, sigaramdan bir nefes daha çekerken sağ bacağımı sol bacağımın üzerinden geçirdim. Çalışanların park yerini tembelce taradım, gerçekten hiçbir şey görmüyordum, sadece var oluyordum, rahatlıyordum, mola veriyordum. Ama tanıdık bir yüz fark ettiğimde, bir an duraksadım.

Sarah'nın burada olmaması gerekiyordu, Çarşamba günü izin günüydü ama yine de oradaydı, tam elli metre bile uzakta değildi. Yine yoga matının üzerinde yalınayaktı, üzerinde iş üniforması vardı ama bu kez meditasyon yapmıyordu.

Ve yalnız değildi.

Kinky Starfish'teki servis elemanlarından biri önlüğünü rahatça omuzlarına atmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş Sarah'yı güldüren bir şey söylüyordu. Yanaklarının kızardığını görünce göğsüm sıkışmıştı, tıpkı benimle tanıştığı ilk gece olduğu gibi.

Sarah'nın duruşu da onunkini yansıtıyordu, kollarını aynı şekilde kavuşturmuştu ve ağırlığını bir o yana bir bu yana verişinden gergin olduğu anlaşılıyordu.

Ne kadar uzun süre bakarsam o kadar çok gözümü kaçırmam gerektiğini fark ettim. Benim parçası olmadığım bir konuşma yapıyorlardı. Ama onu gördüğüm için artık başka bir yere bakamayacağımı fark ettim.

Onları izledikçe çocuğu tanıdım. Danny Caruso'ydu, dükkan sahibinin oğluydu. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama bildiğim kadarıyla iyi bir çocuktu. Annesine altın gibi davranıyor ve restoran çevresinde çok çalışıyordu. Üniversiteye gitmiş ama yine de insanlar çağırdığında fazladan vardiya almayı başarmıştı. Onu pek tanıımıyordum ama bana karşı hep iyi davranmıştı.

Sarah'ya bakma şeklinden duyduğum rahatsızlığı anlamlandıramıyordum.

Birkaç dakika sonra ona el sallayarak veda etti ve Sarah'nın güvende olduğundan emin olarak izlerken ikinci sigarayı yaktım. I

Danny'ye güvenmemek için bir neden yoktu ama Sarah gençti ve şehirde yeniydi. Onun yaşındaki çoğu erkeğin yapacağı gibi bundan faydalanmasını istemiyordum.

O kadar gençken benim yapacağım gibi.

Danny gittikten sonra ayakkabılarını giymek için eğilen Sarah, tekrar ayağa kalktığında kulaktan kulağa yayılan bir glmsemeyeyle yoga matını topladı. Sanki kendi kendine yaptığı bir akaya gülüyor gibiydi ya da belki de Danny'nin söylediği bir şeyi tekrarlıyordu.

Durum ne olursa olsun, beni gördüğünde gülümsemesi kayboldu.

Kolunun altında paspasla bana doğru ilerlerken dudaklarımın arasında asılı duran sigaradan bir nefes çektim. Aramızda birkaç metre kaldığında durdu ve omzunun üzerinden Danny'nin otoparktan çıkışını izledim.

"Hey," dedi nefes nefese.

"Bu gece izinli olduğunu sanıyordum."

Gülümsemesi daha da azaldı, kaşları birbirine çarptı. "Ben... beni çağırdılar."

Başımı salladım ve bir nefes daha çektim. "Danny'yi tanıyor musun?"

Sarah'nın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve bakışlarımı Danny'yle birlikte durdukları yere çevirdi. "Ah... evet, sayılır. Yani, birlikte çalışıyoruz." Durakladı ve tekrar bana döndü. "Belli ki."

"Siz ne hakkında konuşuyordunuz?"

Soru, onu durduracak sağduyuya sahip olmadan ağzımdan çıktı ve bir kez havaya uçtuğunda geri alamadım. Soğukkanlılığımı koruyarak tuğla duvara yaslandım ve sigaramdaki kirazı temizledim. Basit bir soruydu. Sadece sohbet ediyordum.

Sarah kaşlarını kaldırdı. "Bana ıkma teklif etti."

Ayakkabımın tekinin tabanını arkamdaki duvara dayayarak burnumu çektim. "O iyi bir ocuk."

Bir süre aramızda süzülen dumanı izledi, gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce kolunun altındaki hasırı ayarladı. "yle."

"Peki, ne zaman gidiyorsun?"

"Gitmiyorum."

Kaşlarımı attım. "Ne demek istiyorsun?"

"Değilim," dedi yine omuz silkerek. Sarkan küpeleri bu hareketle birlikte hareket etti ve onu daha önce hiç küpe takarken görmediğimi fark ettim. Her zaman çok doğaldı - makyajsız, aksesuarsız - ama bu gece iki uzun, dökümlü, ışılıtlı küpe takmıştı. "Ona hayır dedim."

"Neden?"

Aman Tanrım, kes şu lanet konuşmayı.

Sarah başını salladı, yüzü benim rahatsız gibi çarpılmıştı. Neden garip davrandığımı bilmiyordum. Ben onun öğretmeniydim ama o anda bizi gören biri benim koruyucu bir ağabey olduğumu düşünürdü. Onun güvenliğine bu kadar yatırım yapmaya hakkım yoktu ve yüzündeki ifadeye bakılırsa o da aynı şeyi hissediyordu.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "Çünkü istemiyorum."

Daha fazla açıklama yapmasını bekledim. *Zaten bir erkek arkadaşı var mıydı?*

Danny onun tipi değil miydi? Onu ürkütüyor muydu?

Çenem titredi.

Ona karşı istenmeyen bir hamle mi yaptı?

Bu soruların hiçbirini sormaya hakkım olmadığını kendime bir kez daha hatırlattığımda hayal kırıklığı içime sızdı. Bunun yerine sigaramı emdim.

"İyi misin?" Sarah yüzüme bakarak sordu. "Sinirli görünüyorsun."

Harika. Ve şimdi onu.

Bir nefes çektim, sigaramda kalanı burnuma çektim ve tomurcuğu içeride atmak üzere cebime soktum. "Özür dilerim," dedim. "Sadece garip bir hafta geçirdim. İçeri dönmeliyim. Yarın gece görüşür müyüz?"

Sarah kaşlarını çattı. "Evet, yarın görüşürüz."

İçeri girmeden önce ona son bir kez başımı salladım, Ronaldo'ya çakmağını fırlattım ve piyanoya doğru ilerledim. Çalmaya ihtiyacım vardı, kaslarımı tanıdık ve güvenli hissettiğim bir şekilde çalıştırmaya ihtiyacım vardı. Kendimi bir hayvan gibi hissediyordum, korumama ihtiyacı olmadığından *şüphe* duymadığım bir kızı koruma ihtiyacıyla tetiklenmişim.

Belki de ona açıldığım, onu içeri aldığım içindi. Belki de bu kırılganlık bir tür gereksiz bağ hissetmeme, onun iyi olduğundan emin olmak için garip bir ihtiyaç duymama neden olmuştu. Her iki durumda da, Danny ayrıldığında yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, gayet iyiydi.

Onunla ilgili ani farkındalığım ya da tuhaf davranışlarım için bir açıklamam yoktu. Tek bildiğim, yarın akşam bir sonraki dersimiz için evime geldiğinde, her ne haltsa onu kutuya koymam ve profesyonel olmam gerektiği idi.

Piyanonun başına oturduğumda, ellerim tuşların üzerinde otomatik pilotta hareket ederken, müziğin içinde kaybolana kadar bu duyguyu defalarca tekrarladım,

Gecenin içine, başka bir boyuta.
Kafamın içinden çıkmam
gerekiyordu. Ve ben de tam
olarak bunu yapardım.

Sarah

"Rahatla."

Reese'in sesi yumuşak ve nazikti, piyanosunda çaldığım notalara karışıyordu. Bağırımıyordu ve isteğinin altında zerre kadar tavır yoktu.

Yine de ona bağırmmamak için sert bir nefes zorunda .

Robert Gafforelli'den *Sentiment*'i çaldım, her nota güçlü ve romantikti, duygularla doluydu. O gün bileklerimi iyi hissediyordum ve piyanosunun başında kendimi ortaya koymak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Beni Incline'a götürdüğü o gece de bunu yapmamı istemişti ve ben de ona söz vermişim.

O geceden bu yana neredeyse iki hafta geçmişti ve onunla aldığım her derste, eve gidip kendi başıma çalıştığım her gece daha da güçlendiğimi hissediyordum. Yine de her derste beni kaşlarını çatarak izliyordu, sanki hayal kırıklığına uğramış, sanki bir şeyler eksikmiş gibi.

Çıldırııcıydı.

Onu her Salı ve Perşembe akşamı ders için görüyordum ve gelecek haftadan itibaren okullar kapandıktan sonra Pazar ve Pazartesi günlerini de ekleyecektik. Evinde, piyanosunun başında olmadığımız zamanlarda, onu The Kinky Starfish'te kalabalığı büyülerken görüyordum.

Hayatımın her yönü bir şekilde Reese Walker'a bağlanmış gibiydi.
yol.

O dağın tepesindeyken, Reese'in bir tarafını görmüştüm.
kimseye göstermediğini biliyordu. Ve o zamandan beri, onun bu versiyonu tekrar kilit altına alınmıştı. Bundan sonra yaptığımız ilk birkaç ders daha ağır gelmişti, sanki benden savunmasız olmamı isteyerek o da aynısını yapmayı kabul . Ama o duvar ne kadar çabuk yıkıldıysa, o kadar çabuk tekrar yükseldi ve sadece piyano, müzik, gerilim ve teknik hakkında konuşmaya geri döndük.

Incline'dan, o geceden ya da başka biriyle evli olan sevdiği kadından bahsetmedik.

Bu normal olsa da, öğretmen ve öğrenci olarak ilişkimizin böyle olması gerekse de, Reese'in *diğer* versiyonunu aklımdan çıkaramıyordum.

Her gece o piyanonun başına oturup Pittsburgh sakinlerini müzik yeteneğiyle suskun bırakan adamı bu hale getiren çok fazla katman, çok fazla üzgün, kırık, parçalanmış parça vardı.

Sadece bir anlığına görmüştüm ama daha fazlasını arzulamam için yeterliydi. "Rahatla, Sarah," dedi tekrar, bu sefer biraz daha sert bir şekilde.

Müzik.

Bir nefes verdim, gözlerimi kapattım ve hayata geçirdiğim notalara odaklandım. Ellerimin altındaki tuşları, ayağımın altındaki pedalı, ruhumdaki müziği hissettim. Bu şarkı duygularla çalınmak içindi ve ben bunu hissettim - gerçekten hissettim.

Reese bana tekrar rahatlamamı söyleyene kadar.

Şarkı çirkin bir şekilde sona ererken ellerimi havaya kaldırarak ofladım, ellerim tuşlardan ayrılır ayrılmaz notalar bir anda söndü.

"Kahretsin, rahatladım!" Reese'i odanın köşesinde dikilirken göğsüm kabardı. Duvara yaslanmıştı, gölgelerin içindeydi, sanki ortadan kaybolmak ve beni piyanoyla baş başa bırakmak ister gibiydi.

Sözümü kesip durması dışında.

Ben nefesimi düzene sokmaya çalışırken o sadece beni izledi, patlamamdan en ufak bir şekilde etkilenmemişti. "Açıkçası," dedi sonunda, bir ayağını arkasındaki duvara vurarak. Piyanonun yanında durana kadar odayı geçti ve bir parmağıyla terk ettiğim tuşları işaret etti. "Tekrar dene."

"Sanırım bir molaya ihtiyacım var."

"Sadece... tekrar dene, Sarah," dedi, sesi daha yumuşaktı. "Lütfen."

Gözleri sabırlıydı ama yorgundu - tıpkı benimkiler gibi. Yine de, takındığı o ifadede bütün bir ömrün ağırlığı varmış gibi görünse de yakışıklıydı. Trajik bir şekilde. Müziğindeki, çalma yeteneğindeki güzelliği daha önce fark etmiş olsam da, *ondaki* güzelliği ilk kez o zaman fark ettim.

Bir an için benim yaşımdayken, hayat gözlerinin etrafındaki deriyi buruşturmadan önce nasıl görüldüğünü merak ettim. Hâlâ Westchester'da bütün gün giydiğini tahmin ettiğim öğretmen kıyafetlerini giymişti - haki pantolon, koyu kahverengi chukkas, kolları itilmiş lacivert bir düğme-up

dirseklerine kadar uzanıyordu, üst iki düğmesi açıktı, kravatı odanın köşesindeki sandalyeye gelişigüzel asılmıştı. Uzun saçları ensesinde gevşek bir topuzla toplanmıştı, güçlü çenesine sadece birazcık kirli sakal bulaşmıştı.

Acaba kaç ortaokullu genç kızın defterinde küçük kalplerle çizilmiş bir şekilde onun adı vardı?

O bana baktıkça içimi çektim, sonunda ellerim tekrar tuşların üzerinde gezinmeden önce omuzlarımı birkaç kez döndürdüm. Gözlerimi kapattım, nefesimi düzene soktum ve çalmaya başladım.

Reese konuşana kadar yirmi saniye bile geçmemişti.

"Gerginliğini buradan hissedebiliyorum."

"Gergin değilim," diye neredeyse şarkı söyleyecektim, çalmaya devam ederken gülümsemeye zorladım. Gözlerimi açtım ve parmaklarım hala tuşların üzerinde hareket ederken durduğu yere baktım. "Rahatım ve eğer konuşmayı kesersen, çaldığımdaki duyguyu da görebilirsin."

"Her tarafın böyle sarılıyken olmaz, yapmam."

Arkamda durana kadar hareket etti ve kaşlarımı çattım, hala oynuyordum ama artık görüş alanımdan çıktığı için biraz gergindim. Gözlerimi tekrar kapattığımda vücudundan yayılan ve sırtımı ısıtan sıcaklığı hâlâ hissediyordum. Şarkı hüznü ve yavaş ve kendimi bestecinin onu yaratırken, bu notalar birbirine eklendiğinde ve yeni bir müzik parçası doğduğunda ne hissettiğini düşünürken buldum.

Ben çalmaya devam ederken Reese arkamdan, "Teknik orada," dedi. "Ve gözlerini kapadığını görüyorum, her notada yüzünün nasıl kıvrıldığını görüyorum, sanki onu hissediyorsun, sanki onu yaşıyorsun."

Durakladı ve elleri omuzlarımı bulduğunda neredeyse bir notayı kaçırıyordum, hafif ve kolay, herhangi bir baskı veya talep olmadan.

"Sakin ol," dedi Reese.

Sakin ol, diyen başka bir ses duydum zihnimin arkasında. Daha karanlık bir sestti.

Kurdumun sesi.

İstemsizce irkildim, şarkıyı tekrar dinlemeye başlamadan önce notalar düzensiz bir şekilde birbirine çarpıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, bir sonraki nefesim içimi yakıyordu. Ellerin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum, her ne kadar şimdi gitmiş olsalar da, yanlarına geri dönmüşlerdi.

Reese boğazını temizlemeden önce bir an sessiz kaldı. "Hayır, hayır, özür dilerim. Sizi uyarmalıydım. Ben, uh... Ben sadece bir şeyi göstermek istiyorum."

Tamam mı?"

Kalbim göğsümde vahşi bir aygır gibi dört nala koşmasına rağmen başımı salladım. Elleri tekrar omuzlarımda dinlenmek üzere aşağı in müziğe, başka bir notayı kaçırmamaya odaklandım.

Tekrar geri çekilme içgüdüğü güçlüydü ama ellerinin, ilgisinin sıcaklığı, dokunuşu uzattıkça bu içgüdüye nüfuz etti. Nazik, kolay ve hafifti - sanki söylersem tekrar çekilmeye hazırdı.

O senin kurdun değil. Sana zarar vermez.

"Dediğim gibi," diye devam etti ben geri çekilmeyince. "Teknik orada. Ama omuzların böyle kulaklarına bağlıyken buna inanmıyorum. Ve *hissetmemi* istediğin şeyi hissetmiyorum."

Avuçlarını nazikçe omuzlarıma bastırdı, başparmakları omurgamı çevreleyen kaslara bastırdı ve omuzlarım geriye çekilip gevşeyene kadar beni yönlendirmesine izin verdim. O anda her nasılsa ellerinin ağırlığını her yerde hissettim, sanki onları köprücük kemiğimin üzerinden aşağı kaydırmış ve bir kerede sırtım boyunca gezdirmişti. Bana talimat bile vermeden göğsümden uzun, nefes nefese bir soluk çıktı ve tüm kaslarım gevşedi.

"Gördün mü?" dedi, sesinde amacına ulaşmış gibi bir memnuniyet tonu vardı.

O anda birinin bana dokunduğu gerçeğinden başka pek bir şey fark edemiyordum ve bu benim için sorun değildi.

"Bir an için oynamayı bırak," dedi ellerini kaldırarak.

Sıcaklığın kaybolması tenimin her santimini ürperti ama dediğini yaptım, bankta yanıma otururken doğruldum. Ve o sıcaklık çalındığı kadar hızlı bir şekilde tekrar geri geldi, bacağı piyanonun altında benimkini zar zor sıyırdı. Temas noktasına bakarken aygır kalbim yeniden hızlandı, sonunda birkaç santim yana kayarak aramıza mesafe koymadan önce neredeyse göğsümden tamamen fırlayacaktı.

"Tamam, ellerini çalacakmışsın gibi tuşların üzerine koy," diye talimat verdi Reese, içimdeki korkuya aldırmadan.

Dediğini yaptım ve dikkatimi tekrar derse verdim.

"Şimdi dirseklerinizi gevşetin, tıpkı dinlenirken ve oynamazken yaptığınız gibi."

Yere baktım ve dirseklerimi yan tarafımdan dışarı doğru tuttuğumu görünce şaşırdım. Gevşediğimde içeri düştüler ve omuzlarım da onlarla birlikte düştü.

Gözlerim büyüdü.

Reese, "Ellerini bu piyanonun üstüne koy," dedi ve kendi kocaman pençelerini tahtanın üzerine koyarak gösterdi.

Parmak eklemleri bastırmaktan bembeyaz olmuştu ve ben de onu taklit ederek kendi ellerimi tahtaya bastırdım.

"Şimdi, bırak."

Bunu yaptığımda gerginliğin omuzlarıma kadar indiğini hissettim. "Vay canına," diye nefes aldım.

Reese başını salladı, elleri tekrar kucağına düştü. "Oynarken rahatlamayı öğrenmezsen her zaman ağrıyan kaslarınla mücadele edeceksin. Eğer bileklerin değilse, omuzların ağrıyacak. Omuzlarınız değilse, parmaklarınız olacaktır. Hiç sağ serçe parmağınızda ağrı hissettiniz mi?"

Ona bakakaldım. "Aman Tanrım, aslında her zaman."

Tekrar başını salladı. "Hareketsizken dinlenmesine izin vermek yerine kısıırıyorsun ve bu da onu bu şekilde saran kaslara çok fazla gerilim yüklüyor. Bu, bir kalemi çok sıkı tutup iki bin kelimelik bir kompozisyon yazmaya benziyor."

Ellerimi önüme uzattım ve sanki bir kalemi gerçekten çok sıkı tutuyormuşum gibi sertleştiğini hissettim.

"Daha sonra bunun üzerinde çalışabiliriz," dedi Reese. "Bazı parmak egzersizlerim var, kullanmadığınız kasları gevşetme alıştırmaları yapmanın bazı yolları var. Ama şimdilik bu şarkıyı tekrar denemeni ve bu sefer az önce işaret ettiğim tüm bölgeleri kontrol etmeni istiyorum. Çalarken omuzlarınızı, dirseklerinizi, bileklerinizi *aktif olarak* gevşetin. Bırakın sizinle birlikte, müzikle birlikte aksınlar." İki kaşını da kaldırdı. "Tamam mı?"

Yanımdaki bankta otururken o kadar yakındı ki, normalde zümrüt rengi olan gözlerindeki altın rengi benekleri fark ettim. Bana hep çok karanlık, kahverengi ya da neredeyse siyah gibi görünürlerdi. Ama şimdi sadece birkaç santim uzaktaydılar, yeşil ve altın rengi ve daha önce hiç görmediğim her şey.

Başımı salladım. "Tamam."

Reese ayağa kalktı, köşeye doğru ilerliyordu ve ben onun sıcaklığının kayboluşunu kar fırtınasının ortasında ceketimi çıkarır gibi hissettim. İçimi bir ürperti kapladı ama görmezden geldim, ellerimi bir an tuşların üzerinde dinlendirdim ve çalmaya başlamadan önce az önce işaret ettiği tüm yerlere zihinsel olarak dokundum. "Güzel," dedi Reese ben koroya yaklaştığımda.

Şöyle bir baktım
Başını salladığını, dinlerken baş ve işaret parmaklarının çenesini çevrelediğini
gördüm.

"Çok daha iyi."

Kapı çalındı ve Reese'in gözleri benimkilerle aynı anda kapıya kaydı. İkimiz de birbirimize baktık, Reese'in kaşları duvarı itmeden önce içe doğru çekildi.

"Devam et," dedi ve fuayede gözden kayboldu.

Söylediği gibi yaptım, bir sonraki dizeye geçmeden önce omuzlarımı ve dirseklerimi zihinsel olarak kontrol ettim, ama kapıda bir kadın sesi duyduğumda daha iyi görebilmek için boynumu eğdim. Ellerim piyanodan ayrılmadan orada kimin olduğunu görecektik kadar geriye uzanamadım ama Reese'i görebiliyordum ve eli sanki o anda onu ayakta tutan tek şeymiş gibi ensesini kavırıyordu.

Geri adım attı ve ben bakışlarımı ayırıp piyanodan gözlerimi ayırmamış gibi yapmadan önce kapıdan içeri sallanan bir çantanın görüntüsünü aldım. Reese odaya geri adım attı ve hemen arkasında onun yaşlarında olması gereken minyon, küçük bir esmer vardı. Kuş gibi hafifti, teni kremi bir porselen beyazıydı ve gözleri fincan tabağı gibi genişti. Beni gördüğünde parlak gülümsemesi ikiye katlandı ve ellerini birbirine kenetledi, sanki almaya geldiği şey benmişim gibi beni izliyordu.

Gözlerim Reese'i buldu ve boğazını temizleyip gözlerini piyanoya indirmeden önce kısa bir süre bakışlarımı tuttu.

Kadına sıkı bir gülümseme vermeden önce bir süre daha onu izledim, sonra dikkatimi piyanoya geri çektim ve şarkıyı bitirirken rahatlamaya odaklandım. Son nota çaldığında Reese'e doğru bir bakış daha attım.

Ve gülümsüyordu.

Ben yaptım.

Reese daha konuşmadan kadın "Çok güzel," dedi ve ben de ellerimi tuşlardan çekerek ona tekrar gülümsedim. Usulca alkışladı, bittiğinde dik parmaklarını dudaklarına götürdü. Gözleri hayranlıkla açılmıştı. "Bu sadece... çarpıcıydı. Çok dokunaklıydı. Çok yavaş, tatlı ve romantik. Oldukça iyisiniz Bayan Henderson."

Beni tanıyor mu?

Ellerimi kucağımda kavuşturdum ve Reese'in çatık kaşlarıyla benim ve yeni misafirimizin arasında gezindiğini fark ettim. "Teşekkür ederim."

"Bu çok daha iyiydi," dedi Reese sonunda. "Çok daha iyiydi, Sarah."

Onun sözleri ve onaylaması karşısında gülümsememin yayılmasına engel olamadım. Onun gururunu kendi göğsümde kabarıyormuş gibi hissedebiliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim tekrar, yanaklarım ısınmıştı.

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ama hemen düştü, boğazını tekrar temizlemeden önce gözleri konuğumuza kaydı. "Sarah," dedi, kadını işaret ederek. "Bu Charlie Pierce. Westchester'da öğretmen ve uzun zamandır arkadaşım."

Cümlelerin sonunda dudakları düzleşti, sanki *arkadaş* kelimesi dilinde acı bir tat bırakmıştı. Ve gözlerim tekrar kadına, Charlie Pierce'a, yumuşak, tatlı gözlerle ve parlayan gülümsemeye kaydığında her şey yerine oturdu.

Bu o.

Reese'in ani gerginliğinin, birdenbire derisinden çıkmak ister gibi görünmesinin başka bir açıklaması yoktu. Beni Charlie'yle *gerçek* bir arkadaş gibi tanıştırmıyordu. Tanıştırma bir önsezi duygusuyla doluydu ve bana tekrar baktığında, yapbozun parçalarını bir araya getirmek için tek ihtiyacım olan şey gözlerindeki yalvarış oldu.

Ayağa kalktım, ellerimi uzun, bordo eteğimin üzerinde yumuşattıktan sonra bir elimi Charlie'ye doğru uzattım. "Memnun oldum, Bayan Pierce."

"Ve *siz*, Bayan Henderson," dedi elimi sıkıca sıkarak. "Amcanız benim de iyi bir arkadaşımdır ve sizinle övünmeyi çok sever. Elbette, bu hafta başında bana gösterdiği fotoğrafınızda belki on beş yaşıydınız." İçten bir gülümsemeyle görünüşümü değerlendirdi ve bakışlarında zerre kadar kötü niyet bulamamaktan nefret ettim. Nedense ondan nefret etmek istiyordum ama o bana bunun için tek bir neden bile vermiyordu. "Kesinlikle çok güzel bir genç hanım olmuşsun."

Dudaklarımdaki gülümseme bana yabancı ve zayıf geldi. "Teşekkür . Dur tahmin edeyim, resim... pembe elbiseli halim miydi?"

Charlie elimi bıraktı ve gülümsedi. "Sanırım bu fotoğrafı seven tek kişi o değil, ha?"

"Bütün ailemde çerçeveli bir tane var," diye cevap verdim gözlerimi devirerek. "Muhtemelen yedi yaşından beri bana pembe bir şey giydirmeyi başardıkları tek zaman olduğu içindir."

Charlie bunun üzerine kıkırdadı ve ben de Reese'in yüzündeki alaycı gülümsemeyi kaçırmadım. Hem benim hem de Charlie'nin gözleri ona kayarken ayak parmaklarımda üzerinde kaydım ve ellerimi arkamda birleştirdim.

Sanki bir işaret kaçırmış gibi tedirgin bir şekilde ağırlığını kaydırdı. "Charlie sadece önümüzdeki yıl sonu konserini konuşmak için uğramıştı."

hafta," diye açıkladı.

"Çünkü *biri* aramalarımından kaçıyor," diye dalga geçerek dirseğiyle onu dürttü. Onun gözlerinde, gerçekten yakın arkadaş olduklarını düşünebilirdiniz, sanki tek bir şey bile garip ya da garip hissetmeden onunla böyle dalga geçebilirmiş gibi.

Gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu.

"Son birkaç yıldır bunun üzerinde birlikte çalıştık," diye açıkladı Reese. "Ve Charlie senin fuayede çaldığını duyunca... aklına harika bir fikir geldi."

Tek kaşımı kaldırdım, önce ona sonra da devam etmesini beklerken neredeyse patlayacak gibi olan Charlie'ye baktım. Yeterince hızlı konuşmayınca onun yerine konuştu.

"Bu yıl konserin açılışını senin yapmanı istiyoruz." Yüzüm kızardı. "*Ben mi?* Şimdiki öğrenciler için değil mi?"

"Öyle," diye onayladı Charlie. "Ama sen müdürün yeğenisin ve ailenin bir parçasısın. Bu büyük bir zevk olurdu, aileler buna bayılırdı, amcan sana hava atmak için çok heyecanlanırdı ve çocukların da bu kadar yetenekli birini oynarken görmeye bayılacağını biliyorum." Biraz zıpladı, elleri hâlâ kolunda asılı duran çantanın etrafındaydı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Reese'e baktım, o da sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Performans ortamında pratik yapmak için iyi bir fırsat olur."

Sözleri yeterince sağladı, ama Charlie'nin yakınından geçerken kaşlarının arasındaki acı dolu kırıksıklığı gözden kaçırmadım. Sanki nefesini tutuyor ya da dumanı içine çekiyor gibiydi ve o evden çıkana kadar bir daha temiz bir nefes alamayacaktı.

Birdenbire bu benim tek görevim haline geldi.

"Bence harika bir fikir," dedim, Charlie'den çok Reese'e.

"Harika!" dedi, Reese'e dönmeden önce bana gülümsemesi ikiye katlandı. "Dersinizi böldüğüm için tekrar özür dilerim. Pazartesi gününe kadar ofise dönmeyeceğim için son ayrıntıların üzerinden geçmek istedim."

"Hiç sorun değil. Gel, seni geçireyim." Reese bir kolunu kapıya doğru uzattı, diğer eli Charlie'nin beline yakın duruyordu. Yine de ona dokunmadı ve dokunursa yanacağından korkup korkmadığını merak ettim.

Charlie kapıda vedalaşırken olduğum yerde sabit durdum ve Reese odaya geri döndüğünde kapının çerçevesinde durdu,

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak ona yaslandı. Gözleri benimkileri aradı ama tek kelime etmedi.

"Bu , değil mi?"

Beni duyduğunun tek göstergesi, adem elmasının hafifçe sallanması ve kaşlarının arasındaki zar zor görülebilen kırıksıklıktı.

O anda ona bakarken, kızım yanındayken onu hâlâ sakat bırakan acıyı görürken kalbim parçalandı.

"Onunla mı *çalışıyorsun*?" Uzun bir aradan sonra sordum. "Onu her gün görüyorsun ve birbirinizle konuşuyorsunuz... ve... *arkadaş mısınız*?"

Reese uzun bir nefes verdi, duvarı itti ve benim durduğum yere geçti. İlk başta bana doğru koşacağını, beni rüzgârda savrulan bir sopa gibi devireceğini düşündüm ama yanımdan geçip gitti ve durduğum yerin arkasındaki piyanonun başına oturdu.

"Karışık bir durum," dedi, elleri çoktan tuşların üzerinde gezinmeye başlamıştı. Sanki o anda piyanoya dokunmaya, Charlie'nin habersiz ziyaretiyle sarsılmış olan ellerinin tanıdık ve rahat bir şey izin vermeye ihtiyacı vardı.

"Bence de."

Yanına oturdum, o çalarken dinledim, yüzünü izledim ve o karanlık, korunaklı zihninde neler olup bittiğini merak ettim.

"Çocukken arkadaştık, ama her zaman daha fazlası vardı... ikimiz de bunu biliyorduk," dedi, gözleri ellerinde. "Juilliard için New York'a gittiğimde, benden onu öpmemi istedi. Ben de öpmedim." Yutkundum, sanki bu hayatının en büyük hatasıydı. "Ve geri döndüğümde evliydi."

Başını salladı, elleri oynadıkları yerde hızlandı.

"Mutlu değildi, ilk döndüğümde de değildi. Onu bu kadar mutsuz görmekten, kocasının onun gözle görülür acısından bu kadar etkilenmediğini görmekten nefret ediyordum. Ama tabii ben ortaya çıkınca? Kocas *uyandı*. Onun için savaştı," dedi Reese, elleri anahtarların üzerinde duraklayarak. Bir sonraki sözleriyle tekrar canlandılar. "Ve o kazandı."

Parmaklarının tuşların üzerinde gezinerek tanıdık bir melodiyi hayata geçirmesini izlerken yutkundum. Bu, onunla Kinky Starfish'te tanıştığım ilk gece çaldığı melodiydi.

Adının ne olduğunu söylemişti? *En Karanlık Şafak mı?*

"Ama," diye devam etti Reese bir süre sonra. "Onun tüm ailesiyle hâlâ yakınım. Dürüst olmak gerekirse, ailesi hâlâ sahip olduğum *tek* aile gibi."

Gözlerim oturduğumuz odadaki tek çerçeveli fotoğrafa, Reese oynarken ona bakan aileye kaydı. Fotoğraftaki adam Reese'in on yıl sonraki haline benziyordu ve yanında duran kadın da Reese'in gülümsemesini paylaşıyordu. Fotoğraftaki kız, Reese'in yanında duran kız, onun gözlerine sahipti.

Ayrıntıları bilmesem de, hep merak ettiğim bir şeyi şimdi doğrulamış oldum.

Gitmişlerdi.

Ailesi gitmişti, tıpkı babam gibi.

"Ve evet," dedi, hâlâ o yumuşak, hüznü melodiyi çalarak. "Birlikte çalışıyoruz. Yani onu çok görüyorum. *Hepsini* çok görüyorum."

"Hepsi mi?"

Başını salladı, yüzünde mide bulandırıcı bir ifade belirdi. "O. Ailesi. Kocası," diye açıkladı ve bir bomba daha patlatmadan önce tekrar durakladı. "Çocukları."

"Çocuklar mı?"

Bunun üzerine oynamayı bıraktı ve oflayarak ellerini saçlarında gezdirdi. "Pekâlâ, bugünlük bu kadar yeter. Gelecek hafta devam ederiz."

Reese tek kelime etmeden ayağa kalktı ve beni bankta yalnız bırakarak odadan çıktı. Gözlerim piyanonun üstündeki aile fotoğrafını taradı ve takip etmek için ayağa kalkmadan önce sakinleştirici bir nefes aldım.

Ben bar taburelerinden birine kayarken o mutfaktaydı ve bir bardak soğuk su içiyordu. Bakışlarıma karşılık vermedi, sadece aramızdaki granitin üzerine yayılmış ellerine baktı ve o anda utandığını hissettim. İçimden bir ses kimseye böyle açılmadığını, belki de Charlie hakkında konuştuğu ilk kişinin ben olduğumu söylüyordu.

Ve kafamın içinde onu duydum, benden savunmasız olmamı, piyanosunun başına oturup kan akıtmamı istiyordu.

Eğer ben de açılmaya başlamazsam bunu yapamayacağımı biliyordum. "Hiç aşık olmadım," diye fısıldadım.

Reese o zaman bana baktı, kaşlarının arasındaki kırıksıklık yumuşadı. "Asla mı?"

Başımı salladım.

Ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi uzun bir süre bana baktı. Ama baktıkça omuzları daha da gevşedi. Konunun değişmesinin onu rahatlattığını umuyordum.

"Buna inanmak gerçekten çok zor," dedi beni izlerken daha dik durarak.

Omuz silkerek elimi boynumdan sarkan kristale doladım. "Evet, piyano gerçekten zaman ayırabildiğim tek erkek arkadaşımdı. Beni bir şekilde romantik bir ilişkiye sokabilecek herhangi bir sosyal gezi de dahil olmak üzere her şeye öncelik verdim. Sahip olduğum tek erkek arkadaşlarım en sevdiğim kitaplardaki dükler, krallar ve prenslerdi."

Reese sırttı. "Seni farklı kılan da bu, biliyorsun değil mi?"

"Ne, piyanoya odaklanabilmek için sosyal hayatımı mahvettiğim gerçeği mi?"

Ve hala öyle mi?"

"Aynen öyle. Yani, bana bakın. Yeteneğim var. Doğuştan yetenekliyim, ne kadar haksızlık da. Bana her zaman doğal geldi. Ve çalmayı *seviyorum*, sanırım bu çok açık." Omuz silkti. "Ama bununla bir yere varmak için fedakârlık yapmazdım. Juilliard'da yüksek lisans yapmamın ve Pennsylvania'da bir hazırlık okulunda öğretmenlik yapmamın, ekstra para kazanmak için Kinky Starfish'te çalmamın bir nedeni var."

"Sen istemedin," diye değerlendirdim.

O da kabul etti. "Ben istemedim. En azından ne gerekiyorsa yapacak kadar değil. Benim için sadece piyano çalabilmek ve faturalarımı ödeyecek kadar para kazanmak her zaman yeterli olmuştur. Bunu geçtin mi?" Başını iki yana salladı. "Sende olan dürtü bende yoktu. Seni farklı kılan da bu. Seni başarılı kılacak olan da bu."

Gülümsedim, gözlerim granite kayarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı. "Teşekkür ederim."

Öğretmenimden böylesine içten bir iltifat duymak çok garipti. Birlikte çalıştığım ilk birkaç öğretmen sertti, sevgilerini bana bağırarak ya da çalışımdan daha fazlasını talep ederek gösteriyorlardı. Ben de bunu kabullendim çünkü işlerin böyle yürüdüğünü varsayıyordum. Aynı şey Bramlock'a gittiğimde, sonunda beni sakatlığa sürükleyecek profesörle çalışmaya başladığımda da geçerliydi.

Yutkundum, onu içine tıktığım kutu gıcırdayarak açılırken yüzü zihnimde netleşti.

"Yani," dedi Reese, beni o ana geri çekerek. "Danny sana çıkma teklif ettiğinde bu yüzden mi hayır dedin?"

Göğsüm sıkıştı, düşüncelerim hâlâ Aralık ayında Kuzey Florida'daki sıcak bir geceye takılıp kalmıştı. Onları silkeleyip .

Ellerim kutunun kapağında, açılıp aramızdaki tezgâha dökülmekle tehdit ediyordu. Bir an için Reese'in Danny hakkındaki sorusuna verdiğim yanıtta dürüst olmayı, ona gerçeği söylemeyi düşündüm. Ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Reese'e nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

- ya da herhangi birine - bana ne olduğunu.

Zaten kimseye söylemenin de bir anlamı yoktu. Bu dersi öğrenmiştim.

"Şu anda kimseye evet diyemem," dedim, sesim yumuşak ve alçaktı. "Şu anda benim için sadece piyano söz konusu."

Ve başka birinin bana dokunması düşüncesini hazmedemiyorum çünkü dokunan tek kişi dokunmadan önce bana sormadı.

Reese'in gözlerini üzerimde hissettim ve daha fazla soru sormak istediğini biliyordum. Benim onda gördüğüm acının aynısını onun da bende gördüğünü biliyordum. Ve belki de bunu görmemizin tek nedeni buydu - çünkü bunu yaşamıştık. Bunu fark edebilmek için nasıl bir his olduğunu anlamanız gerekiyordu, sanki ebediyen kalbi kırık olanlar için özel bir kulüp varmış gibi.

"Bugün iyi iş çıkardın," dedi bir süre sonra. "Şimdiden ilerleme kaydediyoruz ve sadece birkaç hafta oldu. Bu yüzden, adanmışlığınızın karşılığını aldığınızı bilin."

Gülümsedim, bar taburesinden kalkıp Reese'e bakmadan önce bir sonraki nefesimde bir ses çıkardım. "Harika. Görünüşe göre piyanist sevgilimle uzun süreli ilişkiyi kurtarmak için bir şansım var."

Reese buna kıkırdadı ve bir sonraki dersimizde birbirimizi görene kadar ödevimin üzerinden geçerken rahat bir sohbeta geri döndük. Charlie'ye yaptığı gibi beni kapıya kadar geçirdi ve göğsüm hâlâ gergin bir şekilde arabama bindim.

Anahtar kontakta olduğu halde bir ömür boyu dönmemiş gibi hissettiğim direksiyona baktım, Charlie'nin gözleri profesörümün gözleri kadar aklımdaydı.

Reese ve ben benzer bir acıyı paylaşıyorduk, ama bir fark vardı - çünkü o kendi acısından kaçmıyordu.

Profesörüm bana saldırdıktan sonraki sabah Bramlock'tan kaçmışım, oda arkadaşıma geri dönmeyeceğimi bile söyleyemeyecek kadar korkak biriydim. Ve işte Reese, her gün sevdiği kadınla yaşıyordu, karşılığında onu sevmeyen, etrafında zıplayan ve ona kaybettiği her şeyi hatırlatan kadınla.

Birlikte çalıştılar.

Ailelerinin bir parçasıydı.

Reese kendini adanmış, güçlü ve azimli olanın *ben* olduğumu düşünüyordu. Hayallerimin peşinden koşmak için gerekenlerden vazgeçmiş olabilirim ama güçlü olan oydu. Kendini adanmış olan oydu.

O kadını o kadar çok seviyordu ki, sırf onu hayatında tutabilmek için her gün kendi kendini kırbaçlıyordu.

Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Herhangi bir şey hissetmeye iznim olup olmadığını bile bilmiyordum.

Ama anahtarı çevirip garaj yolundan geri geri çıkarken aklımdaki tek şey buydu.

CHAPTER SEVEN

Reese

Ertesi hafta, Sarah yıl sonu konserinde sahne arkasında yanımda durdu, gözleri kocaman açılmıştı ve elleri sanki terini sıkmak istercesine birbirine kenetlenmişti.

Öğrencilerimden birinin kravatını düzeltirken, "İyi olacaksın," diye ona güvence verdim. İşim bittiğinde bana gülümsedi ve ben tekrar ayağa kalktığımda arkadaşlarına katılmak için koşuşturmaya başladı. "Ve bu çocukları çalarken dinlediğinizde, neden hiç gergin olmamanız gerektiğini anlayacaksınız. Hâlâ temel bilgileri öğreniyorlar."

"Gergin değilim," dedi sonunda.

Kaşlarımı kaldırdım. "Buraya geldiğinden beri en çok bu üç kelimeyi söyledin."

Sarah gülümseyerek omuzlarının biraz gevşemesine izin verdi. "Sadece heyecanlıyım. Bu bana küçüklüğümdeki resitallerimi hatırlatıyor. Yani, Bramlock'ta gösteriler yapardık ama onlar için hiç heyecanlanamazdım, çünkü hep bir sınıf içindi. Anlıyor musun?" Omuz silkti. "Bugün sadece kendim için çalışıyorum."

"Senin için oynayacaksın," diye başımı sallayarak onayladım. "Biliyor musun, okula gitmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, o baskıyı neredeyse unutuyordum. Tabii *benim* için fena değildi - çünkü hiçbir şey umurumda değildi."

Sarah sıırttı.

"Ama *senin* için? Önemseyen ve başarılı olmak isteyen biri için mi?" Başımı salladım. "Böyle bir baskıyı hayal bile edemiyorum. Ve amcan bana Bramlock'taki profesörünün Wolfgang Edison olduğunu söyledi. O bir efsane, tam bir efsane. Yani, ailesi ona *Wolfgang* adını bile vermiş," diye ekledim gülerek. "Kelimenin tam anlamıyla çalmak için doğmuş. Eminim onun tarafından eğitilmek büyük bir baskı yaratmıştır."

Sarah'ya baktım ve baktığımda gülümsemem yüzümden akmış bir yumurta gibi kayıp gitti. Geniş, kediye benzeyen gözleri şimdi iki kat büyümüştü, sanki

Bir hayalet görmüştü ve yüzü solgun ve uzundu. Değerlendirmeme cevap vermedi ve yanlış bir şey söylediğimi, sadece heyecanlıyken onu sinirlendirecek bir şey söylediğimi fark ederek midem bulandı.

"Sarah?" Ona doğru uzandım ama boğazını temizledi ve dokunuşumdan uzaklaştı. Başka birinin eli omzuma vurduğunda elim hâlâ ona doğru uzanıyordu.

"Ah, bir yıl daha sona eriyor," dedi Bay Henderson sokularak. "Biliyor musun, sen bizimle birlikte olduğundan beri bu konser daha da güzelleşti, Reese. Az önce dışarıda bazı velilerle konuşuyordum ve hepsi de aynı fikirdeydi."

Sarah sahnedeki piyanoya bakıyordu - onu bekleyen piyanoya - Sanki her an patlayacağını bildiği bir bomba gibiydi. Bana bakmadı ve bakışlarımı ondan ayırıp amcasına gülümsemeye zorladığımda midem daha da çöktü.

Aferin Reese.

"Burada olduğum için minnettarım," dedim ellerimi pantolonumun ceplerine sokarken.

"Sana sahip olduğumuz için şanslıyız," dedi Bay Henderson. Her zaman bir kadeh şarabın tadını çıkarmış gibi görünürdü, yanakları al al ve pembe, bakışlarını yeğenine çevirirken gülümsemesi biraz fazla genişti. "Ve *sana* sahip olduğumuz için çok şanslıyız, Sarah. Seni sahnede izlemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki..." Başını iki yana salladı. "Geçen sefer kaç yaşındaydın? On beş mi?"

Sarah gözlerini kırptırdı ama amcasının sorusunu kabul etmedi. Bay Henderson'a doğru eğilerek boğazımı temizledim. "Biraz gergin. Hazırlanması için ona biraz zaman verelim.

programı son bir kez daha gözden geçirelim."

Komplocu *bir* tavırla *göz kırptı* ve sahne arkasına doğru ilerlemeden önce yeğenine son bir kez *bacak kırma* teklifinde bulundu. Omzumun üzerinden Sarah'ya baktım, gittiğimiz için rahatlamış olmasını umuyordum ama bir milim bile kıpırdamadı.

Hâlâ piyanoya bakıyordu.

Sahne arkasında dolaşırken Bay Henderson'ın söylediklerine odaklanmalıydım, son dakika değişiklikleriyle yanımıza koşturan Charlie'ye dikkatimi vermeliydim. Ama tüm bu süre boyunca onları dinledim ve aklım daha önceki bir konuşmadayken onlarla konuştum.

Sarah'ya söylediğim her şeyi gözden geçirdim ve nerede yanlış yaptığımı merak ettim. Bramlock hakkında konuşmanın bile onu rahatsız edip etmediğini, yarasını hatırlatıp hatırlatmadığını merak ettim. Ya da belki profesörünü özlemiştir. Beni Wolfgang Edison'dan bir alt sınıf olarak göreceğini ama amcasına benden ders alıp alamayacağını soran Sarah'ydı. Beni isimimle soran oydu.

Yine de söylediğim bir şey onu sarsmıştı. Ve amcası onu sahneye çıkarıp konseri başlatırken bu suçluluğun ağırlığını hissettim. Artık bu konuda bir şey yapmak için çok geçti. Yapabileceğim tek şey onu çok fazla üzmediğimi, kendine güvenini çalmasına kadar sarsmadığımı ummaktı. Kendimi sahnenin sağındaki perdelerin arkasına sıkıştırıp, banktaki yerine otururken yüzündeki ışık ve gölge oyunlarını izlerken kendimi bir pislik gibi hissetmemi engellemedi.

Salon kibarca alkışladı ve Sarah başını iki yana eğip bileklerini önünde uzatmadan önce onlara kısa bir süre gülümsedi. Onları iki kez yuvarladı ve piyanonun üzerine bıraktığında gözleri kısa bir an için benimkilere takıldı.

O saniye bir ömür gibi geldi.

Bir tanrıya inanmıyordum ama eğer varsa, o zaman zamanın eline dokunduğundan, onu sabit tuttuğundan, bir saniyeyi saatler gibi hissettirene kadar uzattığından emindim. Ayrıca o yavaş zaman diliminde öğrencimi ortaya çıkardığına, taktığının farkında bile olmadığım bir maskeyi çıkarmasına yardım ettiğine yemin edebilirdim - belki de kimse bilmiyordu.

Sarah Henderson benim öğrencim olabilirdi, patronumun yeğeni olabilirdi ve benden on altı yaş küçük olabilirdi. Bunların hiçbirisi onun o sahneyi süsleyen en güzel varlık olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Gözlerini kırpıştırırken uzun kirpikleri yüksek yanaklarını süslüyordu, gözleri sahne arkasında durduğum yerden beni izliyordu. Bu gözler karanlık ve derindi, henüz tanımlayacak bir kelimeyle kilitlenmemiş sonsuz bir duygu havuzu gibiydi. Dolgun dudakları bir nefesle aralandı, rahatlarken omuzları kulaklarından uzaklaştı ve kendimi onunla birlikte nefes alırken buldum. Her zamanki gibi mütevazı giyinmişti, giydiği dökümlü elbise köprücük kemiğinden ayak bileğine kadar örtüyordu. Ama onu tanıdığımdan beri ilk kez siyah, bordo ya da lacivert giymiyordu. Bu elbise hiç de koyu değildi. Parlak, neşeli, onu bir güneş gibi boyayan hardal sarısıydı. Renklerin kontrastı, elbisenin eşsiz sarı tonunu takdir etmemeyi zorlaştırıyordu.

Cildi, yanaklarındaki koyu renkli çiller ve boynundan sarkan kristal, ışıkta küçük bir avize gibi parlıyordu.

Neden o ana kadar onu görmemiştim, gerçekten görmemiştim?

Tüm bunlar bakışlarımı tuttuğu o bir saniyede yüzüme çarptı ve sonra zamanın eli geri vitesine taktı ve gözleri piyanoya indi. Bir sonraki nefeste elleri hareket etmeye başladı ve ben de onunla birlikte başka bir gezegene doğru kaydım.

Geçen ay boyunca Sarah'yı evimde çalarken dinledim. Onu piyanomun başında otururken izledim, kaşları çatıktı ve narin parmakları yıllardır çaldığım fildişi tuşların üzerinde uzanıyordu. Ama onca zaman içinde onu *çalarken* hiç görmemiştim. Pratik yapıyorduk, teknik üzerinde çalışıyorduk, gerginliğe odaklanıyorduk, çalışırken duygulanma engelinin üstesinden geliyorduk.

O sahnede böyle oynamazdı.

İlk defa Sarah'nın çaldığı şarkıyı *hissettim*. Hangisini seçeceğini konuşmamıştık ama Liszt'in *Macar Rapsodisi*'nin yavaş, melankolik notalarını çalarken, beni insan yapan her şeyin sanki o beni soyup soğana çevirmiş gibi uçup gittiğini hissettim - seyircilerin geri kalanıyla birlikte. Vücudu notalarla birlikte hareket ediyor, en güçlü anlarda gözleri kapanıyor, parmakları tuşların üzerinde hızla hareket ederken gözleri açılıyordu.

Şarkı uzun, dramatik ve derin notalarla başladı, amaca yönelik dinlenmeler vardı ama şarkı uzadıkça parmakları da tempo tutuyor ve hayatı boyunca piyano eğitimi almamış biri için imkansız gibi görünen bir şekilde tuşların üzerinde uçuyordu. Çaldığı parçanın müzikalitesini başarmak için ne tür bir konsantrasyon gerektiğini biliyordum ve bir şekilde bunu zahmetsizce yapıyordu, sanki elleri kendi kendine hareket ediyordu ve o sadece onlara ev sahipliği yapan bir bedendi.

Muhteşemdi.

O sahnede onunla birlikte zaman da küçüldü ve ben daha ne gördüğümüzü, ne duyduğumuzu kavrayamadan Sarah ayaktaydı ve kalabalık kulakları sağır eden bir gürültüyle tezahürat yapıyordu. Amcası yanımdan çığlık attı, serçe parmaklarını ağzına sokmuş ısıklık çalıyordu, gözleri yaşlarla parlıyordu.

Seyircileri taradım ve gözyaşlarına boğulan tek kişinin o olmadığını gördüm.

Tüm oda ayaktaydı, ebeveynlerin çoğu gözlerinin kenarındaki ıslaklığı siliyordu. Sarah'nın onları etkilediğini biliyordum ve belki de kendi çocuklarının da bir gün onun gibi oynayabileceklerini hayal ediyorlardı. Bana sorup sormayacaklarını, çocuklarının onun yaptığını yapma şansı olup olmadığını sorgulayıp sorgulamayacaklarını merak ediyordum.

Ve onlara hiç şansları olmadığını söyleyecek kadar yürekli olup olmadığını merak ettim.

Birlikte sadece bir ay çalışmış olabiliriz ama bu süre kimsenin Sarah Henderson kadar sıkı çalışmadığını anlamam için yeterli oldu. Bunu sadece yeteneği sayesinde değil, olmak istediği yere ulaşmak için gösterdiği azim sayesinde başaracaktı.

Sarah durdurulamaz bir güçtü, 5. Kategori bir kasırga gibiydi ve hepimiz onun gücüyle harap olmuştuk.

Nihayet sahne arkasına geldiğinde, kalabalık hala tezahürat yapıyordu, amcası dakikada bin mil hızla konuşurken onu bir ayı gibi kucakladı. Kız ondan daha uzun olduğu için bunu izlemek oldukça komikti. Bay Henderson ilk öğrenci grubunu tanıtmak üzere sahneye geri dönmeden önce ben de bir kenarda durup onların aile anılarını yaşamalarına izin verdim.

O zaman sadece Sarah ve ben vardık.

Gözleri benimkileri bulduğunda alt dudağını endişeyle ısırdı, bir eli kristal kolyesini sıkmak için havaya kalktı, sanki yeterince sert ovalarsa kafamdaki düşünceleri bulacakmış gibi. "Eee?"

Güldüm. "Eee?" Ellerimi ceplerime soktum ve başımı sallayarak ona doğru bir adım attım. Tekrar konuştuğumda sesim alçaktı, sadece onun duyması içindi. "Harikaydın, Sarah."

Yanakları alev alev yanıyor, gülümserken alt dudağı dişlerinin arasından kayıyordu. Gerçekten endişelenmiş gibi uzun, abartılı bir nefes verdi. Bu beni daha çok güldürdü.

"*Hissettim*, Reese. O zamandan beri ilk kez..." Durakladı, yutkundu. "Yaralandığımdan beri o piyanonun başına oturdum ve ondan korkmadım. Hazırdım - kanamaya, savunmasız olmaya, tuşlara yeniden güvenmeye hazırdım."

Başımı salladım, çünkü bu duyguyu biliyordum - tekrar *eve dönme* hissini. Hiç değişmeyen ya da hiç gitmeyen piyano değildi. Zaman içinde değişen onu çalan insandı. Ve bazen bu, tekrar bir araya gelmeyi, aynı ilişkiyi bulmayı zorlaştırıyordu.

Sarah, öncekinden farklı olsa da kendi neşesini yeniden bulmuştu. Ve her şey umutsuz görünürken o neşeyi yeniden bulmanın nasıl bir his olduğunu herkesten daha iyi biliyordum.

"Biliyorum," dedim, onun zıplayan neşesine gülümseyerek. "Yeniden bağlandığınızı hissettim."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı, sonra kaşları birbirine çarptı. "Öyleydi, değil mi? Bir çeşit... eve dönüş."

O zaman daha geniş gülümsedim. "Sanırım öyle."

Gözleri parlak ve ışıltılıydı ve başını sallamadan önce kocaman bir gülümsemeye karşı alt dudağını ısırды, sanki az önce nasıl oynadığından dolayı sevinç hissetmekten korkuyormuş gibi, gerçek olmadığından korkuyormuş gibi.

Bu duyguyu ben de biliyordum.

"Herhangi bir not var mı?" diye sordu, yüzünde şimdi bir tür yaltaklanma vardı.

"Birkaç tane ama Pazartesi günü bunların üzerinden geçebiliriz. Bu gece oynadığınız oyunla gurur duyun. İzlemesi gerçekten büyüleyiciydi."

Sarah, performansının hoşuma gittiğine hâlâ inanmıyormuş gibi gözlerini kıstı. Gözleri benimkileri ararken ben sabit ve kendinden emin bakışlarımı korudum.

Sonra, ne yaptığımı fark edemedi ellerimi ceplerimden çıkardım ve kollarımı açtım.

Sarah yutkundu ve uzun bir süre bana öylece baktı - sanki bir gösteriden sonra öğretmeninin ona sarılması yerine ona zehirli şeker ikram eden bir yabancıymışım gibi. Göğsüm sıkıştı ve çizgiyi aşp aşmadığımı, uygun olmadığı halde bunun uygun bir kutlama olduğunu düşünüp düşünmediğimi merak ettim.

Ama ona sarılmak *istedim*. Bana yanlış gelmedi.

Tam kollarımı indirip özür dileyecektim ki, o öne doğru kararsız bir adım attı.

Elleri havaya kalktı ve hafif, garip bir sıyrıkla sırtımın üst kısmına dolandı. Ben de kendi kollarımı ona doladım ve sonra nazik bir kahkahayla uzun, ince bedeni kollarımda gevşedi. Elleri yukarı kayarak boynuma dolandı ve beni sıkıca kavradı, dudaklarından rahatlamış bir iç çekiş çıktı. "Teşekkür ederim, Reese," diye fısıldadı ve o konuşana kadar Ne kadar yakın olduğumuzu, onun varlığını her açıdan üzerime baskı yapan ağır bir örs gibi hissettiğimi fark ettiğim kelimeler. "Teşekkür ederim."

Ellerim sırtının alt kısmındaydı ve parmak uçlarım elbisesinin arkasından görünen küçük deri parçasına dokunduğunda yutkundum. Bu şimdiye kadar gösterdiği en büyük teniydi ve o ana kadar fark etmemiştim bile.

Tenimizin birleştığı an. Yutkundum, ellerim çıplak alanın üzerinde geziniyor, pürüzsüzlüğünün tadını çıkarıyordum.

Sarah kollarımda kaskatı kesildi ve onun tepkisi beni gerçekliğe geri döndürdü.

İkimiz de kucaklaşmadan geri çekilirken ellerimi çektim, boğazımı temizledim, Sarah'nın kolları artık boynumda değilken hemen göğsünün üzerinden geçti. Gözleri aramızda yere düşmeden önce benimkiler arasında gidip geldi, yanaklarımı bir kızarıklık daha gölgeledi.

"Uzun zamandır oynarken kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim," dedi. "İlerleme kaydettiğimizi düşünüyorum."

"Öyleyiz," diye temin ettim onu. "Öylesiniz. Ve şimdi okul bittiğine göre, zorlandığın alanlar üzerinde çalışmak için daha fazla zamanımız olacak. Dürüst olmak gerekirse, o kadar da büyük değil."

"Eğer Carnegie'de çalmak istiyorsam, . Bunu ikimiz de biliyoruz."

Bunun üzerine ayıldım, çünkü performansı ne kadar güzel olursa olsun, Carnegie Hall bambaşka bir oyundu.

"çalışacağız. Dediğim gibi, okullar kapandığı için daha fazla zamanımız var. dışarı."

O sırada Sarah'nın gözleri arkamda bir yere kaydı. "Gidiyor musun özledin mi?"

Bakışlarını takip ettim, Charlie'yi görünce boğazımda lastik bant topu büyüklüğünde bir düğüm oluştu. Ellerini gülümseyen dudaklarının yanında birleştirmiş, sahnedeki sanatçıları izliyordu. Artık iki çocuk annesi olmasına rağmen, çok sevdiği kuşlar gibi hâlâ çok hafif, çok küçüktü. Göğsümde tanıdık bir acı hissettim ama her nasılsa dört hafta önceki gibi acıımıyordu.

Sarah'ya döndüğümde nedenini sorgulamamaya çalıştım.

"Hiç de değil," diye cevap verdim.

Ve bu gerçektir.

Hiçbir zaman rutinlerden hoşlanmadım.

New York'ta okurken, sık sık dersleri asıp şehirde amaçsızca dolaşırdım; orada yaşayan insanları izlemenin ve o beton ormanını tüm çıplaklığıyla görmenin piyano çalmam üzerinde havasız bir profesörü dinlemekten daha fazla etkisi olacağına inanırdım.

olur. Ve sonrasında, düzenli bir işim olmasına rağmen, iş *dışındaki* zamanımı asla aynı şekilde dolduramadım. Her gün farklıydı. Benim için rutinler rahatlık ve rehavetle eş anlamlıydı ve bu iki kelime sanatçıların ölümüydü.

Tabii ki ailemin gerçek ölümünden sonra her şey değişti.

Lübnan Dağı'nda bir rutine girdim çünkü başka seçeneğim yoktu. Hayatımda bir şeylere tutunamazsam, uzaya ve bir daha asla Dünya'ya geri dönmeyecektim. Buna, benimki gibi boktan bir ruhu kurtarabilecek hiçbir dini varlığın olmadığına inandığım kadar inanıyordum. Böylece Westchester benim rutinim oldu. Ve geçen yaza kadar onsuz kendimi eski kötü alışkanlıklarına kayarken bulduğumu fark etmedim.

Öğleden önce ve gece boyunca içmek ya da çoğu insan öğle yemeğini yiyene kadar uyumak gibi.

Ama bu yaz farklıydı.

Bu yaz Sarah Henderson vardı.

Resitalden sonra bir rutine girdik ve kendimi okul yılı boyunca sahip olduğum kadar ona bağlı buldum. Her Pazartesi, Salı, Perşembe ve Pazar Sarah ile birlikteydim. Her Çarşamba, Cuma ve Cumartesi Kinky Starfish'teydim. Piyano çalmıyorsam, öğretiyordum. Sarah ile ya da işte değilsem, bir sonraki sefer için *hazırlık* yapıyordum.

Zamanım bir amaçla doluydu ve tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Charlie'yi görmemek bu rutin pastanın üzerindeki krema gibiydi. Onu sevmediğimden, mutlu olmasını istemediğimden ya da ailesiyle vakit geçirmek istemediğimden değildi. Ancak son birkaç aydır yaşadığım bir şey, iyileşmekten ve aramızda yaşananları unutmaktan çok uzak olduğumu fark etmeme yardımcı oldu.

Onunla arkadaş olmayı ne kadar istesem de, arkadaş olmaya *hazır değildim*.

Hepsi bu kadardı.

Yine de *dışarı çıkıp birileriyle çıkmaya* tam olarak hazır değildim. Jennifer Stinson mesajlarıma yabancı değildi, okul biter bitmez ona birlikte bir akşam geçirme sözü verdiğimi hatırladığından emin olmak istiyordu. Ama Charlie'den sonra birileriyle çıkmayı denemiştım ve tek yaptığı depresyonumu arttırmak ve telefonumu bir çöplüğe atıp yakmak istememe neden olmak olmuştı.

Yazımı piyano ile doldurmak çok daha cazipti.

Ben de Jennifer'a meşgul olduğumu ama bunu başaracağımızı söyleyerek randevuyu ertelemeye devam ettim. Sonunda.

Bağlılık duymamak bana iyi geldi.

Sarah ile geçirdiğim zaman ise giderek daha özel bir hal alıyordu. Hala teknik ve gerginlik üzerinde, gamlar üzerinde çalışıyorduk - ancak Sarah'ya çalması için daha zorlu parçalar verdikçe bunlar neredeyse geçersiz hale geliyordu. İşin aslı, ona teknik olarak ne öğretebileceğimden çok, müzikal olarak neleri öğrenmesi gerektiğiyle ilgili bir noktaya gelmiştik.

Carnegie Hall'daki olağanüstü performans karşı *sansasyonel* bir performans meselesi haline geliyordu.

Ve oraya kendi başına gidene kadar aradaki farkı açıklamak neredeyse imkansızdı.

"Ugh!" diye bağırdı bir öğleden sonra, dirsekleri tuşların üzerine sertçe inmeden önce ellerini havaya kaldırdı, yüzü ellerinin arasına gömüldü. "Berbatım. Berbatım, berbatım, berbatım."

Kıkırdadım, piyanoda onun yanına oturdum. "Berbat değilsin."

Dışarıda çok güzel bir gündü, güneş parlıyordu ve gökyüzündeki büyük yıldızın getirdiği sıcaklığı kesen serin bir esinti vardı. Tüm pencereleri açmıştık, temiz hava içeri doluyordu ama bu Sarah'yı o sinir bozucu anda sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Ben de oradaydım.

Üzerinde çalıştığımız parçayı çalmaya başladığımda dudaklarını bükerek dirseklerini kaldırdı, [bu onun erişimini zorlayan](#) bir parçaydı. "Çalmak için sadece on parmağımız var," dedim ben çalarken, Sarah'nın gözleri ellerimdeydi. "Dizileri biliyorsun. Çalman gereken notalara nasıl ulaşacağını biliyorsun ama bazen bu bilgi sana karşı işliyor. Bazen istediğinizi elde etmek için biraz alışılmadık şekilde çalmanız gerekir."

Parmaklarım tuşların üzerinde buz patencileri gibi hızla hareket ederken, ellerim herhangi bir piyano pedagogunun yüzünü kızartacak şekilde birbirinin üzerinden atlarken küçük ağzı bir karış açıldı.

"Şu anda çalma şeklim yanlış," dedim, parmaklarım gerilip kıvrılırken ayağım altımızdaki pedala vuruyordu. "Ama o seyirciler arasında oturan hiç kimse tekniği sikine takmıyor. Onlar müziği, ne duyduklarını ve ne *hissettiklerini* önemsiyorlar." Ona doğru başımı salladım. "Gözlerini kapat."

Rahatlarken burnundan uzun bir nefes çekti.

"Dinle," diye emrettim.

En sevdiğim bölümlerde sanatsal özgürlükler alarak parça üzerinde çalıştım ve Sarah gözlerini tekrar açtığında şaşkınlıktan kocaman olmuşlardı. Ellerimi sonuna kadar izledi ve ben onları tekrar kucağıma aldıktan sonra bile bakışlarını onlardan ayırmadı.

"Sen bir ucubesin," diye fısıldadı.

Bir kahkaha attım. "Vay canına. Öğretmene hakaret etmenize gerek yok Bayan Henderson."

Gözlerini devirdi.

"Az önce yaptığınla benim yaptığım arasındaki farkın benim ucube olmamla hiçbir ilgisi yok," dedim, hâlâ gülümseyerek. "Her şey benim piyano çalmamla, piyanonun *beni* çalmasıyla ilgili."

Sarah kaşlarını çattı, oturduğumuz müzik canavarına onu rahatsız etmiş gibi baktı. Şakağına dokundum ve bana baktı.

"Nasıl çalınacağını biliyorsun," dedim. "Müziği, gamları, tuşları, notaları biliyorsun. Tüm bu bilgilere sahipsin ama onlara güvenmiyorsun. Parmaklarını serbest bırakırsan zihnine yetiyeceğine güvenmek yerine, çalmak için *her* oturduğunda bunu düşünüyorsun." Omuz silktim. "Çalma şeklin teknik olarak doğru değilse, seyirciyi şaşkına çevirip daha fazlası için yalvartıyorsa kimin *umurunda*?"

Başını salladı ama kaşları hâlâ çatıktı ve cildinin her kıvrımını kaplayan şüpheyi görebiliyordum.

"Bak," dedim ona doğru dönerek. Sol dizim bu hareketle kalçasına dokundu ve tekrar bana bakmadan önce gözleri aşağı kaydı. "Belli ağaçlar belli türde meyve verir, değil mi? Ne yaparsan yap, bir elma ağacı sana asla limon vermeyecektir."

Başını salladı.

"Piyano da böyle bir şey işte. Size ne yardım eder ne de zarar verir. Size her zaman verdiği şeyi tekrar tekrar verecektir. Değişmez." Biraz eğildim ve bakışlarını yakaladım. "Ama *sen değişirsin*. Öğreniyor, büyüyor ve daha iyi oluyorsun. Yine de aynı nefeste, hepimiz gibi senin de çalmak için oturduğun belirli bir günde başına gelenlerin bir ürünü olduğuna dikkat çekeceğim. Eğer piyanoya sabırsız ya da aceleci bir şekilde yaklaşırsanız, bu belli olacaktır. Ama akıllıca, sabırla ve açık bir zihinle, nasıl dair açık bir yaklaşımla gelerseniz?" Omuz silktim. "Bir gün öğrencilerinizden biri tarafından ucube olarak adlandırılacak kadar şanslı olabilirsiniz."

Sarah hırıltılı bir kahkaha atarak gözlerini kapadı ve başını salladı. Ben de kıkırdadım - ama gözlerini tekrar açtığında bu ses boğazımda düğümlendi.

Bakışları benimkilerde oyalandı, ikimizin de gülümsemesi üzerimize yabancı bir ağırlık çökmesiyle kayboldu. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı, yine de bunda neyin farklı olduğunu anlayamadım. O anda tek bildiğim, gözlerimi kaçıramadığımı.

Dudaklarıma baktı ve iki yıldır ilk kez bir ısı çizgisi ensemden omurgama doğru bir yol çizdi. Zihnimin bir yerinde parlak, sıcak neonlarla uyarılar yanıp sönüyordu ama sesleri kısılmıştı, içinde bulunduğumuz an başka bir şey duymak için fazla gürültülüydü.

Sarah'nın dudakları aralandı, bir sonraki nefesi benimkine değdi ve sanki o hava fısıltısı içinde bulunduğum büyüü bozdu.

Yutkundum, ayağa kalkıp odayı geçerken tüm teması kestim.

Ders planlarımın olduğu dosyaya bakıyormuş gibi yaparak, "Bu gece bu parça üzerinde çalışın, yarın tekrar deneriz," dedim. Kalbim göğüs kafesimin altında öyle bir gümbürdüyordu ki, bir lise bandosunun perküsyon hattı da olabilirdi.

Sarah ilk başta hareket etmedi ve sonunda hareket ettiğinde, eşyalarını yavaşça toplayıp postacı çantasına yerleştirirken sersemlemiş .

Onu omzuna attı ve ben de her şey yolundaymış gibi ona gülümseyerek döndüm. "Yarın görüşür müyüz?"

"Yarın görüşürüz," diyerek gülümsememe karşılık verdi ama arkasını dönüp kendini dışarıya bırakırken bunun belirsizliğini hissettim.

O gider gitmez dosyayı bir *tokatla* piyanonun üstüne bıraktım ve ellerimi saçlarımın arasında gezdirerek banka oturdum.

Bu da ne böyle, Reese?

Sarah'nın bana öyle bakması, öğretmenin onu öpmesinin nasıl bir his olduğunu öğrenmek istemiş olabileceğini *düşünmesi* mantıklıydı. Bu normaldi. O genç bir kızdı, neredeyse her günümüzü birbirimizle geçiriyorduk ve birlikte çalışmak için ikimizin de savunmasız olması gerekiyordu. Yaptığımız anlaşmanın doğası buydu.

Ama bunun ötesine geçmesine izin vermemek *benim* sorumluluğumdu.

Belki de aşık olmuştur. İstemsizce gülümsedim ve sonra başımı öyle bir salladım ki neredeyse kendimi azarlamak için boynumu kıracaktım.

Hayır.

Bu tek kelimeyi olabildiğince yüksek sesle söyledim, sonra ellerim tuşlara giderken zihnimde tekrarlardım, aynı anda hiçbir şey hem de bir şey çalıyordum. Sarah'yla ilk tanışmamızdan sonra çaldığım şarkıya benziyordu ama içindeki bir şey değişmiş, notaların altında başlangıçta çaldığımdan daha dramatik, duygusal bir unsur ortaya çıkmıştı.

Kendimi o melodinin içinde, ellerimin hayat verdiği o müzik parçasının içinde kaybolmaya bıraktım. Ve tüm bunlar olurken kendime sınırlarımızın nerede olduğunu hatırlattım.

Belki aşık olmuştur. Belki beni öpmek istiyordu.

Belki de onu öpmek istedim.

Sesli bir hırıltı çıkardım, başımı tekrar sallarken daha bir iştahla oynuyordum.

Hayır, Reese.

Charlie'yi, onu ve Cameron'ı, onun kalbini alamayacağımı bildiğim halde kalbimi ona nasıl verdiğimi düşündüm. Sarah da aynı şekilde benim için sınırların dışındaydı. O benim öğrencimdi ve öğretmeni olmam için bana güveniyordu - daha fazlası değil. Benimle geçirmeye zorlandığı süre zarfında, onun içinde bulunduğu savunmasız durumdan faydalanamazdım.

Bu kırılganlığı gerçek duygularla karıştırmazdım, çünkü bu dersi daha önce bir kez almıştım.

Ve tek gereken bir kereydi.

Eğlenmediğim sürece bir aşk tek taraflıydı. Kendime hatırlatmam gereken şey de buydu.

İlişkimiz benim ellerimdeydi. Çizgileri ben çizmeli, kalıcı bir kalemle izlerini sürmeli ve sürekli olarak onları işaret eden kişi olmalıydım. Benim de onu öpmek istememin bir önemi yoktu. Her geçen gün ona bakıp büyüleyici bir genç kadın ve sanatçı yerine bir kız, bir öğrenci görmenin daha da imkansız hale gelmesi önemli değildi.

Ben onun hayatında piyanodaki hedeflerine ulaşmasına yardımcı olmak için vardım ve yapacaktım. Bu benim işimdi. Bu benim sorumluluğumdu - hem ona hem de kendime karşı.

Rutinimizi seviyordum. Onun öğretmeni olmayı seviyordum ve ona öğretmem için bana güvenmesini seviyordum. En önemli şey buydu. Korumak için her şeyi yapabileceğim şey buydu.

Ve bu duyguyu içimde yarattığı bir şarkının son notalarıyla mühürledim.

Asla bilemeyeceği bir şey.

CHAPTER EIGHT

Sarah

Deepak Chopra'nın rehberliğini takip ederken kendimi bırakmaya, nefesime odaklanmaya ve başka hiçbir şeye odaklanmamaya çalıştım. Sesi Bluetooth hoparlöründen süzülürken sakinleştirici, pürüzsüz ve sabitti. Benden bir niyet belirlememi ve meditasyonuma başka düşünceler girdiğinde bu niyeti tekrarlamamı istedi. Annem Atlanta'da matının üzerine oturmuş, görüntülü sohbet üzerinden benimle birlikte meditasyon yapıyordu ve ben de kendi odağımı korumak için *onun* odağını yönlendirmeye çalışıyordum.

Ama yirmi iki dakika boyunca zihnimi temizlemek ve ruhumu yeniden merkeze almak yerine tek yaptığım Reese Walker'ı düşünmek oldu.

Tam bir aydır onu görmediğim ilk gündü. Eğer onun evinde, piyanosunun başında oturmuyorsam, The Kinky Starfish'te masaları toplarken onu çalarken izliyordum. Ama bugün çarşambaydı, bu da ders yok demekti. Ve ben de bu gece işten izinliydim.

Kendimle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Teknik olarak hala ilkbahar olmasına rağmen, okullar kapandığı için Pennsylvania'da yaz çiçek açmış gibiydi ve ben de sık sık Randall Amca'nın piyanosunun başında perdeleri çekerek pencerenin dışındaki hayatı izlerdim. Bebek arabalarında yeni doğmuş bebeklerini iten anneler vardı, son dedikoduları takip ederken gülüyorlardı. Sokakta bir aşağı bir yukarı bisiklet süren çocuklar, onların tekerleklerini kovalayan köpekler, üstlerine kamp malzemeleri bağlanmış arabalar yavaşça geçip gidiyordu. Hava sıcaktı, günler uzundu ve görünen o ki herkes mutluydu.

Ben de dahil.

Belki de uzun, ılık, ilkbahara yakın yaz günleri ruh halimi düzeltmişti, belki de bileklerimin güçlendiğini, ellerimin daha uzağa uzandığını, çalma yeteneğimin daha önce hiç olmadığı bir şeye dönüştüğünü hissetmiştim. Belki de müzik benim için yeniden canlanmıştı.

ne zaman teselli bulmaya çalışsam ağır, ölü bir şey gibi orada yatmak yerine benimle konuşuyordu.

Sonunda piyanonun başına oturuyor ve korku yerine yeniden neşe buluyordum. Endişe yerine rahatlık buluyordum. Bu Dünya'da amaçsızca dolaşmak yerine kendimi evimde gibi hissediyordum.

Reese Walker ile çalışmaya başladığımdan beri içimde bir şeyler değişmişti. Ve belki de mutluluğumun gerçek nedeni buydu.

Rehberli arabuluculuğumuzun sonlarına doğru bıkkın bir öfkeyle onu kafamdan silkeledim, annemle konuşabilmek için son birkaç dakikayı atlatmak istiyordum.

Mutluluk beni bu kadar rahatsız etmemeliydi, ama şimdi çok yabancı bir duyguydu, asla geri alamayacağımı düşündüğüm bir duyguydu.

Mutluluğun beni hissizlikten daha çok korkuttuğunu fark ettim.

Ben de tüm arabuluculuk sürecini bunun anlamaya çalışarak geçirdim. Annem Bramlock'ta neler olduğunu bilseydi, Stockholm sendromuna yakın bir şey olarak değerlendirirdi diye düşündüm. Piyano öğretmeni tarafından tacize uğramıştım ve bunun trajik sonuçlarını henüz atlatamadığım için aptal kadın beynim bir güvenlik ağı olarak *yeni* piyano öğretmenime tutunuyordu.

Ama bundan daha fazlasını hissettim.

Ama bundan daha fazlasını hissettiremezdi.

Meditasyon yumuşak bir *ding sesi* ve Deepak'ın selamıyla kapandı ve kapanış sözleri dudaklarından çıkar çıkmaz uygulamayı kapattım ve iç çekerek bacaklarımı önümde açtım.

Annem Atlanta'daki minderinden kıkırdadı, önce bir gözünü sonra diğerini açtı. "Anladığım kadarıyla bugün zihnini temizlemekte zorlanmışsın, *mwen chouchou?*"

"Mutlu olduğun için hiç mutsuz olabilir misin?"

Annem bunun üzerine biraz kaşlarını çatı, kollarını başının üzerinde gerdikten sonra tekrar yanlarına indirdi. "Bu çok ilginç bir soru," diye değerlendirdi ve yanağının içini çiğnerken terapist beyninin harekete geçmesini izledim. "Mutlu *olmak* için çabalarken kendini daha da mutsuz ediyor olabilirsin. Herkesin olduğu gibi, herkesin olmanızı istediği gibi olmaya o kadar çok odaklanıyor olabilirsiniz ki, yarardan çok zarar veriyorsunuz."

Başımı salladım. "Öyle bir şey değil. Ben sadece..." İçimi çektim, açıklamaya çalışırken gözlerim tavana dikildi. "Burada kendimi iyi hissediyorum, *Manman*. Tek hissettiğim

alışıyor, Reese ile pratik yapıyor ve kendi başıma alıyorum. Ama son birkaç ayda her şey değişti. Davranışlarım. Beceri seviyem. Geleceğe bakış aım."

Yakın zamana kadar tahrik olamıyordum.

Bunu atladım, çünkü o anki şaşkınlığım beni sersemletmişti. Hâlâ gözlerimi kapatıp o anı görebiliyordum - Reese'in piyano sırasına oturup dudaklarına baktığım o uzun, askıda kalmış anı.

Keşke onları kendi ellerimle tadabilseydim.

Masumiyetimin bir himiş gibi elimden alındığı geceden beri ilk kez arzuya yakın bir şey hissediyordum. Ve tabii ki bunu dünyada hissetmem gereken en son kişi için hissetmiştim.

Annemin ağzının sol kőresi yukarı kalktı, gözlerinde bir ışık parladı - Gözleri çok benziyordu. "Bu bir yeniden doğuş," dedi.

Kaşlarımı çattım, kelimeyi sindirmeye çalıştım.

"Sarah, Aralık ayında okuldan eve döndüğünde, sonbaharda okula giden genç kız değildin," diye açıkladı annem, sözlerini düşünürken omuzlarını aşağı yukarı oynatarak. "Ve ne olduğunu bilmiyorum. Neden bir daha asla geri dönmeyeceğine karar vererek eve döndüğünü, neden sahip olduğun tüm parlak renkleri atıp yerine karanlığı tercih ettiğini ya da neden kilo vermek istediğini - o kadar ki kafanı bile kazıttığını - bilmiyorum." Bunun üzerine yutkundu ama yüzünde hayal kırıklığı değil, sadece anlayış vardı. "Bildiğim tek şey, tıpkı ağaçların yapraklarını döküp kış için uykuya daldığı gibi, kızımın da öyle yaptığı."

Okulu bıraktığımda anneme ektirdiğimi bildiğim acıdan dolayı kalbim sızladı. Ona nedenini söyleyemezdim, ikimizin de değiştiremeyeceği bir şey yüzünden onu üzmeden olmazdı. Dünyanın düzeni böyleydi.

Adalet tecavüz kurbanlarını kayırmıyordu. Ve bu anlatıyı değiştirmek mümkün değildi.

Yine de ona neden okulu bıraktığıma, kafamı kazıttığıma ve yepyeni bir gardırop almadan önce neredeyse tüm kıyafetlerimi bağışladığıma dair herhangi bir açıklama yapmamıştım. Ona görünmek istemediğimi, sadece piyanomun başında var olmak istediğimi, sadece

Çürük ve kanlı kalbimden hala çıkarabildiğim müzikle yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Bu süreçte, ben de onunkini kırmıştım.

"Bana amcanla kalmak ve Reese Walker ile çalışmak istediğini söylediğinde bir yanımda endişelendi. Bir yanımda kendini daha da kaybedip kaybetmeyeceğini, benden zaten olduğundan daha fazla uzaklaşıp uzaklaşmayacağını merak etti." Sözleri hüzünlü olsa da gülümsedi, avuçlarını birbirine bastırırken elleri kalbinin ortasına doğru süzüldü. "Ama sen çok yükseldin aşkım. Gülüşün, aylardır görmediğim kadar parlak. Gözlerin yine olasılıklarla dolu." Parmak uçlarını bana doğru eğdi. "Sen yeniden doğdun, *mwen chouchou*. Ve bir geyik yavrusu gibi, çok dengesiz bacakların üzerinde yürümeyi öğrenmeye çalışıyorsun. Acele etme. Sabırlı ol. Ve gülümsemenin, mutlu olmanın sorun olmadığını bil." Kıkırdadı. "Düşerken bile."

Bunu düşündüğümde, Reese'in bilmeden benim için yaptıklarını fark ettiğimde karnımda bir şeyler kıpırdandı. Evine adım attığım ilk gün ne kadar kırıldığımı ya da beni çalarken dinlemeden önce, bana önümüzdeki yolun ne kadar zor olacağını söylemeden önce kendimden ne kadar şüphe ettiğimi bilmiyordu.

Ama tıpkı ilk gün söz verdiği gibi, benim . Ve benim köşemde kaldı.

Her gün, bana öğrettiği etkileyici bir şeyi yaptığımda gözlerindeki o küçük gurur kıvılcımını, ağzının kenarındaki o titremeyi görmek için çabaladım. *Sarah*'dan *iyi* bir *iş* öğrenmek benim yeni favori eğlencemdi ve beni bir amaç uğruna körüklüyordu.

Amaç.

Daha önce kaçırdığım şey buydu.

"Şimdi," dedi annem bir süre sonra. "Bana çocuğun kim olduğunu söyle."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kalbim göğüs kafesimin altında bir lokomotif gibi hızlandı. "Ne?"

Annem sırttı. "Seni rahatsız edici derecede mutlu hissettiren sadece müzik değil," diye düşündü. "Kim bu adam?"

Başımı sallamaya çalıştım ama yanaklarım ısındı ve erkek olmadığına dair sözlü ısrarına ihanet etti.

Annem kaşlarını çatı.

İçimi çektim. "Yani... sanırım bir erkek var ama... yapamayız... o biraz müsait değil."

"Kız arkadaşı var mı?"

"Hayır," diye cevapladım tırnaklarımı karıştırarak. "Ama o sadece..."

Sesim kısıldı, çünkü mutluluğum üzerinde etkisi olabilecek tek erkeğin piyano öğretmeni olduğunu nasıl ima edeceğimi bile bilmiyordum.

Annem bilerek gülümsedi ve minderini dikkatlice katlamadan önce yuvarladı. "Annelerin en iyi tavsiye kaynağı olmadığı bazı durumlar vardır," dedi. "Belki de Bramlock'taki oda arkadaşını aramalısın. Senden haber almak isteyeceğini biliyorum."

Midem bulanıyordu, aylardır cevapsız kalan mesajlar telefonumda canlıymış gibi zonkluyordu. Bramlock'tan ayrıldığımda her şeyi ve *herkesi* geride bırakmıştım - oda arkadaşım ve en yakın arkadaşım Reneé de dâhil. Sosyal medyada paylaşım yapmayı bırakmış, bir ay sonra hesaplarımı tamamen silmiştim ve kış boyunca kırdığım tek kişinin annemin kalbi olmadığını biliyordum.

Reneé benim arkadaşımdı ve ben onu . *Herkesi* .

Ama o zamanlar yapabileceğim tek şey buymuş gibi geliyordu. Hayatta kalmak gibiydi.

Savaş ya da kaç. Ve ben uçtum.

"Bunun için hazır mıyım bilmiyorum..." Fısıldadım.

Annemin kaşları çatıldı ama bilmiş bir gülümseme sundu. "Tamam. Eğer bu konuda konuşmak istediğine karar verirsen ben buradayım. O zamana kadar meditasyon yapmaya çalış." Bana sert bir bakış attı. "*Aslında* meditasyon yap, fazla düşünme."

Güldüm.

"Sanırım yardımı olacak."

"Sanırım haklısın," diye kabul ettim, elim kristalime gitti. Pürüzsüz kenarlarını ovuşturdum, düşünceler hala dönüyordu. "Geçen gece babamla ilgili bir rüya gördüm."

Annemin yüzünden tanıdık bir hüznün tonu geçti, yaşlandıkça benimkinin de daha çok tercih ettiği bir hüznün. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Keşke ne üzerinde çalıştığımı görebilseydi, şimdi nasıl çaldığımı duyabilseydi." Durakladım. "Acaba benimle gurur duyar mıydı?"

"Seninle gurur duyuyor," diye güvence verdi annem, dudaklarına yumuşak bir gülümseme değdi. "Ve seni duyuyor. Kendimizi yalnız hissettiğimizde bile yanımızda."

Başımı salladım ama kalbim onun mecazi olarak değil de *gerçekten* yanımızda olmasının özlemiyle sızladı. Anneme bunun aynı şey olmadığını söyleyecek yüreğim yoktu ama zaten bildiğine inanıyordum.

"Onu özlüyorum," diye fısıldadım, hâlâ kristali ovuyordum.

"Ben de onu özlüyorum."

Üzerimize bir ağırlık çökmüştü ama Randall Amca'nın yatak odamın kapısını tıkladığı içeri girdiğini haber vermesiyle bu ağırlık dağıldı. Bana gülümsedi ve bilgisayar ekranımda annemin yüzünü görünce gülümsemesi ikiye katlandı.

"Farah! Ne güzel bir sürpriz. Nasılsın canım?"

Annem gülümsedi ama konuştuklarımızdan sonra gülümsemesinin kenarları gergindi. Randall Amca'yı görmenin bazen benim için olduğu kadar onun için de zor olup olmadığını merak ediyordum. Babamla aynı gözlere ve aynı geniş gülümsemeye sahipti.

"Ben çok iyiyim, Randall. Sen nasılsın?"

"Ah, şikayet edemem," dedi karnını ovuşturarak. "Özellikle de baldızının limonlu haşhaşlı keklerinden üç tane yedikten sonra." Sonra bana döndü. "Merak etme, vegan olanları senin için bıraktım."

"Eminim bu senin için çok zor olmuştur."

Kıkırdadı. "Çok cezbedici, sizi temin ederim."

Randall Amca annemle bir süre sohbet etti, ben de onun söyledikleri üzerinde düşündüm ve bir tür yeniden doğuş yaşadığıma dair değerlendirmesinin doğru olup olmadığını merak ettim. Kendimi farklı hissediyordum ve Aralık ayından bu yana hiç olmadığım kadar canlı hissediyordum. Yine de, sanki her zaman uykuda kalacak bir parçam, kalbimin ve ruhumun ne kadar denersem deneyeyim asla hayata döndüremeyeceğim bir bölümü varmış gibi hissediyordum.

Annem konuşmayı bitirdiğinde Randall Amca ellerini kalçalarına dayamış, yoga matımı katlamamı izliyordu. "Ee, derslerin nasıl gidiyor?"

"Aslında çok iyi gidiyorlar," dedim ayağa kalkıp matımı yatağımın direğinin arkasına sıkıştırırken. "Sanırım gerçekten bir adım attık."

"görünüyor. Biliyor musun, buraya ilk geldiğinde olduğundan çok daha fazla gülümsüyorsun."

Sözleri gerçek zamanlı bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu ben de fark ettim."

"Reese'in *de* daha fazla gülümsediğini fark ettin mi?" diye sordu amcam.

"Buraya geldiğinde onun hakkında pek bir şey bilmediğini biliyorum ama çok şey yaşadı. Onu bu kadar *karamsar* görmemek güzel." Başını iki yana salladı.

"Yemin ederim, bu adamın öğretmenler odasına girdiğinde herkesin neşesini kaçırmak gibi bir huyu var. Sanki gri bulutları etrafındaki herkesin üzerine yağıyor."

Güldüm ama Reese'in üzerine sürekli buzlu yağmur yağdıran gerçek bir bulut hayal ettiğimde göğsümdeki sızıyı görmezden geledim. Yaşadıklarına bakılırsa bu gerçek de olabilirdi. Ailesiyle ilgili ayrıntıları bilmiyordum ama öldüklerini biliyordum. Buna bir de sevdiği ama karşılığında onu sevmeyen kadını her gün görmek zorunda olduğu gerçeğini ekleyin.

Hala nasıl ayakta durduğunu bilmiyordum.

Farkındalık, sızdıran bir musluktan akan su gibi omurgamdan aşağı süzüldü.

Belki de yeni keşfettiğim mutluluğumdan duyduğum rahatsızlığın bir kısmı da bunun tek taraflı olmasından kaynaklanıyordu.

Reese beni hayata döndürmeye yardım etmiş, bana yeni bir amaç, peşinden gideceğim yeni hedefler ve onlara ulaştığımda yeni takdirler vermişti. Piyanoyu benim için dönüştürmüş, bastırmaya, kaçmaya çalıştığım duygularıma dokunmama yardım etmişti. Ve bu süreçte, benim için her zaman en önemli olan şeyde yeniden neşe bulmuştum.

Piyano ile ilişkim düzelmeye başlamıştı. Ve hepsi onun sayesindeydi.

Ben de onun için bir şeyler yapmak istedim.

Piyanosunun başında birlikte oturduğumuz an zihnimde yeniden canlandı ve havanın nasıl yoğunlaştığını, dudaklarının ne kadar yakın olduğunu, kendi dudaklarımla onlara dokunmanın ne kadar kolay olduğunu fark ettiğimde hissettiklerimi hatırlayınca yanaklarımdaki sıcaklık arttı.

Bunun çocukça bir arzu olduğunu bildiğimden neredeyse gözlerimi devirecektim. Libidomun öldüğü aylar boyunca hayalini kurduğum ilk erkeğin gülünç derecede çekici ve geri dönüşü olmayan bir şekilde kırılmış piyano öğretmeni olması çok klişeydi. Tüm zamanımızı birlikte geçiriyor, kendimizi savunmasız durumlara sokuyor, birbirimize açılıyor ve böylece bu savunmasızlığı alıp müziğimize aktarabiliyorduk.

Aslında onu öpmek istemediğime kendimi ikna ettim. Ama belki de ona bir şekilde borcumu ödemek, bana yardım ettiği gibi onun da yeni bir mutluluk bulmasına yardım etmek istiyordum.

Amcam beni mutfağa sürükleyip teyzemin meşhur fırıncılığını tattırırken, bunu nasıl yapacağımı bildiğimi fark ettim.

"Sana bir köpek lazım."

Reese bana bir bardak su doldurduğu yerde durakladı, Brita sürahisi hâlâ havada asılı duruyordu ve bardağın yarısı doluydu, mutfak adasının karşısından bana baktı. "Ne?"

"Bir köpek. Hani şu kuyruk sallayan ve yüzünüzü yalayan tüylü, dört ayaklı şeyler var ya? Sana bir tane lazım."

Gözlerini kırıştırdı, bir süre daha beni izledikten sonra bakışlarını tekrar elindeki işe çevirdi ve bardağımı ağzına kadar doldurdu. Ardından kendi bardağını doldurdu ve söylediklerimi onaylamadan önce sürahiyi buzdolabına geri koydu.

"Köpeğe ihtiyacım yok." "Kesinlikle katılmıyorum."

Bunun üzerine kıkırdadı. "Hayatım boyunca bir evcil hayvanım olmadı, Sarah." "Ne?" Yüzüm kızardı, yüzümdeki dramatik düşüşü gizleme zahmetine

Çene. "Senin hiç evcil hayvanın olmadı mı? *Hiç* mi?" Reese başını salladı.

"Köpek mi? Kedi mi? Tavşan? Hamster? Balık?"

Hayatı boyunca sahip olabileceği tüm olası evcil hayvanları sıralarken başını sallamaya devam etti.

"Bu çok saçma," dedim sonunda, hâlâ şok içindeydim. Sonra başımı daha yukarı kaldırarak oturduğum yerde omurgamı dikleştirdim. "Ve bir köpek edinmen için daha fazla neden var."

Reese eğlenen bir gülümsemeyle su bardağımı bana doğru kaydırды. "Köpekler çok zahmetli. Bırakın başka bir canlıyı, nefes alan bir şeyi, kendimi bile zar zor hayatta tutabiliyorum."

"Doğru, çünkü *o kadar meşgulsün* ki kuru mamayı bir kaba koyacak ya da sigaranı içerken bir köpeği dışarı çıkarmak için kapıyı açacak vaktin yok." Örnek olarak arka bahçeyle aramızdaki sürgülü cam kapıyı gösterdim ama Reese bir yudum su içerek beni izlemekle yetindi.

İçimde hissettiğim hayal kırıklığını sözlü olarak onaylayarak ofladım. Bütün gece bu teklifi, onun hayatına biraz neşe katmak için ne yapabileceğimi düşünmüştüm. Bir köpek harika bir basamaktı. İleriye doğru bir adım, yeni bir ilişki, yeni bir başlangıçtı.

Onun da bunu görmesini sağlamalıyım.

"Bak, Charlie ile aranızdaki her şey biteli iki yıl oldu. Her gün işe onunla gidiyorsun, onun mutluluğunu görüyorsun ve hatta bazen ailesiyle vakit geçiriyorsun. *Tüm* ailesi," diye belirttim ve Reese'in yüzü bu sözlerle aydınlandı. "Ve sonra eve döndüğünde bunu görüyorsun."

Bir bekar için fazla büyük, boş bir ev. Bu üzücü bir durum ve *her* ne kadar *kara kara düşünen, kırık dökük üzgün çocuk imajı* sizi birileriyle yatırtmak için harika olsa da, ileriye doğru bazı adımlar atmanın zamanı geldi. Ve bir köpek numaralı adımdır."

Ben konuştukça Reese'in kaşları yavaşça yukarı kalktı ve seviştiğinden bahsettiğimde saç çizgisine kadar yükseldi - itiraf etmeliyim ki, ne söylediğimi fark ettiğimde benim de şiddetle kızarmamı sağladı.

"Kederli, *kırgın ve üzgün* olmak karşı cinse gerçekten çekici geliyor mu?"

Gözlerimi devirdim. "Sanki o... o... *şeyi* bilmiyorsun," dedim sonunda, elim yüzüne doğru havalandı. "Kaşlarınla yaptığın şey gülünç derecede büyüleyici."

Sırtıttı. "Kaşlarımla bir *şey mi* yapıyorum?"

"Konudan uzaklaşıyoruz."

"Sanırım bu konuyu daha çok seviyorum."

Başımı salladım, kırılmak üzere olan gülümsememe karşı dudağımı ısırdım. "Bence barınağa gidip bir köpek sahiplenmeliyiz," dedim kararlılıkla. Omuzlarımı geriye çektim, gözlerim Reese'inkilerle güvenle buluştu. "Bugün."

Reese' eğlenen gülümsemesi çarpıtıldı, bir eli boynuna uzanırken yüz hatlarına endişe kazındı. "Dürüst olmak gerekirse, Sarah - bir köpeğe bakmakla ilgili ilk şeyi gerçekten bilmiyorum."

Adımı sanki dünyadaki en yakın arkadaşımıymışım gibi söylediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. *Bayan Henderson* değil, *Sarah*'ydı - sanki arkadaşmışız gibi.

Arkadaş mıydık?

"Sana yardım edeceğim," diye güvence verdim. "Ve herkesin kadar zor değil. Söz veriyorum. Çok seyahat etmiyorsun, harika bir evin ve büyük bir arka bahçen var. Özellikle yaz aylarında bol bol evde olursun ve okul yılı boyunca bir köpek bakıcısı tutabilirsin."

Reese'in yüzü hâlâ ikna olmamış gibi asıldı.

"Hadi," diye yalvardım, bar taburesinden kaydım ve önünde durana kadar tezgahın etrafında döndüm. "Ön kapıdan her girişinizde sizi karşılayan kabarık, sevimli, aşırı hevesli bir köpeğiniz olduğunu hayal edin. Ve geceleri sarılacağın biri."

Son cümle ağzımdan kaçtığı anda boynum ısındı ama o öğleden sonra yaptığım ikinci hafif uygunsuz yorum olmasına rağmen özür dilemedim. Bunun yerine, ellerimi çenemin altında birleştirip evet demesini umarak bekledim.

Uzun bir süre öylece bana baktı, bir parmağını davul çalar gibi tezgâha vururken gözleri benimkiler arasında gidip geldi. Bana öyle baktıkça kendimi aptal küçük bir kız gibi hissediyordum. Köpek istemiyordu. Bunu daha önce de söylemişti ve şimdi de yüzü bu duyguyu yansıtıyordu. Fikrimin aptalca ve çocukça olduğunu düşündüm ve muhtemelen beni ezmeden nasıl hayır diyeceğini bulmaya çalışıyordu.

Sanki onun öğrencisi değil de çocuğuymuşum gibi.

Kaşları içe doğru çekildiğinde umudum azaldı ve omuzlarım çöktü, yenilgiyi kabul etmeye hazırlanırken başım da onu takip etti. Tam utanç kabuğuma çekilip dersimizin geri kalanında saklanmaya hazırdım ki o konuştu.

"Tamam."

Verdiği yanıtla başım tekrar yukarı kalktı, gözlerim kocaman ve umut doluydu. "Gerçekten mi?"

"Hadi gidip bir köpek alalım."

Sevinçle ona sarılmadan önce bir aşağı bir yukarı zıplayarak çığlık attım. Bu konuda, ona dokunmak, dokunulmak konusunda iki kez düşünmedim bile. O anda düşünebildiğim tek şey kazandığımdı. Bir köpeği olacaktı ve henüz fark etse de etmese de bu onu mutlu edecekti.

Onun neşeyi bulmasına yardım ederdim, tıpkı bana yaptığı gibi.

Ona doğru atıldığında güldü, beni bir anda yakaladı ve ikimiz de onun kollarında olduğumu fark ettiğimizde ağır bir sessizliğe *gömüldü*, elleri belimde, benimkiler boynundaydı.

Hain gözlerim tekrar dudaklarına kaydı ve kollarından kurtulup aramıza birkaç metre mesafe koymayı başarana kadar zaten sıcak olan boynum neredeyse alev alacaktı. Boynumdaki kristalle oynadım, kalbim o kadar alışılmadık bir ritimde atıyordu ki hala bana ait olup olmadığını merak ettim.

"Şimdi gitmek istiyor musun?" Reese sordu. "Dersimizden önce mi?" Başımı salladım, dişlerimi emin olmayan bir yüz ifadesiyle gösterdim. "Gidebilir miyiz?"

Beni izlerken Reese'in gözlerinin kırışıklarına bir gülümseme dokundu, sanki hayır diyemeyeceği kadar sevimliymişim gibi. Eğer *gerçekten* böyle düşünüyor olma ihtimali bile varsa, onu ikna etmek için ne kadar gerekirse o surati o kadar uzun süre koruyacaktım.

"Tamam, tamam, lanet köpeği alacak olan *senmişsin* gibi bana bakmayı kes," diye homurdandı ve kabul etmeden önce uzun bir su içimi daha aldı. "Ben sürerim."

"Yaşasın!" Tekrar havaya zıpladım, çantamı almak için sıçrayıp Reese'i ön kapıya doğru takip etmeden önce yumruklarım havadaydı. "Bu harika olacak. Göreceksin."

Reese sırtıarak başını salladı ama ben kapıdan çıkıp arabasının yolcu koltuğuna atlarken gülümsemem daha da büyüdü.

Bir köpek alacaktı. *Ben* önerdiğim için köpek alacaktı. Bir köpek alacaktı ve onu ikna etmek için tek yapmam gereken ona bu konuda yardımcı olacağıma dair güvence vermektir. Ve tüm bunların altında tek bir gerçek gördüm.

Reese Walker bana güvendi.

Ben olsam bunu hafife almazdım.

 CHAPTER NINE

Reese

Bir sigaraya ihtiyacım vardı.

Köpeklerin olduğu ilk koridorun sonunda, havlamaları kulaklarımda çınlayarak olduğum yerde sabit bir şekilde dururken vücudumdaki her hücre bir tane için ağrıyordu. Sarah durduğumu hissetmiş olmalıydı, çünkü birkaç sıra aşağıya indiğinde omzunun üzerinden arkasına baktı. Yüzümü görünce güldü, gözlerini devirdi ve bana doğru geri döndü.

"Hadi," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Bu hareket çok sevdiği kristalini öyle bir çerçeveliyordu ki tek bakabildiğim oydu, sanki bir şekilde *bana* da onun gibi huzur verecekti. "Isırmazlar." Sonra yüzü allak bullak oldu. "Aslında bunun için söz veremem. Belki de biriyle konuşana kadar parmaklarını kafeslere sokmamalısın."

Bu beni biraz güldürdü ve gözlerim onun arkasındaki koridorda dolaşırken enseme kaşıyarak nefes verdim. "Onlardan çok fazla var."

"Biliyorum," dedi, bu kez sesi daha yumuşaktı. "Biraz üzücü, değil mi?" Başımı salladım.

Ben manzarayı seyrederken Sarah beni izledi, gri duvarlar ve köpek kafeslerini oluşturan siyah teller beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyordu. Bir hapishanedeymişiz gibi hissediyordum ve berbat zihnimde yaşadığım için zaten böyle hissettiğimden, fiziksel bir temsile gerçekten ihtiyacım olmadığını fark ettim.

"Selam," dedi bir süre sonra, bana doğru adım atarak. Gözlerim onunkilerle buluşana kadar başını yana çevirdi ve sonra gülümsedi, dudaklarının kıvrımı rahatlatıcı ve emindi. "Gitmek istiyorsan gidebiliriz. Seni bir şeye zorlamak istememiştim. Ben sadece... Ben sadece bunun iyi bir şey olabileceğini düşündüm, bir köpek almanın, evde bir arkadaşına sahip olmanın. Ve, bilirsin, şanslı bir adamı ya da kızı buradan çıkarmak için."

O zaman etrafına baktı, üzerinden bir hüznün gölgesi geçti.

Hareket etmeyi reddetmem karşısında gözlerindeki umudun yavaş yavaş yok oluşunu izlerken göğsüm sıkıştı. Beni engelleyen bir şey vardı ve ne olduğunu anlayamamaktan nefret ediyordum. Sarah'yı içeri almak, ona huysuz bir ihtiyar olmak istemediğimi söylemek istiyordum - gerçi otuz yedi yaşındayken *yaşlı olduğumu* söylemek biraz abartılı olurdu.

Yine de seksen dokuz yaşında, kendi yöntemlerine saplanıp kalmış biri gibi davranıyordum. Gerçek şu ki korkuyordum.

Ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum, onun yerine uzun bir nefes aldım ve zihnimdeki şüpheleri silkeledim. Onları daha sonra deşifre etmek için bolca vaktim olacaktı. Şimdilik tek görevim Sarah'nın yüzündeki umutsuz ifadeyi, evimden ayrıldığımızda takındığı gibi heyecanlı bir ifadeyle değiştirmekti.

"Yani, sadece yürüyeceğiz ve..." Başka ne yapacağımı bilmeden durdum. Söyle.

Sarah'nın gülümsemesi sözlerime karşılık verdi ve başını salladı. "Sadece yürüyeceğiz ve içlerinden herhangi birini oynamaya götürmek, onları biraz daha tanımak istersek bir gönüllüye haber veriyoruz."

Ellerimi ceplerime sokarak başımı salladım. Sonra başka bir şey söylemeden yürümeye başladım.

Barınak, bizi onlardan ayıran tellere tutturulmuş, her köpek hakkında tek sayfalık bilgiler vermişti ve her kulübenin önünden geçerken bu kelimeleri taradım. Bazıları orada doğmuştu, bazıları sokaklarda bulunmuştu ama kalbimi gerçekten kıranlar sahipleri tarafından teslim edilenlerdi. Çok vahşi, çok enerjik, çok sorunlu ya da bazı durumlarda sahiplerinin onları daha fazla tutamayacağı kadar yaşlılardı.

Bunu düşündükçe kanım daha da kaynadı.

Köpeklerin olduğu ikinci koridorun köşesini döndüğümüzde, "Bir insan nasıl olur da ailesinin evcil hayvanından vazgeçebilir," dedim. "Nasıl olur ... Yani, evcil hayvanlar bir süre sonra aile gibi değil midir? Tecrübelerime dayanarak konuşamam ama..."

Sarah yanımda yürüdüğü yerden başını salladı. "Molly'den asla vazgeçemezdim."

"Molly?"

Gülümsedi ama bu hüzünlü bir gülümsemeydi, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeydi. "Kedim. Babam onu bana üç yaşındayken aldı ve lise son kadar yanımda taşıdım. Yemin ederim, o kedi beni takip etti.

Her yerde. Beni yanlış anlamayın," dedi ellerini uzatarak. "O küçük bir pislikti. Ama o *benim* küçük pisliğimdi. Ve onu bu dünyayı terk ettiği güne kadar sevdim." Neredeyse sarılacakmış gibi kollarını kendi etrafında kavuşturdu. "Keşke daha uzun süre burada kalsaydı... zamanlaması pek iyi değildi, her şey göz önüne alındığında..."

Sesi soluklaştı, gözleri sanki artık benimle sığınakta değilmiş gibi daldı. Ne söylediğinin farkında olduğundan bile emin değildim ama bunun genişletmek isteyeceği bir şey olmadığını biliyordum. En azından o zaman. Orada değil.

Yutkundum. "Özür dilerim Sarah."

Gözlerini kırptırdı ve zoraki bir gülümsemeyle başını salladı. "Teşekkür ederim. Onu özlüyorum ve sanırım New York'a yerleştiğimde başka bir kedi almak istiyorum. Sanırım o zaman hazır olacağım."

Ve o anda her şeyi hayal edebiliyordum - Sarah New York'ta küçük bir apartman dairesinde, penceresinin dışında kar yağıyor, kucağında turuncu bir tekir ve elinde bir kitapla bir sandalyeye kıvrılmış. Bu hayalin bana neden bu kadar kolay geldiğini bilmiyordum, ama onu yok etmek istemedim.

"Sanırım bu mükemmel bir zaman olacak."

Sarah'nın gözleri benimkileri buldu, kafesin deliklerinden hevesli köpeklerden birini sevmek için diz çökmeden önce gülümsemesi biraz büyüdü. Bir süre izledim, köpek kablolardaki boşluklardan yüzünü yalayacak kadar akıllandığında gülmek için kendimi zor tuttum. Sarah kıkırdarak gözlerini , başını salladı ve ağzını kapadı ama oradan uzaklaşmadı.

O zaman fark ettim ki onunla tanıştığımdan beri Sarah hep çok büyümüş görünüyordu.

Yirmi bir yaşında, gözleri kocaman ve umut dolu bir kızdı. Ama bana ya da , kendi yaşındaki çoğı insandan daha fazla hayat yaşamıştı. Bu gerçeğı kristali gibi kalıcı bir aksesuar olarak taşıyordu.

Ama orada, o barınakta, yüzünü yalayan köpekle birlikte ona baktığımda bir kadın yerine bir kız çocuğı gördüm.

Daha genç göründüğünden ya da o anki olgun tavrından değil, onunla tanıştığımdan beri ilk kez gözlerindeki hayaletlerin bastırılmış gibi görünmesinden kaynaklanıyordu. Her zaman onu takip ediyormuş gibi görünen endişe olmadan güldü ve göğsüm tamamen yeni bir şekilde ağrıyana kadar kendimi o köpekle oynamasını izlemeye bıraktım.

Onu Danny ile izlediğimde hissettiğim aynı sıcaklık hissiydi, onu koruma, o anda göstermesine izin verdiği masumiyeti koruma, bir şekilde koruma, besleme ve büyümesine yardımcı olma dürtüsüyle içimi yakan bir sıcaklık.

Bu dürtü tüm bedenimi ele geçirmeden önce, yeni koridorda ilerlerken köpek kafeslerini tarayarak kendimi uzaklaştırdım. Hepsi çok . Hepsi dost canlısıydı, kuyrukları sallanıyor ve dilleri ağızlarından fırlayarak beni izliyorlardı. Hepsi bir yuva istiyordu.

Bu dileği hangisine vereceğime nasıl karar vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Hayvanlar konusunda neredeyse sıfır bilgiye sahip olduğum için, cinsleri ve isimleri uzaktan bir tanıma ile okudum.

Bulldog, terrier karışımı, shih tzu, alman çoban köpeği, labrador, beagle, boxer.

Attığım her adımda, önünden geçtiğim her kulübede, temas ettiğim her köpeğin gözlerinde kaygı daha da artıyordu. Ve nedense, ben gittiğimde geride kalacak olanlar için üzölmüyordum.

En çok endişelendiğim şey benimle birlikte eve gelecek olandı.

Otuz yedi yaşında bile kendimi her yönden çocuk gibi hissediyordum. Sonunda yıkamaya karar vermeden önce çamaşırlarımın etkileyici bir dağ gibi yığılmasına izin verdim. İki haftada bir gelip evimi temizlemesi için bir hizmetçi tutmuştum çünkü toz alma ve doğru dürüst süpürme konusunda kendime güvenemiyordum. Hâlâ üniversitedeymişim gibi içki ve sigara içiyordum ve soran herkese itiraf edemeyeceğim kadar çok kez akşam yemeğinde mısır gevreği yiyordum.

Bir köpeğe nasıl bakacaktım ki?

Tüm bu bahanelerin altında daha yumuşak bir gerçek yatarken kaşlarımı çattım ve koridorun sonuna ulaştığımda nihayet göğsümdeki o alışılmadık baskının adını koyabildim. Bir köpeğe korktuğumdan ya da bu bakımla birlikte gelen her şeyin üstesinden gelemeyeceğimi düşündüğümünden değildi.

O lanet şeyi sevmekten korkuyordum.

Sevdiğim herkes beni bir şekilde terk etmişti - ister seçimle ister kaderle. Bazen onları kendimden uzaklaştırdım. Bazen şansımı kaçırdım. Bazen de onlarla geçirdiğim yılları sonsuza kadar yaşayacağımdan emin olarak boşa harcadım, ancak onlar gittikten sonra ne kadar çok şey kaçırdığımı fark ettim.

Gerçek şu ki, hayatımdaki her ilişkiyi mahvettim. Midas gibiydim, dokunduğum her şeyin boka dönmesi dışında.

Yalnızdım çünkü yalnız olmalıydım.

Hayatın bana öğrettiği ve benim de iyi öğrendiğim tek ders buydu.

Ama tüm bu endişe, tüm bu gerçek, kırk iki numaralı kulübedeki köpekle göz göze geldiğimde, esintideki bir bulut gibi uçup gitti.

Yanından geçtiğim diğer köpeklerin aksine, bu köpek kapıda beni beklemedi, kuyruğunu sallayarak ve patileriyle metali tırmalayarak bana ulaşmaya çalışmadı. Bunun yerine köşede, kuyruğu beton zeminde gevşek bir şekilde top gibi kıvrılmış bir şekilde durdu.

Kağıda bir göz attım *ve onun* aslında bir *kadın* olduğunu öğrendim.

Bir pitbuldu ve adı Rojo'ydu - İspanyolca kırmızı anlamına gelen *ro-ho* şeklinde telaffuz ediliyordu. Kürkünü kaplayan koyu bordo ve çikolata kırı çizgileri fark ettiğimde bu ismin ona çok yakıştığına karar verdim.

Kulübesinden ayrılmadığımda dinlendiği yerden başını kaldırıp bana baktı, kuyruğunu birkaç kez salladıktan sonra yine kıpırdamadan durdu. Gülümsedim, onun seviyesine kadar eğildim ve iki parmağımı kapı deliklerinden birine yerleştirdim. Rojo bunun üzerine başını kaldırdı, kuyruğu yeniden canlanmaya başlarken merakla bana baktı.

Sanki kapısında durduğuma, onun gibi yaşlı bir köpeğe ilgi duyduğuma inanamıyor gibiydi. İlk başta hiç kıpırdamadı ve her gün buradan boş boş geçen, kimi kurtaracaklarını seçip ayıran diğer tüm insanlar gibi ortadan kaybolacağımı düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Bir süre sonra Rojo kendini toparladı ve kuyruğunu belli belirsiz sallayarak yavaşça bana doğru yürüdü. Parmaklarımı kokladı, burnu soğuk ve siyahtı, ben de çenesini ovabilmek için daha uzağa uzandım.

"Onunla tanışmak ister misiniz?" diye sordu biri.

Kulübenin önünde durmuş olan gülümseyen gönüllüye baktım; sarışın, yirmili yaşlarında, diş telleri olan bir çocuktu. Gülümsemesi samimiydi ve ben cevap bile vermeden ilerledi, ben geri çekilip kapının açılmasına izin verirken o da kapının kilidini açtı.

Ben tekrar diz çökerken Sarah da bize katıldı, bu sefer Rojo ile elim arasında metal bir engel yoktu. Tekrar kokladı ve tıpkı daha önce olduğu gibi çenesini ovuşturdu. Minnettar bir sırtış olduğuna yemin ettiğim ela gözlerini kapattı ve sonra daha da yaklaşarak diğer elimin sırtını okşamasına izin verdi.

"Rojo çok uzun zamandır bizimle," dedi gönüllü ve bunu söyleme şekli midemi bulandırdı.

"Ne kadar sürecek?" Sarah üstümde durduğu yerden sordu.

Gönüllü kapıda asılı olan kâğıdı kontrol etti ve sayıyı okuduğunda yüzü yumuşadı. "Yüz yetmiş iki gün."

Kuyruğunu sallayarak bana doğru eğilen Rojo'ya döndüğümde kafamda hesap yaptım. Neredeyse altı aydır o barınakta, o kulübede kalıyordu.

Tek başına.

Kulağının arkasını kaşıdım, dilini sallarken biraz gülümsedim.

Dışarı.

"Gözünün nesi var?" Bulutlu sise dikkat ederek sordum. soldakini kapattı.

"Bize geldiğinde de böyleydi," dedi çocuk. "Sahibi bize onun bu şekilde doğduğuna, bir gözünün kör olduğuna ve yavrularının en küçüğü olduğuna dair bir hikâye anlattı ama dürüst olmak gerekirse biz her zaman bir cinayet işlendiğinden şüphelendik."

Yutkundum, birinin canını yakma düşüncesiyle dişlerim birbirine kenetlendi.

Onu.

Bir an hepimiz sessiz kaldık, ben Rojo'yu okşarken Sarah ve Gönüllü yukarıdan izledi. Parçaları birleştirmeye çalışır gibi önce Sarah'yı, sonra da beni meraklı bir şekilde süzdüğünü fark ettim.

Belli ki akraba değilmişiz.

"Diğer gözü hâlâ çok iyi görüyor," diye devam etti, benimle birlikte köpeği sevmek için eğilirken benim ve Sarah'nın ilişkisi hakkındaki sorularından kurtulmuş gibi görünüyordu. "Ve bize getirilmeden önce iki sağlıklı yavru doğurdu. Tabii ki bizim bakımımıza girdikten sonra onu kısırlaştırdık." Rojo başını onun dokunuşuna doğru eğdiğinde gülümseyerek durakladı. "Kemik çiğnemeyi ve sarılmayı seviyor ve yavaş yürüyor olsa da dışarı çıkıp güneş ışığında uzanmaktan gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Pek bir şey getirip götüren biri değil ama sanırım gençken bundan hoşlanıyordu." Omuz silkti. "Sanırım demek istediğim, gözünden bağımsız olarak hayatında çok şey görmüş olduğu."

"Kaç yaşında?"

Kaşlarını çattı. "Dokuz yaşında, bu yüzden bu kadar uzun süredir burada olduğunu düşünüyoruz. Çoğu insan yavru ya da en azından genç bir köpek ister." Çocuk ayağa kalktı ve Rojo dikkatini tekrar bana çevirdi, ben yakasının altını okşarken elime doğru eğildi. "Yüksek risk altında."

"Bu ne anlama geliyor?" Sarah sordu.

Çocuk cevap vermediğinde, sessizliği en yüksek sesli yanıttı.

Yutkundum, Rojo bir pençesini bacağıma koyduğunda göğsümün etrafında bir lastik bant koptu. Gülümsedim, diğer elimi onu okşamak için kaldırdım ama o durmadı. İçime itti, başıyla burnumu soktu ve kışımın üzerine düşüp onu kucağıma almaktan başka çarem kalmayana kadar tırmandı. Bu köpek bir kucak köpeği olamayacak kadar büyüktü, ama işte oradaydı, kulübesinin önünden ilk geçtiğimde köşede olduğu gibi kucağımda kıvrılmıştı, gözleri kapalıydı, Sarah ve gönüllünün kahkahaları eşliğinde onu okşarken kuyruğu hala usulca sallanıyordu.

Ve o anda hepimiz Rojo'nun risk altında olduğu günlerin geride kaldığını anladık.

Sarah

Eve geldiğimizde Reese'in bizim için hazırladığı sıcak çayı yudumlarken, "Bence tam ona göre," dedim. İkimiz de öğleden önce yaptığımız gibi mutfakta duruyorduk, sadece şimdi güneş batmıştı ve ikimiz de Rojo'nun yepyeni kemiğini çiğnemesini izliyorduk. Ayrıca kanepenin hemen sağında, ön kapının yanına yerleştirilmiş yepyeni yatağına kıvrılmıştı ve boynunu süsleyen yepyeni bir tasma vardı; kemiğini çiğnerken kuyruğunu sallıyor, yüzünde mutlu bir sırıtış vardı.

Bu kadar mutlu görüldüğüne göre yepyeni bir köpek de olabilirdi.

Reese gülümsedi ve bu onu daha önce hiç gülümserken görmediğim bir şekildeydi - barınaktaki o güne kadar. Onu eğilmiş ve yaşlı bir köpeği severken görmek kalbimin bir balon kadar şişmesine yetti. Ve şimdi, evine döndüğünde, Reese o köpeği bir koruma ve özen duygusuyla izliyordu.

"Birinin ondan vazgeçebileceğine inanamıyorum," diye düşündü uzun bir süre sonra, gözleri hâlâ Rojo'dayken kendi bardağındaki sıcak Earl Grey'i yudumlarken. "İnsanlar bazen gerçekten berbat olabiliyor."

Midem bulandı, bu sözleri söyleme şekliyle ilgili bir şey beni beklemediğim bir şekilde çarptı. Bramlock'taki son gecemden bir kesit

Yüzüme bir dağlama demiri gibi çarptı ve gözlerimi kapattım, tekrar açmadan önce görüntüleri sıkarak uzaklaştırdım.

Bu görüntülerin hiç durup durmayacağını, hiç kaybolup kaybolmayacağını ya da o gecenin zihnimde sürekli tekrarlanıp duracağını merak ediyordum.

"Güven bana, biliyorum," diye fısıldadım.

Reese bana döndü, kaşları o çok sevdiği kırıksıkta buluştu. Uzun süre hiçbir şey söylemedi, sanki söylediğim son cümlemin katmanlarını ayırabilecekmiş gibi yüzümü taradı. Kafasında dönen soruları hissedebiliyordum, sanki ben bir otoparkta hareketsiz dururken etrafımda yarışan arabalar gibiydiler. Ama tek bir soru bile sormadı. Bunun yerine çayından bir yudum daha aldı, gözleri ellerinin tezgahın üzerinde durduğu yere kaydı.

"Keşke yapmasaydın."

Gözlerim ona kaydı ama bakışlarıma karşılık vermedi. Mutfağa ve oturma odasına tekrar bakmadan önce çayından belirsiz bir yudum daha aldı. Rojo'yu bulduğunda gülümsedi ve ben de dönüp onun kemiğinin terk edilmiş olduğunu, gözlerinin kapalı olduğunu, dinlenirken bacaklarının altına kıvrıldığını gördüğümde gülümsedim.

"Eminim bugün çok yorulmuştur," dedim.

"O mu?" Reese kuşkuyla sordu. "İki gün uyumam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Güldüm. "ama, o kadar da kötü değildi."

"Bunu benim uyuşuk vücuduma anlat."

"Enerjini çeken şey neydi?"

Reese omuz silkti. "Bilmiyorum, tüm o köpeklerin alınmayı, eve götürülmeyi, artık o boktan kulübede olmamayı beklediğini görmek. Ne korkunç bir varoluş." Durakladı, kaşlarını çatı. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım bu beni yordu çünkü bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

"Yani, hiçbiri orada olmayı istemedi. Onlar iyi köpeklerdi. Sahiplerini seviyorlardı, en azından sahip sahibi olma şansına *sahip* olanları." Reese başparmağını bardağının sapına vurdu, hâlâ Rojo'yu izliyordu. "Ama işte bu yüzden çok kötü bir şey. Birini sevebilir, ona sahip olduğun her şeyi verebilirsin ama yine de yeterli olmaz."

Kalbim sıkıştı ve Reese'in bana bakmasını, kendini benim gözlerimden görmesini istedim.

Ama ne demek istediğini anladım.

"Ben de piyano hakkında böyle hissediyorum," dedim usulca.

Reese sonunda dikkatini tekrar bana çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey," diye denedim, doğru kelimeleri ararken gözlerim tavanı buldu. "Sana söylediğim gibi, başka bir *insana* hiç aşık olmadım ama piyanoya ilk dokunduğum andan beri, *bana* ilk dokunduğu andan beri onu seviyorum." Gülümsedim, bu duygu beni kalbimden dışarıya doğru doldururken başımı salladım. "Yani, piyanoya her şeyimi verdim. Flörtlerimi, arkadaşlıklarımı, üniversitedeki gecelerimi feda ettim." Sonra yutkundum ve Reese'in bakışlarını buldum. "Ailemle geçirdiğim zaman. Ve belki de kendime ayırmam gereken biraz zamanı bile."

Reese dudaklarını birbirine bastırarak anlayışla başını salladı.

"Ama *istedim*. Kendimi piyanoya vermek istedim ve hala da istiyorum... Bramlock'tan ayrıldığımda fark ettim ki bazen birini ya da *bir şeyi* ne kadar çok severseniz sevin ve onun için ne kadar çok *şeyden* vazgeçmeye hazır olursanız olun..." Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Bazen, dediğin gibi, sadece yeterli değilsin."

Reese'in başparmağı kupasına vurduğu yerde kıpırdamadan durdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak vücudunu bana doğru kaydırıldı. "Bramlock'u neden terk ettin?"

Boğazıma kısa, acı bir kahkaha çarptı. "Gerçeği mi istiyorsun yoksa iyi kürlenmiş bir yalan mı?"

"Gerçeği."

Başımı salladım, bakışlarım fincanımda soğumaya başlayan çaya kaydı. Zihnimde kelimeler şekillendikçe nabzım hızlandı, eğer yeterince cesur olsaydım sesimle hayata geçirebileceklerim. Tek yapmam gereken konuşmaktı.

Profesörüm tarafından tecavüze uğradım.

Ona söylesem, başıma gelenleri bir kişi bile bilse rahatlar mıydım diye merak ettim - aramızda kalmasının daha iyi olacağını söyleyen Dr. Chores dışında.

Yutkundum, gerçekler ağzımdan dökülürken boğazım yandı.

Ona söylesem de fark etmezdi, Reese Walker beni kurtaramazdı. Olanları ortadan kaldıramazdı ve bunların hiçbirini benim için daha kolay hale getiremezdi.

"Yapamam..." Sonunda fısıltının biraz üstünde bir sesle söyledim. "Özür dilerim."

Reese elini yavaşça aramızdaki tezgah boşluğundan geçirerek bileğime ulaştığında ben hâlâ tüm cevaplar ondaymış gibi çayıma bakıyordum. Önce parmak uçları uzandı, bana zar zor dokundu,

Zıplamadığımda ya da geri çekilmediğimde, aşağı kaymadan önce narin kemiğin etrafını sardılar. Kalbim boğazımda, kulaklarımda, göğsüm dışında olması gereken her yerde çarparken bardağı bıraktım. Tek görebildiğim onun teniyle benimkinin zıtlığıydı. Hissedebildiğim tek şey, benimkiyle erirken avucuna pompalanan kanının sıcaklığıydı, parmakları benimkilere sarılıyordu.

Ve benim elim onun elinin , kalplerimiz aynı ritmi bulmaya çalışırken, Reese tam da duymaya ihtiyacım olan şeyi söyledi.

"Üzgün olmanı bir şey yok."

Gözlerim yaşardı ve bunun kafasını karıştırmış, yanlış bir şey söyleyip söylemediğini merak etmesine neden olmuş olması gerektiğini biliyordum. Kendimi suçladığımı, o geceye dönüp baktığımı ve bunu kendime yapıp yapmadığımı, tecavüze uğramamın sebebinin ben olup olmadığımı merak ettiğimi nereden bilebilirdi ki? Belki o şekilde giyinmeseydim, makyaj yapmasaydım ve her dersten önce saçımı yapmasaydım. Belki de bu kadar zorlamasaydım, aç bir kurdun merhametine kalmış yaralı bir geyik olmasaydım. Belki finalimi gecenin bu geç saatinde yapmak istediğinde sesimi çıkarsaydım, bunun beni rahatsız ettiğini söyleseydim. Belki ona bu kadar körü körüne, bu kadar safça güvenmeseydim. Belki daha güçlü bir şekilde hayır deseydim, daha yüksek sesle bağırıyaydım, başka birine söyleseydim.

Belki, belki, belki.

Reese başparmağını bileğimin üzerinde gezdirerek, "Bana gerçeğini, neden gittiğini söylemek zorunda değilsin," dedi. "Ama senden birine anlatmanı isteyeceğim."

Sonra ona baktım, gözlerim dehşet içinde açılmıştı. *Biliyor muydu? Beni polise mi ?*

Reese çalışma odasındaki piyanoyu işaret etti, bana ders verdiği, yavaş yavaş kendimi açtığım piyanoyu.

"Bana, ailene ya da arkadaşlarına söylemek zorunda değilsin," diye devam etti, gözleri benimkilerle aynı hizadayken hâlâ işaret ediyordu. "Ama o piyanoya söylemelisin. Acını, kaybını hissetmesine ve tüm bunları alıp müziğe dönüştürmesine izin vermelisin." Piyanoyu işaret eden elini bıraktı ama diğer eli hâlâ benimkini tutuyordu. "Bir piyanist olarak senin görevin bu. Bir müzisyen olarak katlanman gereken çile bu. Ve seni Carnegie'ye götürecek olan da budur."

Oturduğum yerden göremesem de gözlerim diğer odadaki piyanonun olduğu yere kaydı. Sonra bakışlarımı tekrar Reese'e çevirdim.

anlayışlı bir baş sallama.

Reese boğazını temizleyip geri çekilmeden önce dikkatimiz tekrar dokunduğumuz yere yöneldi, ikimizin de gözleri temastan dolayı aşağıya doğru kaydı.

Elimi tuttuğu yer hâlâ sıcaktı ve içgüdüsel olarak o elimi kucağıma çektim, sanki lekelenmekten kurtarabilirmişim gibi diğer elimle kapattım.

"Bugün dersimizi biraz boş verdik," dedi gülümseyerek, havayı yumuşatmaya çalışarak.

"Yine de buna değdi, değil mi?" Rojo'ya bakarak işaret ettim.

Reese iç geçirdi ve yeni aile üyesine gururlu bir gülümsemeyle baktı. "Hem de çok."

Reese ve ben hareket etmeye başladığımızda Rojo kendini toparladı, Reese hafta sonu için ödevlerimin üzerinden geçerken ben de çantamı topluyordum. Pazar gününe kadar bir daha onun piyanosunun başına oturmayacaktım ve bugünü kaçırdığımız için geride kalmadığımızdan emin olmak istiyordu. Bir plan yaparken talimatlarını not aldım - arada sırada bacağıma sürtünen Rojo'yu sevmek için eğildim - ve sonra hazır olmadan önce, Reese ile aramdaki tek ses cırcır böceklerinin yumuşak cıvıltısı ile ön verandasında duruyordum.

"Yatmadan önce onu dışarı çıkarmayı unutma," dedim. "Ve sabahları onu besle. Sabah bir kez, akşam da bir kez, eğer bir kap yemek veriyorsanız. Konuştuğumuz veteriner böyle tavsiye etti."

Sırıttı. "Ben de oradaydım, biliyorsun."

"*Biliyorum*," dedim kelimeyi uzatarak. "Ama başka bir canlıya bakmak söz konusu olduğunda solungaçları olmayan bir balık kadar çaresiz olduğunu da bana açıkça gösterdin."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırarak omuz silkti. "Çok doğru. Umarım Pazar günü döndüğünde Rojo hâlâ hayatta olur." Yüzüm kızardı.

"Şaka yapıyorum Sarah," dedi gülerek ve dudaklarından dökülen ilk adımla midem yine sıcaklıkla doldu. Bu sıcaklık propan gibi yayılarak mavi bir aleve dönüştü ve Reese ileri uzanıp elini bileğime doladı ve beni kollarına alana kadar ileri doğru çekti.

Beni bir battaniye gibi sarıp sarmaladı, çenesini başıma yaslarken yüzüm göğsüne gömüldü. Kısa bir an için, orada saç bulamayacağı, kim olduğuna dair kadınsı bir hatırlatıcı bulamayacağı gerçeğinden utandım.

kollarında tutuyordu. Ama geldiği gibi gitti, özellikle de iç çektiğinde, beni daha da sardığında sesi vücudumda yankılandı.

"Teşekkür ," dedi nefes nefese. "Bugün için. Rojo için."

Gömleğindeki tütünle karışan taze sabun kokusunu içime çekerek kollarımın onu sardığı ortasını sıktım. Annemden başka biri tarafından böyle kucaklanmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. İnsan dokunuşundan o kadar uzak durmuştum ki bunun ne kadar sıcak, ne kadar rahatlatıcı, ne kadar güvenli bir his olduğunu unutmuştum.

"Bana güvendiğiniz için teşekkürler."

Sanki suçladığım şeyi yaptığının yeni farkına varmış gibi kollarımda biraz kasıldı. Ve bu gerginlikle birlikte etrafımızdaki geceye bir durgunluk, böceklerle bir sessizlik, üstümüzden aşağıya doğru parlayan sundurma ışığına bir karartma geldi. Reese biraz geri çekildi ve adem elmasının boğazında sallanışını izledim. Hâlâ bana sarılıyordu, elleri kollarımdaydı, benimkiler göğsüne bastırılmıştı.

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum," dedi. "Sen yeterlisin."

Başımı kaldırdım, eğilmeden önce kısa bir an için gözlerini yakaladım, kokusu tekrar duyularımı istila etti. Sanki yeterince başım dönmüyormuş gibi aramızdaki mesafe kapandı ve Reese dudaklarını şefkatle alnıma bastırdı.

Gözlerimi kapadım, dudaklarının bana dokunduğu yerden sıcaklık yayılırken son nefesimi tuttum. Bir su damlası gibi yavaşça genişledi, bir şelale gibi aşağı dökülmeden önce omuzlarımda bir araya geldi, göbeğime, uyluklarıma, ayak bileklerime ve ayak parmaklarıma dokundu. O çekildikten sonra da öpücüğün ılık sularında yüzmeye devam ettim ve gözlerimi açıp ona , onun da benimle birlikte boğulup boğulmadığını merak ettim.

Beni orada biraz fazla uzun, biraz fazla yakın tuttu ama ikimiz de hareket etmedik. Gözleri benimkileri aradı, benimkiler de onu içine çekti ve yapamayacağımızı bildiğimiz her şeyi söylerken aynı zamanda hiçbir şey söylemedik.

Her şey o bakıştaydı.

Her şey o kucaklaşmada oldu.

Ve Reese beni bırakır bırakmaz her şey kayboldu, gereğinden fazla geri adım attı, sıkı bir gülümseme sunarken ellerini zorla ceplerine soktu.

"Pazar günü görüşürüz, Bayan Henderson."

Bayan Henderson.

Etrafımızdaki hava yeniden canlandı, evinin önündeki yolda vızır vızır geçen bir araba sanki bize hangi evrende olduğumuzu, burada hangi kuralların var olduğunu hatırlatıyordu. Arabanın farları beni geçici olarak kör etti ve onun vedası kulaklarımda çınlarken gözlerim yeniden geceye alışırken gözlerimi kırptım.

Bana hitap ettiği ismin altında yatan anlamı anlayarak yutkundum. Gözleri bu niyeti çiviledi, göz bebeklerinin geniş bana bir adım geri atmamı, çizgiyi tekrar netleştirmemi, rolüme geri dönmemi ve böylece kendi rolünde sağlam bir şekilde durabileceğini söylüyordu.

Öğretmen ve öğrenci.

Hem bir sonraki dersimizi sözlü olarak onaylamasına hem de nerede durduğumuzu hatırlamamız yönündeki sözsüz isteğine başımı salladım. Ayaklarım beni uyuşuk bir şekilde verandadan arabama taşıdı ve emniyet kemerimi taktığımda motor sanki başka bir boyutta oluyormuş gibi mırıldandı.

Ona dönüp bakmadan, kalp atışlarımdan durmasını, nefes alış verişlerimin sakinleşmesini dileyerek arabasını garaj yolundan çektim. Acaba hayal mi görüyordum, Reese sadece iyi davranıyor, bir köpek sahiplenerek beni eğlendiriyor ve sonra da herhangi bir insanın yapacağı gibi bana teşekkür mü ediyordu?

Ama elime uzanan oydu. Beni kendine yakın tutan oydu.

Ve tenime dokunan onun dudaklarıydı, hayatımda ilk kez bunu istemiştim, bunu istemiştim, bu isteğimi yüksek sesle dile getirmemiş olsam bile.

Tüm bu gerçekler beynimde tavadaki yumurtalar gibi karıştı ve onları analiz ettikçe daha çok yandılar, hepsinin kokusu o kadar mide bulandırıcıydı ki düşünceleri tamamen silkelemekten başka çarem yoktu.

Sadece bir sarılma, alnına masum bir öpücük.

Bir daha düşünmemeyi seçmeden önce kendime söylediğim son şey buydu.

 CHAPTER TEN

Reese

Bir şimşek daha çaktı ve tekrar tamamen karanlığa gömülmeden önce tüm evi aydınlattı. Hemen ardından gelen gök gürültüsü, kaotik bir senfoni içinde çatıyı döven yağmurla birleşti. Rojo biraz inledi, kanepede bana daha da sokuldu, çenesini göğsüme dayadı.

Tüm hafta sonu boyunca Lübnan Dağı'nda fırtınalar kopmuştu ve ilk kez evren benim tarafımdaymış gibi hissediyordum. Sefil olmak, karanlık bir evde somurtmaktan ve mumlarımla yanmasını izlemekten başka yapacak bir şeyim olmadan yatmak istiyordum. Bir başka alçak gök gürültüsü evin içinde yankılandı, sanki hava *hoş geldin* diyordu.

Hayatımda ilk kez bir randevuya gizlice gitmiştim.

Yirmi dokuz Haziran genellikle Mayıs ayının ortalarında başımın üzerinde gezinmeye başlardı ve duvar takvimimdeki o küçük karenin giderek yaklaşmasını izlerdim, vurduğunda ailem olmadan bir yıl daha geçireceğimi bilirdim. Ancak bu yıl, rutinime, The Kinky Starfish'te oynamaya ve Sarah ile çalışmaya o kadar kapılmışım ki fark etmemiştim. Rojo'yla birlikte yeni rutinimi belirlemeye çalışmam da buna eklendi ve haftayı onu yürüyüşe çıkararak ve yakındaki köpek parklarını keşfederek geçirdim, yazın sıcak ve uzun günlerinde onun getirdiği mutluluğa kendimi tamamen kaptırmışım.

Hayır, o bulutun havada asılı kaldığını hissetmemiştim, ta ki bulutun serbest kalıp binlerce yağmur damlasının bir kova buzlu su gibi üzerime indiği ana kadar.

Bugün ailem ve küçük kız kardeşim Mallory olmadan beş yıl geçirdim.

Ruhum olmadan.

Tarihin ben farkına varmadan gelmesinin yarattığı şokun mu beni yere serdiğinden, yoksa bu sarsıntının tam beş yıl geçmiş olmasından mı kaynaklandığından emin değildim - göz açıp kapayıncaya kadar gelen bir dönüm noktası. Hangisi olursa olsun

beni neredeyse ölüme terk etti ve Pazar günü olduğu için şükreliyordum, hava fırtınalıydı - dışarıdaki hava da benim içeride olduğum kadar berbattı.

Bir şeylerin ters gittiğini anlamış olması gereken Rojo için de minnettardım. Uyandığım andan itibaren yanımdan ayrılmadı ya da -şimdi olduğu gibi

- Göğsüme yaslanmıştı, vücudu koruyucu bir sıcaklık battaniyesiyle üzerime yayılmıştı. Yakasının altındaki tüyleri okşadım, gün akıp giderken kuru gözlerim tavana kilitlenmişti.

Her yıl bu tarihte, onların gülümsemelerini, seslerini, onları benzersiz kılan küçük tuhaflıklarını düşünürdüm. Kaç yaşında olacaklarını, hala burada olsalardı ne yapıyor olacaklarını düşünürdüm. Kız kardeşimin evli olacağını hayal ederdim - belki hamile, belki de çoktan bir ya da iki çocuk sahibi. Annem ve babam emekli olurlardı şüphesiz ve muhtemelen annemin Mockamixon Gölü'nde bir göl evi sahibi olma hayalini gerçekleştiriyor olurlardı. Hala New York'ta olup olmayacağımı, Noel'de beni ziyarete gelip gelmeyeceklerini, yazın bir hafta boyunca göl evinde buluşup buluşmayacağımızı merak ediyordum. Gözlerimi kapatıp dördümüzü bir arada hayal edebiliyordum. Bir aile.

Ama artık onları o kadar net göremiyordum.

Beş yıl geçti, zaman yavaş yavaş yüzlerini, seslerini sildi.

- hafızamdan silindi. Piyanomun üzerinde duran fotoğraf gibi fotoğraflara bakabiliyordum ama artık gözlerimi kapatıp onları *göremiyor* ya da *duyamıyordum*.

Göğsüm, beni bu sefer temelli terk ediyor olabileceklerinin farkına varmakla ağrıyordu. Sonsuza kadar.

Rojo bana sokuldu, çenemi yaladı ve sonra bana daha fazla sokuldu. Gözyaşlarım gözlerimde birikti ama orada kaldılar, boğazımdaki sıkışıklığı yutkunarak geçiştirirken onları serbest bırakmak için göz kırpmadım.

"Yeni sahibin böyle dağınık olduğu için üzgünüm," dedim Rojo'ya yumuşak bir sesle ve elimi başındaki pürüzsüz tüylerin üzerinde gezdirdim.

Başını tekrar göğsüme yasladı ve burnundan abartılı bir nefes verdi. Sesi olsaydı, bana bebek gibi davranmayı bırakıp kalkmamı ve günümde bir şeyler yapmamı söyleyeceğini hayal ettim. Ama bana bunu söyleyebilseydi bile, onu da hayatımda hayal kırıklığına uğrattığım insanlar listesine eklemem gerekirdi.

Beni o koltuktan kaldıracak hiçbir şey yoktu.

Henüz tam olarak alacakaranlık değildi ama şiddetli fırtına sanki gece yarısıymış gibi hissettiriyordu, pencerenin dışındaki gökyüzü siyah ve uğursuzdu. Tek ışık

Sehpanın üzerinde yaktığım iki mumun alçak titreşimiydi ve gözlerimi tekrar kapatırken onların sıcak ışıltısında teselli bulmaya çalıştım.

Sadece onları görmek, Mallory'nin eskiden onunla dalga geçtiğim o iğrenç kahkahasını duymak, annemle babamın kollarının beni dokuz gibi sarıp sarmaladığını hissetmek istiyordum. Sadece beş yıl geçmişti ama şimdiden elimden kayıp gittiklerini hissediyordum. Hayat onlar olmadan da her zamanki hızıyla devam ediyordu ve bir şekilde bu beni rahatsız ediyordu. *Benim dünyamdaki* her şey elimden alınmışken, dünyanın bu şekilde dönmeye devam etmesi adil değildi.

Kapının çalınması beni hazırlıksız yakaladı, Rojo havlayarak üstümden atlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kapıya doğru koşarken tırnakları parke zeminde kayıyordu ve ben inleyerek battaniyeyi üzerimden attım ve o gün minderlerde yaptığım kalıcı yuvamdan kendimi dışarı attım.

Tahmin ettiğim gibi, vücudumdan geriye mükemmel bir iz kalmıştı.

Kapıya doğru ilerlerken Rojo'ya "Tamam, ," dedim. O da Havlamaya devam etti, benim de kapıda birinin olduğunu bildiğimi kabul etmemden hiç etkilenmedi.

Kimin orada olduğu ise tamamen başka bir hikâyeydi.

Sarah ile olan dersimi iptal etmiş, kendimi hissetmediğimi ve onun da hastalanmasını istemediğimi açıklamıştım. Başka kimse beklenmiyordu ve dışarıda hortum olduğu için her normal insanın içeride olması gerekirdi.

Kapıyı Rojo hâlâ havlıyordu ve paravan kapının diğer tarafında görmek istediğim en son kişi vardı.

Charlie verandamda durmuş, büyük boy bir şemsiyeyi katlanmış haline geri getirirken çıkıntıyla korunuyordu. Yağmur arkasından şiddetli bir şekilde yağıyor, bir şimşek çakması silüetini sonsuza dek hafızama kazımak istercesine aydınlatıyordu.

"Charlie?" Kapıyı açıp onu içeri sokarak sordum. Rojo hâlâ havlıyordu, önce ayaklarımın etrafında zıpladı, sonra Charlie'ye doğru ilerledi ve tekrar geri döndü. "Burada ne halt ediyorsun?"

Çiçek desenli ceketinden yağmur damlaları yere damlıyordu ve girişte neredeyse özür dileyen bir gülümsemeyle duruyordu, bir elinde şemsiye, diğerinde arabasının anahtarları vardı.

"Özür dilerim," dedi, neredeyse yağmur ve Rojo'nun havlamasından duyulamayacak kadar yumuşak bir sesle.

Kapıyı arkasından kapattım, ıslak paltosunu çıkarmasına yardım ettim ve şemsiyesiyle birlikte kapının yanındaki rafa astım.

"Aramalıydım," dedi tekrar, kapı kapalı olduğu ve dışarıdaki fırtına dindiği için sesi daha net çıkıyordu. Rojo Charlie'nin elini dürtmeden önce yerdeki suyu yaladı. Charlie gülümsedi, küçük eliyle Rojo'nun kafasına ulaşmak için eğilmeye bile gerek duymadı. "Kim bu?"

Evimde ona bakarken kafamdaki karışıklık dışarıdaki rüzgâr gibi hâlâ içimde uğulduyordu. Okul bittiğinden beri onu görmemiştim ve görmeyi de planlamamıştım.

"Bu Rojo," diye cevap verdim sonunda, bir elimi saçlarımın arasından geçirerek.

"Köpeğin mi var?" Charlie, Rojo'yu okşadığı yerden başını kaldırıp bana bakarken gülümseyerek sordu.

Başımı salladım. "Bir haftadan biraz fazla oldu."

Rojo Charlie'nin elini yaladıktan sonra zıplayarak kanepeye geri döndü. Onun için aldığım yatağı tamamen ihmal etti, ortadaki minderin üzerinde zıpladı ve Charlie gelmeden önceki pozisyonuma dönmemi bekliyormuş gibi bana baktı.

Charlie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Çok tatlı," dedi. İkimiz de uzun bir süre Rojo'yu izledik; Charlie gülümsüyor, ben kaşlarımı çatıyordum, sonra tekrar ona döndüm.

"Charlie, burada ne yapıyorsun?"

Gülümsemesi azaldı, bana bakarken gözleri yumuşadı. "Sadece seni görmek istedim."

"Kocanız burada olduğunuzu biliyor mu?" Açıkça sordum, nezaketle uğraşmadım. Rol yapacak havada değildim.

Charlie o zaman gözlerini kıstı. "Tabii ki burada olduğumu biliyor." İçini çekti, gözleri yere düştükten sonra tekrar benimkilere dikti. "Ben sadece... Bugünün ne olduğunu biliyorum ve... Bilmiyorum, sadece seni kontrol etmek istedim."

Sözleri göğüs kafesime bir yumruk gibi inmiş, ağırlığıyla kemiklerimi ciğerlerime kadar ezmiş olabilirdi. Hangisinin daha çok canımı yaktığını bilmiyordum - hangi gün olduğunu hatırlatması mı, yoksa hatırlamış olması, beni hala umursayacak kadar önemsiyor olması mı?

Ama benimle olmak için yeterli değil, diye kendime hatırlattım.

"Teşekkürler," dedim sonunda burnumu çekerek. "Ama ben iyiyim."

Charlie başını salladı ve yalanıma bir an bile inanmadığını gösteren bir bakışla oturma odamı inceledi. Sehpanın üzerinde bir kül tablası vardı, bütün gün içeride baca gibi sigara içtiğimin kanıtı ve tüm evi aydınlatan sadece birkaç mum vardı, bu duvarların içi de kalbimin içi kadar karanlık ve kasvetli hissettiriyordu.

"Benimle hâlâ konuşabileceğini biliyorsun Reese," diye fısıldadı Charlie bir süre sonra, gözleri mumlardan birinin titrek alevindeydi. "Bazı şeylerin yolunda gitmediğini biliyorum... yani, biz-"

"Charlie, lütfen," diye sözünü kestim, bir elimi havaya kaldırdım, gözlerim söylemek üzere olduğu şeyin olasılığına karşı kapanmıştı. Başımı salladım, tekrar konuşmadan önce sesimi sabitlemek için yutkundum. "Yapma."

Gözlerimi tekrar açmak, onun orada durduğunu ve Cameron'la kalacağını söylediği andan beri bana attığı aynı acıma dolu bakışı attığını görmek istemiyordum. Ama başka seçeneğim yoktu.

Kapımın bir kez daha çalınması elimi zorladı.

Ben sinirli bir homurtu çıkarırken Rojo yine kanepeden fırladı ve tıpkı daha önce yaptığı gibi harekete geçti. "Tanrım, şimdi ne olacak?"

Charlie'nin arkasından geçtim, ön kapıyı kırıp açmadan önce kullandığım dil için özür dileme zahmetine girmedim.

Sarah da tıpkı Charlie gibi orada duruyordu ama ne şemsiyesi ne de yağmur ceketi vardı. Tepeden tırnağa sıırılsıklamdı, bir omzuna astığı market poşeti ve diğer omzundan sarkan büyük boy tişörtü tenine yapışmış, gözleri açılmıştı, kaşları yüzümü aradıkça içeri doğru çekiliyordu. "Reese? İyi misin?"

Kız sıırılsıklamdı ve yağmurun altında duruyordu ve *bana* iyi olup olmadığını sordu.

Çenemi sıktım, kapıyı açtım ve tekrar kapatmadan önce onu içeri aldım. Rojo, gelenin Sarah olduğunu görünce havlamayı kesti ama sıırılsıklam olmuş kot pantolonunu yalarken onu şiddetle salladığı kuyruğuyla karşıladı. Sarah ona gülümsedi, kulaklarının arkasını kaşımak için eğildi, hala her santiminden su damlıyordu.

Ve işte oradaydık, Charlie, Sarah ve ben, hepimiz şimdi çok ıslak olan fuayemde duruyorduk.

Charlie'yi görünce Sarah'nın gülümsemesi kayboldu ve gözleri bir benimkine kayd, sonra tekrar geri döndü, yüzündeki tüm renk uçup gitmişti. "Ah... Özür dilerim, fark etmemiştim..."

Charlie ellerini uzatarak, "Hayır, hayır," diye onu temin etti. "Lütfen üzülmeyin. Sadece haber vermeden uğradım. Sakın bana dersini böldüğümü söyleme... yine." Charlie bunun üzerine gülümsedi ve Sarah da gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı ama bu daha çok yüz buruşturmaya benziyordu.

"Şey, aslında-"

"Evet, gerçekten başlamalıyız," diye araya girdim Sarah'nın, ben dikkatimi Charlie'ye çevirirken bana şaşkın bir bakış attı. "Yine de geldiğiniz için teşekkür ederim. Minnettarım."

Charlie'nin küçük ağzı bir anda açıldı ama hemen kapattı ve tekrar bana bakmadan önce Sarah'ya doğru bir bakış atarak başını salladı. "Tabii ki." Sanki üzerimde eşofman ve eski bir tişört olduğunu yeni fark etmiş gibi gözleriyle beni süzdü. Parçaları birleştirmeye çalıştığını biliyordum çünkü beklediğim bir öğrenci varken böyle giyinmeyeceğimi biliyordu. "Ben sizi yalnız bırakayım o zaman."

Sorgulayan gözlerinden kaçındım, ceketini giymesine yardım ettim ve verandama geri döndüğünde hala damlayan şemsiyeyi ona uzattım. Sarah'ya veda etti, bugünkü dersinde ona şans diledi ve sonra geldiği kadar hızlı bir şekilde tekrar gitti.

Ön kapıyı kapattım ve sanki başka istenmeyen misafirlerin engelleyecekmiş gibi arkamdan kilitledim. Sonra sırtımı kapıya yaslayıp gözlerimi çıplak ayaklarıma diktim ve başım bir gümbürtüyle arkaya düşmeden önce uzun bir iç geçirdim. Bir süre öylece durdum, orada bulabileceğim şeyden korktuğum için Sarah'nın ağır bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordum. Ve sonunda baktığımda, tam olarak beklediğim şeydi.

Bana acıyarak, üzülmeye ya da empatiyle bakmadı. Hayır, gözlerim onunkileri bulduğunda takındığı tek bir ifade vardı.

Hayal kırıklığı.

Ve bu en kötüsüydü.

Sarah

"Çorba getirdim," dedim bir süre sonra, omzumdan sarkan yeniden kullanılabilir çantayı kaldırarak.

Reese hâlâ kapıda duruyordu, sırtını kapıya dayamıştı, ayaklarını giysilerimin parke zeminde bıraktığı su birikintilerine dayamıştı ve sanki düşündüğüm her şeyi biliyormuş gibi beni izlerken göğsünden ağır nefesler geliyordu. Gülümsemeye, en azından yüz ifademi düzeltmeye çalıştım ama sormam gereken soruyu saklamakta çok kötü bir iş çıkardığımı farkındaydım.

"Aslında hasta değilim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Yok artık."

Bunun üzerine Reese sesli bir nefes kapıyı tekmeledi ve mutfığa geçti. "Düşündüğün gibi değil."

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?" Onu takip ederek araştırdım. Ben market poşetini mutfak adasına atarken buzdolabının içinde kayboldu ve geri döndüğünde elinde bir bira vardı.

"Belki de hayal kırıklığını tam bir makyaj yüzü gibi takındığın gerçeğidir." Birayı açıp yarısını bir dikişte içtikten sonra tekrar bana döndü. "Birden ortaya çıktı, tamam mı? Onu ben davet etmedim ve sen gelmeden beş dakika önce buradaydı."

Kollarımı kavuşturdum, daha fazlasını beklerken ağırlığımı bir kalçama verdim.

- Bana borçlu olduğundan değil. Dürüst olmak gerekirse, ben konuyu açmadan önce Charlie'nin varlığını kabul etmesine bile şaşırmıştım ve kabul edeceğimden bile emin *değildim*.

Umutsuzca bilmek istesem bile bu benim haddime değildi.

Reese iç çekti. "Bak, kötü göründüğünü biliyorum. Hasta numarası yapıp dersimizi iptal ediyorum ve sonra sen ortaya çıkıyorsun, *o* da burada ve..." Durdu, kutudan bir yudum daha almadan önce hiçbir şey olmamış gibi başını salladı. "Hem sen neden buradasın ki?"

"Nazik olmaya çalışıyordum," dedim ve ifademden sızan kızgınlığı fark edemedim. "Hasta olduğunu söyledin, dışarısı da yağmurlu ve iğrenç, ben de belki çorba istersin diye düşündüm."

"Sen benim öğrencimsin, Sarah. Hasta olduğumda bana çorba getirmek senin işin değil."

Bunu yüzüme vurduğu için burnum alevlendi, göğsüm çukurlaştı. Sanki arkadaş değilmişiz gibi. Sanki birlikte paylaştığımızı sandığım her şey kafamın içindeymiş gibi.

Belki de öyleydi.

"Öğrenciniz olmanın aynı zamanda arkadaşınız olamayacağım anlamına geldiğini bilmiyordum ama hatırlattığınız için çok teşekkür ederim."

Bununla birlikte, yanımda getirdiğim çantayı onun tezgâhına bırakarak topuklarımın üzerinde döndüm. Oturma odasından hışımla antresine geçerken kendimi umursamadığıma ikna ettim, Rojo ön kapıya kadar arkamdan geliyordu. Beni orada istememesi umurumda değildi. Dersimizi iptal etmesi, hasta numarası yapması ve sonra onu Charlie'yle bulmam umurumda değildi.

Ne olmuş yani, kalbini kıran, iki yıldır peşinden koştuğu evli kadınla birlikteydi.

Ne olmuş yani, ben gelmeden önce yalnızdılar ve Tanrı bilir ne yapıyorlardı.

Ne olmuş yani, aptal gibi görünmüştüm, kibarlık olsun diye ona çorba getirmiştım ama *bir şeyi... bir şeyi* böldüğümü fark etmişim.

Ne olmuş yani?

Boynum yanıyordu, dişlerim birbirine o kadar kenetlenmişti ki gerginliği azaltmazsam başımın ağrıyacağını biliyordum ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Reese arkamdan seslendiğinde elim ön kapının ve arabamın güvenliğinde bir dizi küfür savurmaya hazırdım.

"Sarah, bekle," dedi iç çekerek, evin önünden geçerken ayak sesleri ağırlaşmıştı.

Durakladım, elim hâlâ kapının tokmağını tutuyordu. Önce dönmedim, isteğine uymalı mıydım yoksa kapıyı açıp evinden defolup gitmeli miydim diye düşündüm.

Ama adımı söyleme şekli gitmeme izin vermedi.

Döndüm, Reese'le yüzleşirken elim hâlâ kapı kolundaydı. Benden birkaç adım ötede durdu, ellerini dağınık saçlarının arasından geçirdi - saçları onunla tanıştığımndan beri ilk kez omuzlarına dökülmüştü. Ellerini bir *gümbürtüyle* yanlarına bıraktı, gözleri benimkileri arıyor, bana bir şey için yalvarıyordu - belki de anlayış? Ya da belki sadece gitmemem için. Her iki durumda da bu bakış beni olduğum yere mıhladı ve Reese'in yüzünün her santimine kazınmış olan acının izini sürdüm. Bana baktıkça yüzü buruşuyor, elleri tekrar uzanıp saçlarını yumrukluyor, boğazı ağır bir yutkunmayla daralıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı sonunda. "Gerçekten zor bir gün geçirdim ve... lütfen kal."

Sözleri karşısında omuzlarım çöktü, göğsüm çaresizlikten sıkışmaya başladı.

"Lütfen?" diye tekrar sordu, ben cevap vermeyince bana doğru birkaç belirsiz adım attı.

Rojo da bana baktı, gözleri kocaman ve yalvarırcasına, bacağıma sokulduğunda kıkırdadım.

"*Y tú, Rojo?*" İki elimle kulaklarının arkasını ovmak için eğilerek söyledim. Şimdi bize gülümseyen Reese'e baktım. "Köpek alman için sana yalvardığıma pişman oldum şimdi."

Reese bir yumruğunu havaya kaldırdı. "*Güçlerimizi birleştirirsek, biz-*"

Kanepedeki yastıklardan birini çekip karnına doğru fırlattığımda havası bir *oof sesiyle* söndü. Yastığı kolayca yakaladı ve eline aldığı anda sırtıttı.

"Bana çorba yapıyorsun," dedim, ayağa kalktım ve bir kez daha bakmadan yanından geçip mutfığa doğru ilerledim.

Reese kıkırdayarak arkamdan geldi. "Bu adil. Ama berbat bir aşçı olduğum uyarısı da öyle."

"Kutunun içindekileri bir tencereye dökmeniz, ocağa atmanız ve ısınınca çıkarmanız gerekiyor," diye kestirip attım.

Reese ellerini kaldırdı. "Seni uyarmadığımı söyleme."

İçimi çektim ve market poşetine doğru yöneldiğinde onu kenara ittim. "Çekil. Ben yaparım."

Sırtıttı. "Her seferinde işe yarıyor."

Ben malzemeleri çıkarırken ikimiz de sessizleştik, o alt dolaptan bir tencere çıkarırken ocağın düğmesini çevirerek ısınmasını sağladım. Bar taburelerinden birine oturdu ve o izlerken benim çorbayla uğraşmama izin verdi.

"Dersimizi iptal ettiğim için özür dilerim," dedi.

Omuz silktim. "Öğretmen olan sensin. Burada kuralları sen koyuyorsun. Eğer ders almak istemiyorsan, bu büyük bir sorun değil."

Reese başıyla onayladı ve ikimiz de sessizleşmeden önce birasından bir yudum aldı.

"Peki, bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Bir süre sonra gözlerimi açtığım konserveden ayırmadan sordum.

Reese o kadar uzun süre sessiz kaldı ki beni duyduğundan emin olmak için ona baktım. Elindeki bira kutusuna bakıyordu, parmakları kenarlara vuruyordu, gözleri yorgun, dudakları kısıktı.

Hâlâ konuşmadı.

Tavuklu şehriye çorbasını tencereye doldurdum ve Reese'in durduğu yerin yanında durmak için adanın etrafında dönmeden önce ocağa koydum. Bana kısa bir süre baktı, sonra bakışlarını şimdiye kadar boş olduğundan neredeyse emin olduğum bira kutusuna çevirdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim, kalçamı tezgâha yaslayarak.

Başını sallamadan önce gözleri bir anlığına benimkileri buldu. "Neden ona seni rahat bırakmasını söylemiyorsun?"

Reese'parmakları durakladı ve davul çalmaya devam etti.

Dur.

"Yani, ona karşı dürüst ol. Ona söyle, her ne kadar arkadaş olamazsın, bunu yapamazsın. Denedin, senin de istediğinin bu olduğunu düşündün - ama bu sana zarar veriyor."

Cevap vermeyince durakladım, söylediklerim kesinlikle olasılık dışı bir şeymiş gibi kaşları içe doğru çekildi.

"Yani... tabii..." Belki de istediği şeyin bu olmadığını anladığımda yanaklarım alev aldı... sadece arkadaş olmak. "Eğer siz hala..."

Bunun üzerine Reese içini çekerek gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. "Tanrım, hayır. Hayır," dedi kararlı bir şekilde, gözleri hâlâ kapalıyken başını sallayarak. "Bu Charlie'yle ilgili değil."

Yutkundum.

"Oh... Ben sadece, o buradaydı ve ben düşündüm ki-"

"İnan bana, ne düşündüğünü biliyorum," diyerek sözümü kesti. Sonra gözlerini açtı ve benimkileri buldu. "Ve inanması en kolay kişi olmadığımı biliyorum, ama buraya öylece geldiğini söylediğimde yalan söylemiyordum. Senden hemen önce."

"Öyle demek istemedim."

"Biliyorum," dedi, göğsünden ağır bir iç çekiş çıktı. Ellerini tekrar bira kutusunun etrafına sardı. "Özür dilerim. Bu konuda nasıl konuşacağımı gerçekten bilmiyorum." Bunun üzerine sesli olmaktan çok kendi kendine güldü. "Charlie'yle aramızda geçenleri Incline'da sana anlattığımda bu kadar kolay ağzımdan kaçması komikti. Ama bu..."

Yüzü daha da asıklaştı, sanki son sözleriyle midesi ekşimiş gibiydi. Ona uzanmak istedim, ellerim neredeyse bunu yapacaktı ki zihinsel olarak onları durdurdum ve bunun yerine çorbayı karıştırmak için mutfığa geçtim.

"O zaman bana söylemek zorunda değilsin," dedim, dışarıda fırtına devam ederken kıpırdanarak. Rüzgâr hızlandı, ben de daha yüksek sesle konuştum. "Başka bir şey hakkında konuşabiliriz. Mesela..." Sol ayağımın topuğunu karşı baldırıma dayayarak bir dakika düşündüm. "Hava durumu. Ya da The Kinky Starfish'e sürekli gelen şu eksantrik çift - hani adamın şapkasında hep bir tüy vardır ve karısı ona söylediğin her şeye güler, sadece *seni koltuğuna götürmeme izin vermen* bile olsa? Ya da yaklaşan seçimler hakkında konuşabiliriz. Cumhuriyetçi misin yoksa Demokrat mı?"

Reese cevap vermedi, ben de devam ettim.

"Ben bir Demokratım, ancak şu ya da bu tarafın tarafını tutmayı gerçekten sevmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, tüm sistemin kusurlu olduğunu düşünüyorum. Neden bağımsız insanlar şey için aday olmuyorlar, ister kırmızı ister mavi ya da her neyse. Mesela, yok mu-"

"Bugün ailemin ölüm yıldönümü."

Elim karıştırmanın ortasında durdu, söylemeyi planladığım tüm kelimeler sanki güçlü bir lazer tarafından hiçliğe çarptırılmış gibi anında yok oldu. Sadece çorbaya, tahta kepçeyi kavrayan elime baktım.

"Beş yıl önce öldüler."

Gözlerimi kapattım, kendi babamı, o kaybı düşündükçe göğsümde tanıdık bir sızı yavaş bir ateş gibi yayılıyordu. Kepçeyi ocağın yanındaki kağıt havlunun üzerine bıraktım ve mutfığa geçerek tekrar Reese'in yanında durdum. O hâlâ elindeki teneke kutuya bakıyordu, ben ise ayaklarımın önündeki yere bakıyordum.

Bir süre sonra "Bu çok uzun bir süre," dedim. Üzgün olduğumu söylemek doğru gelmiyordu ve insanlar bana bunu söylediğinde, onlara babamdan bahsettiğimde bunun beni asla daha iyi hissettirmediğini biliyordum.

Başını salladı. "Sanırım bu yüzden kışımın üstüne düştüm. Beş yıl. geçen beş yıl, hayat onlar önemsizmiş gibi devam etti." Reese bira kutusunu biraz daha sıkı kavradı, alüminyumun katlanma sesi sessizliği bozdu.

Ona tekrar uzanmak istedim, bu istek o kadar güçlüydü ki ellerim arkamda, yaslandığım tezgâhla aramda sıkışana kadar yer değiştirdim. "Onlara ne oldu?" diye sordum.

Boynunu kırdı ve boş bira kutusunu dolu bir kutuyla değiştirecek kadar uzun bir süre boyunca kendini bar taburesinden kaldırdı. Tekrar oturduğunda kutuyu açtı ve konuşmadan önce uzun bir yudum aldı.

"New York'taki toplu katliamı hiç duydunuz mu?"

Yutkundum. "Hangisi?"

Bunun üzerine yüzü soldu, başını sallamadan önce elleri hareketsiz kaldı. "Tanrım, bu çok üzücü."

Cevap vermedim. Cevap zorunda değildim.

Reese bir elini saçlarında gezdirdi ve ben de ne kadar çok saç *olduğuna* hayret ederek hareketini takip ettim. Saçları her zaman ensesinde dağınık bir topuzla bağlanırdı ama bugün serbestçe akıyor, gevşek dalgalar omuzlarının hemen yanından aşağıya iniyordu.

"Central Park'taydı, Met'in hemen arkasında," dedi bir süre sonra. "Küçük bir konser vardı."

Beş yıl önce, lise son sınıfa geçmek üzereydim. Benim için zor bir yıld, babam olmadan üniversiteye başvuruyor, en iyi tercihim olan Bramlock'a girmeyi umuyor ve bunun için dua ediyordum. Haberleri pek izlememiştim ama babamın bahsettiği silahlı saldırıyla ilgili uzak bir anı aklıma geldi. Annemin televizyona baktığını, olanları dinlerken bir eliyle ağzını kapattığını hatırladım.

"Sanırım hatırlıyorum," dedim usulca, kalbim sızlayarak. "Onlar... onlar orada mıydı?"

Yutkundu. "Ön sıra."

Ağlamamak için nefesimi zor tutarak kendimi olduğum yerden kaldırdım ve mutfığa geçip çorbayı tekrar karıştırdım. Çorba pişmişti, ocağı kapattım ve tencereyi soğuması için açık olmayan bir ocağa taşıdım.

İkimizin de şimdi bir kase isteyeceğinden şüpheliydim.

Dönerek tezgâha yaslandım, sanki hikâyenin geri kalanını onun yanında durmadan dinlesem bir şekilde etkilenmeyecekmişim gibi mesafemi korudum. "Orada mıydın?"

Reese kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır." Sonra yine kendi kendine güldü, alaycı bir kıkırdamaydı bu. "Hayır, onların evindeydim, eve dönmelerini bekliyordum. Onlardan para istemek için bekliyordum." Tekrar güldü, bu sefer daha yüksek sesle. "Tam bir pislikmişim gibi."

Omuzlarım düştü. "Reese..."

"Hayır, Sarah, gerçekten öyleydim. Hâlâ da *öyleyim*." Başını salladı ve hayatındaki tüm acılardan sorumluymuş gibi elindeki bira kutusuna baktı. "Sevdiğim herkes bir şekilde inciniyor. Yürüyen bir kasırga gibiyim, her şeyi mahvediyor ve arkamda yıkım bırakıyorum. Ailemi incittim, onları hayal kırıklığına uğrattım, yeteneğimi ve onların cömertliğini hafife aldım ve kendi yolumda parti yaptım

kendim için bir şeyler yapmak yerine hayatımı sürdürdüm. Sonra beni seven, en kötü zamanımda bana değer veren bir kadının kalbini kırdım. Arkadaşım ve oda arkadaşım Blake." Başını salladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Bunu görmek beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu.

Ağzımı kapattım, onu izlerken göğsüm o kadar sıkışmıştı ki bir sonraki nefesim neredeyse imkânsızdı.

"Beni seviyordu ve ben bunu göremedim. Ta ki buraya dönüp bana söyleyene kadar." dedi hâlâ başını sallayarak. "Ve o zamana kadar bunun bir önemi kalmamıştı. Çünkü Charlie'yi seviyordum." Güldü, bir damla gözyaşı serbest kaldı ve yanağından çenesine doğru süzüldü. "Ve onu da incittim. Herkesi incittim. Ve şimdi, sevdiğim herkes gitti. Ve ben kızamıyorum bile."

Artık histerik bir haldeydi, gözlerinden yaşlar akarak gülüyordu.

"Çünkü bu benim hatam. Belki de yalnız olmam gerekiyordur, anlıyor musun? Bir *köpek* almaktan bile korkuyordum, onun da hayatını mahvedeceğimden korkuyordum. Ve biliyor musun?" Durdu, her parçası hareketsiz kaldı, bir sonraki sözlerini fısıldarken tüm kahkahalar kayboldu. "Bugüne kadar hâlâ o köpek ben olmalıymışım gibi hissediyorum."

Başını kaldırdı, gözleri benimkilere kilitlendi. Sonra, ondan duyduğum en kötü şeyi tekrarladı.

"O ben olmalıydım, Sarah."

Yutkundum. "Hayır, Reese."

"Evet. Evet, öyle olmalıydı. Keşke öyle olsaydı. Keşke giden ben ve onlar hala burada olsalardı. Keşke onlarsız yaşamının nasıl bir şey olduğunu bilmek zorunda olmasaydım. O kadar çok şey isterdim ki."

Ve sonra, tüm acısını omuzlarında taşıyor gibi görünen adam ağırlığın altında ezildi.

Başı ellerinin arasına düştü, hıçkırığa hıçkırığa ağlarken omuzları titriyordu. Mutfağı üç adımda geçtim, kollarımı ona sardım, sanki onu koruyabilirmişim gibi, sanki kendi bedenimle bir şekilde durdurabileceğim kurşunlarla vurulduğu için ağlıyormuş gibi. Ona dokunduğum anda daha çok hıçkırdı.

Ben de yardım edemedim ama ağladım.

Belki de kendi kaybım yüzündendi. Belki de söylediği her şeyi, ailesi öldüğü için yaşamaya devam etmek zorunda kalmasıyla ilgili hissettiği her şeyi anladığım içindi. Belki de yetişkin bir adamın böyle kırıldığını görmek, duygularına boyun eğmek, onu zayıf, savunmasız ve iyi olmadığını görmeme izin vermektir.

Belki de en başından beri kalbim ona bağlıydı.
O acı çektiğinde ben de çekiyordum.

Kollarım onu sarmış, yüzü ellerinin arasında, çorba ocakta soğurken ne kadar zaman geçtiğini söylemek imkansızdı. Sonunda sustu, kollarımın altından kaymadan önce burnunu çekmeye başladı. Çekilerek doğrulmasına izin verdim ve kırmızı, şiş gözlerini göğsüm tekrar sıkıştı.

"Tanrım, çok üzgünüm," dedi ve tezgâhındaki birine uzandı. Burnunu sümkürdü ve gözlerinden akan yaşları mahcup bir bakışla bana doğru sildi. "Bu şimdiye kadar yaptığım en utanç verici şey olabilir."

Gülümsedim ama zayıftı, yanındaki koltuğa oturduğumda çok çabuk düştü. "Ne yani, duyguların olduğu için, ailenin ölüm yıldönümünde acı çektiğin için utanıyor musun?" Başımı salladım. "Eğer böyle hissetmeseydin, seri katil olduğundan endişelenirdim."

Sırıttı ve uzun, kısık bir nefes verdi. "Evet, bu çöküşü tek başıma yaşamalıyım. Öğrencimle değil." Sonra bana baktı, sırtışı tırmanıyordu. "Bu konuda başka seçeneğim olduğundan değil."

"Sana *çorba* getirdim," diye savundum. "İyi bir insan olduğum için özür dilerim."

Kıkırdadı, elini artık kurumuş olan yüzüne silerken üzerimize bir sessizlik çöktü. Reese bira kutusundan bir yudum alırken içimi rahatsız edici bir dalga kapladı. Kusma isteğimi bastırdım.

"Benim babam da öldü."

Reese dikkatini bana öyle hızlı yöneltti ki boynunu kırdığını sandım. Ağzını açtı, öylece bıraktı ve sonra tekrar kapattı, konuşmadan önce uzun bir süre bekledi. "Düşündüm ki... birkaç kez ailen hakkında , ben sadece hep..."

"Biliyorum," dedim iç çekerek, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bakışlarımı yere dikerek. "Bu konu hakkında pek konuşmuyorum. Aslında *hiçbir şey* hakkında konuşmuyorum, çünkü ben de senin gibi hissediyorum." Burnumu kırıştırdım. "*Tam olarak* aynı değil ama... Yalnız hissettiğini söylediğinde ne demek istediğini anlıyorum. Belki de böyle olman gerekiyordur."

Reese yüzünü buruşturdu. "hissetmek için çok gençsin."

Buna güldüm. "Evet, hayatımda olan pek çok şey için çok gencim. Ama bazen böyle oluyor işte."

Bunun üzerine sustu ve tam bu sessizlik üzerimize çökerken, evin içinde gürültülü bir gök gürültüsü yuvarlandı.

"Babam yanlış zamanda yanlış yerdeydi, tıpkı sizin aileniz gibi," diye devam ettim uzun bir aradan sonra. "Soyulduğu sırada bir markette durmuş. Çocuk hiç düşünmeden onu vurmuş." Annemle mahkemede izlemek zorunda kaldığımız güvenlik kamerası görüntülerini hatırlayarak başımı salladım - sanki bizden aldıkları için herhangi bir ceza uygunmuş gibi. "Hayatının ne kadar hızlı elinden alındığını görmek bir kâbus gibiydi. O zamanlar benden çok da büyük olmayan bir çocuğun parmağıyla tetiğe bir dokunuşuyla babamın kafasına bir kurşun sıkıldı. Ve sonra, o sadece... gitmişti."

Reese'in omuzları düştü ve o tek kelime etmeden bu duyguyu tamamen anladığını biliyordum.

"O ana kadar hayatım çok mükemmel görünüyordu," diye fısıldadım. "Ve yemin ederim, o zamandan beri her şey yokuş aşağı gitti."

Reese sevindi. "En çılgın kısmı da bu değil mi? Ben de aynı şekilde hissediyordum, kendimi yenilmez hissettiğim, hiçbir şeyin bana ya da sevdiğim insanlara dokunamayacağı bir unutulmuşluk balonunun içinde yaşıyordum. Sonra o balon patladı ve yepyeni bir dünyaya ."

"Ve bu yeni dünya acımasız bir orospu çocuğu."

Başını salladı, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Kaç ?" "On beş."

Gözlerini kapattığını görmek için tam zamanında ona baktım, sanki olay olduğunda kaç yaşında olduğum adil değilmiş gibi. Sanırım bir bakıma değildi. Buna o kadar alışmıştım ki, hayatımın anlatısına o kadar alışmıştım ki artık nasıl üzüleceğimi bile bilmiyordum.

"Çok üzgünüm Sarah," dedi bir süre sonra. "Bunun hiç yardımı olmadı. Ama ben sadece... Bunu yaşamak zorunda kalmandan nefret ediyorum."

O anda her kasım o kadar gerilmişti ki fiziksel olarak ağrıyordum ve omuz silkerken bir omzumu ovmak için geriye uzandım. "İnsanlar daha kötülerini de yaşadı."

O anda gözlerim Reese'inkilerle buluştu ve bana yeni keşfedilmiş bir saygıyla baktı, sanki yaşadıklarımı öğrendikten sonra kim olduğuma dair her şey değişmişti.

bunun yarısı bile olmadığını bilseydi.

Bir şimşek çakması evi aydınlattı, ardından gelen gök gürültüsü beni şaşkınlığımdan uyandırdı. Başımı salladım, dururken gülümsemeye zorladım.

"Ee," dedim. "Çorba?"

Reese gülümsedi ve göğsü tıpkı benimki gibi sıkıca sarılmış gibi uzun bir nefes verdi. "Çorba. Kaseleri getireyim."

Çorba soğumuştı, bu yüzden iki kaseye paylaştırdıktan sonra mikrodalgada yeniden ısıttım. Sonra Reese ve ben kanepenin iki ucuna kıvrıldık, aramızda Rojo vardı, televizyonda [eski bir film](#) oynuyordu, dışarıda yağmur hâlâ yağıyordu. İkimizin de filmi izlediğinden emin değildim ama gürültü rahatlatıcıydı, ara sıra gülümsemek ya da gülmek için bir neden olması hoş bir rahatlama sağlıyordu.

Yemeğimi bitirdikten sonra Rojo başını kucağıma koydu, ben de dalgın dalgın kulaklarının arkasını okşadım, düşüncelerim oradan oraya savruluyordu. Babamı, yakında ölüm yıldönümünün yaklaşacağını düşündüm. altı yıl olmuştu, yani Reese ve ben ülkenin iki ayrı ucunda aynı anda aynı şeyleri yaşıyorduk. Şu anda başka kaç kişinin bu acıyla uğraştığını, bir ebeveynini, arkadaşını ya da daha kötüsü çocuğunu kaybettiğini merak ediyordum.

Babamı kaybettikten sonra ölüm beni hiç korkutmadı. Doğrusu, ölmek, hayatınızın sönmesi ve hiçliğe karışması kolaydı. Belki bir cennet vardı. Belki yeni bir hayat yeniden başlıyordu.

Ne olursa olsun, acı veren ölüm değildi.

Asıl katil olan, hepimizin korkması gereken asıl acı, başkalarının ölümünden *sağ* çıkmaktı.

Reese'in de bu acıyı bilmesinden nefret ediyordum.

Rojo kanepeden kalkıp tembel tembel mutfaktaki yemeğinin olduğu yere gittiğinde ben hâlâ düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Geri döndüğünde karşı tarafıma tırmandı ve kanepenin koluyla bedenimin arasına girmeye çalıştı. Güldüm, arka ayakları hala kucağımda olmasına rağmen gerçekten sığabilmesi için yana kaydım.

Reese kıs kıs güldü. "Burada bir haftadan biraz fazla kaldı ve şimdiden burayı yönetiyor."

"Kendini kesinlikle evinde hissediyor gibi görünüyor."

"Gece yatağa girdiğimizde de aynı tavrı takındığımızı düşünsene." Reese başını salladı. "Her şeyi o kaplıyor. Benim kendime ayırdığım küçücük bir yer var."

Sanki onu duymuş gibi Rojo uzandı, ayakları yanlarıma batıyordu. Acıtmıyordu ama gıdıklıyordu ve Reese de kıkırdayınca kahkahalar atarak oradan uzaklaştım.

Bacağım onunkine çarptığında ikimiz de durduk.

Hemen yanında oturduğumu fark ettiğimde ayıldım, yüzüm dümdüz oldu, kalçalarımız aynı hizadaydı, hâlâ hafif nemli olan kotumun dikişi onun eşofmanına değiyordu. Gözlerim dizlerimizin birbirine değdiği yerden yukarı çıktı, tişörtünün eteklerini, kaslı kolunu ve geniş göğsünü bulana kadar vücut hatlarımızı takip etti. Bakışlarım dudaklarının üzerinde gezindiğinde yutkundum ve gözlerim onunkileri bulduğunda nefes alma yetimi tamamen kaybettim.

Kaşlarının arasındaki o tanıdık kırısklıkla beni izledi, zümrüt gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Sana hiç teşekkür etmedim," dedi, bakışları daha çok beni o noktada tutan fiziksel eller gibiydi. "Buraya geldiğin için. Sana tam bir pislik gibi davrandığım halde gitmediğin için." Bunun üzerine ağzının kenarında bir gülümseme belirdi ama hemen kayboldu. "Bana acıyormuşsun gibi bakmadığın için."

"Güven bana," dedim, boğazımdan gülmekle alay etmek arasında bir şey çıktı. "Üzgün olmak senin için hissettiğim son şey."

Reese gözlerini kırıştırdı, bakışları o kadar kısa bir süreliğine dudaklarıma kayd ki hayal ettiğime yemin edebilirim. "İlki ne?"

Cevap vermedim, bakışları tekrar düşmeden önce cevap verecek zamanım olmadı ve bu sefer ikinci bir tahmin yoktu.

Reese Walker dudaklarıma bakıyordu.

Sanki kendi dudakları olsun istermiş gibi dudaklarıma bakıyordu, sanki vücudundaki her kas aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımın tadına bakmak için can atıyordu.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Orada öylece oturdum, dudaklarım aralandı, nefesim göğsümde o kadar sığlaştı ki oksijensizlikten başım döndü. Reese bakışları hâlâ dudaklarımdayken bana doğru uzandı, elini bileğime, ön koluma götürmeden önce elime dokundu, dirseğimin arkasından hafifçe kavradı ve beni kendine doğru çekti.

Nefesim kesildi, eli kolumda ilerlerken Reese'in gözleri bakışlarımla buluşmak için yukarı fırladı. Elinin sıcaklığı serin boynumun üzerinde kayarken ürperdim, parmakları boynumun arkasına dolandı, başparmağı ve işaret parmağı kulağımı çevreledi. Yutkundu ve boğazının nasıl gerildiğini, beni kendine çekerken o kasların nasıl inip kalktığını izledim.

Kalbim göğsümün altında gümbürdüyordu, dışarıda yağan yağmur onu örtmek için hiçbir şey yapmıyordu. Tek duyduğum buydu, kulaklarımda düzensiz atışları vardı, boğazım nabızla birlikte zonkluyordu. Umarım yeterince kan pompalamıştır.

Çünkü Reese çenemi eğip dudaklarını dudaklarıma değdirdiği anda atışı tamamen durdu.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda gözlerimi kapattım, öpücük o kadar hafif ve nazikti ki neredeyse gerçekleşip merak edecektim. Hâlâ yüzümü kucaklıyordu, dudaklarımız zar zor sürtünüyordu ve sonra beni daha da kendine çekti, ağzının tüm ağırlığını benimkinin üzerine bastırdı.

Burnumdan soluk soluğa bir iç çekiş çıktı, durmuş olan her şey bir çırpıda hayata geri döndü - kalbim, yağmur, *zaman*. Hepsi bir sel gibi akıyor ve beni de beraberinde sürüklüyor gibiydi. Reese'in nefesleri de benimkiler kadar zor geliyordu, dudaklarımız birbirine karışırken o da boğuluyormuş gibiydi, ellerim boynuna dolanıyor, onu daha yakına çekiyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Bu adamla ilgili her şey çok sertti - kaşlarının kıvrımı, çenesinin keskin kenarları, beyaz tişörtünün altındaki kaslar. Ama dudakları? Dudakları en yumuşak emirdi, gül yaprakları gibi pürüzsüzdü ama yine de boyun eğmem için sessiz bir yalvarışla beni egecek kadar güçlüydü. Bir solukta ağzımı açtım ve dili içeri girdi, ikimiz de ayak bileklerime kadar ürperti gönderen iniltiler çıkardık.

Daha önce de yaptığım gibi kucağına tırmandım, sanki her santimim onun her santimine değmeden, vücudundaki hücreler benimkilere seslenmeden evde değilmişim gibi. Beni daha sert öperken bacaklarım açıldı, dizlerim iki yanındaki kanepeye çarptı. Ortalarımız buluştuğunda, sıcak merkezim onun sertliğine değdiğinde inledi ve sanki bundan sonra kendini tutmak için her şeyini harcıyormuş gibi alt dudağıımı ısırdı.

Ben kimdim ki?

Onu sarma şeklim, ona dokunma şeklim, bir gün doğru adam karşıma çıktığında, evden ve piyanomdan aşık olacak kadar uzaklaştığımda hep hayal ettiğim gibiydi. Tıpkı böyle öpülmeyi, tıpkı böyle sarılmayı, tıpkı böyle *kontrol* altında olmayı hayal ettim.

Ancak bu hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Onunla ilgili her şey duyularımı işgal - dudaklarının sıcaklığı, ellerinin sıcak baskısı, onun güçlü kokusu; taze sabun, tütün, çam.

Adamım.

Tamamen erkekti, tamamen sert kaslar ve koruyucu bir özen. Beni saygıyla tuttu, ben ona teslim olurken dudakları yavaş ve hesaplı bir baskıyla hareket ediyordu. O öpücüğü uzun zamandır istiyordum, ellerini üzerimde hissetmek istiyordum,

onu elime almak istedim. Bu sadece bir değildi. Bu sadece öğretmenini arzulayan bir kız çocuğu değildi.

Reese'i *gördüm*, tıpkı onun beni gördüğü gibi.

Yanlış olması, benden büyük olması ya da onun öğrencisi olmam önemli değildi. Onu istiyordum.

Ve bana dokunduğunda, onun da beni istediğini anladım.

İnledim, dudağımı bir patlamayla serbest bırakırken ellerim saçlarını çekiştirmek için geri döndü. Ve o anda kendimi kaybettim. O anda Sarah Henderson değildim - Reese'in arzusunun nesnesiydim. Öptüğü dudaklar, dokunduğu ten, istediği kadındım.

Kalçalarımı ona doğru yuvarladığımda bacaklarımın arasında arzu birikti ve homurdandı, elleri yüzümü çerçeveledikleri yerden belimi kavramak için hareket etti. Sıkıca kavradı, kalçalarımı tekrar yuvarlayamayayım diye beni yerimde tuttu.

Ve o küçük hareketle, o tamamen normal tepkiyle - gerçeklik yüzüme bir lastik bant gibi geri döndü.

Reese dudaklarımı serbest bırakıp boynumdan aşağı sıcak öpücükler bırakırken Wolfgang'ın yüzü bir şimşek gibi gözümün önünden geçti. Nefesim kesildi ve derimi dişlerinin arasına aldı ama artık hissettiğim o değildi. Gördüğüm o değildi.

Sadece rahatla. Seni istediğin yere .

Reese'in elleri beni daha sıkı kavradı, başparmakları kalça kemiklerime bastırırken dudaklarımdan bir çığlık daha çıktı, şaşkınlık içimde dalgalandı.

Şşşt, ağlama. Çığlık atma.

Reese dudaklarımı tekrar yakalamadan önce boğazıma doğru "Kahretsin Sarah," diye hırladı. Öpüşürken nefesini içine çekti, sanki vücudunu tamamen benimkiyle birleştirebilecekmiş gibi beni kendine çekti. "Tadın çok tatlı."

Tadın çok tatlı.

Ellerimi Reese'in göğsüne bastırdım ve o da dudaklarımı tekrar serbest bıraktı, boynuma doğru tekrar hamle yapmadan önce parmak uçlarımı dudaklarına götürdü.

Savaşmak zorunda değilsin. Sorun değil, biliyorsun. Hoşuna gitmesi sorun değil.

"Dur."

Kelime içimden mırıldanarak geçti ama sesim çıkmıyordu. Bir fısıltı bile değildi, kurdumun pençeleri beni içten içe parçalarken dudaklarımda sadece ölü, sessiz bir yakarış vardı.

"Dur," dedim tekrar, bu sefer fısıltıyla. "Dur, dur, DUR!"

Bir anda Reese'in üzerinden atladım, vücudum onun sıcaklığını kaybetmekten ve kurdumun anısından dolayı kontrolsüzce titriyordu. Kucağından iner inmez yere düştüm ve sırtım eğlence merkezine çarpana kadar ayaklarım beni geriye doğru sürükledi. Yaşadığım şokla irkildim, gözlerim irileşti, kalbim küt küt atmaya başladı. Sadece Wolfgang'ı görebiliyor, sadece onun sesini duyabiliyordum.

Ellerimi kulaklarıma kapattım ve çığlık attım. "Dur!"

Çığlığımın tiz sesi evin içinde yankılandı, Rojo canımı yakan her neyse onu durdurabilecekmış gibi çılgınca üzerime tırmandı. Gözlerimi tekrar açtım ve ellerimin kürküne düşmesine izin verdim. Bakışlarımı kaldırdığımda neredeyse bayılıyordum.

Reese kanepede oturuyordu, hırsızlık yaparken yakalanmış gibi elleri havada, gözleri panikle açılmıştı. Göğsünden ağır nefesler geliyordu, beni izlerken dudakları aralanmıştı.

"Sarah..."

"Gitmem gerek," diyerek sözünü kestim. Kendimi yerden kaldırdım ve ona bir kez daha bakmadan ön kapıya doğru fırladım.

Kanepeden fırladı, bana ulaşmak için aceleyle çabalarken ayağını sehpayaya çarptı. "Sarah, bekle. Lütfen."

Ama yapmadım. *Bakamadım*. Az önce yaptığım şeyden sonra ona bakamazdım. Mahvettiğim şeyden sonra.

"Sarah," diye tekrar seslendi kapısını açarken.

Adımlarını hızlandırdı, tam ben yağmura doğru fırlarken bana doğru uzandı, ben çekip kurtarmadan önce eli bileğimi zar zor yakaladı.

"Sarah!" diye tekrar seslendi, sesinin gürültüsü yağmur tarafından bastırılmıştı. Bir anda sıırılsıklam olmuşum, gök gürültüsüyle birlikte gökyüzünde çakan şimşek beni zıplattı ve ellerim hâlâ titrerken arabamın güvenli bölümüne doğru eğildim. Kapıyı kilitleyip anahtarı kontağa sokmadan önce emniyet kemeriyle boğuşurken ellerim hâlâ titriyordu.

Reese çoktan pencereye varmış, yağmur onu da ıslatırken pencereye vurmaya başlamıştı. "Sarah, lütfen. Özür dilerim. Ben-"

Araba kükreyerek hareket etti ve ben de geri vitese takarak göz göze gelmeden ciyaklayarak garaj yolundan çıktım. Araba sokağa girdiğinde ona bakamadım bile, o da oradaydı - ben hızla uzaklaşırken dikiz aynamdaki yağmur tabakasının altında kayboluyordu.

Nefesim kesildi, ilk nefesimmiş gibi gelen oksijeni içime çektim, oksijen yoksun ciğerlerimi yaktı. Beynim bana sırt çevirmiş, geçmiş i gerç eklikle çarpıtmış tı ve ben bu illüzyonun ötesini göremiyor, kalbimi yavaşlatamıyor ya da beni felç eden kafa karışıklığının üstesinden gelemiyordum. O kadar şiddetli titriyordum ki zar zor sürebiliyordum ama yoluma devam ettim, Wolfgang'ın üstümdeki görüntüsü zihnimde hâlâ o kadar tazeydi ki direksiyonu ellerimin altında hissetmesem her şeyin yeniden yaş andığı na yemin . Hayallere karşı başımı salladım, acı içimi yırtarken gözyaş larımın yüzümdeki yağmura karış masına izin verdim.

Hep merak etmiş tim, hep korkmuş tum ve şimdi cevabımı almış tım. Kurdumdan asla kurtulamayacaktım.

CHAPTER ELEVEN

Sarah

Tavana bakıp misafir odasının patlamış mısırlı tavanını süsleyen sim zerreciklerini sayarken gözlerim kurumuştı. Betty Teyze'nin tavana sim mi püskürttüğünü yoksa tavanın o şekilde mi yapıldığını merak ettim. Ayrıca tepemde dönen tavan vantilatörünü kapatmanın gözlerimin kuruluşuna iyi gelip gelmeyeceğini de merak ediyordum ama hareket etme, son iki gündür içine gömüldüğüm yorgandan çıkma düşüncesi neredeyse imkânsız görünüyordu. Muhtemelen dizlerim vücudumun ağırlığı altında çökecek ve yere çakılacaktım.

Hasta numarası yapma, hayattaki her şeyden vazgeçme sırası bendeydi - Reese ile son iki günlük dersler de dahil. Ona gelemeyeceğimi söyleyen kişi bile olamamış, hem Pazartesi hem de Salı günü benim yerime telefon etmesi için amcama yalvarmıştım. Onunla yüzleşemedim, cep telefonu ekranımın güvenliğinden bile.

Bir daha yapabileceğimden emin değildim.

Uğruna çalıştığım, Pennsylvania'ya gelirken planladığım her şey Pazar gecesi bir anda uçup gitti.

Ve bu benim hatamdı.

Evinden ayrıldığımdan beri defalarca tekrarladığı gibi, anı tekrar su yüzüne çıktığında inledim. Reese benim ilk *gerçek* öpücüğümdü - istediğim, sessizce yalvardığım, dudakları dudaklarıma değdiğinde vücudumun her santiminde hissettiğim ilk öpücük. Bir öpücükten istediğim her şeydi ve benden daha iyisini yapabileceğini bildiğim bir adamdan gelmişti. İsteddiği kadını öpebilir, Lübnan Dağı'ndaki herhangi bir kadınla birlikte olabilirdi ama yine de elini uzattığı kişi ben olmuştum.

Ve kaçtım.

Yatak odamın kapısının nazikçe çalınması gözlerimi kırıştırmama neden oldu, Betty Teyze odama girerken anılar kayboldu. Yüzü buruşmuştu.

Beni gördü, hala battaniye ve yastıkların altında gömülüydüm, ama elindeki tepsiyi taşıırken yumuşak bir gülümseme sundu.

"Biraz daha çorba getirdim," dedi yatağın kenarına oturarak. Gözleri, bana getirdiği son kase çorbanın hâlâ dokunulmadan durduğu komodinindeydi - satın aldığı soğuk algınlığı ilaçlarının açılmamış kutularıyla birlikte.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Üzerimize sessizlik çökerken beni izledi ve konuşabilmeyi, ona açılabilmeyi, onu rahatlatacak bir şey -herhangi *bir* şey- söyleyebilmeyi diledim. Hem onu hem de amcamı endişelendirdiğimi, tek istediklerinin yardım etmek biliyordum. Ama ben onların da, herkesin de ulaşamayacağı bir yerdeydim.

Sadece yalnız kalmak istedim.

Betty Teyze kaseleri değiştirdi, soğuk çorba kasesini kendi tepsisine, diğerini de benim için masanın üzerine koydu. Sonra ellerini kasenin kulplarının üzerinde kavuşturdu ve bana tekrar bakmadan önce bir süre onlara baktı.

"Benimle markete gelmeye ne dersin?" diye sordu gülümseyerek. "Çılgınca bir şey olmayacak, sadece birkaç yiyecek almam gerekiyor. Belki denemek istediğim vegan tarifi konusunda bana yardımcı olabilirsin diye düşündüm."

Bu düşünceyle vücudumdaki tüm kaslar gerildi ve kramplara karşı kendi üzerime kıvrıldım, başımı neredeyse belli belirsiz salladım. "Sorun olmazsa gerçekten dinlenmek istiyorum."

"Elbette," dedi hemen. "Dinlenmek istediğini biliyorum. Ben sadece..." Yutkundü, uzanıp elini kolumun üzerinde yumuşatırken gözleri yumuşadı. Eskisi gibi irkilmedim, belki de enerjim olmadığı için. "Bir şey mi oldu?"

Gözlerimi kırıştırdım, boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştirdim.

Cevap vermeyince Betty Teyze elini çekmeden önce kolumu sıktı. "Biliyorsun, sorun değil. Konuşmak zorunda değiliz. Sadece bir şeye ihtiyacın olursa burada olduğumu bil. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Biliyorum. Teşekkür , Betty Teyze. Ve özür dilerim."

Elinde tepsiyle ayakta durarak gülümsedi. "Hasta olduğun için üzülme, tatlı kız."

Betty Teyze kendini dışarı bıraktı, kapının kapanma sesi yine yalnız olduğumu anlamamı sağladı.

Vantilatör, düşüncelerimi serbest bırakmak için ihtiyacım olan beyaz gürültüyü sağlayarak vınladı. Bedenimin bir asla sahip olamayacağı kadar enerjiye sahip görünüyordlardı. Bir an için yataktan kalkıp tualete gitmeyi düşündüm.

Çarşamba günü olduğunu ve bir ara dünyayla tekrar yüzleşmem gerektiğini .

Ama daha büyük bir parçam bir süre daha yatak odamın huzurunda yaşamak istiyordu.

İçimi çektim ve telefonumun yastığın altında gömülü olduğu yere doğru körlemesine uzandım. Annemin adını tuşladım, onu hoparlöre aldım ve çaldığında başımı tekrar dinlendirdim.

"*Mwen chouchou*, senden ne zaman haber alacağımı merak ediyordum."

Konuşmadım ama sesini duyunca gözlerim yaşardı, alt dudağım titredi ve onu durdurmak için sertçe ısırdım.

"Ne , tatlım? Neyin ?"

Bunun üzerine gözlerimi sıkarak kapattım ve tutmayı başardığım gözyaşlarımı serbest bıraktım. Sıcak yanaklarımdan aşağı yuvarlandılar ve yastığı ıslattılar. "Her şeyi berbat ettim, *Manman*. Çok kötü batırdım."

Daha çok ağladım, annem telefonun diğer ucundan beni teselli ediyordu. Etrafımdaki yorganın onun kolları olduğunu, beni tuttuğunu ve saçlarımı okşadığını - bir zamanlar sahip olduğum saçları - bana her şeyin yoluna gireceğini söylediğini hayal ettim.

"Neden en baştan başlamıyoruz?" dedi hıçkırıkları dindiğinde. "Ne oldu?"

Burnumu çektim, kelimeler zihnimde kıpırdanıyordu ama tek birini bile dudaklarıma getiremiyordum. Konuşamıyordum, anneme piyano öğretmenim tarafından öpüldüğümü, onun beni öpmesini istediğimi ve ondan kaçtığımı söyleyemiyordum çünkü bana tecavüz eden adam asla kurtulamayacağım kalıcı bir hayalet gibi peşimi bırakmıyordu. Başıma gelen bir şey için, beni kalıcı olarak yaraladığı için, hayatımın en güzel anlarından biri olabilecek bir anı lekelediğim için utanç duyduğumu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Kendimi bildim bileli böyle öpülmeyi, bir erkeğin yüzümü çerçeveleyip gözlerimin içine bakmasını ve dudakları bana dokunmadan önce beni *görmesini* hayal etmişim. Romantizm hakkında okumuştum, televizyon ekranlarında izlemişim ama gerçekte var olduğundan hiç emin olamamışım. Sadece kurguda mı, sadece zihnimizin fantezileri ve yaratımları arasında mı var olduğunu hep merak etmişimdir.

Ama gerçekte.

Reese'in etrafında hissettiğim kelebekler, o yakınımdayken kalbimin hızlanması, *sonunda* biri tarafından dokunulmak istemem - hayır, biri tarafından değil

Sadece herhangi biri tarafından değil, *onun* tarafından - hepsi orada olduğunun kanıtıydı. Sevgi. Saygı. Arzu.

Umut.

Reese bana hayalimdeki öpücüğü vermişti, hayalini kurduğum ama gerçek olabileceğinden emin olmadığım bir öpücük.

Ve ondan kaçardım.

Hepsi kurdumdan kurtulamadığım içindi.

Annem bir sonra iç çekti. "Ah," dedi. "Bana söyleyemezsin, değil mi?"

Tekrar burnumu çektim ve kapüşonumun koluyla burnumu sildim.

"Karmaşık bir durum."

"Hayattaki çoğu şey öyledir," dedi.

Bundan sonra durakladı ve ben de neden aradığımı merak ettim. Ona bile açılmazken, beni rahatlatmasını, bana yardım etmesini nasıl bekleyebilirdim?

"Bana bir şey söyleyebilir misin?" diye sordu. "Belirli bir şey olması gerekmiyor.

Ama belki sadece nasıl hissettiğin hakkında konuşabiliriz."

Beni görememesine rağmen başımı sallayarak nefesimi verdim. Denemek istiyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Utaniyorum," dedim önce. "Ve utaniyorum. Kendimi... zarar görmüş hissediyorum.

Ve sertleşmiş. Ve sadece... üzgün. Çok, *çok* üzücü, *Manman*."

"Bu annenin kalbini kırıyor," diye fısıldadı, sesi sanki kendisi de ağlıyormuş gibi kırılmıştı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve bir başka gözyaşı seline karşı başımı salladım. *Beni* inciten şeyle yüzleşemediğim için onu incitmekten, teyzemi ve amcamı incitmekten, etrafımdaki *herkesi* incitmekten nefret ediyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Annem bir süre sonra söyledi. Ben cevap vermeyince devam etti. "Şu anda hissettiğin şeyin, utanç ve incinmişliğin... Bramlock'ta olanlarla bir ilgisi var mı?"

Boğazım . "Evet," diye fısıldadım.

Annem bir an sessiz kaldı ve onu görebilmek için görüntülü sohbete geçmeyi düşündüm, büyük, yumuşak kahverengi gözlerinden ne düşündüğünü görebiliyordum. "Ve bu olan şey... seni etkileyen şey bu mu?

Oynuyor musun?"

Yüzüm başka bir hıçkırığın tehdidiyle buruştu. "Bu beni etkiliyor *her şey*."

Tekrar kendi üzerime eğildim ve kollarımı göbeğimin etrafında kısıyarak kocaman sarıldım. Wolfgang'ın bana yaptıklarının her şeyime sızdığı doğruydı.

Hayatımın her alanında. Reese'e karşı hissettiklerimin sebebinin o olup olmadığını bile merak ettim. Belki de o değildi, belki de Stockholm sendromunun çarpık bir versiyonuydu, beni tekrar yaşlı bir adama, piyano öğretmenime yönlendiriyordu. Belki de Wolfgang'dan nefretten başka bir şey görmediğim için ondan sevgi istiyordum.

Ama bunların hiçbiri doğru gelmedi.

Düşündüğümde değil, beynimin haritalama masasına döktüğümde, içeriğine bakıp hepsini birbirine uydurmaya çalıştığımda değil. Reese'le ilgili daha fazla bir şey olduğunu, yasak olduğu gerçeğinin ötesinde bir şey olduğunu, öğretmenim olarak, benden daha yaşlı bir adam olarak benim için yasak olduğunu biliyordum.

Onu ama yine de ondan kaçıyordum.

Hiçbir şeyin anlamı yoktu.

"Beni dinle Sarah," dedi annem, tam ben yeniden dönmeye başlamışken beni kendine doğru çekerek. "Bazı şeyleri -ne kadar yakın olursak olalım- annenle konuşmak zor olacak. Ve bu sorun değil. Bu, genç yetişkinler olarak yaşadığımız bazı şeyleri ebeveynlerimizin anlayamayacağından başka bir anlama gelmiyor." Uzun bir süre durakladı. "Bence Reneé'yi aramalısın."

"Yapamam," diye ciyakladım.

"Biliyorum, yapamazmış gibi hissediyorsun. O şekilde gittiğin için sana kızgın olduğunu düşünüyorsun. Belki de öyle, ama seni özlediğini garanti edebilirim. Senden haber almak istiyor. Ve bence senin de ondan haber almaya ihtiyacın var."

İçimi çektim, mümkün değilmiş gibi başımı salladım ama kalbim bu düşünceyle biraz kabardı. Belki onu arayıp özür dileyebilir, olanları ona anlatabilirdim.

Midem bulandı.

"Ya da," dedi annem bir süre sonra. "Belki de, Mr. Walker."

Bunun üzerine nefes almayı bıraktım.

"Beni dinle," dedi, sanki radyo dalgaları aracılığıyla benim çıldırdığımı görebiliyormuş gibi. "Onun senin öğretmenin olduğunu, bir erkek olduğunu ve yaşça büyük olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda son birkaç ay içinde senin güvenini çok fazla kazandığını da biliyorum. Onunla çok çalıştınız ve o da size sizin iyiliğinizi ve müziğinizi önemsedğini kanıtladı. Belki de Bramlock'ta olanları ona açarsan, kırılganlığının üstesinden gelmene yardımcı olur.

bir yönü var. Bunun senden istediği bir şey olduğunu söylediğini biliyorum."

Gözlerimi kırıştırdım, kendimi yastıklara daha fazla yaslariken sözlerini değerlendiriyordum.

"Ona ne olduğunu anlatırsan dinleyeceğini düşünüyor musun?"

"Hiç şüphesiz," dedim usulca. "Sadece ona söyleyebilir miyim bilmiyorum."

Manman, bunu *kimseye* söyleyebileceğimden emin değilim."

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "Biliyorum. Ve keşke o kafanın içine girebilseydim. Keşke sen bana bir şey söylemeden seni rahatlatabilseydim. Ben sadece... Sanırım bunu aşmış olabiliriz, *mwen chouchou*. Bence iyileşme yolculuğunda çok kritik bir noktada olabilirsin, ne kadar acı verirse versin, ilerlemeye devam etmek için olanları biriyle konuşmak zorundasın."

Elimi ağzıma götürdüm, sözleri içime yerleşirken dokunuşuyla gözlerimi kapattım. Parmaklarımın dokunduğu o ağzı açma, gerçeğimi barındıran kelimelerin ağzımdan dökülmesine izin verme düşüncesi beni neredeyse felç ediyordu. Tüm bunların üstesinden gelebileceğimi hayal bile edemiyordum ve kelimeler döküldükten sonra kendimi daha iyi hissedeceğimi kesinlikle düşünemiyordum.

Yine de, annem bu sözleri söylediğinde doğru olduklarını kalbimde hissettim. O çürük, kırık şey, bir başkasının bilme, bir başkasının anlayabilme ihtimaliyle, düşüncesiyle canlandı.

O kişi Reese.

"Bugün bana cevap vermen ya da bir karar vermen gerekmiyor," dedi annem. "Sadece... bunu düşün. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam." Sonra göğsümden uzun bir nefes çıktı. "Seni o kadar çok özleyorum ki bazen canım acıyor."

"Oh, tatlım." Annem burnunu çekti. "Ben de seni özledim. Ama bana ihtiyacın olursa

- *asla* - sen sadece söyle ve ben Pennsylvania'ya giden ilk uçakta olacağım."

"Biliyorum. Teşekkür , *Manman*. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, *mwen chouchou*."

Reese

Saç çizgimden ter damlıyor, ağırlığı kıvrırken küçük damlalar ayaklarımın dibindeki betona sıcıyor, pazularım çığlık atıyordu. Rojo birkaç metre yayılmış, öğleden sonra güneşini içine çekerken yüzünde tembel bir gülümseme vardı. Homurdanmalarımdan ve nefes nefese kalmamdan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu, gerçi muhtemelen artık buna alışmıştır diye düşündüm.

Durma dürtüsüne karşı dişlerimi sıktım, Pazar gecesinden beri içimi kemiren iç acının aksine fiziksel acının verdiği hissin tadını çıkardım. Dört gün bir tür sersemlik içinde geçmişti; gündüzleri iş ve piyano, geceleri ise sigara ve içkinin uyuşturduğu bir aşkınlık.

Bu benim istediğim, yaz boyunca teselli bulduğum rutin değildi. Sarah ile olan derslerimi, hayatıma getirdiği dengeyi özlüyordum. Ama o gecedan beri onu görmemiştim, sanki onu yakmışım, incitmişim gibi benden kaçtığından beri.

Gerçekten sahip olduğum düşünceyle midem tekrar burkuldu.

Homurdanarak ağırlığı bıraktım, diğerine geçmeden önce çalıştığım kolumu gerdim. Ağrım vardı - muhtemelen bu şekilde çalışmak için fazla ağrım vardı - ama rahatlamaya ihtiyacım vardı. Yaptığım şeyi aklımdan çıkarmak için bir şey, *herhangi bir şey* yapmam gerekiyordu.

Halihazırda hissettiğimden daha büyük bir pislik gibi hissetmemin imkansız olduğunu düşünüyordum, ancak hayatımdaki diğer her şeyde olduğu gibi yanıldığım ortaya çıktı.

Başımı iki yana salladım, ağırlığı sol elimde kıvrırken suçluluk duygusu yapışkan bir asit gibi omurgama doğru ilerliyordu. Yaptığım şey için, bana güvenen, kanatlarımın altına aldığım bir öğrenciye hamle yaptığım için kendime sözlü olarak yeterince küfür edemiyordum. Sarah'nın bana bu kadar açılmasını sağlamak ve ondan faydalanmak ihanetlerin en kötüsüydü.

Düşünmesi bile beni hasta ediyordu - fiziksel olarak o kadar hastaydım ki Pazar gecesini akşam yemeğimi tuvalete atmıştım. O zamandan beri yemek yemek neredeyse imkânsız hale gelmişti. Bunu nasıl yapabildim? Sarah, etrafımda kimseyi istemediğimi düşündüğüm bir gecede yanımda olmuştu. Kollarında bir çocuk gibi yıkıldığımda beni dinlemiş, tüm yargıları yok olmuştu. Dahası, o da benimle aynı acıyı paylaşıyordu. Bana gözlerinde acıma duygusuyla değil, anlayışla baktı.

Bu bağlantıyı kurana kadar ne kadar özlem duyduğumu fark etmemiştim.

Ve ben aptal bir adam olduğum için, buna göre hareket ettim. Bu duyguların, bu savunmasızlığın beni *yönetmesine* izin verdim, sanki tüm öz kontrolüm pencereden dışarı fırlamış gibiydi. Ve bu süreçte, Charlie'den beri yakın hissettiğim ilk insanı incittim.

Boktan Midas, her şeyi yine boka çeviriyor.

Beynim kaslarımdan daha fazla yorulmuş bir halde iç çekerken ağırlık elimden *şangırdıyarak* düştü. Sadece bir dakikalığına bile olsa düşünmeyi bırakmak istiyordum. Yaptığım şeyden kaçamazdım, uyurken bile. Sarah'nın geniş, dehşete düşmüş gözleri rüyalarımda bile beni rahatsız ediyordu.

Tek istediğim ondan özür dilemek, gözlerinin içine bakarak gerçekten üzgün olduğumu, onu incitecek hiçbir şey yapmayacağımı ve istesem bile bunu bir daha asla yapmayacağıma dair hayatım ve onun hayatı üzerine yemin edeceğimi söylemekti.

Ama olmadı.

Pazartesi ve Salı günkü derslerimizi iptal etmişti, Çarşamba günü izin günümüzdü ve bugün de ondan haber alamamıştım. Ondan bir daha haber alıp alamayacağımdan emin değildim. Acaba amcası beni oyalamak için mi hasta olduğunu söylüyordu, yoksa gerçekten eşyalarını toplayıp Georgia'ya dönmeye mi hazırlanıyordu?

Eğer gidiyorsa, aramızda geçenleri kesinlikle amcasına anlatmamıştı. Aradığında sesi normal, neşeli halinden başka bir şeye benzemiyordu.

Yine de konuşmak istediğim oydu, duymak istediğim onun sesiydi. Özür dilerken onun gözlerine bakmak istiyordum.

Evin içine doğru ilerlerken boynumdan ve göğsümden terler boşanıyordu, Rojo da arkamdan geliyordu. Ben mutfığa girip uzun bir bardak soğuk su doldururken o da kanepede en sevdiği yere doğru ilerledi. Tekrar doldurmadan önce hepsini boşalttım. Vücudumdaki her kas, ona yaptığım işkenceden, zihinsel olanlardan uzaklaşmak için kendime verdiğim fiziksel zorluklardan dolayı çılgılık atıyordu.

Bir duşa ve belki biraz ibuprofen'e ihtiyacım vardı. Gerçi bira kulağa daha hoş geliyordu.

Bardağımı lavabonun yanındaki tezgâha bırakarak mutfaktan piyano odasına geçtim, sıırıslıkla tişörtümü çıkardım ve banyoya girmeden önce ilgilenmem gereken çamaşır yığınının attım. Duş perdesinin arkasından musluğa uzandım ama kolu çeviremeden kapı zilim çaldı.

Rojo harekete geçti, havlamalar evin içinde yankılanırken ben olduğum yerde donup kaldım, kalbim boğazıma düğümlenirken elim hâlâ kapı kolunun üzerindeydi. Bir şekilde o olduğunu biliyordum. Belki de tam olarak anlayamadığım bir enerji, bilinçaltı bir uğultuydu. Sebep her ne olursa olsun, evimi geçerken her sinirim onun farkındalığıyla canlıydı, nefesler sık ve sessizdi, sanki tamamen başka birinin bedenindeydim. Kafamda binlerce kez prova ettiğim özür dileme cümlesi de bir özür *dilerim* atlıkarıncası gibi canlandı. Beni duyup duymayacağını, yüzüme bakıp bakmayacağını bile bilmiyordum. Ve kapıyı açıp onu karşımda gördüğümde neden içimi hak etmediğim bir rahatlamamanın bir türlü anlayamıyordum.

Sarah tıpkı Pazar gecesi olduğu gibi verandamda duruyordu, sadece şimdi güneş parlıyordu, gökyüzü açık ve maviydi. Kapıyı açtığımda ayaklarına bakıyordu, ama yavaş yavaş bakışları benimkilerle birleşene kadar yükseldi.

Son birkaç gündür benim yaşadığım cehennemi onun da yaşadığını anlamam için tek kelime etmesine gerek yoktu.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim," dedi, sesi şaşırtıcı derecede ve sertti. "Dersimizin bu akşama kadar olmadığını biliyorum ama konuşmak için daha erken gelmek istedim. Eğer sorun olmazsa."

Onu gördüğümde bir şekilde yok olan suçluluk duygusu, boğazıma yapışarak ve bir sonraki yutkunmamı neredeyse imkânsız hale getirerek geri çekilip kapıyı onun için açık tuttuğumda tekrar yukarı tırmandı. "Elbette. Lütfen, içeri gelin."

Rojo sabırsızlıkla arkamda bekliyordu ve ben hareket eder etmez, Sarah'yı kuyruğunu sallayarak ve ellerine ıslak, özensiz öpücükler kondurarak karşıladı.

Sarah gülümsedi ve içeri girerken Rojo'yu sevmek için biraz eğildi. Hepimiz antredeyken kapıyı arkasından kapattım ve ellerimi spor şortumun ceplerine soktum.

"Uğradığın için teşekkürler," dedim ve Rojo'ya sakinleşme zamanının geldiğini bildirmek için parmaklarımı şıklattım. Kuyruğunu sallaya sallaya kanepeye doğru yürüdü ve gözleri Sarah'ya kilitlenmiş, ona katılması için yalvarıyordu. "Ev biraz dağınık olduğu için özür dilerim," diye devam ettim, bir elimi nemli saçlarımda gezdirerek. "Ben... meşguldüm."

Sarah başını salladı. "Oh, sorun değil. Anlıyorum." Gözleri oturma odasında gezindi - boş bira kutuları, her yere saçılmış battaniyeler, yastık

Yatak rahatlatmadığı için uyumaya çalıştığım kanepede, sehpanın üzerindeki kül tablası, sigara içmek için dışarı çıkacak kadar bile umursamadığının kanıtı.

Sonra bakışları bana döndü.

Yutkundu, gözleri çıplak, terli göğsümü incelerken izleyebildiğim tek şey boğazının daralmasıydı. Göbeğimde oyalandılar, kısa bir süreliğine karın kaslarımın şortumun bandıyla buluştuğu yere indiler ve sonra tekrar yukarı çıkıp gözlerimle buluştular.

"Kahretsin, özür dilerim." Kanepeye doğru koştum, üzerimdeki uyku tişörtünü çıkardım ve çekiştirerek üzerime geçirdim. "Ben de tam duşa girmek üzereydim."

Kıpkırmızı yanaklarını gölgeledi ama Sarah gömleksiz olduğum gerçeğini başka türlü kabul etmedi. "Oturabilir miyiz?"

"Tabii ki." Aceleyle mutfığa girdim ve aptal gibi ona bir bar taburesi çektim. Hatta onu içeri sokmak ve maden suyu mu yoksa kaynak suyu mu istediğini sormak üzere olan bir garson gibi orada tuttum.

Sarah'nın gözleri biraz yumuşadı, otururken dudaklarının kenarlarına bir gülümseme değdi.

"İçecek bir şey ister misin? Su?" "Böyle iyiyim," diye cevap verdi.

Sarah artık bana bakmıyordu, bakışları sadece kucagında katlanmış olan ellerine odaklanmıştı. Karşısındaki tabureye kaydım, boğazım yapış yapış ve sıkıydı. Şimdiye kadar dilediğim tüm özürler, o evimdeyken tamamen yetersiz kalmıştı. Ve en kötüsü de, o anda, hüznü gözlerini yere dikmiş ve bana bakamaz haldeyken, onu Pazar gecesi öptüğüm kadar çok öpmek istiyordum.

Ben çok kötü bir insandım.

"Sarah," diye nefes aldım, yutabildiğim kadar sinirimi yutarak. "Olanlar için çok üzgünüm."

Sözlerim ona acı vermiş gibi başını sallayarak gözlerini kapattı ve gerçekten acı verdiğimi fark ettiğimde beni öldürdü. Keskin bir suçluluk duygusu içimi parçaladı ve buna karşı irkildim.

"Keşke söyleyecek daha fazla şeyim olsaydı, bir çeşit... Bilmiyorum," dedim, söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kelimeler birbirine karıştı. "Sebeup, sanırım. Ya da bahane. Yaptığım şeyi açıklayacak bir şey-"

"Lütfen özür dileme Reese," dedi gözleri hâlâ kapalı bir şekilde.

Bana bakmasını dileyerek kaşlarımı çattım. Ellerim ileri uzandı ama ona dokunamadan kendimi durdurdum, onun yerine avuçlarımı granitin üzerine koydum. "Ama ben. Çok özür dilerim, Sarah. Yaptığım şey affedilemezdi. Güveninize ihanet ettim. I-"

"Senden daha fazla güvendiğim kimse yok," dedi ve gözlerini açtığında sözümü tekrar kesti. Nefes alıp verirken zorlanıyordu, yanakları kızarmıştı ve arkamdaki buzdolabına bakıyordu. "Özür dilerim, aslında biraz su içmek istiyorum."

"Tabii ki." Ayağa fırladım, dolaptan bir bardak aldım ve buzdolabımdaki sürahidenden suyla doldurdum. Sarah bardağın yarısını eline alır almaz içti ve tezgahın üzerine geri koyduğumda parmaklarını bir güvenlik battaniyesi gibi bardağın etrafına sardı.

"Olanlar için üzülmeni istemiyorum..." dedi uzun bir süre sonra. "Asıl üzgün olan *benim*."

Kaşlarımı çattım. "*Sen mi?* Neden üzgün olasan ki Sarah? Sen yanlış bir şey yapmadın."

Boğazından müstehcen bir kahkaha ve başını salladı, gözleri hâlâ cama sarılmış elinin üzerindeydi. "Üzerinden atladım, çığlık attım ve sonra deli gibi kapından kaçtım."

Hatırladıkça midem bulanıyor, suçluluk duygusu boğazımı sıkan gerçek bir el gibi beni boğuyordu. "Dürüst olmak gerekirse, yaptığım şeyden sonra bu tepkinin hiç de yersiz olduğunu düşünmüyorum."

"Şöyle demeyi kes, sanki beni öpmek yerine yumruklamışsın gibi konuşmayı kes."

İkimiz de olanları sözlü olarak itiraf edince sustuk. Sanki kelimenin etrafından dolanmak bizi bir şekilde güvenli bir çemberde tutuyordu ve şimdi tekrar vahşi doğaya dönmüştük, çizgilerin, kuralların ya da ikamet etmemiz gereken belirlenmiş alanların olmadığı bir yere - ben birinde, o diğerinde, asla geçmememiz gereken bir yere.

Sarah iç çekti, gözleri tekrar eline düşmeden önce benimkilere kaydı. "Beni öpmeni *istedim*, Reese."

Gözlerimi kapattım ve onun sözleriyle içimde canlanan enerjiyi yatıştırmak için burnumdan uzun, yavaş bir nefes verdim. Onu kendime çekmek, tekrar öpmek, *herkesin ne düşündüğünün canı cehenneme* demek istedim. Ama bunların hepsi tehlikeliydi - onun için, benim için. Ve o da beni öpmek istese bile, dur diyen o olmuştu.

Büyük olan *bendim*, öğretmendim, sorumlu olması gereken *bendim*. Yine de hayır diyecek, bana nerede durduğumuzu hatırlatacak kadar güçlü olan oydu.

Onu hayal
kırıklığına
uğrattım.
"Sarah..."

"Hayır, lütfen Reese." Bardağını daha sıkı kavradı sanki yalvardığı su ya da ellerinde tuttuğu benmişim gibi bardağını kendine doğru çekti. "Buraya bir şeyi açıklamak için geldim..." Sarah başını salladı ve gözlerinden akan yaşlara karşı dudağını ısırdı. "Ama sana söylemek üzere olduğum şeyi söylemeyi düşünmek bile benim için çok ama *çok* zor. Ve bunun nasıl ortaya çıkacağını ya da her şey bittiğinde benim hakkımda ne düşüneceğini bilmiyorum. Sadece... Sadece beni dinlemeni istiyorum. Lütfen. Eğer yapabilirsen."

"Elbette yapabilirim," dedim ve bu kez ona uzandım, parmaklarımı ön koluna dolayarak sıktım. Bana bakmasını istedim ama yine de bakmadı. "Her ne olursa olsun, seni her zaman dinleyeceğim."

Hiçbir şeyi doğru yapamadım, onu umutsuzca şekilde rahatlatamadım. Sanki onu yakmışım gibi elimi bıraktı, ellerini kalçalarının altına sıkıştırırken gözleri tekrar kapandı. Yere, tezgâha, benden başka her şeye baktı.

Ve onu suçlayamazdım.

Karşımda oturan, bana güvenen ve ihanet ettiğim o masum, iri gözlü kızda hiçbir hata bulamıyordum. Şimdi, kendisi için o kadar zor olan bir şeyi söylemek için buradaydı ki gözle görülür bir şekilde titriyordu ve ne söylemesi gerektiğini zaten bildiğime dair bir his vardı içimde.

Bunu yapamayız, Reese.

Sen benim öğretmenimsin, ben senin

öğrencinim. Senden 16 yaş küçüğüm.

Amcam için çalışıyorsun.

New York'a gidiyorum, koca bir hayat var. Ve sen... sen bir hiçsin.

İhtiyacım olan sen değilsin.

Beni mutlu edecek şey sen değilsin.

Uzun bir süre sonra, "Nereden başlayacağımı bilmiyorum," fısıldadı.

İçimi çektim, hala canlı olan umutlarımı yuttum. "Sorun değil Sarah. Söylemene gerek yok. Biliyorum. Olanların bir daha biliyorum ve biliyorum-"

"Tecavüze uğradım."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz ellerini ağzının üzerine kapattı, bakışlarımla buluşmak üzere havaya kalkan gözleri dehşet içinde irileşti. Gözyaşları o altın rengi irislerden o kadar hızlı aktı ki, alt kirpiklerinin hizasını kırmadan önce onları durdurmaya çalışacak vakti olmadı ve yanaklarından aşağı düşerek gözünü bile kırpmadan ellerinin hala dudaklarını örttüğü yerde buluştu.

Bir an bana baktı, sanki söylediklerine inanamıyormuş gibi ya da kaçmamı bekliyormuş gibi, sanki duyduklarımdan sonra bir şekilde kaçmak isteyecekmişim gibi.

Yapmak istediğim tek şey, ona izinsiz elini süren o orospu çocuğu her kimse, Hulk'la ezmekti.

O anda her şey yavaşladı - nefes alışım, kalbimin göğsümdeki güçlü atışı, düşüncelerim. Neredeyse sisin içindeki zombiler gibi yavaş ve ürkütücü bir şekilde bana doğru geliyorlar, ben onları yakalayıp tam olarak sindiremeden tekrar kayboluyorlardı. Düşünemiyordum, konuşamıyordum, nefes almaya çalışmaktan ve yumruklarımın tehditkâr tutuşunu gevşetmekten başka bir şey yapamıyordum.

Onu öldürmek istedim ve kim olduğunu bile bilmiyordum.

Bundan da öte, Sarah'yı kollarımın arasına almak, onu acıdan, anılardan ve gözlerinden özgürce akan yaşlardan korumak istiyordum. Hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar koruma isteği duymamıştım.

Ama tek yapabildiğim orada oturup nefes almaktı. Ve bu bile tüm çabamı aldı.

Sarah ellerini bakışlarıyla birlikte kucağına bıraktı, gözlerinden hala yaşlar süzülüyordu. Arada bir burnunu çekiyor, yanaklarındaki ıslaklığı silmek için elini uzatıyordu - ben ona bakarken o da kucağına bakıyordu.

O anda aklıma gelen hiçbir şeyi söylemek doğru gelmedi. Ona kim olduğunu, ne zaman olduğunu, birine söylediğinde ona ne olduğunu sormak istedim - kimseye söyledi mi? O orospu çocuğunun hapiste olup olmadığını ya da adresini alıp kışını tekmeleyip tekmeleyemeyeceğimi bilmek istedim.

Ama bunların hiçbiri Sarah'ya yardım etmeyecekti. Hiçbiri onun acısını dindiremezdi.

Hiçbir şeyin yapabileceğinden emin değildim.

"O benim profesörümdü," diye fısıldadı en uzun süreden sonra. Bu itirafla yüzü tekrar kırıldı ve daha fazla gözyaşının serbestçe akmasına izin verdi. "Bramlock'tan bu yüzden ayrıldım."

Bir sonraki nefes verişimde tüm vücudum sıkıştı, gözlerim hâlâ ondayken ellerimi saçlarımın arasından geçirirken titriyordum. "Wolfgang?" Ben sordum. "Wolfgang Edison... o... o..."

"Bana tecavüz mü ettin?" Sarah sanki bu kelimeyi söylemek istemediğimi biliyormuş gibi sordu. Gözlerini benimkilere kaldırırken sesi daha güçlüydü. "Evet. Tecavüz etti."

Burnum alevlendi, kaslarım Florida'ya uçup onun ağzına sıçma isteğiyle gerildi. Yıl sonu konserinde ondan bahsettiğimde çıldırmasına şaşmamalı. En büyük canavarı tam da sahneye çıkmak üzereyken gündeme getirmiştım. O onun profesörü, *öğretmeniydi* - en çok vakit geçirmek zorunda olduğu, en çok güvendiği kişiydi.

Benim de aynı durumda olduğumu fark edince ayıldım. Ve ben de onun güvenine ihanet etmişim.

Mutfak tezgahına bakarken neredeyse uyuşmuş gibiydi. "Yüksek sesle söylediğimde kulağa korkunç geliyor. Anlıyor musun?" Başını iki yana salladı. "Hep başına geldiğini duyarsın, televizyonda, haberlerde, filmlerde görürsün... ama gerçekten senin başına geldiğinde?" Sarah yutkundu. "Tüm dünyada bundan daha utanç verici bir acı yoktur."

Yemek borumu yakan bir nefes çektim içime.

"Sarah," diye soludum adını, boğazımdaki yanmayı bastırmak için yutkunurken başımı salladım. Kendimi hasta hissediyordum. Kendimi sorumlu hissettim. "Çok üzgünüm. Bunun başına geldiği için çok üzgünüm." Başımı salladım. "Ve utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Tamam mı? Beni anlıyor musun? Hiçbir şey yok."

Yüzü tekrar buruştu, başını sallarken gözleri doldu.

Sessizlik üzerimize çöktü, ben aramızdaki granit tezgâha bakarken Sarah suyunu yudumluyordu. Daha önce hiç bu durumda olmamıştım, bir kadının böyle bir şeyi anlatmak için güvendiği kişi olmamıştım. Söyleyecek söz bulamıyordum ve aramızdaki sessizlik uzadıkça kendimi daha da kötü hissediyordum. Ona sarılmak, onu rahatlatmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim.

Pazar gecesine geri dönmek ve yaptıklarımı geri almak istedim. "Bazen bunun olacağını göremediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum," diye itiraf etti.

bir koklama. "İçimde bir his vardı, biliyor musun? İlk başta değil. Dürüst olmam gerekirse, onunla çalıştığım ilk yılın hiçbir noktasında yoktu. Ama ikinci yılımda ilgisini daha fazla hissetmeye başladım. Bazen görünüşüm hakkında yorum yapıyor ya da bana yanlış hissettirecek şekilde dokunuyordu. Mesela bir keresinde, bir provadan sonra, diğer oyuncularla konuşurken elini sırtımın küçük kısmına koydu. Herkesin önünde olduğu için *yanlış* hissettirmede ama... *doğru* da hissettirmede."

Sarah durakladı, gözleri cansız bir şekilde granit tezgâha bakıyordu. "Ama bunu sorgulamadım. Ona güvendim, belki de körü körüne. Ben sadece... Ben asla düşündüm..." Alt dudağını ısırды ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Belki eskiden giyindiğim gibi giyinmeseydim ya da kendimi ilk rahatsız hissettiğimde biriyle konuşsaydım. Demek istediğim, belki de onu açıkça reddetmeyerek ona yol gösterdim. Belki-"

"Sarah," diye araya girdim, elini kendi elimle sıktım. O bana bakana kadar bakışlarımı alçalttı. "Bu senin hatan değil. Onun davranışları onun sorumluluğunda, senin değil. Giyim tarzın, görünüşün, ona verdiği güven, onunla geçirdiğin zaman - bunların *hiçbiri* sana dokunmasına izin vermez. Tamam mı?"

Tekrar aşığı baktı ve göğsümdeki yanma, onun anlaması ihtiyacına dönüşerek değişti.

"Şu anda bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum, eğer sorun olmazsa," dedi, yeniden oluşmaya başlayan gözyaşlarını kırıştıtararak. "Ben sadece... Sana söylemek istedim çünkü bu yüzden kaçtım. Beni öpmeni istedim, Reese. Ve öpüşmekten daha fazlasını yapmak istedim. Ama... Ben hasarlı malım. Berbat durumdayım." Kelimeler dudaklarından ağlamalarının arasında patlamalar halinde döküldü. "Bana ilk dokunan oydu... bana sahip olan. Ve *sen* bana dokunduğunda kendimi harika hissettim. Mükemmeldi. Seni istedim. İlk kez öpülmek, dokunulmak istedim... ama sonra... Onu gördüm. Ve onu hissettim. Ve..." boğuldu, daha fazla gözyaşı döktü. "Onu *hatırladım*."

"Yüce Tanrım." Ayağa kalktım ve tezgâhın etrafında dönerek onun yanında durdum. Ben yaklaşırken taburesinde döndü, ona ulaştığımda ayağa kalktı ve onu kollarıma çekip olabildiğince sıkı tuttum. "Çok özür dilerim, Sarah. Çok üzgünüm. Ama sen iyisin. Güvendesin. Tamam mı? Söz veriyorum."

Keşke ona öyle sıkı sarılabilseydim ki, olanları, acıyı ve anıları yok edebilseydim. Şimdi kollarımdayken daha çok ağlıyordu, küçük elleri tişörtümü yumrukluyordu. Ve Wolfgang'ın yüzünü kıramadığım için dairemdeki her şeyi kırma dürtüsüne karşı dişlerimi sıktım. Ondan çok değerli, çok hassas bir şey almıştı.

Kanım kaynıyordu.

Ve bu öfkenin altında gerçek duygu yatıyordu: çaresizlik.

Kafam karışmıştı ve her şeyi daha iyi hale getirmek için söyleyecek ya da yapacak bir şey -herhangi bir şey- arıyordum.

"Bunu bana söyleyecek kadar rahat hissettiğin için ne kadar müteşekkirdiğimi bilmeni isterim," dedim uzun bir süre sonra, hala onu kollarımda tutarak, fiziksel rahatlığın sözlerimin daha fazla yerleşmesine yardımcı olacağını umarak. "Ayrıca bilmeni isterim ki sana yaptığı şey, senin kim olduğunu tanımlamaz. Ve kim *olmadığını* da tanımlamaz."

Sarah ellerini gömleğime sokarak biraz inledi, ben de onu daha da sıkıca kendime çektim. Onu yeterince yaklaştıramıyordum, yeterli koruma sağladığımı hissettirecek kadar kendimle çevreleyemiyordum.

"Ve yanlış bir şey yapmadığını bilmeni istiyorum," diye mırıldandı gözyaşlarıyla lekelediği gömleğimin içine. Burnunu çekerek bana bakacak kadar uzaklaştı. "Yapmadın. Tamam mı?" Dudaklarını birbirine doladı. "Ama biz... biz..."

"Biliyorum," dedim ve onun yerine sözümü bitirdim. "Biliyorum. Bunu söylemek zorunda değilsin." Sonra parmak uçlarımla çenesini eğdim ve gözlerine baktım - tanıdığım en güçlü kadının gözlerine. "Söz veriyorum Sarah, seni bir daha asla incitmeyeceğim. Güvenine asla ihanet etmeyeceğim. Sana ve aramızdaki sınırlara saygı duyuyorum. Ve bunu sorgulamana neden olduğum için çok özür dilerim."

Başını sallayıp göğsüme gömerken kaşları birbirine çarptı, gözleri yine yaşlarla doldu. Onu yatıştırdım, sıkıca tuttum, bir elimle başını göğsüme yaslarırken diğer elimle onu kendime çektim.

Hissettiği acı içime yayıldı ve gözlerimi kapattım, istenmeyen görüntüler bana çarptıkça göğsüm ağrıyordu. Onu iradesi dışında mı tutmuş, üzerine zorla mı çıkmış ve yardım için çığlık attığında onu dinlememiş miydi? Bu düşünceyle midem bulandı, bulantı üzerime çöktü. Onun hapiste olmadığını biliyordum ve belki de beni en çok üzen şey buydu.

Nasıl hâlâ öğretmenlik yapabiliyordu? Nasıl oluyor da o istediğini yapmakta özgürken Sarah ona yaptıklarıyla yaşamak zorunda kalıyordu?

Onu kendime daha sıkı sardım, iliklerime kadar işleyen bir kararlılıkla başımı salladım. Sarah hıçkırarak ağlarken, kollarımda parçalanırken, ona verdiğim yemini çelik gibi sağlamlaşana kadar tekrarladım.

Onu korumak için daha önce hissettiğim ihtiyaç genişledi ve içimdeki her şeyi ele geçirdi. Onun acısına katkıda bulunduğum, ona bir öğretmenin gücünün nasıl kötüye kullanılabileceğini bir kez daha gösterdiğim için kendimi affedip affedemeyeceğimi bilmiyordum. Ama bir şeyin kesin olduğunu biliyordum.

Onu güvende tutmak için her şeyi yapardım. Ve o çizgiyi bir daha asla geçmeyecektim.

CHAPTER TWELVE

Sarah

O günden sonra çok çabuk öğrendim ki Reese Walker hakkında tek bir gerçek varsa o da şuydu: sözüne sadıktı.

Ona söylediklerimi kimseye söylememesini istedim - yani amcama. - ve başkasına söylemem için bana baskı yapmamasını söyledi. Ne de olsa daha önce birine anlatmaya çalışmışım ve bunun beni ne kadar ileri götürdüğünü görmüştüm. Wolfgang'la aramızda yaşananlar artık sona ermişti ve bunu geride bırakmak, unutmak istiyordum.

Reese buna saygı duydu.

Olanları aileme anlatmamanın ya da beni doğruca karakola götürmemenin onun için kolay olmadığını biliyordum. Bunu gözlerinde, aramızda kalmasını kabul ettiğinde kaşlarının arasındaki kırıksıklıkta görebiliyordum. Bundan hoşlanmamıştı ama kabul etti çünkü istediğim buydu.

Sözüne sadık.

Ve olaydan bu yana ilk kez bir başkası benim neler yaşadığımı biliyordu. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir rahatlamaydı ve piyanoda tuttuğum şeyi serbest bırakmış gibiydi.

Gözyaşlarımı kuruladıktan ve o gün yaklaşık seksen kez burnumu sildikten sonra, beni öptüğünden beri ilk piyano dersimizi yaptık. Kısa sürdü, ama normalliğe attığımız ilk adımdı - ve ondan sonra gerisi de aynı kolaylıkla geldi.

Birkaç gün içinde derslerimize geri döndük ve kaldığımız yerden devam ettik. Reese'in odanın köşesinden talimat vermesine, bana dokunmamasına, beni tutmamasına, beni yutmak ister gibi bakmamasına geri döndük.

Bir hafta içinde yeni zorluklara geçtik - transpoze, hayatımdaki önceki öğretmenlerden edindiğim kötü alışkanlıklarla mücadele ve her zaman olduğu gibi piyanoda kırılgnlık ve gerginlik. Piyano hakkında konuşurduk, başka bir şey konuşmazdık, tıpkı olması gerektiği gibi.

Dört Temmuz ikimiz de Kinky Starfish'te çalışırken geçti - ben masaları toplarken Reese müşterilere çalışıyordu. Molasında dışarıda durup şehrin üzerindeki havai fişekleri izledik ve ona kurdumdan mutfağında bana sarılmasından bu yana en yakın durduğumuz andı.

Ve şimdi, Reese'in dudaklarını dudaklarıma bastırıldığı geceden iki haftadan biraz daha uzun bir süre sonra, tamamen normale dönmüştük - yani *normale* olabildiğince yaklaşmıştık. Onu ders günlerinde ve bazen de iş yerindeki kısa molalarda görüyordum. Bana parçalar veriyor ve onları uygulamamı eleştiriyor, üzerinde çalışmam için bana yeni şeyler veriyordu. Güçleniyordum, kendimi daha iyi hissediyordum - bileklerim ve parmaklarım nihayet bir müzisyen olarak kendimden talep ayak uydurabiliyordu. Bu gücün Reese'i kabul etmemle mi, yoksa çalışmamızla mı ya da belki de ikisinin bir kombinasyonuyla mı geldiğini merak ediyordum.

Her şey mükemmel hissettirmeliydi.

Ama içimde bir kıpırtı vardı, Reese'in bana dokunduğu gece canlanan bir kıpırtı. Aramızdaki mesafeyi korumanın, aramızdaki duvarları kaldırmanın, öğrenci ve öğretmen olarak ilerlemenin doğru olduğunu bilsem de onu özlediğimi inkâr edemezdin.

Konuşmayı, gülmeyi, kendimi ona açmayı ve o da aynısını yaptığında dinlemeyi özledim. O bağlantıyı özlemiştim, yine de hala oradaydı, yüzeyin altında, evrenin evrensel *om'u* gibi uğulduyordu. Hâlâ birlikte olmamız çok garipti ama Reese artık çok uzak hissediyordu.

Bir daha asla o çizgiyi aşmayacağını, bana ve hayatımda oynadığı role saygı duyacağını söyledi.

Ve yine sözüne sadık kaldı.

Pazartesi dersimizde bana "Senin için yeni bir parçam var," dedi ve notaları önümüze koyarken yanımdaki sıraya oturdu.

Bacağıyla benimki arasında epeyce mesafe bırakmıştı ve istediğimi söylediğim, en iyisi olduğunu düşündüğümü söylediğim şey bu olsa da, o anda mesafeyi kapatabilmeyi diledim.

"Klasik değil. Aslında oldukça modern. Ama... bence sizi yeni bir şekilde açacak."

"Neden şu anda korkmam gerekiyormuş gibi hissediyorum?"

Reese kıkırdadı. "Korkmana gerek yok." Durakladı, elleri anahtarları bulmadan önce bir an bana baktı. "Hiç şarkı söyler misin?"

"Bazen," dedim.

Başını salladı, yavaş ve hüzünlü bir melodi onun isteğiyle canlanırken parmakları tuşların üzerinde hareket etmeye başlamıştı bile. "Ben çalarken senin de bunu söylemeni istiyorum."

Çekindim. "Uh... hayır. Senin önünde şarkı söylemeyeceğim."

"Hadi ama," dedi gülerek. "Sadece biz varız. Yargılamıyorum. Sadece bu sözleri okumanızı, söylemenizi ve hissetmenizi istiyorum. Bu özel görevde onlar da en az müzik kadar önemli."

Mızımızlandım. "Reese, ben berbatım. Kulak zarını patlatacağım."

Ama beni tanımadı, sadece çalmaya devam etti, açılış uzadıkça vücudu notalarla birlikte daha fazla hareket ediyordu. Sonra gözlerini kapattı, ağzını açıp şarkı söylemeden önce kaşlarının arasındaki o kırıksıklık kendini belli etti.

Ve o adamdan çıkan ses neredeyse beni banktan düşürüyordu.

Reese gözleri o şekilde kapalıyken göremese de çenem dramatik bir şekilde düştü. O anla ilgili her şey beni şaşırttı - çalarken duvarlarda yankılanan sesinin hırıltılı, derin gürültüsü, şarkı sözlerinin müzikle erime şekli, Reese'in benim önümde *şarkı söylüyor* olması. Şarkı sözleri onu annesinin evindeki piyano gibi kimsenin tanımadığından bahsediyordu ve o da müziğin dramatik notalarıyla birlikte hareket ederek şarkı söylemeye devam etti.

Saçları geriye toplanmış, ensesinde gevşek bir şekilde tutturulmuştu ve koyu renk teller çenesini çerçevelemek için yerlerinden çıkmıştı. Çenesi kirli sakallarla kaplıydı, gözlerinin altındaki deri uyumamış gibi koyu renkti. Ve müzikle birlikte eğilip akarken, her kelimeyi ruhunda hissediyormuş gibi söylerken, gerçekten öyle olduğuna inandım.

Reese Walker sadece otuz yedi yaşındaydı ama binlerce hayat yaşamıştı. Bundan emindim.

Kendimden geçmişim, onunla birlikte o anın içine çekilmişim - sanki müzik bizi başka bir dünyaya götüren sihirli bir halıydı. Ve onu izledikçe, daha önce içinde bulunduğumuz dünya yerine bu dünyada yaşamayı daha çok istedim. Bu dünyada, Reese'i kucağıma alabileceğimi hissettim. Bu dünyada, onun beni öpebileceğini hissediyordum.

Bu dünyada, kendimizi o piyanonun telleri arasında sonsuza dek kaybedebiliriz.

Şarkı sona erdiğinde gözlerini açtı ve bana dönerken ellerini kucağına götürdü.

"Reese... bu çok güzeldi."

Gözleri benimkileri aradı ve kısa bir an için bana daha önce baktığı gibi baktı. Bilmeden *önce*. Ben hayır demeden ve o beni dinlemeden önce.

Reese boğazını temizledi, ayağa kalktı ve sanki aramıza mesafe koymak zorundaymış yoksa beni tekrar öpecekmiş gibi odayı geçip kendi köşesine gitti.

Bir parçam öyle olmasını diledi.

Daha büyük bir parçam ise yapamayacağını, buna izin vermeyeceğimi biliyordu. "Teşekkür ," dedi yürürken. Köşeye döndüğünde, kollarını birbiri üzerine katlayarak döndü. "Şarkının adı Sampha'dan *No One Knows Me*. Nispeten yeni bir şarkı ama duyduğumda..." Yutkundu. "Beni yumuşak bir noktandan vurdu. Ve senin için de aynısını yapacağını hissediyorum." Sırıttı. "Belki de tırmanmakta olduğumuz bu kırılmalı dağını aşmamıza yardımcı olur."

Gülümsemesine karşılık verdim, ellerim tuşları bulmadan önce hafifçe başımı salladım. Önümdeki sayfadaki müziği okudum, yeni şarkıyı hissettim, hepsini bir araya getirdim.

Ben müzikle oynarken, "Bunu eve götür," dedi. "Öğrenirken şarkı söylemeni istiyorum, sadece müziği değil sözleri de gerçekten dinle. Tamam mı?"

Ellerimi tuşlardan çektim, onun yerine çantama koymak için müziğe uzandım. "Tamam ama Randall Amca'ya şarkı söylediğimde camların kırılmasının suçlusunun sen olduğunu söyleyeceğim."

Reese kıkırdadı.

Rojo, ağzındaki sarı tenis topunun etrafında salyalarını akıtarak tembelce bizimle birlikte odaya girdi. Topu Reese'in ayaklarının dibine bıraktı ve oturup dilini dışarı sarkıtarak ona baktı.

"Biliyorum kızım. Biliyorum. Yakında oynamaya gideceğiz," dedi başını okşayarak. "Artık getiriyor mu?"

Başıyla onayladı. "Dışarı çıktığımda benimle dışarı çıkıp oynamayı seviyor. Başlarda sadece güneşin altında yatıyordu ama şimdi bana bu topu getirip bir süre onu yakalıyor. Bu hafta sonu onu köpek parkına götürmeyi düşünüyordum, evden biraz uzaklaşsın diye."

Reese'in ona Wolfgang'ı anlatmaya geldiğim günkü gömleksiz görüntüsü aklımdan asla çıkmayacağından emindim ve onu arka tarafta, birkaç kez fark ettiğim bankta otururken hayal etmek kolaydı

Altında da ağırlıklar vardı. Jimnastik yapıp yapmadığını, komşularının o gün benim yaptığım gibi saç çizgisinden akan teri izleyip izlemediğini, şakağından, çenesinden, boynundan, göğsünden, karnından aşağı kayarken transa geçip geçmediğini merak ettim.

Yutkundum, düşüncelerimden .

"Gelebilir miyim?"

Bunu sormamam gerektiğini, derslerimiz dışında Reese'le takılmak için kendimi davet etmemem gerektiğini fark etmeden önce kelimeler ağzımdan çıkmıştı. Ondan istediğim şey buydu - bu sınırlar.

Şimdi, hapishane parmaklıkları gibi hissettiriyorlardı.

Reese kaşlarını çattı ve isteğimi düşünürken çenesini kaşdı.

"Özür dilerim," dedim iç çekerek, dosyamı yeni ödevimle birlikte postacı çantama tıkıştırırken. "Ben sadece... Pazar dersimiz dışında hafta sonları pek dışarı çıkmıyorum. Ama bu senin sorunun değil. Sana bunu sormamalıydım. Bu senin hafta sonun, eminim bütün hafta katlanmak zorunda olduğun öğrencin olmadan geçirmek istersin."

Şaka yapmaya çalışıyordum, sesimde bir şekilde ıskaladığım hafifliği hedefliyordum.

"Katılmanızın bir sakıncası yok."

Banktan başımı kaldırıp ona baktım. "Emin misin?"

Reese kafasının içinde bir savaştaymış gibi görünüyordu, ne söylemesi gerektiği ile ne söylemek istediği arasında mücadele ediyor gibiydi. "Evet. Eminim. Rojo buna bayılırdı."

Siz de sever miydiniz?

Bu soruyu yutkunarak gülümsedim. "Tamam. Emin olduğun sürece."

Reese

"Bekle, bekle, bekle," dedim, hâlâ bir ağız dolusu simitin etrafında gülüyordum. "Ciddi misin? Eskiden balık mı tutuyordun?"

Sarah başını salladı, fıstık ezmeli ve jöleli sandviçinin son lokmasını da yuttu. "Mm-hmm. Bu babamın en sevdiği şeylerden biriydi."

hafta sonları, ve ben onun balıkçılık arkadaşı olmaya kararlıyım. Yem seçmesine, solucan takmasına, makara tamir etmesine yardım ederdim. Her şeyde."

"Solucanlara kanca taktınız, şimdi de vegan mı oldunuz?"

Bana bir simit fırlattı. "Sana söyledim, gençtim. Daha iyisini bilmiyordum!"

Uzun eteğini düzelterek bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçirirken hâlâ kıkırdıyordum. İkimiz de bana ait eski bir battaniyenin üzerine oturmuştuk, altına park ettiğimiz kızılcağaç ağacının gölgesi sıcak güneşten korunmamızı sağlıyordu. Serin bir rüzgâr zaman zaman esiyor ve Sarah'ın boynuna taktığı açık, kremi renkli turuncu atkıyı geriye doğru savuruyordu. Bu onun taktığını gördüğüm en parlak renkti ve kulak memelerini süsleyen küçük küpelerindeki değerli taşlarla uyumluydu.

Mutlu ve özgür görünüyordu ve bu onu görmenin en sevdiğim yoluydu.

Rojo bütün öğleden sonra parkta oynamıştı ama şimdi yan yatmış, yarısı güneşte yarısı da Sarah'ın diğer tarafındaki gölgede yatıyordu. Sarah'ya fikrimi değiştirdiğimi ve Rojo'yu planladığım gibi parka götüremeyeceğimi söyleyerek iptal etmeyi düşündüm. Derslerimiz dışında onunla birlikte olmanın tehlikeli olduğunu, oynamamam, hatta ısınmak için yanında durmamam gereken bir ateş olduğunu biliyordum. Ama onunla daha fazla zaman geçirmenin cazibesi, ilk sorduğunda hayır diyeceğimi sandığında yüzünde beliren kederli ifadeyle birlikte galip geldi.

Gerçek şu ki, onu özlemiştim.

Onunla konuşmayı, gülüşünü, şakalarını, istemediğim halde bana hayatımla ilgili sürekli tavsiyeler vermesini özlemiştim. Eğer o olmasaydı, Rojo'ya sahip olamazdım - ve o köpek bir ay içinde benim her şeyim olmuştu.

Sarah hayatıma ışık getirmişti ve aramıza o sınırları tekrar koyduğumuzda, sanki kalın, gri bir bulut geri dönmüş gibiydi.

Sadece tekrar güneşin altında biraz zaman geçirmek istedim.

"Ben o yaşlardayken babamla takılmak için her şeyi yapardım," dedi bir süre sonra, gözleri uzaklara dalarken gülümsemesi geri geldi. "O benim kahramanımdı. Ama sanırım her küçük kız böyledir."

"Seni çalarken dinledi mi?"

Başını salladı. "Ah, evet. Rüyamın bu gelmesinin sebebi o."

Kaşlarını çatarak yanımıza aldığımız su şişelerinden birine uzandım ve açtım. "Ne demek istiyorsun?"

"On bir yaşımdayken beni Carnegie Hall'daki bir gösteriye götürmüştü." Başını salladı, kristaline uzanırken gözleri parlıyordu. "Daniel Barenboim'in Staatskapelle Berlin yaylı çalgılar dörtlüsüyle çaldığı zamandı."

"Vay canına."

Güldü. "Öyle değil mi? Seyircilerin arasında oturduğumu, giyinip kuşandığımı ve babamın elini tuttuğumu, gösteri boyunca ağzımın açık kaldığını hatırlıyorum."

"Ben de sinek avlıyor olurum."

Sarah kıkırdadı. "Çok inanılmazdı ve çok etkileyiciydi. Bir an gülümsüyor, gülüyor ve müzikle birlikte zıplıyordum. Sonra? Sessizce ağlıyordum. Ve babam elimi sıktı ve tüm bu süre boyunca hiç bırakmadı." Bunun üzerine yumuşadı ve battaniyenin kenarındaki otları karıştırmaya başladı. "Gösteri bittiğinde ve herkes dışarı çıkmak için ayağa kalktığında, beni oturmaya zorladı. Tiyatro neredeyse boşaldığında sahneyi işaret etti ve 'Sen oraya aitsin. Bir gün o sen olacaksın. Ve o andan itibaren, onun sözlerini gerçekleştirmek benim hayalimdi.'"

Rüzgâr yükseldi ve tepemizdeki kıvılcık ağacının bahar çiçeklerinden geriye kalanları savurdu. Küçük beyaz puflar aşağıya ve etrafımıza süzülüyor, çimlere ya da battaniyemize konana kadar rüzgarda sörf yapıyordu. Rojo kıpırdanıp kafasını Sarah'nın bacağına yaslayana kadar Sarah'nın çimleri karıştırmasını izledim. Sarah buna gülümseyerek Rojo'nun kulağının arkasını ovuşturdu.

Birdenbire her şey anlam kazandı - tutkusu, azmi, hayatın karşısına çıkardığı tüm engellere rağmen Carnegie söz konusu olduğunda gösterdiği iyimserlik. Babası öldükten sonra, sakatlandıktan sonra ya da profesörü ona saldırdıktan sonra bırakabilirdi. Ama bunun yerine, bu acıyı aldı ve yakıt olarak kullandı. Babasına ve kendisine bir söz vermişti ve New York'taki o sahneye çıkmak ne kadar ulaşılmaz görünürse görünsün, bunu yapacaktı.

O buna inandı. Ben de inandım.

Olacaktı. Bunu hayatımdaki her şeyden daha çok biliyordum.

Tüm bunlar içime işlerken, kalbim saygı ve ilgiyle kabarıırken onun köpeğini okşamasını izledim. Hayatım boyunca hiç kimseyle Sarah ile konuştuğum gibi, onun benimle konuştuğu gibi konuşmamıştım. Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyor olmamıza rağmen nasıl oluyordu da yaralarımı ona bu kadar kolay açabiliyordum?

Ve onun yaraları beni korkutmuyordu. Tıpkı benimkilere benziyorlardı. Onları anlıyordum - parlak deri, izin kıvrımı, kesğin derin damgası. Hepsini çok iyi biliyordum.

Bu.

Kaçırdığım şey buydu.

Hikayeleri, hayata benzersiz bakışı, iyimserliği, hayallerini gerçekleştireceğine dair sarsılmaz inancı. Sarah daha önce tanıştığım hiçbir kadına benzemiyordu. Hayatın ona sunduğu kartlara rağmen pozitifti. Benim hayatımın trajedileri altında ezildiğim yerde, o kendi trajedileri altında geliştirdi.

"Her neyse," dedi bana dönerken başını sallayarak. "Peki ya sen? Senin hayallerin neler?"

Göğsümden bir kahkaha havlaması çıkarken başımı geriye attım. Sarah'ya dönüp baktığımda kaşları içeri çekilmişti. "Bekle, ciddi misin?"

"Elbette, ciddiyim."

Tekrar güldüm. "Sarah, ben otuz yedi yaşındayım."

"Bunun konuyla ne alakası var?" Burnunu buruşturdu. "Kaç yaşında olursan ol hayallerin olabilir. Mutlaka başarmak istediğin *bir şey*, gitmek istediğin bir yer, görmek istediğin *bir yer* olmalı?"

Bana bakış şeklinden, hayatımda ilk kez bu soruya verdiğim cevaptan utanmışımı hissettim. Her zaman bunu kabullenmiş, hayatımın asla on iki yaşındayken düşündüğüm gibi kabullenmiştim. Ailem gitmişti. Evlenmek istediğim kadın başkasıyla evlendi. Manhattan'da çalışmak yerine yeteneğimi boşa harcadım. Kelimenin tam anlamıyla berbat bir haldeydim ve bunu her zaman kabullenmiştim.

Sarah'ya hesap verene kadar.

"İstediğim tek şey hayatta kalmak," dedim ve sonra biraz alay ettim. "Ve dürüst olmak gerekirse, bu bile dalgalar halinde geliyor."

Sarah'nın yüzü bunun üzerine buruştu. "Reese..."

"Öyle demek istemedim," dedim hızla ve saç bağımı ensemden saçımı tuttuğu yerden çektim. Ellerimi saçlarımla arasında gezdirdim ve kravatu yerine takmadan önce tekrar yerine yerleştirdim. "Demek istediğim, hayal kurma zamanım geldi ve geçti. Ben sadece piyano çalmak ve faturalarımı ödeyecek kadar para kazanmak istiyorum." Nefes nefese kalmış olan Rojo'ya baktım.

Güneşin altında yatarken gözleri kapalıydı ve küçük ağzı gülümseme olabilecek şekilde yukarı kalkmıştı. "Ve şuna da iyi bak, şimdi."

Sarah Rojo'nun başını okşadı ama tekrar bana döndüğünde ağzı yana çekilmişti. Güneşin tepemizdeki ağaçların arasından süzülüşü moka rengindeki tenini altın sarısı küçük ışıklarla aydınlatıyor, gözlerindeki benekler rüzgârın her esişinde canlanıyordu.

"Hayal kurmak için çok yaşlı değilsin Reese," dedi yumuşak bir sesle. "Ama eğer mutluyusan, önemli olan tek şey budur."

Buna içimden güldüm. *Mutluydum*. En son ne zaman bu kelimeyi nasıl hissettiğimi anlatan bir cümle içinde kullanabilmişim? Ama bu aramızdaki bir başka farktı, Sarah ve ben. O gençti, önünde koca bir hayat vardı. Benimse yoktu.

Zamanım geçmişti ve Lübnan Dağı'nda hazırlık okulu çocuklarına piyano öğretmek isteyip istemediğimin bir önemi yoktu. Bir işim ve kendime ait bir evim vardı. Sağlığım yerindeydi - çoğunlukla, gerçi sigara içmenin bu ifadeyi uzun süre doğru tutmama yardımcı olmayacağını biliyordum.

Mutlaka mutlu değildim ama iyiydim. Bu benim için yeterliydi.

"Hiç şarkı yazdınız mı?" Konuyu benden uzaklaştırarak ona sordum. "Piyano için mi? Hiç beste yaptın mı?"

Sarah derin bir nefes aldı, gözleri üzerimizdeki ağaç dallarına dikilmişti. "Sadece bir kez. Babam öldükten sonra." Kıkırdadı. "Korkunçtu ama benim için bir anlamı vardı."

"Bir ara benim için çalmalısın."

"Bu asla olmayacak," dedi hemen. "Müzik yaratmak benim için gerçekten zor. Çalabiliyorum ama benden bir şarkıyı nasıl oluşturacağımı, hissettiklerimi aktaracak bir melodiyi nasıl bulacağımı bulmamı istemek? Bu benden bir web sitesi tasarlamamı istemek gibi bir şey. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu doğru değil," dedim. "Sadece doğru ilhama sahip olmanız gerekiyor. Ben de ilk şarkımı ailem ölene kadar yazmadım. Ve gurur duyarak yazdığım ilk *gerçek şarkı* hiç beklemediğim bir anda geldi."

"Kimin içindi?"

Sorusu beni göğsümden vurdu, çünkü bir dizi başka şey sorabilirdi - *ne zaman yazdınız, nerede çaldınız, ne tür bir şarkı, hiç kimse için çaldınız mı* - ama bunun yerine kimin için olduğunu sordu.

Çünkü bir şarkı her zaman bir başkası düşünülerek yazılmıştır.

Cevap vermedim ve ikimiz de cevap vermek zorunda olmadığımızı biliyorduk. Şarkının kimin için olduğunu biliyordu. Ve o anda ne kadar zavallı olduğumun o kadar acı bir şekilde farkındaydım ki, şarkı yazdığımı hiç itiraf etmemiş olmayı diledim.

Bir başka rüzgâr kızcılık çiçeklerini uçurdu ve bir tanesi Sarah'nın eşarbının bir kıvrımına kondu. Eğildim ve yaptığının farkına bile varmadan onu kopardım.

Sarah'nın gözleri benimkilerle buluştu, aramızdaki hava her zaman olduğu gibi canlandı.

Boğazımı temizledim. "Şurada kiralık patenler var," dedim, parkı çevreleyen patikanın yanındaki küçük bir standı işaret ederek. "Ne dersin? Denemek ister misin?"

"Daha önce hiç kaymadım."

Gülümsedim. "O zaman bu eğlenceli olacak."

"Kaza yapacağım, kaza yapacağım, OHMYGOD KAZA YAPACAĞIM."

Sarah'nın elleri yanlarında, kolları *kaskatı* ve dizleri kilitli bir şekilde benim ve Rojo'nun önünde kayıyordu - tabii yaptığı şeye kaymak denebilirse. Bu daha çok bir tahta gibi kaskatı durup beton üzerinde yavaşça yuvarlanmaya benziyordu. Eteğinin altında dizlikleri, kollarına sarılı dirseklikleri, iyileştirmek için çok çalıştığımız kemikleri ve kasları koruyan bileklikleri ve bir kaskı vardı - bunların hepsi onu yaklaşık on üç yaşındaymış gibi gösteriyordu. Yüzündeki kocaman gülümseme ve yıldız büyüklüğündeki gözleriyle birleşince onu izlememek mümkün değildi.

Gülümsememek de mümkün değildi.

"Kaza yapmayacaksın," dedim gülerek, ben elimde tasma ile onun arkasında kayarken Rojo'nun kendi hızında tırıs gitmesine izin verdim. "Ama eğer gevşemezsen, bütün öğleden sonra sert bir tahta gibi havada asılı kalacaksın."

"Düşmemeye çalışıyorum."

"Neden?" Yanında paten kayarken sordum. Ayaklarını patenlerin üzerinde sürerken yarı heyecanlı, yarı korkmuş görünüyordu. "Düşmenin nesi yanlış olabilir ki?"

Bana baktı, gözleri benimle önündeki kaldırım arasında gidip geliyordu. "Şey... Bilmiyorum. Acıtabilir."

"Belki bir saniyeliğine. Ama hayatta kalacaksın. Hadi, korkuyu bir kenara bırak ve şu işi yapalım." Rojo'nun tasmağını tutmayan elimi onunkine uzattım. "Bana güveniyor musun?"

Yutkundu ve elime bombayı gizleyen bir gül gibi baktı. "İstiyorum... ama-"

"Aması yok," dedim küçük elini benimkinin içinde kavuşturarak. "Sadece dayan."

Biraz daha hızlı kaymaya başladım, Rojo'nun da Sarah gibi benim hızıma uyum sağlamasına izin verdim. Elimini bir can simidi gibi kavradı, attığımız her adımda küçük gıcırtilar çıkarıyordu.

Bir koşucunun yanından hızla geçerken "Kaza yapacağız," dedi.

Güldüm. "Çarpmayacağız-"

Ama daha cümlemi tamamlayamadan tasmağından kurtulmuş bir köpek patikada tam fırladı. Ben yönümüzü sola ama Rojo köpeğı sağa doğru kovaladı ve hem beni hem de Sarah'yı tasmağına doladı. Tökezledim, hâlâ Sarah'yı tutuyor ve bizi kurtarmaya çalışıyordum ama tekerleklerim yerçekimiyle mücadele edecek kadar sürtünmeyi yakalayamadı.

Artık çok geçti.

Sarah'yı kendime çektim, onu düşmekten olabildiğince korudum, tam o sırada ayağıma kaybettim ve yere yuvarlandık, Rojo hala havlarken çimlere doğru yuvarlandık.

"Kahretsin," dedim ve Sarah'yı incelemek için tuttuğum yerden geri çekildim. "Sen iyi misin? Üzgünüm, çok geç olana kadar o köpeğı görmedim."

Bal rengi gözleri kocaman açılmıştı, elleri titriyordu ve bir an için kan ya da çürük var mı diye bakarken ağlayacağını sandım. Ama onun yerine başını arkaya eğdi ve güldü.

Özgürlüğüne kavuşmuş bir kadın gibi gülüyor, sesi göğsünden bir yay gibi fişkırıyordu. Onu izledikçe ağzımın kenarları daha da kalktı. Nefesini tutmaya çalışıp başaramazken kontrolsüzce gülmesinin nedeni benmişim gibi beni el sallayarak başından savdı. Sonunda durabildiğinde gözlerinin kenarlarında yaşlar vardı ve onları silip süpürdü, çimlerin üzerinden bana bakarken hala gülümsüyordu.

"Tanrım, bu çok eğlenceliydi."

Kıkırdadım. "Sana söylemiştim. Düşmek o kadar da kötü değil."

İkimiz de sessizleştik ve dikkatim daha önce onun güvenliğine odaklanmışken, şimdi ne kadar yakın olduğumuzun farkındaydı. Yol

Yere indiğimizde neredeyse onun üstündeydim, bir bacağım onunkinin arasındaydı, kolum boynunun altındaydı, diğer elim beni onu çerçevelediğim yerde tutuyordu.

Sarah'nın gözleri benimkilerin arasında parladı ve bakışları dudaklarıma düştüğünde, kemerimin altındaki tüm sinirlerim canlanırken sert bir nefes aldım.

Ellerinden biri göğsümdeydi, diğeri kendimi tuttuğum pazumun üzerindeydi ve elini kasın etrafına sarıp sıktı. Yutkundum, boğazımı temizleyip yuvarlanmadan önce dolgun dudaklarına kısa bir bakış atmama izin verdim.

Hızla ayağa kalktım, elimi onun eline uzatmadan önce pantolonumu düzelttim. Bu hareketle zorla gülümsedim. "Hadi, tekrar deneyelim."

Sarah bir an için sadece elime baktı, yanakları pembeye dönmüştü. Elimi tuttuğunda ve kalkmasına yardım ettiğimde bakışları arkamdaki bir şeye kaydı.

"Seninle karşılaşma zamanım gelmişti."

Arkamı döndüm ve Sarah'nın baktığı kişinin Jennifer Stinson olduğunu fark ettiğimde şaşkınlığımı gizlemeye çalışmanın bir yararı olmadığını biliyordum. Platin sarısı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve üzerinde tüm iyi gelişmiş kıvrımlarını ve bronz, sıkı karnını vurgulayan dar, uyumlu bir atletik takım vardı. Egzersiz yapmak için oradaymış gibi *giyinmişti* ama yine de her zamanki gibi kıpkırmızı dudaklarıyla tam bir makyaj yapmıştı.

Ayaklarının dibinde küçük bir chihuahua vardı ve Rojo şimdi onu inceliyordu.

Tasmasını çekiştirdim ve oturması için bir kez parmaklarımı şıklattım. "Jennifer," dedim, oturur oturmaz kazara Jennifer'ın köpeğini yemesin diye Rojo'yu tasmasından tutarak. "Seni gördüğüme sevindim. Bir köpeğin olduğunu bilmiyordum."

"Konuştuğumuz o randevuya beni götürseydin sana söylerdim," diye karşılık verdi, manikürlü kaşlarından birini kaldırarak. Gözleri benden Sarah'ya kayarken dudaklarının kenarı kalktı. "Bir kızın olduğunu bilmiyordum."

Kaşlarımı çattım, çünkü Jennifer'ın Sarah'nın benim kızım olduğuna gerçekten inanmasına *imkân* yoktu. Birbirimize hiç benzemediğimiz açıktı. Sarah'yı değerlendirirken bakışları yer değiştirdikçe, benden çok ama çok daha genç biriyle takıldığım gerçeğine dikkat çekmek istediğini fark ettim - ve nedenini bilmek istiyordu.

"Bu Sarah Henderson," diye açıkladım. "Randall'ın yeğeni. Benimle birlikte piyano dersleri alıyor."

"Parkta mı?" Jennifer sordu.

Soru temelde masumdu, ama bunu söyleme şekli, sesinin tonu ve beni tekrar değerlendirirken kaşlarındaki kavis, bunun hiç de dostça bir soru olmadığını anlamamı sağladı.

"Bu bir tür korku dersi, daha duygusal parçaları çalabilmek için hem hayatta hem de piyanoda korkuyla mücadele etmek," dedi Sarah yanımdan, sesi şaşırtıcı derecede sert ve kendinden emindi. Dudaklarını küçük bir gülümseme süslerken çenesini yüksek tuttu. "Müzişyen değilseniz bunu anlamanız zor, eminim."

Jennifer'ın dudağı bunun üzerine kıvrıldı, ama buna rağmen gülümsedi ve Sarah'ya küçük bir baş selamı verdi. "Bunun harika bir ders olduğuna eminim." Sonra tekrar bana döndü. "Ne de olsa şehirdeki en iyi öğretmene sahipsin."

Rojo benden uzaklaştı, Jennifer'ın elindeki küçük köpeği koklamaya heveslendi.

Ayaklar.

"Sarah, bu Jennifer Stinson. Birkaç yıl önce bir bağış gecesinde tanışmıştık.

önce."

"Oh, seni kandırmasına izin verme," dedi Jennifer, hınzır gülümsemesi artarak. "Ona dans teklif ettim ve beni geri çevirdi. O zamandan beri elde edilmesi zoru oynuyor. Ama ben sabırlı bir kadıyım. Ve bir av gördüğümde anlarım."

Cesareti beni şaşırtmamalıydı - o her zaman . Ama nedense her şeyin bu kez Sarah'nın önünde gerçekleşiyor olması beni rahatsız etti.

Çünkü o senin öğrencin, kendimi ikna etmeye çalıştım.

Boğazımı temizledim ve elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım.

"Aslında biz de tam gitmek üzereydik," dedim. "Ama seni görmek güzeldi."

"Bu hafta sonu boş musun?" Jennifer kurtulma çabamı görmezden gelerek sordu.

"Uh..."

"Hadi," dedi biraz daha yaklaşarak. Her zamanki gibi cesurca uzandı ve gömleğimden birkaç tutam ot kopardı, bir yandan da bir sonraki cümlesinin altını çizen düşüncelerini gizlemek için hiçbir çaba sarf etmeden dudaklarıma bakıyordu. "Yeterince bekledim, sence de öyle değil mi?"

Ondan uzaklaştım, sıkı gülümsemem hâlâ yerindeydi. "Öyle. Özür dilerim, senden kaçmıyorum." *Yalan.* "Sadece dersler ve işle çok meşguldüm. Ama programıma bir bakayım, sonra seni ararım."

"Bu hafta," dedi. Bu
bir rica değildi.

"Elbette. Bu hafta."

"Harika!" Yatışmış görünüyordu ve Sarah'ya kocaman bir gülümseme sundu. "Seninle tanışmak güzeldi, tatlım. *Çalışmalarında* başarılar."

Jennifer'ın gözleri tekrar Sarah'ya odaklanmadan önce hızla bana kaydı ve başka bir şey söylemeden, küçük köpeği de peşinde olduğu halde kasılarak patikadan aşağı indi.

 CHAPTER THIRTEEN

Sarah

Reese'in evine dönerken araba tamamen sessizdi.

Reese radyoyu açmak için öne doğru uzanmamıştı ve arabaya bindiğimizden beri ikimiz de tek kelime etmemiştik. Rojo bile parkta geçirdiği günün yorgunluğuyla arkada mışıl mışıl uyuyordu.

Arabanın tamamen sessiz olması önemli değildi, çünkü düşüncelerim tren düdükları kadar gürültülüydü.

Jennifer Stinson neredeyse gözümün önünde Reese'in üzerine işemişti, ki bu beni bu kadar üzmemeliydi. Onun yaşındaydı. *Çok güzeldi*, formdaydı ve görünüşe göre aynı çevreden geliyorlardı. Onun için harika bir kız arkadaş olabilirdi, Charlie'yi unutup ilerlemesini sağlayacak harika bir kadın.

Bunların hepsi doğru olabilirdi ama yine de nefret ettim.

Nefret ettim çünkü ben olmak istedim. Parkta Reese'in yanına gidip çıkma teklif edecek kadar güzel, fit, cesur ve kendine güvenen *ben* olmak istiyordum. Başka bir dünyada, başka bir zamanda, benim onun öğrencisi, onun da benim öğretmenim olmadığı, bana dokunan ilk erkek yüzünden Reese'in denemesine bile izin veremeyecek kadar berbat olmadığım başka bir yerde, ben olmak istiyordum.

Otoyola çıktığımızda Reese, "Bunun için üzgünüm," dedi. "Jennifer biraz... küstah olabiliyor."

Yutkundum, onun adını dudaklarında duyunca midem altüst oldu. Kıskanmaya, umursamaya hakkım yoktu ama vardı. O rahat ses tonunda, ondan dostça bahsetme biçiminde bir şey vardı - sanki onu tanıyormuş gibi, sanki o da onu tanıyormuş gibi.

Tek istediğim adımı onun dudaklarından böyle duymaktı.

"Sanırım ferahlatıcı biri," dedim ve bu yalan kaçarken ellerimi bir tür kucaklamayla yatıştırabileceğim gibi karnımın üzerinde kavuşturdum. "O

Ne istediğini biliyor ve kendine güveniyor." Sonra ona döndüm. "Onunla bir randevuya çıkmalısın."

"Ne?" Reese'in kaşları o kadar hızlı çatıldı ki başının ağrıyacağını sandım. Başını iki yana salladı, bir elini direksiyondan çekip yerine diğerini koydu ve bana baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil."

Reese bakışlarını tekrar yola çevirmeden önce uzun bir süre bana baktı ve cevap vermeden boynunu kırdı.

"Diyorum ki, tırnak içinde söylüyorum, *çıktığınızdan* bu yana iki yıl geçti. - Her şey düşünüldüğünde bu bile biraz abartılı."

Bunun üzerine Reese'in yüzü düştü.

"Eski Charlie duygularını canlandırmaya falan çalışmıyorum," dedim çabucak. "Sadece diyorum ki... Jennifer *doğru* kişi olmasa bile, seni bu bunalımdan kurtaracak doğru kişi olabilir. Belki yeniden birileriyle çıkmaya başlayabilirsin. Anlıyor musun?"

Görünüşe göre Reese bilmiyordu, çünkü sadece ileriye bakıyordu, çenesindeki kaslar esneyerek direksiyonu o kadar sıkı kavırıyordu ki parmak eklemleri amcamın yüzünün rengindeydi. Sonunda cevap vermeden önce neredeyse belli belirsiz başını salladı.

"Yani, benimle çıkmak mı istiyorsun? Bunu mu söylüyorsun?"

Hayır.

Tanrım,

hayır.

Azıcık bile değil.

Bu istediğim en son şey.

"Evet," diye yanıtladım, beynimin bana bağırdığı diğer yanıtları yutkunarak.

Daha doğrusu kalbim.

"İstiyorum. Bence bu senin için iyi olacak."

Reese güldü, sesi o kadar yumuşak ve tiksintiyle doluydu ki bunun gerçek bir kahkaha olarak sınıflandırılabilceğinden bile emin değildim. Başını salladı ama bana bir daha bakmadı.

"İyi o zaman. Sanırım bir randevuya gideceğim."

Yutkundum, sanki ben kazanmışım gibi, sanki Jennifer'ı dışarı çıkarmayı kabul etmesi bir zafermiş gibi gülümsemeye zorladım.

Evine döndüğümüzde Reese, Rojo'yu içeri götürmeden önce bana sıkı sıkı sarılıp veda etti. Uzun süre garaj yolunda durup ön kapısına baktım. Neden ona bu kadar bağlı olduğumu bilmiyordum.

O noktada, neden kendimi fiziksel olarak o kadar hasta hissettiğimi, o anda bir çeşit rahatlama bulmak için yapmak istediğim tek şeyin kusmak olduğunu.

Ama kendimi oradan kopardım, amcamın arabasına bindim ve eve varmam için gereken on dakikalık yolu tamamen sessizlik içinde sürdürdüm.

Kendime *doğru olanın bu olduğunu* söyledim. *Reese onun gibi biriyle daha mutlu olacak.*

Ben olmayan biri.

Bu sözleri zihnimde tekrar tekrar söyledim - evin içine girip piyano odasının kapısını kapattıktan ve sıraya oturduktan sonra bile. Hemen Reese'in bana verdiği parça üzerinde çalışmaya başladım, ancak düz hissediyordum ve şarkı söyleme isteğim Jennifer Stinson'ı tekrar görme isteğimin etrafında bir yerdeydi.

Omuzlarım düştü, çirkin bir nota dizisi çınlarken ellerim tuşların üzerine çöktü.

Yapılacak doğru şey buysa, Reese'i uzaklaştırmak en iyisiyse... neden kendimi bu kadar hasta hissediyordum?

Bir hafta sonra, telefonumdaki eski en iyi arkadaşımın ismine, DIAL tuşuna basmak nükleer bomba patlatacakmış gibi baktım.

Zor bir yedi gün olmuştu.

Reese'in bana verdiği parça benim için beklediğimden daha zordu - çoğunlukla besteciyle aynı duyguyu yakalayamadığım için. Yarınki Pazar dersimizde seslendirdiğimde bunu başarmak istiyordum ama bunu başarmak için gerekenleri kavramaktan kilometrelerce uzaktaymışım gibi hissediyordum.

Sadece ödevle boğuşmakla kalmıyordum, Reese o hafta derslerimizde mesafeli ve soğuktu. Eğer mümkünse, ilk tanıştığımız zamanki huysuz haline geri dönmüş gibiydi. Kendimi sadece ondan yapmasını istediğim şeyi yaptığına ikna etmeye çalıştım. Öğretmenim gibi davranıyordu, arkadaşım gibi değil. Ve benim istediğim de buydu. Pennsylvania'ya arkadaş edinmek için gelmemiştim.

Zaten sorun da buydu.

İtiraf etmek istesem de istemesem de Reese ile takılmayı seviyordum. Sadece bana ders verirken değil, *her zaman* onun yanında olmak istiyordum.

Belki de bu yüzden Perşembe günkü dersimizde Jennifer onu aradığında ve o da Cumartesi gecesi onu dışarı çıkarmayı kabul ettiğinde midem guruldamıştı.

Yani bu gece.

Telefon görüşmesi bittiğinde, sanki az önce başka bir kadına onu Cumartesi akşamı yedide alacağını söylediğini duymamışım gibi, dersimize kaldığı yerden devam etti. Ve bunun önemli olmadığını biliyordum, *tam olarak* ondan istediğim şeyi yapıyordu - sözüne sadıktı, tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Ama yine de dersimizin geri kalanı boyunca kalın, yapışkan bir dille piyano sırasının üzerinde oturdum.

Cumartesi akşamı saat beşti. Reese muhtemelen duş alıyordu. Muhtemelen tıraş oluyor, kıyafetlerini hazırlıyor ve benim çok sevdiğim kolonyasından sıkıyordu. Muhtemelen saçlarını ensesinde güzel, düzgün bir topuz haline getiriyor, muhtemelen sinirlerini yatıştırmak için bir sigara yakıyordu.

Ve ben burada yalnızdım.

Tam da olması gerektiği gibiydi. Onun biriyle çıkmasını, Charlie'den kurtulmasını, ileriye doğru bir adım atmasını *istiyordum*. Mutlu olmasını istedim.

Sadece benimle olamamasından nefret ediyordum.

Düşüncelerim beni duvara çarpmadan önce biriyle konuşmam gerekiyordu. Ama anneme söyleyemezdim, teyzeme ya da amcama *kesinlikle* söyleyemezdim ve Bramlock'tan ayrıldığımda hayatımdaki diğer herkesi kendimden uzaklaştırmıştım.

Reneé de dahil.

İçimi çekerek başımı salladım ve sonunda DIAL düğmesine dokunarak aramayı hoparlöre aldım. Zil sesleri odamı doldurmaya başlar başlamaz midem kasıldı, boğazımda bir düğüm oluştu ve o cevap verdiğinde yutkunmak zorunda kaldım.

"Alo? Sarah?"

Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. Orada öylece oturdum, sesini duyunca gözlerim yaşardı.

"Sarah, lütfen bana sen olduğunu söyle." "Benim," diye mırıldandım.

"Aman Tanrım," diye bağırdı ve gözlerimdeki yaşlar daha da arttı, bir elimle ağzımı kapatırken yanaklarımdan süzüldü. "Bu

Gerçekten sen misin? Öldüğünü sanmıştım. Düşündüm ki... Bilmiyorum bile. Senden bir daha haber alamayacağımı düşündüm."

"Çok özür dilerim," dedim gözyaşlarımda boğulurken. "Seni terk ettiğim, aramadığım ya da mesaj atmadığım için çok üzgünüm. Geçerli bir mazeretim yok ama çok üzgünüm."

" yok," diye bana güvence verdi. " değil. Gereken her , anlıyorum." Burnunu çekti. "Şimdi, bana erken beyaz saçlar verdiğin gerçeğini telafi etmek için her şeyi anlat."

Güldüm, en iyi arkadaşımı hayal ederken gözyaşlarımı yüzümden sildim - Sıcak, kahverengi bir ten, geniş çikolata gözler, vahşi ve kıvrıkcık saçlar, yüzü kadar geniş bir gülümseme.

"Cidden, konuşmaya başla. Geçen dönem neden geri dönmedin? Nerelerdeydin? Ne yapıyordun? Hasta mısın?" Nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım... ölüyor musun? Sarah, eğer şimdi beni arayıp bir tür hastalığın olduğunu ve sadece birkaç günlük ömrün kaldığını söylüyorsan, bilime yemin ederim ki her neredeyse oraya uçar ve seni kendim öldürürüm."

Tekrar kıkırdadım, yatağımdaki yastıkları kabarttım ve telefon göğsümdeyken onlara yaslandım. "Ben ölmüyorum. Tamamen sağlıklıyım. Ve Pittsburgh'dayım... yani Mount Lebanon'da. Amcamla kalıyorum ve Reese Walker'dan piyano dersleri alıyorum. Ayrıca, ben-"

"Bekle, bekle, bekle," diyerek sözümü kesti. "*Pennsylvania*'da mısın? Ve Reese Walker'dan ders mi alıyorsun? Ne oluyor Sarah? Neden bana söylemedin? Neden aramalarımı ve mesajlarımı görmezden geldin?"

İçimi çektim. "Bu... karmaşık."

"Parçalara ayır."

"Yapamam," dedim yutkunarak. Bu bana diğer taraftan bir huff kazandırdı ve burnumun kıvrımını sıkıştırarak biraz daha dik oturdum. "Bak, sinir bozucu olduğunu biliyorum. Gittim, geri dönmedim, seni ve bana ulaşan diğer herkesi görmezden geldim. Şimdi de durup dururken seni arıyorum ve hâlâ sana her şeyi anlatamıyorum. Bunun aptalca ve üzücü olduğunu biliyorum ama... Seni seviyorum, Reneé. Sen benim kız kardeşime en yakın şeysin ve şu anda sana gerçekten ihtiyacım var. Bunun adil olmadığını biliyorum ama senden Bramlock'tan neden ayrıldığımla ilgili her şeyi sana anlatamayacağımı ama iyi olduğumu anlamamı istiyorum." Durakladım. "En azından büyük bir kısmı."

Tekrar ofladı, konuşmadan önce aramızda uzun bir duraklama oldu. "Bu hiç adil değil."

"Biliyorum."

"Ve bu gerçekten de bencilce."

"Biliyorum."

Rene  durakladı. "Ama ben seni seviyorum. Ve eğer bana henüz s yleyemiyorsan... o zaman sanırım sorun değil."

Uzun bir rahatlama nefesi verdim. "Teşekkür . Anlayışınız için teşekkür ederim."

"Evet, evet," diye mırıldandı. "Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Neler oluyor?"

" ey... bunun Reese ile bir ilgisi var."

"Reese? Bir piyano tanrısı ile ilk isim bazında mısın?"

Kızardım, kolyemi parmakladım. "Bir piyano tanrısıyla dudak duda a olabilirim."

"NE?! Tamam, bu kadar alay yeter. D K L."

Güldüm ve hikâyeyi en ba ından anlatmaya ba ladım. Ona derslerden, hala Carnegie'ye gitmek ve New York'ta çalmak istedi imden ve Reese'in artık okulu bıraktı ım için oraya gitme yolum olduğundan bahsettim. Ona derslerimizden, Reese'in inanılmaz çalma ve öğretme şeklinden bahsettim. Ona Charlie'den, Reese'in bana açılmasından ve benim ona babamdan bahsetmemden bahsettim - ki bunu anlattığım tek kişi o olduğu için çok  aşırdı. Sonra ona  p  t   m  z  ve onun üzerinden nasıl atlayıp ka tı ımı anlattım.

Bunu anlaması için birkaç kez üzerinden geçmemiz gerekti.

Elbette ona Wolfgang hakkında, o Aralık gecesi Bramlock'ta olanlar hakkında söylediklerimi anlatmadım. Ama bu şekilde birlikte olamayaca ımızın açık olduğunu anlatmak için elimden geleni yaptım.

Her şey söylenip bittiğinde Rene  uzun bir ıslık çaldı, söylediğim her şeyi sindirmi ti.

"Yani, ateşli kı lı, piyano tanrısı öğretmeniniz size bir hamle yapıyor. Sen de *karşılık veriyorsun* ve sonra da kaçıyorsun çünkü... onun için çok geçsin?"

"Ve ben onun   rencisiyim. O da amcamın  alı anı."

"Evet..." dedi uzun bir i   eki le. "Sanırım bunların hepsi mantıklı. Ama ondan hâlâ ho lanıyorsun. Ona istemediğini söylemiş olsan da hâlâ daha fazlasını istiyorsun."

 i imi çektim, çünkü haklıydı... ama ona tüm bunları söylerken bile bulmacanın en büyük parçasını atlıyordum.

Korkuyorum. Ve zarar gördüm. Ve kimseyle nasıl yakınlaşacağımı bilmiyorum çünkü tüm bu arzularım benden çalındı.

"Ve sen ona başka biriyle çıkması gerektiğini söyledin," diye devam etti Reneé. "Ve o da dinledi."

"Sözüne sadık kaldığı için ona lanet olsun."

Bunun üzerine kıkırdadı. "Kanka, bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, sanırım kendini bu duruma sen soktun."

İnledim ve yüzümü bir yastıkla kapatıp odanın diğer ucuna fırlattım. "Biliyorum, tamam mı? Biliyorum. Asıl soru, *şimdi* bu konuda ne yapacağım?"

Uzun bir iç çekiş daha yaptı, sessizlik giderek artıyordu. "Dürüstçe mi? Bence ona nasıl hissettiğini söylemelisin."

Alay ettim.

"Hayır, ciddiylim. Ondan hâlâ hoşlandığımı, başka kadınlarla çıkmasını istemediğini ama onunla nasıl *birlikte olmaya* başlayacağını da bilmediğini söyle. Ona sizi endişelendiren her şeyi anlatın - öğretmeniniz olarak sizinle olan ilişkisini, amcanızla olan işini, yaş meselesini. Endişeleriniz hakkında sizinle konuşması için ona bir şans verin, bakalım onu da endişelendiriyorlar mı? Endişeleniyorsa?" Reneé diliyle gıdıkladı. "O zaman, işte cevabın. Çizgiyi çizin ve onun karşı taraflarında kalın. Ama belki de sorulara verecek cevapları vardır. Belki de yaşı ya da işi umurunda değildir. Belki de seni istiyor ve hepsi bu."

Yüzümü buruşturdum. "Bu olaylara bakmak için çok hayalci bir yol." "En sevdiğim yol."

Buna gülümsedim, çünkü bu doğruydı. Eğer güneş ışığını kişileştirmenin bir yolu olsaydı, bu en iyi arkadaşımın yeniden yaratılırdı.

"Seni gerçekten özledim," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim, Reneé. Dinlediğin için. Bu kadar uzun süre yokken yanımda olduğun için. Ve beni yargılamadığın için."

"Ben de seni özledim. Ama beni bir daha asla böyle terk edemezsin."

"Anlaştık."

"Oh, ve lütfen, seni asla yargılamayacağımı biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse, bu durumda yapabileceğimi nasıl düşündün bilmiyorum. Her kızın fantezisi gibi." Kıs kıs güldü. "Keşke ateşli profesörüm beni öpseydi."

Wolfgang'dan bahsettiğini anladığımda midem bulandı, boğazımda safra birikti. Reneé tekrar konuştuğunda hâlâ o safrayı yutuyordum.

"Bu arada, bugün Roger H. Belanger Ödülü'nü aldığını duydun mu?" Güldü. "Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Kampüsümüzün gördüğü en iyi profesör olduğu açık. Her neyse, onun için büyük bir ödül töreni düzenliyorlar. Gelecek hafta." Nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Sen de gelmelisin, Sarah! Benimle kalabilirsin, dışarı çıkabiliriz, herkesi tekrar görebilirsin. Reese Walker'la çalıştığın için artık bizim önemsiz üniversitemizi unuttuğunu biliyorum, ama bir süre daha kalabilirsin, değil mi?"

Yutmayı başardığım o safra hızla yeniden ortaya çıktı, körlemesine yatak odamdan bitişikteki banyoya doğru ilerlerken siyah görüşümü istila etti.

", gelmelisin! Yaz sonunda mezun oluyorum.

Bu son bir uğurlama olabilir."

Körlemesine banyonun duvarında ışık düğmesini aradım ve bana bir santim bile ışık ulaşmadan düğmeyi açtım. İçeri sızan karanlık çok güçlüydü ve karanlığa karşı gözlerimi kırpıştırarak görmeye çalıştım. Nefes almaya çalıştım.

"Gitmem gerek," diye başardım. "Sana mesaj atarım." "Sarah?"

Ama cevap vermedim. Cevap *veremedim*.

Görüşmeyi sonlandırır sonlandırmaz dizlerimin üzerine çöktüm ve akşam yemeğimi tuvalete bıraktım.

CHAPTER FOURTEEN

Reese

"İşte o zaman dedim ki... 'Bu kırmızı tabanlı topuklu ayakkabıların seksi olması, benimle bir daha böyle konuşursan bir tanesini kışına sokmayacağım anlamına gelmez."

Jennifer parmaklarını şıklattı, ben direksiyonu çevirirken kendi hikâyesine gülüyordu, sonunda evinin bulunduğu sokağa varmışım. Zorla gülümsedim, kibar olmaya çalıştım ama onu beş dakika içinde arabamdan indirmesem tüylerim diken diken olacaktı. Bu geceyi geçmişte bırakmak, eve gitmek ve her dakikasını unutmak için gerektiği kadar bira içmek için sabırsızlanıyordum.

Daha randevuyu kabul etmeden önce bunun bir kabus olacağını biliyordum ve haklıydım.

Ve kendimi buna maruz bırakmam tamamen Sarah'nın suçuydu.

Onu suçlamamam gerektiğini, suçlayamayacağımı biliyordum - kendi kararlarımı verebilecek yetişkin bir adamken olmazdı. Ama beni zorlayan oydu. Kendisi *olmayan* biriyle çıkmam gerektiğini söyleyen oydu.

Bir şey anlatmak istemişti ve ben de bunu net bir şekilde duymuştum.

Yine, aramızdaki o çizgiye işaret ettiği ve bana bunu hatırlattığı için ona kızamazdım. Parktaki o gün, ona sözümün söz verdiğim kadar iyi olmadığını kanıtlamıştım. Ona çok uzun süre bakmışım, düşüşümüzden sonra ona çok yakın durmuştum... ve onu tekrar öpmek istediğimi açıkça gizleyememiştım. Onu mümkün olan her şekilde hayal kırıklığına uğrattım ve arabama geri döndüğümüzde niyetini eve çeviledi.

Başka bir kadınla çıkmam için bana resmen yalvardı. *İşte bu* Sarah'nın ondan uzak durmamı ne kadar çok istediğini.

Ve dürüst olmak gerekirse, o günden sonra? Belki de haklıdır diye düşündüm. Belki de kendi yaşında bir kadınla çıkmalıyım, kafamı toparlamalıyım.

Sarah'dan uzaklaşmak, Charlie'den sonra ilerlemek. Anlamıştım. Bunun benim için nasıl iyi bir şey olabileceğini anladım.

Ama içten içe bunun korkunç bir karar olduğunu biliyordum.

Jennifer'ı kucağıma aldığım andan itibaren kendi kişisel cehennemimde yaşıyordum.

Akılsız sohbet ve aşırı pahalı yemek yeterince kötü değilmiş gibi, niyetini açıkça belli ederek beni masanın altında taciz etti. Hangisinin beni daha çok rahatsız ettiğini bilmiyordum - içinde bulunduğum havasız takım elbise mi, iki saat boyunca katlanmak zorunda kaldığım havasız restoran mı, yoksa ellerini kendine saklayamayan havasız kadın mı?

Evinin önüne geldiğimde, en kötüsünün henüz gelmediğini fark ettim.

"Evet, bu benim," diye nefes aldı, bana dönmeden önce bir kadın için fazlasıyla güzel, lüks evine baktı. Gözleri şaraptan tembelleşmişti, dudakları hınzır bir gülümsemeye kıvrılırken kırmızı ruju kenarlara biraz bulaşmıştı. "Bu harika akşam için teşekkür ederim, Reese."

Başka bir gülümsemeye zorladım. "Benim için zevkti."

Konsolun üzerine eğilmeden önce gözleri benimkilerden dudaklarıma kaydı, ağzı benimkine doğru ilerliyordu. Bir sonraki hamlemi düşünürken kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Yapacağım şey her neyse, çirkin olacaktı - çünkü o kadını öpmeyecektim.

Neyse ki henüz anlamam gerekmiyordu çünkü ağzı benimkinden sadece birkaç santim ötede durakladı. Elini uyluğumun iç kısmından geçirmeden önce dizimi sıyırdı ve eski ben bu kolay yatış karşısında sevinçten zıplayacak olsa da, yeni ben sertleşmeyi bile beceremiyordu.

İstedğim o değildi.

İstedğim *kişi* değildi.

"Neden içeri gelmiyorsun?" diye fısıldadı, eli yukarı doğru ilerlerken dudaklarını yaladı. "Bize içecek bir şeyler hazırlayayım."

Jennifer'ın cesaretini her zaman takdir etmişimdir ama o anda biraz daha nazlı olmasını diledim. Keşke bu kadar agresif da birazdan gerçekleşecek olan rahatsız edici konuşmayı yapmak zorunda kalmasaydım.

Elini kendi elimle kapattım ve gerçekten istediği şeyi alamadan onu durdururken boğazımı temizledim. Bu sadece onu ateşliyor gibiydi,

Daha da yaklaşırken dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi.

"Bence bu geceyi bitirmeliyiz Jennifer."

Durakladı, aramızda sadece bir santim vardı, gözleri hala dudaklarımdaydı, sanki beni doğru duyduğundan emin değildi. Aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerinde her zamankinden daha fazla dürtü olan müstehcen gülümsemesi geri dönmeden önce çok az kaydı.

"Evet, tabii. Bu gecelik bu kadar yeter," dedi ağzı benimkiyle buluşmadan hemen önce.

Temas anında nefesini içine çekti, beni öperken seksi bir iniltiyle nefesini içine çekti. Ve o gece kaçmaya çalıştığım her şey artık önlenebilir değildi.

Yüzümü buruşturarak geri çekildim ve ellerimi kollarına koyarak onu kendimden uzak tuttum. Jennifer nefes nefese kalmıştı, göğsü kabarırken gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, kafası karışmıştı.

"Gerçekten gitmem gerektiğini düşünüyorum," dedim, bu sefer daha sert bir şekilde.

Bunun üzerine küçük ağzı gerilmiş bir şekilde açıldı ve *sonra* tekrar kapandı.

Kaşları çatıldı, dudakları büzüldü ve elimden kurtuldu. "Senin derdin ne?" diye homurdandı, çantasını döşeme tahtasından kaptı ve bana tekrar dönmeden önce bir omzuna astı. "Seni ne kadar aştığımı görmüyor musun? Gecenin sonunda evime davet edilmek şöyle dursun, beni bir randevuya götürebildiğin için bile çok şanslı olmalısın."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. "Madem beni kadar aşırıyorsun, o zaman içeri girmek istememem seni rahatsız etmemeli."

Jennifer alay ederek göğsüme sertçe vurdu. "Senin anlaşman ne? Beni istiyorsun, biliyorum."

"Jennifer," diye içimden geçirdim, başımı sallarken burnumun kenarını sıktım. "Lütfen, bunu yapma. Güzel bir akşamdı ama gerçekten -"

"O seni sevmiyor."

Konuşmak üzere olduğum kelimeler dudaklarımda çenemle birlikte asılı kaldı. "Affedersiniz?"

"Charlie," diye açıkladı, adını bir lanet gibi tükürerek. "Charlie Pierce seni sevmiyor, Reese. Hiç sevmedi. Asla da sevmeyecek. O *evli*," diye tükürdü. "Yine unuttuysan diye söylüyorum."

Dişlerimi sıktım, çenemdeki kaslar gerginleşti. "Ne yaptığını bilmiyorum."

"Oh, saçmalamayı kes, Reese. Tüm detayları bilmesek de bu kasabadaki herkes ikinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyor. Bir ilişkisi vardı, bunu sisteminden çıkardı - *seni* sisteminden çıkardı - ve şimdi o ve Cameron hiç olmadıkları kadar mutlular. Peki ya siz?" Güldü. "Şehirde üzgün, zavallı bir ezik gibi dolaşıyorsun."

"Neden bilmiyorsun."

"Ve işte *buradayım*," dedi daha yüksek sesle, beni görmezden gelerek. "Sana bu şehirdeki çoğu erkeğin *hayalini* bir şey sunuyorum ve sen bir gece için bile taşaklarını bulamıyorsun-"

"BU KADAR YETER."

Sesim yüksek ve sertti, Jennifer yolcu koltuğumda oturmuş bana balık gibi bakarken göğsüm kabarıyordu.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun Jennifer. *Hiçbir şey*. Senin ya da bu kasabadaki herhangi birinin ne düşündüğü de umurumda değil. Bu gece aklımda sadece tek bir kişi var, seninle o eve girmek istemememin tek bir nedeni var ve o da Charlie değil."

Gözleri kısıldı. "Kimseyle çıkmadın. Başka kimi düşünüyor olabilirsin ki?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye homurdanarak *kilidi açtım*.

Kapılar daha önce açılmış olmasına rağmen düğmeye bastım. "İyi geceler."

Jennifer hâlâ göz kapaklarının aralığından beni izliyordu, az önce söylediklerimi çözmeye çalışırken ağzı büzülmüştü. O kadarını söylediğim için kızgındım ama beni zorlamıştı ve Charlie'den bahsetmek onun uzun, manikürlü parmaklarını en hassas yarama sokmak gibiydi.

"*İyi geceler* Jennifer," dedim tekrar, ellerim , gözlerim yolda.

Ona bir daha bakmadım, ne oflayıp puflayarak kapısını açıp arkasından çarptığında, ne de hışımla evine doğru giderken. Ateşler içindeki bir adam gibi oradan sıvışmak de, o güvenle içeri girene kadar bekledim ve sonunda arabayı sürerken uzun bir hayal kırıklığı nefesi verdim.

Her dönüşte üzerimden daha fazla buhar çıkarken küfürler mırıldanarak eve doğru hızla ilerledim. Bu ne *cüret*? Benim hakkımda bir şeyler bildiğini iddia etmeye ve sonra da bu "bilgiyi" alıp bana karşı kullanmaya nasıl cüret eder?

Jennifer Stinson bir kaltaktı - bu onun için tek lanet kelimeydi. Büyük B-I-T-C-H. Yine de, sözleri bir akor vurmuştu.

O seni sevmiyor.

Ama bunu söylediğinde aklıma gelen Charlie değildi.

Yutkundum, gecenin karmaşası içinde tüm bunların altında yatan hislerimi sindirmek için mücadele etmeye çalıştım. Yıllardır kendimi altında sakladığım katmanları soyamak imkânsız görünüyordu. Bunu anlamak istemediğime karar verdim ve sokağıma döndüğümde o boktan mahzeni kilitleme sürecindeydim.

Bir biraya dakikalar kalmıştı ve tek şey buydu. Ta ki onu görene kadar.

Sarah verandamda, ayaklarını basamağa dayamış ve kollarını küçük bir top şeklinde kendine sarmış oturuyordu. Çenesini dizlerine dayamıştı ve arabam yola girdiğinde bakışlarını zar zor kaldırdı.

Kendimi arabadan dışarı sürüklemeyen önce arabamın güvenliğinden onu izleyebildiğim kadar izledim ve gecenin sessizliğini bozan iki bip sesiyle arkamdan kilitledim. Ben yaklaşırken Sarah biraz daha dik oturdu, bakışları benimkini bulmadan önce geniş gözleri beni boydan boya taradı.

Gözlerimiz buluştuğunda neden tüm dünya durmuş gibi görünüyordu?

O bal havuzları beni içine çekti, o bana bakarken bir dalga gibi beni altına çekti. O anda o kadar küçük görünüyordu ki, uzun bacaklarına sarılmış kazaklı kollarıyla o kadar savunmasız ve açıktaydı ki. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bana saldırganı anlatırken bile çenesini dik tutuyordu, sırtı dikti, gücü bir trenden çıkan buhar gibi üzerinden akıyordu.

Kırılmaz biriydi, her zaman öyle görünmüştü - ama o anda kapımın önünde paramparça bir kadındı.

Ellerimi elbise pantolonumun ceplerine soktum ve onun bakışlarını tekrar bulana kadar sokağımın her iki tarafına baktım. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Neden burada olduğunu sormalı ? İçeri mi davet etsem? İyi olup sorayım mı?

Ona ulaşmak istedim ama Jennifer'ın yorumlarıyla canlanan huysuz tarafım buna izin vermedi. Beni bu duruma soktuğu için Sarah'yı suçlayamayacağımı bilmemin bir önemi yoktu. Hâlâ suçluyordum. Ve her ne kadar ona sarılmak, iyi olduğundan emin olmak istesem de - aynı zamanda ona beni rahat bırakmasını söylemek istiyordum.

Herkesin beni rahat bırakmasını istedim.

Tüm bu düşünceler koca, aptal kafamın içinde sıkışıp kalmıştı ve yapabileceğim tek şey önce onun konuşmasını beklemektir.

Birbirimizi izlerken aramızda uzun ve ağır bir zaman geçti. Onun gözlerinde milyonlarca soru vardı ve muhtemelen her birinin benimkilere yansıdığını gördüğünü biliyordum.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Sarah yavaşça kollarını bacaklarını tuttukları yerden çözdü ve ayakta durmak için kendini itmeden önce merdivenin yanındaki büyük sütuna dayandı. Kaşları birbirine yaklaştı ve şimdi verandanın ışığı altında durduğu yerde, yanaklarında kurumuş gözyaşlarının kalıntılarını gördüm.

"Sanırım şarkıyı çalmaya hazırım."

Sarah

Reese bana bakmadı.

Kapısının kilidini açıp arkamdan içeri girmeden önce fuayesine girmeme izin verdiğinde değil. Rojo neredeyse beni devirecekti, havlıyor ve ikimizi görünce sevinçle kuyruğunu sallıyordu. Onu evin içinden geçirip arka kapıdan çıkarırken ve dışarı çıkmasına izin verirken değil. Ve sessizce her birimize birer bardak su doldururken, bir eliyle boynundaki kravatı çözerken diğer eliyle sürahiyi tutarken de değil.

Mutfak tezgâhında oturduğum yerden kravatı çekişini izledim, avuçlarım nemliydi, kalbim hızla çarpıyordu. Bakışlarım sağa sola sıçırıyor, su doldurduğu bardaklara, duvarda asılı tablolarla ya da ağzında bir oyuncakla mutfakta dolaşan ve kuyruğunu sallayan Rojo'ya bakmadan önce sadece kısa bir an için ona takılıyordu.

Ben de ona uzun süre bakamadım. giyinmişken olmaz. Ağlamak isteyeceğim kadar yakışıklıyken olmazdı.

Jennifer bütün gece onun yanındaydı ve bu şekilde görünüyordu. Mum ışığıyla aydınlatılmış olduğunu hayal ettiğim bir masanın üzerinden onun parlak gülümsemesine bakabilmişti. Saçlarının şekilli ve düzgün olmasının, çenesinin yeni tıraş edilmiş olmasının, sert, tanrısal vücudunun, ona daha önce hiç görmediğim bir hava katan özel dikim, kömür rengi bir takım elbiseyle kaplı olmasının nedeni oydu.

Kravatını boynundan salıp, gömleğinin iki düğmesini rahat bir iç çekişle açtığında, gözlerini tekrar ayırmak zorunda kaldım.

"Randevun nasıl geçti?" Su sürahisini buzdolabının içine yerleştirirken sessizliği bozarak sordum.

Burnundan kısa bir kahkaha geldi. "Saat dokuz buçuk ve ben çoktan evdeyim." Gözlerini benimkilere kilitleyerek durakladı. "Yalnız. Sence nasıl geçti?"

Bana sulardan birini uzattı, başını sallamadan önce elindekine baktı. Tekrar buzdolabının içine daldı, bu sefer bir bira çıkardı ve su bardağını geride bıraktı. Kutuyu açıp yarısını tek seferde içti.

Elimdeki bardağa baktım.

"Neden buradasın, Sarah?"

Bakışlarımı kaldırdım ve gözleriyle karşılaştığımda ölmek istedim. Sanki o evde onunla birlikte olmak en acı verici şeymiş gibi beni izledi, sanki o temiz oksijen solumaya çalışıyordu ve ben onun yerine sıcak, siyah duman solumasına neden olan kükreyen bir ateştim. Ve gözlerim dudaklarına kaydığında, dudaklarını gölgeleyen kırmızı leke midemi acıyla burktu.

Onu öpmüştü.

Tabii ki onu öpmüştü.

"Ben... Ben sana söyledim," dedim yutkunarak, gözlerimi dudaklarından ayırırken ellerim hâlâ dolu su bardağıma kenetlenmişti. "Sanırım şarkıyı çalmaya hazırım."

"Doğru." Reese'in elindeki bira kutusunu sıkıca kavradı. "Ama dersimiz yarın. Neden bu gece geldin?"

Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu ve bakışlarımı onunkilerden ayırarak bardağı itmeden önce sudan belli belirsiz bir yudum aldım. Midem protesto için çalkalanmadan onu bile içemezdim. Kendimi hasta hissediyordum - gün, hafta, Reneé'den gelen haberler, Reese'in başka bir kadın için giyinmiş görüntüsü.

Ama bunların hiçbirini *söyleyemedim*.

O anda iletişim kurabilmemin tek bir yolu vardı.

"Lütfen," dedim sonunda, ona bir kez daha bakarken sesim ancak fısıltıyla çıkıyordu. "Sadece... lütfen, oynamama izin ver. Sanırım çalabiliyorum. Sanırım artık çalabilirim."

Reese sonunda bana baktı - *gerçekten* baktı - yalvarışımı düşünürken gözleri yumuşadı. Uzun bir süre sonra içini çekti, birasından bir yudum daha almadan önce elini yüzünde gezdirdi. Sonra tek kelime etmeden, başını sallamadan ya da herhangi bir onaylama yapmadan döndü ve köşeyi dönüp piyano odasına girerken beni mutfakta bıraktı.

Tıpkı ilk tanıştığım adam gibiydi.

Gülüp oynayan, benimle parkta kayan ve güneş ışığında köpeğinin karnını ovuşturan sıcak, şefkatli Reese'im gitmişti. Onun yerini ilk tanıştığım soğuk ve sessiz Reese almıştı.

Ve bir şekilde kendimi suçlu hissediyordum.

Piyanosunun bulunduğu odaya kadar onu takip ettim, çoktan köşesine çekilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gölgelerin arasında bekliyordu. Ağzını silmiş olmalıydı, ya da belki biranın etkisiydi, ama daha önce sürdüğü kırmızı ruj izleri artık yoktu. Yeni yaktığını tahmin ettiğim bir mum dışında oda karanlıktı ve ben banktaki yerimi alırken mumun alevi etrafımızda titriyordu.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken ahşap kapağı kaldırıp fildişi tuşları ortaya çıkardım. Gergin olmayı beklemiyordum, Reese için o piyanoda o kadar çok çalmışken, ama titriyordum, odanın köşesindeki adamın çok farkındaydım. Ellerim tuşların üzerinde geziniyor, ısınırken her birine yumuşak bir şekilde dokunuyor, pedal ayağımı tezgâhın altına bırakıyordu. Acele etmiyordum, çalarken bileklerimi gevşetiyor ve omuzlarımı rahatlatıyordum.

Isındıktan sonra ellerimi çektim, tuşların üzerine uzattım ve bileklerimi birkaç kez döndürdüm. Sonra boynumu kırdım ve uzun, yavaş bir nefes verdim. Reese'in orada, köşede beni izlediğini, beklediğini hissettim - ama gözlerimi kapattığımda gitmişti. Gözlerimi kapattığımda, tam olarak şarkıda olmam gerektiği söylenen yerdeydim.

Annemin evindeki piyanonun başında.

Görebiliyordum - eski evimizi, kaplamasında çatlak olan sekizgen şeklindeki pencereyi. İçinden parlayan güneşi hissedebiliyordum, oynarken sol ön kolumda hep aynı noktaya dokunuyordu. Annemin en sevdiği kokulardan ikisi olan vanilya ve lavantayı kokluyor ve oynarken ayak parmaklarımın altındaki uzun, tüylü halıyı hissediyordum. Artık Reese'in evinde değil, bizim evimizdeydim. Geride bıraktığımız evde. Asla unutamayacağım evde.

Orada, köşede, Reese yerine o vardı. Annemdi. Ve babam da onunla birlikteydi.

Reese

Sarah ağzını açıp Sampha'nın şarkısının ilk satırını söylediği anda, bütün gece yanımda bastırılmış hayal kırıklığının her zerresi eriyip gitti.

Gözleri kapalıydı, piyanomun başında içini dökerken vücudu elleriyle birlikte dramatik bir kıvrım ve akış içinde hareket ediyordu. O kızıdan gelen güçlü, hırıltılı ses neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Beklediğim en son şeydi - güç, kuvvet - ve yine de onu bir kez duyduğumda, başka bir şeyi nasıl hayal edebileceğimi merak ettim.

Onunla ilgili her şey tam tersini haykırırken, sesinin yumuşak, tatlı, nazik ve çekingen olacağını nasıl düşünebilirdim?

Sarah gücün, acının ve iyileşmenin vücut bulmuş haliydi. Ve o anda, karanlık küçük piyano odamda, başından beri içinde olduğunu bildiğim kadının canlanışını izledim.

Gölgelerin arasından bir melek gibi çıktı ve onu hapseden kızın kabuğunu kırdı. Ancak bir meleğin aksine, yumuşak bir şekilde parlamadı ya da hafifçe şarkı söylemedi - bir orman yangını ya da dişi bir aslan gibi kükredi ve Sampha'nın şarkısının sözlerini sanki yaratıcısı kendisiymiş gibi gümbür gümbür .

Parmakları piyanonun üzerinde daha önce hiç görmediğim şekilde hareket etti, omuzları gevşedi, şarkı ilerledikçe yüzü duygularla daha fazla kıvrıldı. Ve parçanın onu en çok etkileyeceğini tahmin ettiğim kısmını söylediğinde, yaklaşan zamanı, sevdiği birinin kaybını ve piyanonun onu nasıl yakın tuttuğunu ve asla gitmesine izin vermediğini söylediğinde, kıvrıldı.

Tam orada, Charlie'nin bir zamanlar beni dinlerken üzerine oturduğu piyanonun, beni terk eden herkesin yasını tutarken başına oturduğum piyanonun ve bir zamanlar annemin evinde duran piyanonun başında... Sarah Henderson kıvrıldı.

Gözleri daha da sıkıca kapandı, alt dudağı titrerken şarkı sözlerine takıldı, duygu çok güçlüydü. Kapalı göz kapaklarının arasından süzülen gözyaşlarına yenik düşerken parmakları durdu, senaryoda olmayan bir duraklama bir şekilde şarkıyı daha da güçlü hale getirdi. O gözyaşlarının yüzünü lekelemesini, aynı kurumuş izlerin üzerinden akmasını izledim

Ön verendamdayken fark etmişim ve bir sonraki nefesim onu kucağıma alıp gözyaşlarını silme ihtiyacıyla yandı.

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi, şarkıyı hissetti. O da benim gibi hissetti.

Her ne kadar kimsenin onu piyano gibi tanıyamayacağını söylese de, bunun doğru olmadığını artık biliyordum.

Ben de onu tanıyordum. O da beni tanıyordu.

Sarah son birkaç kelimeyi söylerken hâlâ ağlıyordu ve ben odanın köşesindeki yerimi terk ederek ona doğru ilerlemeye başlamışım bile. Yanındaki banka oturduğumda gözlerini kırpıştırarak açtı ve ellerim onunkilerin yanında anahtarları buldu. Şarkıyı birlikte bitirdik, sonunu Sarah'nın yüzünden yaşlar süzülürken çaldık ve son nota aramızda süzüldüğünde benim ellerim tuşların üzerinde duruyordu ama Sarah'ninkiler yüzüne doğru uçtu.

Acısını o güzel ellerin içine gömdü - az önce evimde duyduğum en duygusal müzik parçasını hayata geçiren eller - ve usulca, sessizce hıçkırdı. Küçük omuzları sarsıldı ve benim her parçam da onunla birlikte kırıldı.

Keşke onu kurtarabilseydim, keşke zamanda geriye gidebilseydim ve ona dokunmuş olan her bir kirlilik parçasını ortadan kaldırabilseydim. Acıyı, incinmeyi geri alabilmeyi ve onu bir zamanlar olduğu gibi görebilmeyi diledim - bütün, dokunulmamış, zarar görmemiş.

Ama yine de onu bu kadar güzel yapan şeyin acısı olduğunu biliyordum.

En çok hayranlık duyduğum şey onun gücü, boyun eğmeyen azmi, asla pes etmeme ya da teslim olmama konusundaki isteksizliğiydi.

Ve yaşadığı her şey, az önce yaptığı gibi duygularla oynamasına izin veriyordu.

Yine de, onun için böyle olmak zorunda diledim.

Ellerimi piyanodan çektiğimde aramızdaki sessizlik uzadı, kalbim yanımda ağlayan kadın için parçalanıyordu. Yapmamam gerektiğini bilsem de, içimdeki dürtüyle savaşmaya çalışsam da, ona uzanmaktan kendimi alamadım. Bu, karanlık gökyüzünü dolduran yıldızları izlememeye çalışmak gibiydi - kesinlikle imkânsızdı.

Ve mücadeleden vazgeçtiğimde, kollarım onu sarıp içime çektiğinde, Sarah daha da sert hıçkırdığında, yüzünü yüzüme gömdüğünde

Göğsümü sıkıp minik yumruklarını gömleğime geçirdiğinde, dünyada olmayı tercih edeceğim başka bir yer olmadığını biliyordum.

En uzun süre boyunca onu kendime doğru çektim, parçalanırken elimden geldiğince onu yatıştırdım. Sanki derisini en acı verici şekilde döküyor, dış görünüşünün altında özgür bırakılmak için yalvaran ham, yırtık pırtık varlığı tamamen kucaklıyordu. Acısı hissediliyordu ve kâğıt üzerindeki mürekkep gibi içime akıyor, beni sonsuza dek değiştirecek şekilde üzerime yayılıyordu.

Sonunda hıçkırıkları hafıfledi, burnunu çektikçe gömleğimi tutuşu gevşedi ama yine de ona sarıldım. O da bana sarıldı.

Oda tamamen sessiz olmasına rağmen sesini duyabiliyordum. Gözlerimi kapatabiliyor ve onun müzikle birlikte hareket ettiğini, kozasından çıkan bir kelebek gibi önümde değiştiğini görebiliyordum. Hıçkırıkları nihayet tamamen dindiğinde, nefes alış verışı yeniden düzene girdiğinde geri çekildim, parmaklarımın uçları nazıkçe çenesinin pürüzsüz derisini buldu. Gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda, onun sıcaklığını üzerimde hissetmenin keyfini çıkararak kaldırdım.

"Sarah," diye nefes aldım, mum ışığının yumuşak titreşiminde parlayan bal rengi gözlerine bakarak. "Az önce yaptığın , beklediğimden çok daha fazlasıydı. Başka bir dünyaydı," dedim, açıklamaya çalıştım ama o anda kelimeler kifayetsiz kalıyordu. "Söyleyebileceğimden daha güzeldi. Acıttığını da biliyorum. Kolay olmadığını biliyorum."

O zaman küçük yüzü çarpıldı, beni izlerken gözleri yine yaşlarla doldu.

"Seninle çok gurur duyuyorum," diye fısıldadım.

Gözlerinden akan yaşlar serbest kaldı ve yanaklarından aşağı süzüldü. Ama daha uzağa düşmeden, sert ellerim oradaydı, onları siliyor, acısını silmeye çalışırken gözlerim hala bir tür anlayış için onunkileri arıyordu.

Sarah avucuma doğru eğildi, ayrılmış dudaklarından uzun, yavaş bir nefes çıkarken gözlerini kapattı. Sonra gözleri tekrar açıldı ve yeni bir evrendeymiş gibi hissettiren bir şekilde benimkilerle birleşti. O gece kapımdan içeri giren kızla aynı kız değildi. Ve bana baktığında, onu daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hissettim.

Hiç kimseyi hissetmediğim bir şekilde. "Reese?" diye fısıldadı sonunda. "Evet?"

Burnunu çekti, parmakları tekrar gömleğime dolanırken gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Beni sadece bir santimetre daha yaklaştırdı ve tekrar konuşmadan önce bakışları ağzıma kaydı.

"Beni tekrar öpecek misin?"

İsteği karşısında sesli bir şekilde inledim, bir sonraki nefesim göğsümü yakıcı bir şekilde terk etti. Gözlerimi ondan alamıyordum, uzaklaşamıyordum, sözlerinin kalbimde yarattığı duyguyu bastıramıyordum. Göğsümde yüksek sesle ve sabit bir şekilde atıyor, beni ricasına cevap vermeye, onu kendime çekmeye ve nefes nefese öpmeye çağırıyordu.

"Bu tehlikeli," dedim onun yerine, sözcükler kuru boğazımdan gıcırdayarak çıkıyordu. Hâlâ ona sarılıyordum, o da bana sarılmıştı, gözlerimiz aramızdaki kısa boşlukta dans ediyordu. "Seni daha önce incittim ve bir daha asla incitmeyeceğime yemin ettim."

"Lütfen," diye tekrar konuştu ve bu sefer kelimeyle birlikte kırıldı. Gözleri parladı, alt dudağı dişlerinin arasında emmeden önce titredi. "Lütfen, Reese. Öp beni. Beni daha önce hiç öpülmemişim gibi, zarar görmemiş gibi, yeni, bütün ve safmışım gibi öp. Lütfen," diye bir kez daha yalvardı, aramıza ördüğüm duvardan geriye kalanları yıkarken soğukkanlılığını korumaya çalışarak yutkundu. "Sahip olduğum anıları sil. Gördüklerimi ve hissettiklerimi ortadan kaldır ve beni *bu* öpücüğün, beni önemseydiği için bana dokunan bir adamın anılarıyla doldur." Sarah durakladı, elleri gömleğimi daha da büküyordu. "Bana dokunmasını *istediğim* ve benim de dokunmak istediğim bir adamın bana dokunuşunu."

Kendi gözlerim yaşıyordu ama bu duygulara teslim olma isteğimi geri çektim. Onun için hissettiğim acı dayanılmazdı ama ona duyduğum hayranlık ve ilginin yanında hiçbir şeydi. Ve o anda, o son istekle birlikte yapabileceğim tek bir şey vardı.

Onu öptüm.

Ellerim yüzünü çevreledi, dudaklarım yumuşak ve teslimiyetçi ama aynı zamanda arzuyla sert bir şekilde dudaklarını bulurken onu nazik bir özenle kendime çektim. Dünyada Sarah'dan daha fazla istediğim kimse yoktu ve bunun doğru olduğunu görmesine yardımcı olmak için her şeyimi o öpücüğe döktüm.

Dudaklarımın ağırlığı altında eğildi, ben onu daha da yakınımaya çekerken kollarımda gevşedi. Elleri göğsümde geziniyor, boynuma dolanıyor ve saçlarımı çekiştirerek daha fazlasını istiyordu. Başımı bir tarafa eğip dilimi ipek dudaklarının üzerinde gezdirirken başparmağım çenesini okşadı ve beni içeri almak için ağzını açtı. Ve

Onu tattığımda - *gerçekten* tattığımda - göğsümden bir volkan gibi gırtlaktan bir inilti patladı.

Dilimi onunkinin üzerinde gezdirirken Sarah'nın nefesi kesildi, ellerimi yüzünden kaydırarak küçük bedenini sardım ve onu kendime çektim. Birlikte erirken mum ışığı etrafımızda dans ediyordu, öpüşmemiz göğüslerimizde hızla atan kalplerimiz kadar canlıydı. Onun elleri beni keşfediyor, benimkiler onu tutuyordu ve sonunda nefes almak için ara verdiğinde aramızdaki enerji dayanılmaz bir sıcaklıkla çatırdadı.

"Beni yatağa götür," diye nefes aldı, gözleri benimkileri arıyordu.

Onu banktan kaldırıp evin diğer ucundaki karanlık yatak odama taşıırken bir kolum bacaklarının altından geçti, diğeri sırtını kucakladı. Bize ulaşan tek ışık pencerenin dışındaki aydan geliyordu ve ben onu nazikçe çarşafıma yatırırken Sarah'yı yumuşak, serin bir ısıltıya boğuyordu. Dudaklarım bir sonraki anda onunkilerin üzerindeydi, nefesini tekrar alıyor, bacaklarının arasına kayarken vücudum onu koruyordu. Göbeği bana karşı sıcaktı ve kalçalarımı ona karşı salladığımda nefesi kesildi, onu ne kadar istediğimi, ona ne kadar *ihtiyacım* olduğunu hissetmesine izin verdim.

Ama ona sahip olamam.

Bu gece olmaz.

Bu gece Sarah'ya güvende olduğunu, istendiğini ve önemsendiğini hissettirmek istedim. Ona zevk vermek, ihtiyaç duyduğu sürece gerçeklikten uzaklaşmasına izin vermek istedim. Wolfgang'la olanlar hakkında her şeyi bilmiyordum, ona nasıl tecavüz ettiğini, tanıdığım en harika kadından çok değerli bir şeyi nasıl çaldığını bilmek *istemiyordum*. Tek istediğim, tıpkı benden istediği gibi bu anıları silmek ve onların yerine, ona dokunmasına izin verilmesinin mutlak hazzını yaşayan bir adamın anılarını yerleştirmekti.

Çekip gitmeliydim. Bunu biliyordum, uzaktan, zihnimin derinliklerindeki bir odadan çılgık atan bir ses gibi. O benim öğrencimdi. Çok gençti. Onu düzeltmek için dua edemeyecek kadar yaşlıyım, *kendim* de çok kırılmışım. Ama tek istediğim, tek düşünebildiğim ya da arzuladığım buydu, onu yatağımın kenarında yanıma çekerken, dudaklarım hala onunkilere yapıştı.

"Sarah," diye nefes aldım ve adı dudaklarımdan dökülür dökülmez onu tekrar öptüm.

"Evet?"

Ellerim kalçalarından boynuna doğru ilerledi ve giydiği kazağın yakasının hemen altına kayd. "Seni soymak istiyorum," diye fısıldadım,

Gözleri benimkilerle buluşana kadar geri çekildi. İkimiz de nefes nefese kalmıştık, göğüslerimiz her nefeste kabarıyordu ve onun gözleri isteğim karşısında korkuyla açıldı. "Ama ben yapmayacağım

- İstemiyorsan olmaz. Seni korkutuyorsa ya da bana güvenmiyorsan olmaz." Durakladım, bir sonraki sözcüklerimi ararken yutkundum. "Sen çok güzelsin Sarah. Ve sana bunu göstermek istiyorum. Sana bunu *hissettirmek* istiyorum - seninle tanıştığım andan beri *hissettiğim* gibi."

Dudaklarının köşesi yumuşak bir gülümsemeye dönüştü ama bana cevap vermek yerine elimden çekildi ve pencereden süzülen ay ışığının alçak huzmesine gelene kadar geri çekildi.

Ve gözleri benimkilere kilitlenmiş bir halde, kazağının önünü kaplayan fermuarı aşağıya, aşağıya, her zamanki gibi yavaşça çekerek altına giydiği elbisenin üstünü ortaya çıkardı. Önce bir omzundan, sonra diğer omzundan sıyrıp ayaklarının dibinde yere düşmesine izin verirken dudakları aralandı.

Onu en çok bu kadar çok görmüştüm.

Omuzları yanaklarıyla aynı çillerle bezeliydi ve elleri kalçalarının önüne düşerken her birini saydım. Ellerini yumruk yaptı, elbisesinin kumaşı bu hareketle kalktı ve defalarca tekrarladı, eteğin kenarını yavaşça ellerine gelene kadar yukarı kaldırdı, kalçaları ve dizleri eteğin altında açıkta kaldı. Sonra tek bir akıcı hareketle eteği yukarı çekip başının üzerinden geçirdi ve kazağının yanına düşmesine izin verdi. Ve bu onun kıyafetlerini çıkarmasıyla ilgili değildi. Bana tenini göstermesiyle ilgili değildi. Bu hareket, kendini soyması, onun

Wolfgang'ın ondan çaldığı gücü geri almak için.

, ona doğru olabildiğince yavaş adımlarla ilerlerken gözlerim onun her santimini içine çekti. O çiller, teninin karanlık gece gökyüzündeki minik yıldızlar gibi tepeden tırnağa onu süslüyordu. Kalçaları geniş, beli dar, göğüslerinin kabarıklığı mütevazı ama kesinlikle mükemmeldi. Basit beyaz bir sütyen ve ona uygun zarif bir külottan başka bir şey giymemiş görüntüsü hazır olduğumdan daha fazlaydı. Ne hayal ettiğimi, onu bu şekilde görme şansına sahip olursam ne bulacağımı düşündüğümü söylemek imkansızdı.

O daha fazlasıydı. O her zaman çok, çok daha fazlasıydı.

Ona doğru uzandığımda elimin gölgesi karnındaki ay ışığını kırdı, avucumun sert nasırları nihayet kaburgalarına dokunduğumda ondan bir deklanşör sesi çıkardı. Ellerim neredeyse tüm vücudunu sarıyor, onu kendime çekiyor ve gözlerini tekrar bulana kadar bakışlarımı yukarıya sürüklüyordum. Onu kendime yakın tuttum ve parmak uçlarımı kolunun üzerinde gezdirerek yanağını bir kez daha çerçeveledim.

"Sen bir başyapıtsın, Sarah," diye nefes aldım. "Mutlak bir ilah."

Başını salladı, aramızda aşağıya bakmaya çalıştı, ama çenesini tuttum, bakışlarını tuttum, tekrar konuşurken onu elimden gelen her şekilde tuttum.

"Öylesin," diye tekrarladım. "Ve sen de bunu görene kadar sana tapmaktan vazgeçmeyeceğim."

Bu sözü mühürlemek için onu öptüm, ellerimi ondan sadece takım elbise ceketimi çıkaracak ve gömleğimi soymadan önce düğmelerini açacak kadar uzun süre çektim. İkisini de onun kıyafetlerinin yanına yere bıraktım ve Sarah'nın elleri omuzlarımdan, göğüs kaslarımdan, karnımdan aşağıya doğru kaydı ve ardından bir ürperti dalgası yarattı. Öpücüğümünden çekildi, gözleri ellerinin bana dokunduğu yerlerde dans ederken ayırık dudaklarının arasından nefes alıyordu.

"Ve sen de *benim* tanrı *olduğumu* söylüyorsun," diye mırıldandı.

Kıkırdadım, onu tekrar yatağa çektim ve tekrar bacaklarının arasına girmeden önce üzerimizi çarşafarla kapattım. Hala pantolonumu giyiyordum, Sarah'nın küçümsemesine rağmen, yorganın altında kemerimi çözmeye çalıştığını fark ettim. Ama ellerini tuttum, başının iki yanındaki yastığa bastırana kadar yukarı çektim ve onu usulca, yavaşça, bir amaç uğruna öptüm.

"Seni öpmek istiyorum," diye fısıldadım. "Zaten öylesin."

Başımı salladım, geri çekilmeden önce dilimi alt dudağında gezdirdim. "Seni *her yerinden* öpmek istiyorum."

Vücudundan aşağı doğru kaydım, narin köprücük kemiği boyunca, sütyeninin açıkta bıraktığı göğüslerinin kabarıklığı üzerinden, uzun, zayıf göbeğinin uzunluğu boyunca bir iz bırakarak öptüm. Dudaklarımla her yeni dokunuşunda kıpırdandı ve kalçalarının arasına yerleşip, sırtları omuzlarıma değene ve ellerim üstlerinde durana kadar hareket ettiğimde, dirseklerinin üzerine eğildi ve geniş gözlerle beni izledi.

"Seni buradan öpmek istiyorum," diye nefes aldım, külotunun beyaz pamuğunun üzerinde gezinmeden önce uyluklarının her birinin iç kısmındaki hassas cildi emdim. "Sorun olur mu Sarah? Seni buradan öpebilir miyim?"

"Evet," diye nefes aldı, tekrar kavrayışımın altında kıpırdandı. "*Lütfen*."

Ağzımı onun üzerinde tuttum, külotunu yavaşça aşağı çekerken uylukları boyunca öptüm. Kalçalarını kaldırdı, bunu yaparken her kası titriyordu ve külotunu kıcının üzerinden kalçalarına doğru kaydırdım, tekrar bacaklarının arasına yerleşmeden önce ayak bileklerinden kurtarmak için yeterince uzun süre geri çektim. Bir elimi kalçasının iç kısmında gezdirirken burnuma onun tatlı kokusu çarptı,

Onu kaplayan yumuşak kasık kıllarını nazikçe ekiştirmeden önce kıvrımını fıraladım.

"Bunu sevdim," diye düşündüm, bacaklarında beliren yeni rpertiye biraz gülümseyerek.

Gözlerim onunkileri buldu ve sonra ağızımı indirerek onu en çok istediğıim yerinden öptüm.

Dilimi hassas klitorisinin üzerinde gezdirdiğıimde Sarah nefesini tuttu, yumrukları arşaflarda bükülürken sırtını yataktan kaldırdı. Dilimi dndrdğmde uzun, baştan çıkarıcı bir inilti çıkardı, nazikçe emmeden önce ucu klitorisini daire içine aldı. Elleri arşaflardan salarımaya doğıru uçtu ve daha fazlası için sessiz bir yalvarışla çekiştirdi.

İnledim, tomurcuğunu tekrar dişlerimin arasında emmeden önce dilimi ona doğıru düz bir şekilde gezdirdim. İnemeleri iniltiye dönüştü, onu tattıka bacakları iki yanımda titriyordu ve her kıpırdanış arzumu besliyordu.

Bu.

İstediğıim şey buydu - onu iyi hissettirmek, hissetmeyi hak ettiğı zevkle, ona dokunacak kadar şanslı olan erkekte uyandırmayı hak ettiğı arzuyla parçalanmasını sağılamak. Bu nimetin neden bana ait olduğunu, neden daha önce ona olanları silme, o anıları dolu anılarla değıştirme fırsatına sahip olanın ben olduğumu bilmiyordum.

Tek bildiğıim şansımı boşa harcamayacağımdı.

Dikkatlice, o her şeyi tüketen arzu anında toplayabildiğıim kadar sabırla, dilim klitorisini çalıştırırken bir parmağıımı dudaklarının arasına kaydırđım. Bu hisle i çekti ve parmağıımın ucunu ıslak yarığı boyunca gezdirdim, onu kızdırdım, parmağıımın ucunu içine sokmadan önce onu ısıttım.

"Oh, Tanrım," diye nefes aldı ve tekrar yataktan kalktı. Elleri saçlarımda dolaşıyor, kalçaları erişimime izin vermek için açılıyordu.

İlk boğumumu yutana kadar parmağıımı yavaşça santim santim içeri kaydırđığıımda o kadar sıkı, o kadar hassas ve nazikti ki. Parmağıımı içinde kıvırdım, o altımda kıvranırken ağızımla ritim tutarak çalıştım.

Hayatım boyunca sayısız kadınla birlikte olmuştum, itiraf etmek istediğıimden çok daha fazla, ama o anda - Sarah yatağıımdayken, kalçaları yzmm iki yanımdayken, elleri salarıımdayken, vücudu dilimle ona verdiğıim zevke yenik düşerken - doğımak gibiydi. Bu benim ilk seferimdi.

Bu onun ilk seferiydi. Ona dokunduğum ilk, tek ve her şeydi.

Umarım o da bunu hissetmiştir.

Ben çalıştıkça daha da sıklaşıyor, nefes alış verişleri azalırken kasları kasılıyordu. Çok yaklaşmıştı ve bir *parmağımı* daha dikkatlice ama kesin bir komutla içine soktuğumda neredeyse boşalmama neden olacak bir inilti çıkardı.

"Evet," diye nefes aldı, dokunuşumun altında kıvranıyordu. "Reese, evet. *Evet.*"

Dilimi daha hızlı çalıştırdım, parmaklarımı içinde kıvırdım ve yaklaştığını anladığımda, parmaklarım hala içindeyken vücuduna doğru tırmandım. Ağzım onunkini buldu ve bir sonraki iniltisini yuttum, elimin avuç içi klitorisini ovarken dilimde kendini tatmasına izin verdim. Elimle kalçalarımı hareket ettirdim, etrafımda sıkılaşıp kadar parmaklarımı tekrar tekrar içine soktum.

Sarah bir sonraki anda öpücüğümüzü bozdu, serbest kalırken adımı inledi. Boynunu, göğüslerini öptüm, etrafımda sallanırken onu bitiş çizgisine götürdüm. Tırnaklarını sırtımda gezdirdi, dalgalara binerken haykırdı, titreyişine ve inleyişine bakılırsa orgazmı uzun ve yoğundu. Ve işi bittiğinde gevşedi, altımda yumuşarken vücudundaki her kas aynı anda serbest kaldı.

Onu tekrar öptüm, önce sertçe, sonra yumuşayarak dilimi onunkinin üzerinde gezdirdim. Elleri tekrar saçlarıma uzandı ve ben onu bütün gece öpmüşüm gibi, sanki daha yeni başlamışız gibi öperken beni orada tuttu. Parmaklarımı yavaşça içinden çektim ve o da bu kayıp karşısında ürperdi, sanki bir sonraki sefer ağzımı çekeceğinden korkuyormuş gibi beni kendine doğru çekti. Ama ben onu sadece daha sert öptüm, ikimiz de yan yatana, bacaklarımız birbirine dolanana, kollarımız birbirine sarılana, nefeslerimiz her öpücük arasında dans edene kadar yuvarlandım.

Öpüşmelerimiz yavaşlamadan önce uzun bir süre bu şekilde kaldık, burnuna, alına doğru öpüşürken nefesimiz kesildi, dudaklarımı orada tuttum, sonra geri çekildim ve kendi bakışlarımla onun bakışlarını buldum.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım ve parmaklarımın ucunu omzunda gezdirdim.

Yüzü kızardı, başını sallayarak yüzünü yorganın içine gömdü. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Güldüm, sırtı göğsüme dayanana kadar onu yuvarladım, kollarım sarıldı, onu kaşıklarken bacakları benimkilere dolandı. O kaldırdı

Elimi dudaklarına götürdü, parmak uçlarımın her birini öptü elini bir kez daha göğsüne bastırdı. Ona sarıldığımda üzerimize rahat bir sessizlik çöktü ve inanmadığım bir tanrıya bizi gerçeklikten koruyan balonun kırılmaması için dua ettim.

Ona istendiğini hissettirebildiğim, benden şeyi silebildiğim için dua ettim. Onun da her anı benim gibi hissetmesi, bu gecenin benim için olduğu kadar onun için de özel olması için dua ettim. Ona bütün gece böyle sarılabilmek, onu elimde tutabilmek, her şeyin asla yapamayacağımı haykırdığı bir dünyada ona bir şekilde sahip olabilmek için dua ettim.

Eğer gerçekten bir tanrı varsa, kendi kaderimi seçebilme şansım varsa, bunun o olması için dua ettim.

Sabah olacaktı.

Öyle olacağını biliyordum. Gün ışığıyla birlikte aramızdaki her dağla yüzleşmek zorunda kalacağımızı biliyordum.

Ama bu gece, ayın yumuşak ışığında, Sarah benimdi. Ve ona her zaman olacağı gibi sarıldım.

 CHAPTER FIFTEEN

Sarah

Rojo'nun yumuşak horlama sesleriyle , vücudu önümdeki yatağa yayılmıştı, Reese ise arkamdan beni göğsüne sarmıştı. Bacakları benimkilere dolanmış, hafif bir ter tabakası bizi birbirimize yapıştırmıştı. O hala önceki geceden kalma elbise pantolonunu giyiyordu ve ben sadece sütyenimi giymiştim, külotum diğer kıyafetlerimle birlikte yerde bir yerlerde unutulmuştu.

Çok sıcaktı.

Pencereden giren sabah güneşi, dün gece ayın sakladığı her şeyi aydınlatıyordu. Reese'in yatağında çıplaktım. Gece burada kalmıştım. Ve aramızda hâlâ var olan çizgiyi kesinlikle aşmıştık.

Telefonumun diğer odada vızıldadığından hiç şüphem yoktu, cevapsız aramalar ve amcamdan gelen mesajlar nerede olduğumu merak ediyordu. Bir hikâye bulmam gerekiyordu ama şu anda tek istediğim gerçeklikten biraz daha saklanmaktı.

Bu yüzden Reese'in kucağında iki büklüm oldum, yüzüm ona dönük olana kadar örtülere ve onun ölü ağırlığına karşı savaştım. Kolları dönmeme izin verecek kadar kalktı, sonra tekrar etrafıma dolandı ve Rojo diğer tarafımızdan oflarken beni geniş, tanrı gibi göğsüne çekti. Bunun üzerine kıkırdadım ve Reese yavaşça tek gözünü açtı, dudaklarında tembel bir gülümseme vardı.

"Günaydın."

Ona daha çok sarıldım. "Günaydın."

Gülümsemesi büyüdü, gerinirken göğsünden uzun, uykulu bir nefes geldi. Ben de aynısını yaptım, bacaklarımin arasındaki tatlı acının tadını çıkardım. Daha önce hiç bir erkeğin yatağında uyanmamıştım, geceyi kız arkadaşımın başına başka biriyle geçirmemiştım ama yine de Reese'in kolları beni böyle sarmışken kendimi tek başıma bir yatakta hiç olmadığım kadar rahat hissediyordum.

Gözlerimi kapattım, bir gece önce bana bakışını, parmaklarının içimde kıvrılışını, dilinin tadıma bakmasını hatırlayarak kızardım. Bu, samimiyetin olabileceğini hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Kırıldığımı düşünmüştüm. Asla böyle hissedemeyeceğimi, dokunulmaktan zevk alamayacağımı, başka birine dokunmak istemeyeceğimi sanıyordum.

Yanılmışım.

Çok, çok
yanılmışım.

Dizlerimi birbirine kenetledim ve Reese'in şu anda aralarında olan kalçasını sıkıca kavradım.

Gözlerimi tekrar açtığımda "Ne düşünüyorsun?" diye sordu ama sırtışından zaten bildiği anlaşılıyordu.

"Dün gece ne kadar mükemmeldi."

Bunun üzerine bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve kaşlarının arasında endişeli bir kırışıkla bana baktı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet. Endişelendin mi?"

"Biraz," diye itiraf etti. "Ben sadece... benim için olduğu kadar senin için de özel olmasını umuyordum."

Kalbim onun sözleriyle eridi, göğsümde yapışkan bir yapışkan gibi sallanırken bir elimi çıplak göğsünün üzerinde gezdirdim, omzunun üzerinden kaydırdım ve onu kendime doğru çektim. Dudaklarını kendi dudaklarımla buluşturacak kadar eğildim, ikimiz de bu temasla rahat bir nefes aldık, sanki hayatta ihtiyacımız olan tek şey bu öpücükmiş gibi.

Belki de öyleydi.

Burada, Reese'in yatağında, Reese'in kollarında olacağımı hiç düşünmemiştim. Her şey çok imkânsız görünüyordu - sadece onunla, aramızdaki engellerle değil, *herhangi biriyle*. Tekrar bütün hissedebileceğimi, arzulanabileceğimi, hiç düşünmemiştim. Dün gece yaptığımız şeyleri yapmak *isteyebileceğimi* hiç hayal etmemiştim.

Kurdumun verdiği zararın kalıcı, geri döndürülemez ve zararlı olduğunu düşündüm.

Ama Reese beni öptü ve beni hayata döndürdü. Bana dokundu ve ben de ilk nefesimi almış gibi hissettim.

Dün gecenin benim için ifade ettiği her şeyi ona nasıl doğru dürüst anlatabileceğimi bilmiyordum.

Öpücüğü derinleştirdiğimde Reese inledi, ellerini saçlarına soktu ve çıkana kadar çekti, kalbi bacaklarımin arasındaydı. Sadece düşünüyordum

Dün geceyle ilgili her şey onu tekrar istememi, daha da fazlasını istememi sağladı. Artık uyanmıştım, susamıştım, açtım - tam bir zebaniydim.

Kalçalarımı ittiğimde ayrıldı, sertliğinin ortama değdiğini hissedince nefes nefese kaldım. Pantolonu aramızdaki tek şeydi ve gitmesini istiyordum.

"Beni öldürüyorsun kadın," diye nefes alıp burnumu öptükten sonra tekrar dirseklerine yaslandı.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım, onu tekrar içime çekmeye çalışıyordum.

"Ve sen de bana sahipsin," dedi. Elimi aramızda dolaştığı yerden çekti, parmak uçlarını öptü ve beni izlerken dudaklarına götürdü. Sabah güneşi gözlerindeki zümrüt rengi beneklerle oynuyor, gözbebekleri benimkiler arasında gidip gelirken dans ediyordu. "Dün gece ne oldu?"

"Yani... sana tek tek anlatmamı ister misin, yoksa sadece yeniden mi yaşayalım..." Kalçalarımı tekrar döndürmeye çalıştım ama Reese homurdandı ve kendini tekrar yukarı kaldırmadan önce beni sertçe öptü. Aşağı kaydı, ereksiyonu yerine karın kaslarını ortama yerleştirdi, aramıza boşluk koymak için çaresizdi.

Surat astım.

"Yani, ben eve *gelmeden önce* ne oldu?" diye açıkladı. "Şarkıyı çalmaya gelmiştin. Ve ağlıyordun."

İçimi çektim, dün gecenin pek de hoş olmayan anıları göğsümü ağrıtıyordu. Reese'in parmaklarını dudaklarına götürdüğü yere baktım ve bunun yerine gecenin o kısmına odaklanabilmeyi diledim.

"Eski oda arkadaşımı aradım," dedim bir süre sonra. "Hatırlıyor musun, sana bahsettiğim, Bramlock'tan ayrıldığımda tamamen geride bıraktığım kişi?"

Reese başını salladı.

Parmaklarımın altında ne kadar yumuşak olduklarını hissederek bakmaya devam ettim. "Onu aradım ve her şeyi anlattım... yani *neredeyse* her şeyi," diye düzelttim. "Onunla burada olmam hakkında konuştum. Senin hakkında. Ama neden artık Bramlock'ta olmadığını söylemedim."

Reese sırttı. "Benim hakkımda ne demiştin?"

"Sana bunu söylemiyorum," dedim yanaklarım kızarak. "Bu bir kız muhabbeti. Çok özel."

"Ona öğretmenin ne kadar seksi olduğunu , değil mi?"

Bununla alay ettim. "Lütfen. Nasıl göründüğünüzü zaten biliyor. Dediğim gibi, internette videolarınız var bayım."

Kaşlarını çattı. "Bununla bir tür mahremiyet ihlali yapılmış gibi hissediyorum, hatta röntgencilik... ama her neyse."

"Her neyse," dedim, parmak uçlarımı tekrar öperken gülümseyerek. "Başta her şey harikaydı. Arayı kapattık, bana senin biriyle çıkman konusunda nasıl hissettiğime dair bazı tavsiyelerde bulundu..."

Kaşları havaya kalktı. "Ne tür duygular yaşıyordun?" "Yine, bu değil," dedim ama ben konuşurken yüzünde beliren gülümseme kayboldu sonraki kelimeler. "Görüşmemizin sonunda beni Bramlock'a geri davet etti."

Reese sessizdi, beni izliyordu, bekliyordu.

Yutkundum. "Beni geri çağırıyor çünkü Wolfgang'a prestijli bir ödül verildi, üniversitemizin herkese vermekte çok titiz davrandığı bir ödül. Onun için büyük bir tören düzenliyorlar... ve kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama ben sadece... Bunu duyduğumda nefes alamadım. Siyah gördüm. Telefonu Renee'nin yüzüne kapattım, sonra kustum, sonra ağlamaya başladım ve ben... şarkıyı düşündüm... ve babamı... ve sonra kendimi burada buldum."

Ben konuşurken Reese'in yüzünden pek çok duygu geçti - öfke, anlayış, üzüntü, empati. Ama uzun bir süre sonra tekrar öfkeye döndü, konuşmadan önce çenesini sıktı ve burun delikleri açıldı. "O orospu çocuğu ödül mü aldı?

Nasıl oluyor da hâlâ öğretmenlik yapabiliyor?"

Gözlerim göğsüne kaydı. "Şey... ne olduğunu kimse bilmiyor gibi."

Gözlerinde sorularla ya da belki de cinayetle beni izlediğini anlamak için ona tekrar bakmama gerek yoktu. Ona göre, muhtemelen çok kolay görüldüğünü hayal ettim. Tecavüze uğramak mı? Polisi ara.

Ama işler böyle yürümüyordu.

"Birine söylemeye çalıştım," diye açıkladım. "Ben sadece... söylediğim kişi bunun aramızda kalması gerektiğini söyledi. Ve bu sadece bir arkadaş falan da değildi... müzik direktörüydü. Gücü vardı, bana yardım edebilirdi... ama... söylemediği her şeyi duymam için tam kelimeleri söylemesi gerekmiyordu." Omuz silktim. "O Wolfgang Edison. Onun sözüne karşı benim sözüm olacaktı ve yaşlı, prestijli, ödüllü, beyaz, erkek bir piyano efsanesine karşı genç, siyah bir kadına kim inanır?"

"Ben," dedi Reese hiç duraksamadan. "Sana inanıyorum. Tek inananın ben olmayacağımı da biliyorum."

Kalbim kabardı, onun kesinliği, boyun eğmeyen inancı karşısında alışılmadık bir duyguyla çarptı.

"Polise birlikte gitsek nasıl olur?" diye teklif etti. "Yapabiliriz-"

"Hayır," dedim başımı sertçe sallayarak. "Bu tartışmaya açık bir konu değil Reese." Gözlerimi tekrar onunkilere diktim. "Üzgünüm ama değil. Tamam mı? Bunu kimseye anlatmak istemiyorum. Ve senin de asla anlatmayacağına inanıyorum."

Bunun üzerine dudaklarını tekrar parmaklarıma indirdi ve onları söz vererek öptü. "Asla kimseye söylemem. Bu benim anlatacağım bir hikâye değil. Ve sana bunu yapamayacak kadar çok saygı duyuyorum."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Sessizlik aramızda uzanıyordu, güneş Rojo kadar yatağı da ısıtıyordu. Hâlâ yanımıza yayılmıştı, hafifçe horluyordu, küçük arka ayakları biraz seğiriyordu.

"Reese?"

"Mm?" diye cevap verdi, ağırlığını karşı dirseğe kaydırarak. Son konuşmamızdan sonra hâlâ düşüncelere dalmış görünüyordu.

Bir sonraki sözlerimi düşünürken yanağımın içini çiğnedim. "Sen ve Jennifer... hiç... bilirsin işte... onunla birlikte oldunuz mu?"

Sırıttı. "Hiç ne yaptım mı?" "Lütfen söyletme bana."

Yanaklarım yanarken Reese kıkırdadı. "Hayır. Yapmadık. Gerçekten onunla oynayıp sonra da eve gelip sana yaptığımı yapacağımı mı sanıyorsun?"

Omuz silktim ve üzerimize örtülmüş battaniyeyi karıştırdım. "Bilmiyorum. Eve ilk geldiğinde ağzında ruj izi vardı. Ben de öyle düşündüm..."

"Onu bıraktığımda beni öptü," dedi açıkça. "Ama ben de onu öpmedim. Onu dururdum ve arabamdan inmesini istedim."

"Neden?" Nefes aldım. "O çok güzel. O..."

"Sen değil," dedi. Bir sonraki nefesim göğsümde durdu ve parmak uçlarımı tekrar dudaklarına götürüp hafifçe öperken Reese'in ağzının köşesi bir tarafa doğru kıvrıldı. "O sen değilsin Sarah. Bu yüzden ben de onu öpmedim."

Ona güvenmek istedim, kalbimin onun sözleriyle nasıl yükseldiğine. Ama bu mümkün görünmüyordu. Onun da beni isteyebileceği gerçek değildi. Benim gibi genç, hasarlı bir kızın onun istediği ya da ihtiyaç duyduğu şeyin yakınında bir yerde olabileceği.

Ama bana bakışı.

Yutkundum ve dudaklarına dokundum. "Peki... şimdi ne yapacağız?"

Reese biraz daha doğruldu, kaşlarının arasında o tanıdık kırıksıklık belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... Ben senin öğrencinim. Patronun benim amcam. Ve..."

"Ben yaşlı bir adam mıyım?"

Kıkırdadım, bir elimi ensesine koymadan önce saçlarında gezdirdim. "Otuz yedi *yaş yaşlı* değil."

"Yirmi bir yaşından çok daha yaşlı."

Kaşlarımı çattım ve saç tellerini parmaklarımla arasında döndürdüm. "Yani... bu şu anlama mı geliyor... biz..." Ne istediğimi, neye *ihtiyacım* olduğunu nasıl soracağımı . Gözlerim göğsüne kayd, boğazımda kalın, yapışkan bir düğüm oluştu ve yutkunmaya çalıştım. "Dün gece miydi?"

Reese eğilip beni gözlerinin içine bakmaya zorlamadan önce uzun bir süre beni izledi. "Olmasını *istiyor* musun?"

Hemen başımı salladım. "Ne istiyorsun?"

Neredeyse gülecektim, sanki bunu söylemek, başarmak kolaymış gibi. "Seni istiyorum," diye basitçe cevap verdim. "Ben... *bizi* istiyorum. Ama korkuyorum. Kovulmanı istemiyorum ve amcamın nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Ya da insanların ne diyeceğini, bizi nasıl göreceklarını. Peki ya Kinky Starfish? Westchester'daki ebeveynler çocukları için endişelenecekler mi? Peki ya..." İçimi çektim, alt dudağımı ısırdım. "Ben... Ben senin için *yeterli* miyim bilmiyorum. Gencim, deneyimsizim ve-"

"Hey," diye sözümü kesti Reese, gözlerim bir kez daha onunkilerle buluşana kadar parmak uçlarıyla çenemi eğdi. "Rojo'yu evlat edindiğimiz o gece sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Biz demesine bayıldım, sanki bir birim, bir takım, bir *şeymişiz* gibi. Başımı salladım.

"Ne dedim ben?" diye sordu.

"Yeterli olduğumu söylemiştin," diye fısıldadım.

Reese'in gözleri benimkilerin arasında dans etti. "Söyledim. Ve bunda ciddiydim. O zaman da, şimdi de. Sen yeterlisin, Sarah. Ve ben de seni istiyorum."

Gözlerim büyüdü. "Öyle mi?"

Bunun üzerine kıkırdadı ve eğilerek dudaklarını şefkatle dudaklarıma bastırdı. "Şimdiye kadar tanıdığım en güzel, en inanılmaz, en *güçlü* kadından daha az bir şeymişsin gibi şaşırmış gibi davranmana bayılıyorum."

İşıldadım, başım yastıklara düşmeden önce onu tekrar öpmek için bastırdım. Başımı salladım, tanıdığım en güzel, en inanılmaz, en güçlü *adama* baktım - onun da bende aynı şeyi nasıl gördüğünü merak ediyordum.

Ama bunların hiçbirisi bu duvarların dışındaki hiç kimse için önemli değildi.

Tek *görecekle*ri, gücünü kötüye kullanan bir öğretmen, yaşlı bir adama aşık olduğu halde kendini aşık hissedenden bir öğrencidir. Sapkınlık görürler, güzellik değil.

"O zaman ne yapacağız?" Ona sordum. "Nasıl..."

"Bir yolunu ," dedi parmak uçlarımı öperek. "Bir yolunu . Tamam mı? Ama şu anda tüm cevaplara sahip olmak zorunda değiliz." Bununla birlikte, yataktan fırlamadan önce Rojo'nun karnını ovarak yuvarlandı. Saçları darmadağınaktı ama tek bakabildiğim göğüs kafesini, karnını kaplayan ve kemerinin üzerindeki keskin V'ye kadar inen kaslardı. "Hemen şimdi," dedi bir elini bana doğru uzatarak. "İkimizin de bir duşa ihtiyacı var. Sonra da bütün gece neden dışarıda kaldığına dair bir hikâye bulmalısın."

Güldüm ve beni yukarı çekmesine izin verdim. "Evet... bu eğlenceli bir sohbet olacak."

"Yine de buna değdi mi?" Reese beni kendine doğru çekerek sordu. Dudakları dudaklarımı buldu, elleri sırtımın alt kısmına uzandı ve nefesimi çalarken beni kendine çekti.

Cevabımı bilmesi için yüksek sesle cevap vermeme gerek yoktu.

Buna değdi.

Buna *çok* ama *çok* değer.

Reese

Çocukluğumda hep hatırladığım bir gün vardı.

Bu özel günün neden aklımda emin değildim, özellikle de *gerçekten* kayda değer bir şey olmadığından, ama asla unutmadım. Yazın, lise ikinci sınıfa geçmeden hemen önce, hafta içi bir gündü. Mallory ve ben arka bahçemizde Charlie ve ağabeyi Graham ile birlikteydik. Bu, Charlie'yi en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinden başka bir şey olarak görmeden, ailemi kaybetmeden ve piyanoya olan aşkımla arama herhangi bir şeyin girebileceğini fark etmeden önceydi. Pennsylvania'da sıcak bir yaz günüydü ve biz arka bahçede, yaptığımız ev yapımı kaydıraktan aşağı uçuyorduk.

Bütün gün bizi eğlendirdi.

Yeni Pearl Jam albümünü dinlediğimi, küçük kız kardeşime su püskürttüğümü ve Graham'la okul başladığında kavga edeceğimiz yeni ve seksi birinci sınıf öğrencileri hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorum. Annem evin içinde çalışıyordu ama bize öğle yemeği getirmek için durmuştu. Bir süre oynamamızı izledi, muşambadan aşağı düşmeden koşmaya çalıştığım her seferinde güldü.

Hiç başaramadım.

Babam eve döndüğünde, iş gününden kalma takım elbisesi ve kravatıyla dışarı çıktı. Sadece izlemek yerine, yaşlı adam boxer'ına kadar soyunmuş ve yüzüstü muşambanın altına dalmıştı.

Hepimiz onun peşinden gittik.

Bu anı zihnimde her şeyin yaşandığı günkü kadar yüzsüzdü. Belki de bir aile olarak birlikte olduğumuz bir zaman olduğu içindi. Belki de bana daha basit günleri hatırlatıyordu. Ne olursa olsun, her zaman aklımda kalmıştı - ve o gün ne olduğundan çok nasıl hissettiğim önemliydi. Yaşıyordum, gençtim ve önümde sınırsız fırsatlar vardı. Tembel bir yaz günüydü, gidecek hiçbir yerimin ve yapacak hiçbir işimin olmadığı, sevdiğim herkesin olması gerektiği yerde olduğu bir gün.

Cumartesi gecesinden beri hissettiğim duygunun aynısıydı. Ama şimdi, Sarah yüzünden.

Tıpkı o gün olduğu gibi, bana yaşadığımı hissettirdi. Beni genç, sınırsız, vahşi ve özgür hissettirdi. Birbirimize teslim olduğumuz, aramızdaki tüm çizgileri aştığımız o geceden bu yana sadece birkaç gün geçmişti. Ben onu istiyordum, o da beni istiyordu ve daha çözmemiz gereken çok şey vardı ama birlikte olduğumuz gerçeğinin dışında başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

O, bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm ışıktı, sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm amaçtı.

Son birkaç gün, yeterince uzun sürmeyen piyano dersleri ve şarkılar arasında çalınan öpücüklerden oluşan bir bulanıklık içinde geçmişti. O Cumartesi bütün gece dışarıda kaldıktan sonra daha dikkatli olmaya çalışmış, derslerimiz biter bitmez eve, amcasının yanına dönmüştü. Üç gün boyunca düşünebildiğim tek şey o olmuştu ama yine de her gün birkaç saatten fazla birlikte olamamıştık.

Ama bu gece, o benimdi.

Amcasına işten sonra bir arkadaşında kalacağını söylemişti ve cumartesi den beri ilk kez onunla baş başa kalacaktım. Duşta saçlarımı, vücudumu keselerken zıplamam için yeterliydi, keşke geceyi ileri sarıp eve birlikte geleceğimiz zamanı görebilseydim.

Onunlayken kendimi daha çok seviyordum.

Duştan çıktığımda Rojo banyo paspasının üzerine yayılmıştı, hâlâ sırlıslılandı. Havlumu almak için etrafından dolanırken sanki rahatsızlık veren benmişim gibi tembelce bana baktı.

"Bu gece gerçekten yatağı paylaşacak mısın?" Havluyu saçıma sürerken sırtıarak sordum.

Rojo sadece ofladı, bana abartılı bir esneme hareketi yapmadan önce kuyruğunu birkaç kez salladı ve minder in üzerine daha da yayıldı.

Kıkırdadım. "Sanırım değil."

İşe gitmek için hazırlanırken en sevdiğim çocukluk anımdaki Pearl Jam albümünü açtım ve Eddie Vedder ile birlikte elimden geldiğince şarkı söyledim. Kendimi yine liseli bir çocuk gibi hissediyordum, etrafta zıplıyor, şarkı söylüyor, gülümsüyor ve bir kız yüzünden lanet bir aptal gibi süzülüyordum. Sarah'yla liseye birlikte gitseydik, benimle ilgilenir miydi diye merak ettim.

Hiç şüphesiz cevabın hayır olduğunu biliyordum.

Küçük bir pisliktim ve o zamanlar bir kadına nasıl davranılacağını bilmiyordum. Belki de bu dersi *hiç almamıştım*. Blake'e yaptıklarına, Charlie'yi Cameron'dan çalmaya çalıştığıma bakılırsa, pek de iyi bir sicile sahip değildim.

Ama bunu Sarah ile değiştirdim.

Bu ona ve kendime verdiğim bir sözdü. İhtimallerin bize karşı nasıl yığıldığını biliyordum. Kolay olmayacağını biliyordum. Ama yürüteceğimi de biliyordum. Bir yolunu bulacaktım.

Yapmak zorundaydım.

Ailem öldüğünden beri ilk kez her şey yolunda gidiyordu. Ben Sarah'ya değer veriyordum, o da bana değer veriyordu. O da bana değer veriyordu, ki bu daha önce hayatımdaki herhangi bir kadınla yaşadığım her şeyden tamamen farklıydı. Bana kendimi *doğru* hissettirdi - her *şeyimi* kaybettiğimden beri ilk kez... belki de ilk kez.

Ve bu gece, işten sonra, onu tekrar görebilecektim.

Ona sarılır, onu öper, derslerimiz dışında da onunla birlikte olurdu m.

Sadece kısa bir vardiyayı atlatmak zorundaydım.

Saatimi kontrol ettikten sonra masadan cüzdanımı kaptım ve Rojo'nun kanepeye yayılmış başını okşadım. "Uslu dur," dedim ona ve masadan anahtarlarımı aldım. "En sevdiğin kişiyi daha sonra eve getireceğim."

Rojo daha da uzandı, gözleri tembelce kapandı. Sırtarak ön kapımı açtım ve gecenin dışarı çıkmak yerine *içeri* döndüğüm kısmında olmayı diledim. Garaj yolumda tanıdık bir araba görünce durakladım, göğsümde umut dalgalanırken başımı yana eğdim.

Sarah mı?

Belki de iş çıkışına kadar bekleyememiştir diye düşündüm. Ama eski Toyota'dan inen o değildi.

Amcasıydı.

Kaşlarımı çattım, arabadan iner inmez eğik kaşlarının altından beni izlerken içimden bir ses beni uyardı. Yutkundum, merdivenlerden aşağı inip yolun karşısına geçmeden önce kapıyı arkamdan kilitledim.

"İyi akşamlar Bay Henderson," diyerek selamladım ve sıcak bir gülümseme sundum. "Bu gece ?"

Randall gülümsememe karşılık verdi ama ellerini pantolonunun ceplerine sokarken gülümsemesinin kenarları gergindi. "Size de iyi akşamlar. Her şey göz önüne alındığında iyi gidiyorum."

Nasıl sormadı.

Hâlâ gülümseyerek başımı salladım. "Bunu duyduğuma sevindim. Aslında bu gece için The Kinky Starfish'e gitmek üzereydim," diye açıkladım, başparmağımla omzumun üzerinden şehir merkezini işaret ederek. "Seni beklemiyordum."

"Biliyorum, habersiz geldiğim için özür dilerim. Aslında Sarah'yı vardiyası için oraya bırakmıştım," diye açıkladı. "Görünüşe göre bu gece bir arkadaşında kalacak, ben de onu bırakmayı ve sabah arabasını yağ değişimine götürmeyi teklif ettim."

Arkadaş kelimesini söyleyiş şekli vücudumdaki her siniri alarma geçirdi.

Gülümsemesi gitmiş, bakışları sertleşmişti.

Sarah'nın hikayesine inanmadığını anlamak için ikinci bir tahmine ihtiyacım yoktu.

"Ah," diye cevap verdim, anahtarlığımı cebime sokmadan önce bir parmağımın etrafında döndürdüm. "Bu çok iyi. Yaptığına sevindim"

arkadaşlar."

"Gerçekten." Randall beni izledi, dudaklarını birbirine geçirirken gözleri kısıldı. "Biliyor musun, aslında bu yüzden uğradım. Görünüşe göre Sarah da Cumartesi gecesi bu arkadaşıyla kalmış."

Yine, *arkadaşım* deme şekli bana bu konuşmanın *arkadaşça* olmadığını söyledi.

"Oh?"

Başını salladı. "Evet, ama bu arkadaşından daha önce hiç bahsetmemişti. Ben de o genç bayanı hiç duymadım. Tabii ki kasabadaki *herkesi* tanıdığımı ima etmiyorum. Ama, şey... bildiğiniz gibi, çoğunu tanıyorum."

Cevap vermedim. Bu noktada, davet edildiğimi hissetmiyordum.

Randall, Sarah'nın gerçekten bir kız arkadaşının evinde olduğuna inansaydı endişelenmezdi. Onun arkadaş edinmesini, Lübnan Dağı'nda hoş karşılanmasını istiyordu. Ve yirmi bir yaşında olan Sarah, onun hayatına lisede olduğu gibi müdahale etmesi için çok yaşlıydı.

Onun hikayesine inanmadı.

Randall'ın bana bakışı, şu anda ondan daha fazla endişelenmem gerektiğini söylüyordu.

Bana doğru bir adım atarak, "Sadece onun yanlış kalabalıklara karışmadığından emin olmak istiyorum," dedi. "İkimiz de bunun böylesine genç ve etkilenmeye açık bir *kız* için ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyoruz."

Yutkundum, suçluluk duygusunu bir kenara bırakıp gülümsemeye çalıştım. "O akıllı bir *kadın*," dedim. "Ve zamanını kiminle geçireceği konusunda seçicidir. Endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum Bay Henderson."

Randall gülümsedi ama gülümsemesi çok çabuk düştü ve tehditkâr bir bakışla bana doğru bir adım daha attı. "Beni dinle, Reese Walker. Yeğenimin hayatında olup biten her şeyi bilmiyor olabilirim ama bir ömür boyu yetecek kadar boktan şeyler yaşadığını bilecek kadar tanıyorum. Buraya bir mola, bir son için geldi ve *hepsi* bu." Sesini alçalttı. "Sahip olamayacağın şeyleri isteme eğilimin olduğunu da biliyorum ve sadece sana onun hayatındaki rolünü hatırlatmak istedim. Belki unutmuşsundur diye."

Yutkundum, dişlerimi birbirine vurmaktan çenem sıkılmıştı, böylece Bay Henderson'a benim hakkımdaki değerlendirmesi, ne istediğim, ne yaptığım ve Sarah'nın hayatında oynadığım *rol* hakkında *tam olarak* ne düşündüğümü söylemeyecektim.

Ama öfkenin içinden Sarah'yı gördüm.

Ona bir söz verdim ve eğer birlikte olabileceğimiz bir dünyada yaşamak istiyorsam, bunu sağlamak zorundaydım.

Amcasının boğazını yumruklamak işe yaramayacaktı.

Bunun yerine çenemi yüksek, göğsümü geniş tuttum ve ne ima ettiğine dair en ufak bir fikrim yokmuş gibi davrandım.

"Tüm bunların ne anlama geldiğinden emin değilim efendim," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Ama sizi temin ederim ki yeğeninize ve onun hayallerine büyük saygı duyuyorum. Onun iyiliğini ben de en az sizin kadar istiyorum."

Randall gözlerini kısmıştı, ama benden bir şey öğrenememek onu yatıştırmaktan çok kızdırmışa benziyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Her zaman arkadaşlık ve kasabaya döndüğümünden beri bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Yine de, Charlie'yle aramda geçenler hakkında bir şeyler biliyorsa, benden şüphelendiği için onu suçlayamazdım. Haklıydı, sahip olamayacağım şeyleri istemek gibi kötü bir alışkanlığım vardı. Ve Sarah her yönden bu kategoriye giriyordu.

Ama artık kutulara inanmıyordum.

Randall ne düşünürse düşünsün, *kim* ne düşünürse düşünsün, Sarah ve ben birlikte iyiydik. O beni kurtarmıştı ve umarım ben de zaman içinde aynısını onun için yapabilirdim.

Randall uzun bir süre sonra küçük bir adım geri çekilerek, "Görünüşe göre aynı fikirdeyiz," dedi. "Bu haftaki derslerden sonra Sarah için atılacak adımları konuşmak üzere bir araya gelelim. New York'a gitmek için sabırsızlandığınızı biliyorum ve senin de onu bir an önce oraya götürecek bağlantıların var."

İma ettiği şey çok açıktı. Sarah'yı buradan, benden uzak tutmak istiyordu ve hayır cevabını kabul etmeyecekti.

Bu iyiydi.

Sarah'ya birlikte olmamız için bir yol bulacağıma, her şeyi çözeceğime dair söz vermiştim. Bunu başarmak için amcasına - *herkese* - Sarah'yı önemsediyimi göstermem gerektiğini biliyordum. O benim için önemliydi, ona saygı duyuyordum ve onun başarılı olmasını en az ailesi kadar, hatta belki de daha fazla istiyordum.

Evet, ben daha yaşlıydım. Evet, o benim öğrencimdi. Ama aramızdaki şey gerçektir ve ben bunu kanıtlayacaktım.

Haklıydı, New York'ta bağlantıları *vardı*. Eğer hayallerini gerçekleştirmesine, olmak istediği yere ulaşmasına yardım edebilirsem, bu sadece ona değil, etrafındaki herkese de ne kadar değer verdiğimi gösterecekti.

Ve Bay

Henderson, Sarah'nın arabasına geri dönmeden önce omzunun üzerinden bana son bir el salladı, telefonumu çıkardım ve eski, tanıdık bir isim bulana kadar karıştırdım.

Kimi arayacağımı biliyordum.

CHAPTER SIXTEEN

Sarah

Çarşamba gecesi The Kinky Starfish'in etrafında süzülürken ayağıma paten kaymış olabilirdim. Parkta yüzüstü düştüğüme bakılırsa, belki de bu kötü bir benzetmeydi. Yine de masaları toplarken ve garsonların siparişleri doldurmasına yardım ederken kendimi paten kayıyor, süzülüyor, tamamen ağırlıksız hissediyordum. Normalden daha yoğunluk, tüm koltuklar doluydu ve herkes stresini kollarına takmışken ben gülümsemeden duramıyordum.

Belki de bir gün öncesinden dudaklarımda hâlâ Reese'in tadını alabildiğim, dersimizden bıktığında ve birlikte geçirdiğimiz son saati çalışmadan geçirmek istediğinde beni piyanoya bastırıldığını hâlâ hissedebildiğim içindi. Belki de Cumartesi gecesi içimde gezinen parmaklarının anısıydı, bu gece ikinci raundu yapabileceğimizi düşündüğümde midemde uçuşan kelekler. Dersler arasında öpüşmek güzeldi ama Reese'in tadına baktığımdan beri daha fazlasını istiyordum.

gece, alacağımı umuyordum.

Amcama bu gece bir arkadaşımın kalacağını, işten sonra beni evde beklememesini söyledim ve bu fikirden pek hoşnut görünmese de kabul etti. Aslında onun iznine ihtiyacım yoktu. Sormak zorunda kalmayacak kadar büyüktüm. Ama onun evinde, onun çatısı altında kalıyordum ve ona ve o yaz benim için yaptıklarına saygı duymak istiyordum. Nerede olacağımı ona bildirmek daha çok bir nezaketti.

Bu nezaket teknik olarak yalan olsa bile.

Ama Reese bütün akşam boyunca odanın öbür ucundan bana bakışlar fırlatırken kendimi suçlu hissedemezdim. Beni gördüklerinde gözlerinin kararması, ağzının sol tarafının o tanıdık sırıtışa dönüşmesi - her kadını çıldırtmaya yeterdi.

Ve onun dikkatini çeken bendim.

Barın arkasına geçip az önce çıkan çiftin tabaklarını topladığımda [Debussy'nin en sevdiğim şarkılarından](#) birini çalmayı henüz bitirmişti. Oturmak için bekleyen uzun bir insan kuyruğumuz vardı ve ben o iki boşluğu boşaltır boşaltmaz bir başkası orayı işgal edecekti. Son nota çalınırken Reese'e baktım ve gözlerimiz buluştuğunda göz kırptı, boynumdan ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık dalgası gönderdi. Gözlerimi ayırdığımda yanaklarımın kızardığını hissettim, gülümsedim ve barı temizlemeye devam ederken başımı salladım.

"Onu izlemek inanılmaz, değil mi?"

Daha da geniş gülümsedim, hâlâ tabakları topluyordum. "Gerçekten de öyle," diye cevap verdim ama bakışlarımı konuşan kadına çevirdiğimde yüzümdeki tüm gülümseme kırıntıları bir anda yok oldu.

Jennifer Stinson.

"Oh, merhaba," diye nefes aldım, gülümsemeyi değiştirmeye çalışarak. Dudaklarım kıpırdadı ama bundan daha fazlasını yapamadım. "Jennifer, değil mi?"

Dudakları benim umursamazlık girişimim karşısında hınzırca yukarı kıvrıldı. "Bu doğru. Ve sen de Sarah Henderson'sın, Randall'ın yeğeni." Başını yana eğmeden önce gözlerini kısarak beni tepeden tırnağa süzdü. "Ve bu gecenin ana cazibe merkeziyle piyano çalışan şanslı küçük hanım."

Yanaklarım yine yandı ama bu sefer çok daha az hoştu. "Size getirebileceğim bir şey var mı?" Manikürlü parmaklarının arasında dolu bir bardak kırmızı şarap olmasına rağmen sordum.

Bardağı bana doğru eğdi, bir yudum alırken hâlâ gülümsüyordu. Bardak tekrar bardağın üzerine konduğunda başını diğer tarafa eğdi ve beni açıkça gözlemlediğini gizleme zahmetine girmedi.

"Biraz dikkat dağıtıcı olmalı," dedi bir süre sonra. "Reese'den öğrenmek. Yani, nazlanmayalım canım. Göze pek hoş görünmüyor, değil mi?"

Yutkundum, son tabağı mutfaktan taşıdığım çöp kutusuna attım, sonra da barı silmek için bir bez parçası çıkardım. "Ona gerçekten öyle bakmıyorum," dedim. "O benim öğretmenim."

"Doğru ya," dedi, eliyle *tamam* işareti yaparken yüzü dikkat çekici bir şekilde buruştu. "Eminim onunla olan profesyonel ilişkiniz onun ne kadar ateşli olduğunu görmenizi imkânsız kılıyordur."

Bu cümleyle birlikte, şarabından bir yudum daha alırken gözlerinin kısılmasıyla birlikte tüm adil oyun iddiaları ortadan kalktı.

"İyi akşamlar Bayan Stinson," dedim ve elimdeki bezi kirli tabakların üzerine atarak çöp kutusuna attım. Onu aldım, mutfığa doğru dönerken kalçamda dengeledim, ama o tekrar konuşmadan önce bir adım bile atmamıştım.

"Bu gerçekten çok kötü, biliyorsun," dedi.

Yürümeye devam etmek, aklındaki oyunu oynamamı istemesini reddetmek istesem de yine de döndüm, devam etmesini beklerken çöp kutusunu kalçamda dengelemeye devam ettim. "Bu da ne?"

"Şey... sadece... onun öğrencisi olarak, eminim elleriyle ne kadar iyi çalıştığını biliyorsundur." Gözleri omzumun üzerinden kaydı ve Reese'e baktığını anladım. "Diyelim ki bu yetenek sadece piyano için geçerli değil."

Yüzümdeki tüm kan çekildi, buz gibi soğuk bir su gibi omurgamdan aşağı süzüldü. Gözlerimi kırpmaya, nefes almaya ve az önce söylediklerinden kurtulmaya çalışırken ayaklarım donmuş, beni olduğum yere mıhlamıştı.

Sadece sana ulaşmaya çalışıyor, diye kendimi temin ettim. O hiçbir şey bilmiyor.

Ama hâlâ ağzında Cumartesi gecesinden kalma ruj izlerini görebiliyordum. gözlerimi kapatabiliyor ve dudaklarını onun dudaklarında, ellerini onun ellerinde, ikisinin yatağında kırmızı ipek çarşaflar içinde yuvarlandıklarını hayal edebiliyordum.

Kızın onu öptüğünü ve onun da kıza karşılık vermediğini söyledi. Sadece beni istediğini söyledi.

Bana yalan söylemez, değil mi?

İçimden başımı salladım, çünkü cevabı zaten biliyordum. Yapmazdı.

Reese beni önemsiyordu. Böyle bir konuda yalan söylemezdi. "Ah," dedi

Jennifer ve ben de gözlerimi kapattığımı fark etmeden gözlerimi açtım.

Şarabını yudumlarken başını bana doğru sallayarak dilini şaklattı. "İkinizin sahip olduğu şeyin gerçekten özel olduğunu , değil mi? Dur tahmin edeyim, sana Charlie'yle ilgili tüm üzücü, *kederli Reese* hikayelerini anlattı, değil mi?

Senin yanında kendini farklı hissettiğini söyledi.

onu kırdığını, ama senin onu bütün hissettirdiğini mi istiyorsun?" Yutkunmaya çalıştım ama kuru çıktı.

Jennifer kıkırdadı. "Oh, tatlım. Reese istediğini elde etmek için ihtiyaç duyduğu şeyleri söylemekte çok iyidir. Ama Charlie'nin sevdiği ve seveceği tek kadın olduğunu söyledigimde bana güven. Ve sen sadece bir dikkat dağıtıcısın."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve Jennifer tekrar konuşurken omzumun üzerinden Reese'e bakarak başımı salladım.

"Gerçeğin acı verdiğini biliyorum ama seni bir kez elde ettikten sonra, doyuma ulaştıktan sonra?" Yüzümü ona döndüğümde yine dilini şaklattı. "Seni atmanın bir yolunu bulacaktır. Blake'e de bana da böyle yaptı ve seni temin ederim ki sen de farklı değilsin." Bardağını bana doğru eğdi ve üstünden bir yudum daha aldı. "Sana kaç kere aksini söylerse söylesin." Onun bar taburesinde dönüşünü izlerken hâlâ yutkunamıyordum. Yüzünde memnun bir sırıtışla bir kez daha Reese'e odaklanmıştı. Kalbime sapladığı hançer ona mutlak bir neşe getirdi.

Nefes almakta zorlandım, kurşun ayaklarımı sürükleyerek mutfığa geri döndüm ve bulaşıkları dev lavabolardan birine boşalttım. Suyu olabildiğince sıcak akıtarak, yıkamak benim işim bile olmayan bulaşıkları ovarken cildimi yakmasına izin verdiğimde görüşüm bulanıklaştı. Hareket etmeye, ellerimi meşgul etmeye, çalışmaya ve Jennifer'ın az önce bana söylediklerinden başka bir şey düşünmeye ihtiyacım vardı.

Kalbimde, onun haklı olmasının mümkün olmadığına inanmak istiyordum. Reese beni önemsiyordu. Beni incitmezdi. Bana yalan söylemezdi. Ama bu sözleri tekrarlarlarken bile içlerindeki şüpheyi hissediyordum.

Reese, Jennifer'ın *onu* öptüğünü, geri çekildiğini ve arabadan inmesini söylediğini anlattı. Ama o zaman Charlie ile olan ilişkisini nereden biliyordu? Eğer anlattığı tek kişi bensem? Bu konuda yalan mı söyledi, benim tek kişi olduğum konusunda?

Jennifer'la olanlar hakkında da yalan söyledi mi?

Sana yalan söylemez, diye tekrar denedim ama vücudumdaki tüm kaslar bu ihtimal karşısında gerilmişti.

Çünkü her ne kadar nefret etsem de Jennifer'ın söyledikleri mantıklıydı.

Reese bana Blake'ten, onu nasıl sevdiğinden, ona her şeyini verdiğinden ve yine de Charlie'nin ondan istediklerini veremediğinden bahsetmişti. Ve Charlie onun evine bir değil *iki* kez geldiğinde ben de oradaydım. Bana hiçbir şey olmadığına dair güvence vermişti ama bundan nasıl emin olabilirdim ki? Belki de onu görmeye geldiği o gün, ben orada olduğum için hemen gitmişti. Peki ya fırtına sırasında? Charlie ben gelmeden önce saatlerce orada kalmış olabilir.

Belki de bu yüzden böyle bir ruh hali içindeydi. Belki de beni bu yüzden öpmüştü.

Acısından, onu kaybetmekten kurtulmak istiyordu ve bunu bende kolayca buldu. O gece kendimi onun üzerine atmıştım.

Başımı salladım, düşüncelerimi durdurmak için gözlerimi sıkarak kapattım. Ama kükreyerek devam ettiler, durumu mantığa büründürmeye yönelik diğer tüm girişimleri yakıp kavuran bir ateş gibi.

Sana yalan söylemezdi. Sizi kullanmaz. Sizden kurtulmak istemez. Aranızdaki şey gerçek. Ona güven, ona değil.

Vardiyamın geri kalanı boyunca nefes almaya devam etmek için yapabildiğim tek şey, bu kelimeleri diğer her şeyi susturana kadar tekrarlamaktı. İşten sonra birlikte olacaktık. Reese beni eve götürecekti, yalnız olacaktık ve ondan kendimi isteyebilecektim. Bana sarılır, beni öper ve endişelerimi sonsuza dek sustururdu.

Her şeyi daha iyi hale getirecekti. Yapacağını biliyordum.

Sadece önümüzdeki üç saati atlatmak zorundaydım.

Reese

Ben yaptım.

Kinky Starfish'te şimdiye kadarki en sakın gece olabilirdi, ki bu bir tür tezattı, çünkü her zaman meşguldü. Ama sonrasında Sarah'yı evimde ağırlayacağımı bilmek, ona vereceğim heyecan verici haberleri bilmek? Her bir saniyenin bir yıl gibi geçmesini sağladı. Sonunda arabama bindiğimizde tek yapabildiğim rahatlayarak iç çekmekti.

Ben yaptım.

Yola çıktığımızda konsolun üzerinden uzandım ve elimi Sarah'nın kalçasına koyarak hafifçe sıktım. "Acıktın mı?" diye sordum. "Eve döndüğümüzde meşhur spagettimden yapmama ne dersin?"

Eve gittiğimizde.

Bunun sesine bayıldım.

Sarah bana baktı, yolcu tarafındaki camdan tekrar dışarı bakmadan önce dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Gerçekten aç değilim."

Kaşlarımı çattım. "Pekâlâ. Spagetti yok o zaman."

Cevap vermedi ve otoyola çıktığımızda üzerimize huzursuz bir sessizlik çöktü.

"Gecen nasıl geçti?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Meşgulüm."

Başımı salladım, direksiyonu tutuşumu değiştirdim. İşten sonra arabama bindiğimizde, herkes arka otoparktan gidene kadar beklediğimizde, bir şeylerin ters gittiğini hissettiğimi düşündüm. Sarah gülümsemiyor ya da vardiyasının ilk yarısında olduğu gibi etrafta zıplamıyordu. Sessizdi, içine kapanıktı ve kendi küçük evreninde kaybolmuş gibiydi.

Bir şey olup olmadığını, Wolfgang'ın ödülünü aldığını duyup duymadığını merak ettim. Bu düşünce direksiyonu daha da sıkı tutmamı neden oldu, müziği açmak için öne uzandığımda çenem ağrıyordu. Kings of Leon aramızdaki sessizliği doldurdu ve eve giderken onu biraz yalnız bırakmanın zihnini boşaltmasına yardımcı olacağını umdum.

Geri dönüp ona yaptıklarını geri alamazdım.

Bu yutması en zor haptı. Zamanda geri gidip bir şeyi değiştirebilseydim, bu olurdu - ve *kendi hayatımda zamanda geri gitme kartımı* kullanmak isteyeceğim pek çok şey vardı. Yine de hiçbir şey onun kadar önemli değildi.

Ama bir zaman makinem yoktu.

Artık tek yapabileceğim onun için burada olmak, içinin ve dışının ne kadar güzel olduğunu görmesine yardımcı olmaktı. Ona sarılabilir, onu öpebilir, onunla konuşabilir ve onu dinleyebilirdim. Ona ve hayallerine inanabilirdim. Randall bana onun hayatındaki *rolümü* hatırlatmaya çalışmıştı ve kabul etse de etmese de *bu* benim yeni rolümdü.

Tek istediğim, onun da benim için yaptığı gibi, kendini yeniden bütün hissetmesine yardımcı olmaktı.

Evin önüne geldiğimizde arabayı vitese takıp dışarı fırladım ve koşarak Sarah'nın kapısını açtım. Gülümsedi, çıkmasına yardım etmeme izin verdi ama sonra elleri hemen iş yeleğinin ceplerine kaydılar. Elimini sırtının alt kısmında tuttu, ona tam olarak dokunmadım, sadece içeri girmesine rehberlik ettim.

Anahtarla oynarken Rojo havladı ve sonunda kapıyı açtığımda dışarı fırladı, ölene kadar yalamak için neredeyse Sarah'yı deviriyordu. Sarah sonunda gülümsedi ve Rojo'nun kulaklarının arkasını ovması için eğildi, ardından köpek verandadan çıkıp çişini yapmak için çimlere doğru koştu. İş biter bitmez içeri fırladı ve Sarah'yla ben antreye vardığımızda en sevdiği oyuncaklarını çığnemeye başlamıştı bile.

Kıkırdadım, kapı aralığından Rojo'yu izliyordum. "O lanet köpeği almak için seninle ne kadar mücadele ettiğimi biliyorsun, hayatımı hayal bile edemiyorum."

şimdi onsuz."

Sarah'nın gözleri parladı ama gülümsemesi zayıftı. "Sana ."

Cüzdanımı ve anahtarlarımı masanın üzerine bıraktım ve ellerim serbest kalır kalmaz Sarah'yı kollarıma almak için döndüm. Kaskatı kesilmişti, benimkiler beline dolanırken o da kollarını iki yana açmıştı.

"Hey," diye fısıldadım, alnımı onunkine değdirdim. Temas karşısında gözlerini kapattı, göğsünden ağır bir nefes akıyordu. "İyi misin?"

Yutkundu, tek tepkisi küçük bir baş sallaması oldu, gözleri hâlâ kapalıydı. "Sarah?" Onu görebilmek için geri çekilerek sordum.

Gözlerini açtı ve o anda bana bakışından nefret ettim - sanki emin değilmiş gibi, sanki kollarımda olmak istemiyormuş gibi. Bu bakışı çok iyi biliyordum. Tıpkı benim için olduğu gibi onun için de zor olmalıydı, birinin içeri girmesine izin vermek, birinin acıyı dindirebileceğine güvenmek.

Neden acı çektiğini bilmiyordum ama vereceğim haberin onu yeniden gülümseteceğini umuyordum.

"Seni öpebilir miyim?" Yumuşak ve alçak bir sesle sordum.

Uzun bir nefes verdi ve sonunda gülümsemeden önce başını salladı - *gerçekten* gülümsedi. "Evet," diye nefes aldı ve kolları yanından boynuma dolanmak için hareket etti. Onu kendime çektim, dudaklarımı nazikçe dudaklarına indirmeden önce gözlerine baktım.

Temas sırasında, dudaklarının benimkilerle kurduğu tatlı bağlantı karşısında nefesimi içime çektim. Çok yumuşak, verici, dolgun ve mükemmellerdi. Acele etmedim, daha fazla boyun eğene, ağzını açana, dili benimkini arayana kadar onu yumuşak, yavaş öpücüklere boğdum. Onu iyice öptüğümde sırtarak geri çektim ve o da başını göğsüme gömecek şekilde salladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ben sadece... Zor bir gece geçirdim. Kafam çok karışık."

Kıkırdayarak bahsettiği başı öptüm. " değil. Her zaman mutlu olmak zorunda değilsin ve ben hem iyi hem de kötü günlerinde yanındayım. Tamam mı?"

Göğsüme doğru başını salladı ve gülümsemesini geri çekti. "Yalan söyledim. Spagetti istiyorum."

Buna güldüm ve elimi onunkine dolayincaya kadar aşağı kaydırđım. "Hadi," dedim, onu mutfağa doğru çekiştirerek. "Bırak da kızımı besleyeyim."

Sarah beni mutfağa kadar takip etti ve bara yerleştikten sonra ona bir bardak su doldurdum ve seçtiği şarkıyı çalması için telefonumu uzattım.

Müzik. Ben kilerden malzemeleri çıkarmaya başladığımda o hâlâ çalma listemi karıştırıyordu.

"Heyecan verici haberlerim var."

"Oh?" diye sordu, gözleri telefonumu kaydırırken. Debussy'nin üzerine geldi ve *La Mer* mutfağa doğru süzülürken gülümsedim.

Başımı salladım, büyük bir tencereye su doldurup ocağın üzerine koydum. Ocağın altını açtım ve mutfağa geçerek onunla birlikte adanın önünde durdum. "Ben yaparım. Hazır mısın?"

Telefonumu yere bıraktı, kararlı bir bakış ve kendinden emin bir baş hareketiyle ellerini granite dayadı. "Hazırız, efendim."

Gülümsedim ama ona - bu inanılmaz, dirençli kadına - baktıkça bakışlarım hayranlığa dönüştü. Sadece tarifsiz güzelliğine, kendini cesurca ve özür dilemeden taşıyışına değil, gururla taşıdığı her yara izine de.

Öne doğru uzandım, gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getirirken iki elini de avuçlarımın içine aldım.

"Bütün yaz boyunca birlikte çalıştık," dedim başparmaklarımı bileklerinin üzerinde gezdirerek. "Sakatlığının üstesinden gelmek için sadece adımlar değil, sıçramalar da attığını gördüm. Seninle ilk tanıştığımda tekniğin iyiydi, ama şimdi? Muhteşem. *Sen* muhteşemsin," diye düzelttim. "Ve güçlü. Ve savunmasız. Ve şimdi, sen çaldığında, başından sonuna kadar beni esir alıyorsun. Artık kendimi yeterli bir öğretmen gibi bile hissetmiyorum," diye itiraf ettim. "Çünkü eleştirecek tek bir şey bile bulamıyorum. Sadece sana, başarabildiklerine, piyanonun başına oturduğunda hayata geçirebildiklerine hayranım." Başımı salladım. "Seninle gurur duyuyorum, Sarah."

Kaşları birbirine dolandı ve ellerimi sıktı. "Ne kadar yumuşaksın."

Güldüm. "Biliyorum. Seni suçluyorum."

Sarah bunun üzerine kıkırdadı ve gözleri benimkileri ararken başını iki yana eğdi. "Peki, haberler ne o zaman?"

Dudağımı ısırdım. "Şey... Benim bir arkadaşım var. James Conroy. Ben Juilliard'da birinci sınıftayken yüksek lisans öğrencisiydi ve en büyük akıl hocalarımdan biriydi. Adam bir efsane, piyano söz konusu olduğunda tam bir anomali. Daha önce onun gibi çalan birini görmemiştim. Carnegie'de defalarca çaldı, şehirdeki en çok aranan konser piyanistlerinden biri ve bence bir insanın isteyebileceği en iyi öğretmen ve bağlantı.

bizim sektörümüz." Sırıtişım ikiye katlanırken ellerini sıkarak durakladım. Elimde değildi, heyecan beni öldürüyordu. "Bugün onu aradım ve senden bahsettim."

Sarah'nın yüzü düştü, gözlerini birkaç kez kırptıştırırken koyu renk kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalandı.

"Seninle çalışmak istiyor, Sarah," dedim, neredeyse vızıldayarak. "Ona senden, nerede olmak istediğinden ve yaptığımız tüm çalışmalardan bahsettim. Yardım etmek istiyor. Senin akıl hocan olacak. New York'ta." Her kelimeyi yavaşça söyledim, her şeyin içine işlediğinden emin olmak için. Sarah'nın şaşkın yüzüne bakılırsa, onun da en az benim kadar heyecanlı olduğunu biliyordum. "İşte bu. Uğruna çalıştığın şey bu. Onunla birlikte çalıştıktan sonra Carnegie Hall'daki Ronald O. Perelman sahnesine çıkmanın uzun sürmeyeceğine yürekten inanıyorum." Ellerini tekrar sıktım ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurmak için dudaklarıma götürdüm. "Ve eğer beni kabul edersen en ön sırada olacağım."

Sarah bana o kadar uzun süre baktı ki beni duymadığımı sandım. "Sarah, ne dediğimi duydun mu?"

Gözlerini kırptırdı, ellerini benimkilerden kurtardı ve dik oturdu. "Seni duydum."

"Çok fazla olduğunu biliyorum," dedim gülümseyerek. "Ama bunu hak ettin. O kadar çok çalıştın ki - sadece bu yaz değil, buraya gelmeden önce bile. Ben senin varlığından bile haberdar olmadan önce. Ve şimdi, hayalini gerçekleştirmeye bir adım daha yaklaştın."

Burnu alevlendi, gözleri yaşlarla doldu ve bakışlarını ellerinin kucağında durduğu yere çevirdi. Başını salladı, başını tekrar kaldırmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda nefes alamadığımı fark ettim.

Onlar mutluluk gözyaşları değildi.

"Yani, bu kadar mı?" diye sordu, küçük omuzları tekrar düşmeden önce omuz silkerek kalktı. "Benden bıktın mı? Beni yatağında çıplak bırakıyorsun ve sonra sihirli bir şekilde New York'ta bir bağlantı mı kuruyorsun?"

Yüzüm düştü. "Ne? Hayır, hiç de öyle değil Sarah," dedim.

Onu.

Benden uzaklaştı, ayağa kalkmadan önce neredeyse tabureden düşüyordu. kendini yakalamak için. Kollarını bir kalkan gibi etrafına sararak daha da geri çekildi.

"Hey, Sarah. Eğlence için teşekkürler. Şehirde sana bir bağlantı buldum. Görüşürüz," diye alay etti.

"Bu değil-"

"Buna inanamıyorum," dedi ve iki damla gözyaşı süzölürken başını salladı. Onları silmek, onu kendime çekmek ve endişesini yatıştırmak için can atıyordum. Ama o benden uzaklaştıkça uzaklaştı, sanki o anda ona acı veren her şey benmişim gibi.

Belki de öyleydim.

"Asla yapmayacağımı söylediğim şey tam olarak buydu," diye boğuldu, sonunda tekrar bana baktı. "Bu *onun* istediği şeydi. Ben de bundan . Ve şimdi buradayım. Merdivenleri uyuyarak çıktım, tıpkı onun dediği gibi." Burnunu çekti, başını salladı. "Bunun benim yeteneğimle hiçbir ilgisi yok."

"Her şey senin yeteneğinle ilgili Sarah," diye karşı çıktım, sanki o köşeye sıkışmış vahşi bir hayvanmış da ben evcilleştiriciymişim gibi ellerimi uzatarak. "Ve azminle. Ve tutkunla."

"Öyle mi?" diye sordu, bakışları sertleşerek. "O zaman neden elini içime sokmadan önce aramayı yapmadın?"

Başımı salladım, başım dönerken ağzım bir balık gibi açıldı. Bu beklediğimin tam tersi bir tepkiydi ve o kadar hazırlıksız yakalanmışım ki, ne söyleyeceğimi, çok açık olduğunu düşündüğüm şeyi nasıl açıklayacağımı bulmak için başımı suyun üstünde tutamadım.

"O zaman hazır değildin," diye açıklamaya çalıştım. "Ve *şimdi* birden hazır mı oldum?"

"Evet," dedim ama sonra başımı salladım ve gözlerimi kısıtım. "Hayır, hayır, demek istediğim bu değil. Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok Sarah. Olanlarla."

Alay etti, ellerini havaya kaldırdı ve tam arkamda su kaynarken evin içinden antreye doğru fırladı. Küfrettim, peşinden koşmadan önce ocağı kapatıp tencereyi çıkarmak için koştum ve ona yetiştiğimde çoktan telefonundan bir Uber yolculuğu siparişı vermişti.

"Bekle," dedim, onu kapıya kadar kovaladım ve gitmesini engellemek için kapının önünde durdum. "Sadece, bir saniye bekle. Lütfen. Beni dinle."

Bakışları kaynıyordu ve sanki nefesimi boşa harcıyormuşum gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Belki de boşa harcıyordum. Ama gitmesine izin veremezdim - bu şekilde, aklından benimle ve benim için ne ifade ettiğiyle ilgili o iğrenç düşünceler geçerken olmazdı.

"O zaman görmemişim, tamam mı?" Açıklamaya çalıştım. "Kendini , kilitlenmişin. Teknik oradaydı ama kendini parçalayıp

Bana gerçekten neler yapabileceğini gösterecek kadar. Yakın zamana kadar bana savunmasızlığını göstermedin ve *o zaman* onu gördüm - hepsini. Seni, yeteneğini, azmini, tutkunu, dayanıklılığını, *gücünü*."

"Beni çıplak gördün," diye itiraz etti, kelimeleri zehir gibi tükürerek. "*Bu* yüzden aradın Reese. İsteddiğini elde ettin, öğrencini yatağına aldın, kalbini kıran kadından güzel bir şekilde uzaklaştın. Ve şimdi, benimle işin bitti, değil mi?"

Yüzüm buruştu, kalbim öyle sıkıştı ki nabız atışı durdu. "Buna gerçekten inanmıyorsun," diye fısıldadım. "Sarah, lütfen. Bana bunların hiçbirinin doğru olmadığını düşündüğünü söyle."

Cevap vermedi, sadece omuz silkerek bakışlarını ayaklarına indirdi. "Bu gece gözlerimi birçok şeye açtım," dedi. "Ve buna inanmak istemedim, ama şimdi... Başka türlü göremiyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Ona ulaşmaya çalıştım. "Konuş benimle. Lütfen."

Sarah geri çekildi, sırtı kapıya dayanana kadar benimle bir tür dans ederek yer değiştirdi. "Onu hâlâ sevmiyor musun?" diye sordu. "Şu anda gözlerimin içine bakıp ona karşı hiçbir şey hissetmediğini söyleyebilir misin?"

Her şey kontrolden çıkıyordu ve o bana dünyada güvenilebileceği son insanmışım gibi baktıkça dizlerimin bağı çözülüyordu. Ona ulaşmanın bir yolunu bulamazsam yere çakılacağımı hissediyordum.

Ama onun yerine kapıya uzandı.

"Sarah," diye mırıldandım, boğazım yanıyordu.

Eli kapının kolunda durdu ve gözlerinde yaşlarla bana baktı.

"Bunun Charlie'yle bir ilgisi yok. Ben seni önemsiyorum. *Hayallerini* önemsiyorum. Bunu sana inandığım için yaptım, senden bir şey istediğim ya da kendini bana bu şekilde teslim ettiğin için değil. Cumartesi gecesi sana söyledim ve milyonlarca kez daha söyleyeceğim - seninle geçirdiğim o geceye değer verdim. Seninle geçirdiğim her *anın*." Blake'le, Charlie'yle, berbat ettiğim her ilişkiyle ilgili anılar buz gibi soğuk bir kova su gibi içime doldu. "Beni *kurtardın*, Sarah. Lütfen. Beni şimdi bırakma."

İç çekti, başı öne düşerken alt dudağı titriyordu, gözlerini sıkarak kapattı. Beni engellemeye çalışıyordu. Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmak istemiyordu ve bunu bana borçlu olmadığını tahmin ediyordum.

Kimseye sözümün bir değeri olduğunu kanıtlayamamıştım.

"Tanrım, yine yapıyorum!" Tek yumruğumla göğsüme sertçe vurarak çığlık attım. "Sana tam olarak söylediğim şey bu. Benim için en önemli olan insanları hep incitiyorum. Gördün mü? Sen bile. Ve bunu yapmak istemiyorum, istemiyorum..." Ellerimi tekrar saçlarımın arasından geçirdim, çaresizlik bir sonraki nefesimi çaldı. "Bu benim lanetim gibi. Dokunduğum her şeyi yakıyorum."

Sarah bana tekrar baktı ve kısa bir an için beni gördüğünü sandım. *Gerçek* beni. Ama ne kadar hızlı geldiyse o kadar hızlı gitti ve yüzü bir kez daha taşa döndü.

"Bana bir daha asla dokunamayacaksın," dedi, ön pencereden giren far ışığı evi mide bulandırıcı bir parıltıya boğdu. Arabası gelmişti ve bana söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

Kapı açıldı.

Kapı kapandı.

O gitmişti.

Yalnızdım.

Göğsüm alev alev yanarken, gözlerim yaşarırken ve boğazımı kavuran ateşli bir çığlık atarken dizlerim son darbeye dayanamadı. Yere çakıldım ve gerçek anlamda dibe vurdum.

Olmayı hak ettiğim yerdeydim.

 CHAPTER SEVENTEEN

Reese

Sarah Perşembe gecesini dersimize gelmedi.

Şaşırılmamalıydım. Telefonuma bakıp, ona gönderdiğim ve hiçbirini cevaplanmayan sayısız mesaj ve aramayı saymamalıydım. Onunla başarabileceğimiz, birlikte olabileceğimiz, benim her zaman olduğumdan daha fazla bir şey olduğum bir dünya hayal etmemeliydim.

Ama öyleydim. Ve yaptım da.

"Biraz daha neşeli bir şey ister misin Reese?" diye sordu Kinky Starfish'in müdürü, yanımızdan geçen bir müşteriyi selamlarken yüzünde sıkı bir gülümseme vardı. Kadın gittikten sonra başını tekrar eğdi. "Tanrı aşkına, bugün Cuma gecesini. İnsanlar dans etmek istiyor."

Yanıt olarak başımı ve Bach'tan en sevdiğim parçalardan birine başlamadan önce boynumu kırdım. Müzik neşeli olsa da, çalışıyordum gibi çaldımparçayı sanki uzak bir dünyadan. Her şeyin içi boştu. Her şey boşlukta idi.

Sarah da benden kaçıyor, yerde çalışmak yerine mutfakta çalışıyordu.

Orada olduğunu biliyordum. Onun varlığını hissedebiliyordum, bedenimi yakınlarda olduğu konusunda uyaran tanıdık bir vızıltı. Beni uzak durmam, mesafemi korumam, neye sahip olup olamayacağımı hatırlamam konusunda uyarırdı.

O zaman dinlemeliydim.

Şimdi ise sadece beni cezalandırmaya, neyi kaybettiğimi, neyin çok yakın ama bir o kadar da ulaşılmaz olduğunu hatırlatmaya yanıyordu.

İşkencenin en kötüsüydü.

Gece bir tür gri sis içinde geçti, parmaklarım tuşların üzerinde uçuştı, dudaklarımda zoraki bir gülümseme, başka birine aitmiş gibi görünen bir ses müşterileri selamladı ve parçalar arasında konuştu. O odadaki diğer herkese de aynı görüldüğümü hayal ediyordum. Ama içim yanıyordu.

İlk molama kadar küçük bir rahatlama hissettim ve patronlara yarım saat alacağımı söyledim, bu normalde aldığımın iki katı olmasına rağmen. Biraz zamana ihtiyacım vardı. Boşluğa ihtiyacım vardı.

Sarah'ya ihtiyacım vardı.

Onu bulmak için mutfağa gidiyordum ki Charlie ile karşılaştım.

"Reese," dedi, eli pazıma dolandı ve mutfağa açılan sallanan kapıya çarpmadan hemen önce beni durdurdu.

Beni çevirmesine izin verdim, yakınlığı, çok iyi tanıdığım sesi, gözlerimi kapatıp mükemmel bir şekilde görebildiğim sıcak çikolata gözleri karşısında kalbim sıkışıyordu. Ama bu sefer farklıydı. Ona uzanmak, onu tutmak, kokusunu içime çekmek ve benim olduğu günleri hayal etmek istemiyordum.

Sadece beni yalnız bırakmasını istedim, böylece gidip Sarah'yı bulabilecektim.

Ailemin ölüm yıldönümünde habersizce evime beri onu görmemiştim. Onun telefonlarını, annesinin beni yemeğe davet eden telefonlarını, babasının beni bir şeyler içmeye ve golf oynamaya davet eden telefonlarını, erkek kardeşinin arayı kapatmak istediğini söyleyen telefonlarını savuşturmuştum. Onları seviyordum ve kalbimin derinliklerinde her zaman benim için bir tür aile olacaklarını biliyordum.

Ama boşluğa ihtiyacım vardı. İyileşmek istiyordum. Sarah da bunu yapmama yardım ediyordu.

Her şeyi mahvedene kadar.

"Charlie," diye selamladım enseme kaşıyarak. "Ben de sigara içmek için dışarı çıkmak üzereydim. Setimden sonra konuşabilir miyiz?"

"Hayır. Yapamayız. Bu çok önemli."

Tepkisi beni şaşırttı ve o ana kadar kaşlarındaki kıvrımı, küçük yüzüne kazınmış endişeyi görmemiştim. Elini kolumu tuttuğu yerden çekti ve kendi elini göğsünün üzerinde çaprazladı.

"Graham sana ulaşmaya çalışıyor. Ben de öyle." Yutkundü. "*Hepimiz* ulaşmaya çalıştık ama sen hiçbir çağrımıza cevap vermedin."

"Meşguldüm," diye açıkladım.

Charlie durakladı, sanki daha fazlasını bekliyormuş gibiydi - *ne* yapmakla meşguldü, geyik gözleriyle bana sorar gibiydi. Ama aklımdaki tek düşünce mutfağa girip Sarah'yla konuşmak olduğu için daha fazla açıklama yapma ihtiyacı hissetmedim.

"Jennifer Stinson bugün erken saatlerde annemi aradı."

Aradaki ilişkiyi anlamamıştım ama Charlie'nin bakışları ağırlaştıkça daha da oluyordum. Jennifer neden annesini aradı ve

Charlie neden bu konuda benimle konuşmak istesin ki? "Tamam..."

"Winchester'da yönetim kurulunda olduğu için annemle konuşmak istemiş ve görünüşe göre Jennifer belirli bir öğretmenle ilgili bazı endişelerini dile getirmek istemiş. Doğrudan Bay Henderson'a gitmek istememiş, özellikle de kendi ifadesiyle *bu öğretmen yakın bir aile dostu olduğu için.*"

Dişlerimi sıktım. "Yani, ben mi?" Başını salladı.
"Ne dedi o?"

Charlie etrafımıza baktı, sanki bu konuşmayı herkesin içinde yapmak güvenli değilmiş gibi. Sonra beni kenara, boş bir kabinin arkasındaki köşeye çekti ve kısık bir sesle konuşmadan önce bir kez daha etrafına bakındı.

"Belirli bir öğrenciye büyük ilgi gösterdiğini ve bunun *profesyonel* bir ilgi olmayabileceğinden endişelendiğini söyledi." Charlie durakladı, sanki benden bir şey söylememi, bir tepki vermemi bekliyormuş gibi bana baktı. "Bir gün parkta sana ve Sarah Henderson'a rastladığımı söyledi... ikiniz de garip davranıyormuşsunuz... ve burada, restoranda biriyle konuşmuş, onlar da şüphelerini doğrulamışlar."

Başımı sallayarak alay ettim. "Bu saçmalık. Burada kimse bir şey bilmiyor."

Charlie'nin omuzları çöktü, bir eliyle ağzını kapatırken kaşları içe doğru katlandı. "Ah, Reese..."

Ve o zaman farkına bile varmadan hikayeyi doğruladığımı fark ettim.

O.

"doğru, değil mi?" Charlie başını sallarken gözleri büyüdü. "I Düşündüm de... Bir hata olduğundan o kadar emindim ki. Böyle bir şeyi asla yapamayacağından çok emindim."

"Ne demek *böyle*?"

Charlie sesini daha da alçaltarak tekrar etrafına bakındı. "O bir *kız*, Reese. Yirmi bir yaşında. Tanrı aşkına, sen onun öğretmenisin. *Ve* o senin maaş çekini imzalayan adamın yeğeni. Tüm bunların ne kadar acayip derecede *yanlış* olduğunu anlamıyor musun?"

Bir zamanlar sevdiğim kadına bakarken öfke içimde bir gelgit dalgası gibi yuvarlandı ve tüm mantıklı düşünceleri yuttu. Ve o anda bunun gerçekten geçmiş zaman olduğunu anladım.

Onu seviyordum ama artık sevmiyordum.

"Bu ne cüret, Charlie." Kelimeler fısıltıyla çıkıyordu, sanki sesim henüz beynime yetişememişti, sanki bir zamanlar sadece karşımdaki kadın için atan ihanet etmek istemiyordu. "Bu yanlış değil. *Grotesk* değil," dedim, onun sözünü ona geri tükürerek. "Sarah hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, bu arada o bir kız değil. O şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha kadın." Daha uzun durdum, her kelime bana daha fazla güç veriyordu. "Ve artık benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ya da Sarah ile ne yaşadığımı."

Charlie'nin o anda bana attığı acıma bakışı, yumruğumu en yakın duvara vurma isteği uyandırdı.

"Reese..."

"Hayır," dedim, başka bir şey söylemesini engellemek için bir elimi kaldırarak. "Ne düşündüğünü, hepinizin ne düşündüğünü biliyorum ama bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun. Ve dürüst olmak gerekirse, bu sizi hiç ilgilendirmez."

"Bu sen değilsin," dedi bana doğru uzanarak. "Acı çektiğini biliyorum, biliyorum-"

"DUR ARTIK."

Bana dokunamadan ondan uzaklaştım ve Charlie bir gülümseme ve yumuşak bir özür sunarken birkaç müşteri bize doğru baktı. Onlar arkalarını dönene kadar onları izledi, sonra bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi.

"Bana bunu yapamazsın Charlie," dedim sesimi olabildiğince alçaltarak. "Acı çektiğimi gördüğünü söyleyemezsin, bana acıyarak bakamazsın ya da ne yapacağım ya da zamanımı kiminle geçireceğim konusunda söz hakkın varmış gibi hissedemezsin. Ben iyileşiyorum. *Sonunda* hayatıma devam ediyorum."

"Ama-"

"Zaten kalbimi kırdın," dedim ve ona doğru bir adım atarken sözünü kestim. Burnum sızladı ama duygularımı geri çekerek başımı salladım. "Yeterli değil mi Charlie? Yetmedi mi?"

Mutfak kapısı açıldı ve Charlie'nin gözleri omzumun üzerinden şu anda arkamızda olan kişiye dikilince döndüm.

Sarah.

Önce bana, sonra Charlie'ye baktı ve bana tekrar baktığında gözleri buz gibi soğuktu. Elindeki kutuyu bir kalçasının üzerinde dengeleyip bara doğru ilerlemeden önce varlığımızı kabul edercesine başını bile sallamadı.

Kahretsin.

"Gitmem gerek," dedim Charlie'ye, çoktan Sarah'nın peşinden yola çıkmıştım.

"Bekle, Reese. Lütfen." Kolumu çekiştirdi, yalvarırken beni yerimde tutuyordu. "Seni asla incitmek istemedim. Bunu biliyorsun. Asla istemedim... her şey o kadar..."

Gözlerinden yaşlar akıyordu ve her zaman olduğu gibi onun acı çektiğini görmek beni çok üzdü.

Ama artık rahatlatmak için benim değildi.

Ve istediğim kişi de o değildi.

"Biliyorum," diye güvence verdim ona, iç çekerek bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Biliyorum. Tamam mı? Biliyorum. Ama istesen de istemesen de beni incitiyorsun Charlie. Bana her öyle baktığında, beni yemeğe davet ettiğinde ya da bunun imkânsız olduğunu çok iyi bildiğin halde hâlâ arkadaş olabiliymişiz gibi davrandığında."

Omuzları düştü. "Ben..."

"değil," dedim, sözünü bitirmesine izin vermeyerek.

Konuşma sırası bendeydi, iki uzun yıl boyunca ihtiyaç duyduğum şeyi söyleyecektim.

"Öyle. Gerçekten. Koşullar ne kadar berbat olursa olsun birbirimizi sevdik ve bu asla değişmeyecek. Ama gitmeme izin vermelisin, Charlie. Tıpkı benim de seni bırakmam gerektiği gibi. Ve sen hayatımın her alanına girerken bunu yapamam." Başımı salladım. "Yani, lütfen. *Lütfen*, Charlie. Beni rahat bırak ve sonunda seni sevmekten vazgeçmeme izin ver."

Alt dudağı titredi, narin parmakları dudağına uzanırken gözlerini dolduran yaşlara karşı başını salladı. "Çok üzgünüm, Reese."

"Ben de," diye fısıldadım. "Ben de."

Öne doğru uzandım, onu kendime çektim ve gitmesine izin vermeden önce alnından öptüm - fiziksel, zihinsel, gerçek ve mecazi olarak. Kelimenin tam anlamıyla, o anda Charlie Pierce'ın gitmesine izin verdim.

Ve sevdiğim kadına koştum.

Ayaklarım beni restoranın diğer ucuna taşıırken farkına vardım, göğsüm bunun şaşkınlığıyla şişerken başımı salladım, bunu uzun zaman önce fark etmem gerektiğini biliyordum. Bir şey nasıl hem böyle bir keşif hem de hayatım boyunca bildiğim bir şeymiş gibi hissettirebilirdi, beni aşıyordu ama işte oradaydı, vücudumdaki her damara kan pompalıyordu.

Onu sevmiştim.

Onu sevmiştim.

Ve onu şimdi kaybedemezdim.

Barın bulunduğu köşeyi döndüğümde Sarah bulaşıkları temizlediğı yerden bana baktı ama gözleri çabucak çalışmakta olan ellerine kaydı. Onun onayını almadan, selam vermeden, benimle konuşması için dua bile etmeden barın arkasında yanına sokuldum.

Ama yine de denemek zorundaydım.

"Sarah, lütfen," dedim, tekrar konuşmadan önce bizi duymadıklarından emin olmak için bardaki müşterilere baktım. "Dışarı çıkıp konuşabilir miyiz?"

"Çalışıyorum," dedi kararlı bir şekilde ve kanıt olarak barı sildiğı bulaşık bezini havaya kaldırdı.

"Biraz ara ver."

İçini çekti, başını sallayarak nemli bezi barın üzerine geri koydu ve şiddetle ovmaya başladı. "Söyleyecek başka bir şey yok, Reese. Adamını aradım. İki hafta içinde New York'a gidiyorum."

Sözleri göğsümdeki havayı dağıttı, karışık duygulardan oluşan bir kasırga bir anda serbest kaldı. Onun adına çok mutluydum. İstediğı şey buydu. *Benim* de onun için istediğim buydu.

Ama bu şekilde gitmesini istemedim.

"Neden buna ne söylersem söyleyeyim, yanıt vermenin doğru bir yolu yokmuş gibi hissediyorum?"

Sarah gözlerini devirdi. "Neden gidip Charlie ile konuşmuyorsun? Eminim düşüncelerini sıralamana yardımcı olabilir."

"İstediğim kişi o değil."

Sarah beni görmezden geldi, ıslak bezi çöp kutusuna atıp kalçasında dengeledi ve yanımdan geçerek mutfığa doğru ilerledi. "Biliyor musun, bu gece ilk kez buraya geldiğimde seni onunla gördüğümde şok olmamalıydım," dedi ve bakışlarıyla beni iğneleyecek kadar uzun süre durdu. "*Çok* tahmin edilebilirdi, inanmak istemedim. Ama görünüşe göre hiçbir şey değişmemiş."

"Bunu kastetmiyorsun," dedim hızla, o arkasını dönmeden önce. "Endişenin seni gerçek olduğuna ikna etmeye çalıştığı şeye inanmıyorsun."

"*Kaygılarım* hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye tükürdü. "Ya da benim hakkımda." "Senin hakkında *her şeyi* biliyorum," diye , onun alanına girerek.

Nefesi kesildi, gözleri dudaklarıma kaydı, sonra onları ayırıp bakışlarımla bir kez daha buluştu.

"Hiçbir şeyin seni iyi bir fıstık ezmeli ve jöleli sandviçten ve parkta gölgeli bir günden daha mutlu edemeyeceğini biliyorum. Biliyorum ki sen de

Okumak ölmüştü ama tutkunu kaybettiğin şey sadece mutlu sonları okumaktı. *Dövüş Kulübü'nü* üç günde bitirdiniz ve o zamandan beri çantanızda her hafta yeni bir kitap var, çünkü başkasının gerçekliğine kaçmak kendi gerçekliğinizle yüzleşmekten daha kolay."

Sarah'nın dudakları aralandı, gözleri benimkileri ararken yumuşadı.

"Parmaklarını boynundan kristale doladığını biliyorum çünkü sana huzur veriyor, çünkü sana babanı, anneni, nefes almanı sağlayan her şeyi düşündürüyor. Eskiden en sevdiğin bestecinin Beethoven olduğunu biliyorum, ama bir süre sonra Debussy'yi tercih etmeye başladın. Bahse girerim onun müziği seni aşka inandırıyor, her ne kadar var olduğuna inanmak imkansız gibi görünse de."

Kalçasındaki kutuyu düzeltti, kaşları birbirine çarptı. Dönüp benden sonsuza dek uzaklaşmak ya da kollarıma atlamak arasında kalmış gibiydi.

Ben de onu ikincisine yönlendirebileceğimi umarak konuşmaya devam ettim.

"Bu dünyada hiçbir şeyin senin için piyanodan daha önemli olmadığını biliyorum," dedim göğsümden uzun bir iç çekerek. "Ama geçen yıl kendini kaybolmuş hissettin çünkü hayatında ilk kez o kadar kolay gelen ilişki karmaşık bir hal aldı. Yaralandın. Sonra da senden faydalanıldı. *İncindin* Sarah ve sinirlendin - tam da olması gerektiği gibi. Piyanoya, onu sevmeye, onun *seni* sevmesine izin vermeye sırtını döndün ve bunun yerine ona bir amaç için bir araç gibi davranmaya başladın. Listenizdeki tüm kontrolleri başarabilirseniz, daha iyi hissedeceğinizi, başarıya ulaşacağınızı düşündünüz. Ve yol boyunca sadece daha fazla yalnızlık buldun." Yutkundum. "Ta ki benimle tanışana kadar."

Gitmiyordu, yine de ona ulaşırsam, onu etkisi altına büyü bir an için bile bozulsa, bir yok olacağını biliyordum.

Yine de değildi.

Ona yakın olmalıydım. Ona dokunmalıydım, sonraki kelimeleri söylediğimde beni hissetmesine izin vermeliydim. Elim ileri uzandı ve serçe parmağım barın gölgeleri altında, kimsenin göremeyeceği bir yerde onunkiyle birleşti.

"Biliyorum ki sen bu dünyada gelmiş geçmiş en güçlü, en dirençli kadınsın. Sen görmeden ya da inanmasan da piyano endüstrisinde dağları yerinden oynatacağını ve gelecekteki öğrencilerin *seni* örnek alacağını biliyorum. Yüksелеceğinizi biliyorum." Serçe parmağımı kıvırdım

onunkine daha sıkı sarıldı. "Ve beni sevdiğini biliyorum, Sarah. Tıpkı benim seni bildiğim gibi."

Nefes nefese kaldı, gözleri göğsüme baktığı yerden fırlayıp bakışlarımla buluştu. Göz bebekleri büyüdü, ağzını açıp kapatırken gözleri benimkiler arasında gidip geldi, tekrar açıp kapattı. Tamamen suskundu, iri gözleri ve titreyen dudağı hiçbir düşüncesini ele vermiyordu.

Yalan söyledim.

Çünkü onun da beni sevip sevmediğini bilmiyordum. Ama umuyordum.

"İşimi bırakacağım," dedim ve hayatımda bundan daha ciddi bir şey söylememiştim. "Westchester'ı terk edeceğim, bu *kasabayı* terk edeceğim. Seninle birlikte şehre gideceğim ve eğer izin verirsen senin uzanmış kanatlarının altında nasıl bir rüzgar olabilirsem öyle olacağım. Ama bana izin vermelisin, Sarah. Sen de beni seçmelisin."

Ben onun yanıtını, beni sevdiğini söylemesini - herhangi bir şey söylemesini - beklerken aramızdaki an *uzadı*. Etrafımızda her zaman vızıldayan o enerji, o anda bütün bir evrendi ve sadece bizim içindi. Var olan tanrıya bana yardım etmesi, samimiyetimi, ilgimi ve sevgimi ona hissettirmesi için yalvardım. Rahatlaması, kendini kollarıma atması ve hissettiklerimin tek taraflı olmadığına beni ikna etmesi için dua ettim. Bu gerçekleşti. Aramıza girmeye çalışan her ne ya da *her kim olursa olsun* asla kazanamayacaktı.

Ve o uzun aradan sonra Tanrı'ya, O'nun benim için, onun için, *bizim* için olan planına inandım. Onun da bunu göreceğine inandım. Başaracağımıza inandım. Başka bir yol, başka bir olası sonuç olmadığına inandım.

Ta ki uzaklaştığı ana kadar.

Aynı anda gözleri aramızdaki yere düştü ve elini benimkinden çekerek çöp kutusunun kenarından kalçasına doğru soktu. "Gitmem gerek," diye fısıldadı.

Ve başka bir şey söylemeden mutfağa geri döndü.

Sarah

"Evet, bunu almalısın. Bu benim favorim," dedi annem yatağında bağdaş kurup oturduğu yerden. Giysilerimi çıkarmamı izliyordu.

New York'a giderken yanıma ne alacağıma vermeye çalışırken Atlanta'dan getirdiği kutulardan birinden.

New York.

New York'a gidiyordum.

İstediğim her şeydi, uğruna çalıştığım her şeydi ve ben içimde yüzde yirmi mutlu olmayı bile bulamadım.

"Bir ayakkabı kutusunda yaşayacağımı unutma," diye hatırlattım ona, geride kalamayacağını söylediği çiçekli kamino elbiseyi katlayarak. "Sahip olduğum her kıyafete evet demeye devam edemezsin."

Annem içtiği smoothie'nin pipetini çevirdi. "Ama buna *ihtiyacın var*. Ve tüm kışlık kıyafetlerine, yakında orası soğuk olacak. Ya arkadaşlarınla dışarı çıkmak istersen? Dışarı çıkmak için güzel kıyafetlere ihtiyacın var. Ve rahatlamak için gündelik kıyafetler. Ve eğer Carnegie'de sahne alırsan, o zaman-"

"Alışverişe gideceğim," diye sözünü bitirdim, kıkırdayarak. "Gömme dolaba ihtiyacın olmasına şaşmamalı."

"Hey, çocukluğumun çoğunda aynı tişörtü ve yırtık pırtık şortu giydim," diye hatırlattı bana. "Bu yüzden artık kendimi şımartmayı seviyorum. Dava et beni."

Gülümsedim, bir sonraki gömleği çıkardım ve annemin incelemesi için havaya kaldırdım. Elinin tersiyle itti ve smoothie'sinden bir yudum daha alarak el salladı. Atlanta'dan onca yolu sırf yatak odamdaki sekiz kutu dolusu kıyafetimi, duvar dekorumu ve rastgele bibloyu eve geri götürebilmek için gelmişti. Bunların çoğu Georgia'ya geri gönderilecekti ama yine de hepsini getirmesine bayılmışım.

Küçük kızı büyük şehre taşınyordu ve gözlerinden yarı gururlu yarı korkmuş olduğunu görebiliyordum.

Onun Randall Amca'nın evinde olması ihtiyacım olan teselliydi - yine de hiçbir şey tüm acıyı dindiremezdi. Son iki hafta hayatımın en uzun on yılı gibi geçip gitmişti, özellikle de Kinky Starfish'te çalışmak zorunda olduğum günler. Kavga ettiğimiz geceden beri Reese'in evine gitmemiştim, o zamandan beri tüm derslerimizi iptal etmişim ama işte ondan kaçamıyordum.

Yarın oradaki son gecem olacaktı... ve dolayısıyla Reese ile son gecem.

Nedense bu gerçek beni onu daha çok üzdü.

Kavgamızdan sonra kendimi tamamen kapatmışım, tıpkı Bramlock'ta başıma gelenlerden sonra yaptığım gibi. Belki de bu bir savunma mekanizmasıydı, beynim ve bedenim beni korumak ve bana yardım etmek için ne yapmaları gerekiyorsa onu yapıyorlardı.

Hayatta kalmak. Zaten bir önemi de yoktu - Reese'e söyleyecek başka bir şey yoktu ve onun da bana söyleyebileceği başka bir şey yoktu.

Çünkü Jennifer haklıydı.

Aklıma girdiğinde bunun yanlış olduğuna, hiçbirinin doğru olamayacağına dair kendi kendime yemin ettim. Ama o gece evine vardıktan on dakika sonra bile yanıldığımı kanıtlamıştı.

Tıpkı Wolfgang'ın dediği gibi, istediğim her şeye giden yolda bir sonraki basamak taşına kadar uyudum.

Aynı şeyi New York'ta yapmamanın bir yolu olup olmadığını merak ettim.

Sonunda yeniden güvenmeye, yeniden hissetmeye, yeniden *istemeye* başlamak - ve sonra tüm bunların merkezindeki kişinin bana en duvarları ören kişiden daha kötü ihanet etmesi en acımasız şaka gibi geldi. Bunu düşündüğümde midem bulanıyordu, o geceden beri iştahsızlığımın nedeni de buydu. Reese'e güvenmişim. Onun farklı olduğunu düşünmüştüm.

Ve evet, belki de haklıydı.

Belki de onu seviyordum.

Ama bu bir yalandı, sahte bir aşktı, gerçek olması mümkün değildi - Charlie'yi hâlâ severken ve onun için soyunduğum gece peşinde olduğum şeyin bana New York'ta bir bağlantı sağlamak olduğunu düşünürken bile değil.

Kutudaki bir sonraki elbiseyi ellerimin arasına aldım, karanlık yatak odasında durduğumda hissettiğim gücü hatırladım, elbisemi üstümden çıkarmadan önce ceketimi soydum. Çok istendiğimi, arzulandığımı, *saygı duyulduğumu* hissetmişim - ve şimdi sadece naif hissediyordum.

Sadece tek bir şey için iyiydim.

Wolfgang bana tecavüz ederken defalarca böyle söylemişti. Bunu bilmemi istemişti. Sonsuza dek hatırlamamı istemişti.

Sen sadece tek bir şey için iyisin.

Daha önce onun yanıldığını kanıtladığımı sanmışım. Şimdi, o kadar emin değildim.

"Tatlım," dedi annem yataktan. Bulanık gözlerle ona baktım ve iki damla gözyaşı yanaklarımdan süzülürken annem kaşlarını daha da çatı.

Başımı salladım ve ıslaklığı sildim. "Özür dilerim. Sanırım biraz duygusalım."

"Buraya gel," dedi annem, yatakta onun yanındaki yeri okşayarak.

Elimdeki elbiseyi bıraktım ve iç çekerek kabarık yorganın üzerine sürünerek onun yanına oturdum. İkimiz de sırtımızı duvara yasladık,

Ayaklarımı dışarı atar atmaz annem boynundaki kristali yakaladı.

Benimkiyle aynıydı.

Sıktı, ben de aynısını yapana kadar boynumdakine baktı ve parmaklarım onun etrafında katlanır katlanmaz rahatladığımı hissettim. Anlık bir endişe boşalması, bir huzur seli gibiydi ve derin bir nefes alarak bu duyguyu içime hapsetmeye çalıştım.

"New York'a gittiğin için üzgün değilsin," diye . Başımı salladım.

"Ama de bu durumdan memnun değilsin, değil mi?"

Bunun üzerine alt dudağım öylesine titredi ki ağlamamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Başımı tekrar salladım, kristali hâlâ boynumda tutuyordum.

"Annenle konuş," diye yalvardı, omzu duvara yaslanana, vücudunun çerçevesi bana dönük olana kadar kaydı. Bir elini uzatıp dizime koyduktan sonra hafifçe sıktı. "Mantıklı gelmese bile konuşmaya başla."

O dokunuşla, o basit sözlerle kırıldım.

Sanki bir barajın yıkılması gibiydi, o kadar çok duygu bir anda içime hücum etti ki ne olduğunu anlayamadım, üzerinde güvenle yüzebileceğim bir sal bulamadım. Bunun yerine, hemen boğuldum, görünürde hava yoktu. Her şey bir anda oldu - Wolfgang'ın anısı, yaptıkları, söyledikleri, beni sonsuza dek nasıl değiştirdiği. Ve Reese, beni tekrar nasıl açtığı, iç ve dış yaralarımın üstesinden gelmeme nasıl yardım ettiği ve asla bulamayacağıma yemin ettiğim neşeyi bana tekrar nasıl gösterdiği.

Dalgalar beni içine çekerken gözlerimi kapatıp kendi içime kapandım ve annem de ağlayarak kollarını bir kalkan gibi etrafıma sardı. "Oh, *mwen chouchou*," diye fısıldadı, beni nazikçe sallayarak. "Benim tatlı kızıma ne oldu?"

Bu beni daha da kırdı ve kristalimi saran elimi göğsüme bastırarak ağrıyı dindirmeye çalıştım. Her nefesim yanıyordu, sanki gerçekten su soluyormuşum gibi, sanki teyzemin misafir odasında boğuluyormuşum gibi.

İşte o zaman .

İşte o zaman vurdu beni, hepsi - acı, saklanma, değersizlik hissi, daha fazlası olma mücadelesi, başarısızlık, umut, sevgi, içgüdü-

iç burkan bir kalp kırıklığı. Ve geçmişimle yüzleşmeden, her hayaletin gözlerinin içine bakmadan bir adım daha atamayacağımı biliyordum.

Kurdumla başlayalım.

Annem beni sallarken ve yatıştırmak için ellerini kel kafamda gezdirirken uzun süre yatakta öylece kaldım, kendi üzerime kıvrıldım. Kendi kalbinin kırıldığını hissedebiliyordum ve daha fazla kırmak üzere olduğumu biliyordum.

Ama sırrımı daha fazla saklayamazdım.

Başımı kaldırdım, burnumu çektim ve gözlerim onunkilere yerleşirken yüzümdeki yaşları sildim. "Manman," diye fısıldadım ve dudaklarım yine titredi ama göğsümde filizlenen korkuya rağmen çenemi dik tuttum. "Tecavüze uğradım."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz sular çekilse de, annemin ellerinin ağzına doğru uçtuğunu, başının titrediğini ve beni izlerken gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce kalbim kırıldı. Bunun ona acı vereceğini biliyordum ama ona gerçeği söylemişim. Ona çok uzun zaman önce söylemem gereken ama cesaret edemediğim şeyi söylemişim.

Ve sadece o üç kelimeyi söylerken, hayaletimin gözlerinin içine bakıyormuşum, geri adım atmıyormuşum, pes etmiyormuşum gibi hissettim.

"Hayır," diye fısıldadı ellerinin arasından, gözyaşları kara yanaklarından aşağı süzülürken hâlâ başını sallıyordu. Bana doğru uzandı, beni göğsüne çekti. Sanki beni yeterince koruyamıyormuş, sanki bana yeterince yakın olamıyormuş gibi tekrar tekrar tutuşunu ayarladı. "Hayır. Hayır, hayır, hayır. Olanın bu olduğunu sanmıştım. Eve geldiğinde, görünüşünle ilgili her şeyi değiştirdiğinde, dokunuşumdan kaçtığında kalbimin bana söylediği buydu. Ama haklı çıkmak istemedim... Ah, çocuğum, haklı çıkmak istemedim."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Bunun üzerine beni göğsünden ayırdı, gözleri düştüğünde alev alev yanıyordu. "Hayır. Bunun için özür dilemeyeceksin. Asla. Asla, beni duyuyor musun? Bu senin hatan değil ve özür dileyecek hiçbir şeyin yok."

"Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim," diye düzelttim gözyaşlarımı tutarak. "Bu kadar korkak olduğum için özür dilerim. Ve sana söyleyerek seni incitmek zorunda kaldığım için de üzgünüm."

"Ah, tatlım," dedi soğuk elleriyle yüzümü çerçeveleyerek. "Sen bir korkağın var olabileceği en uzak şeysin."

Görüşümü tekrar bulanıklaştıran gözyaşlarımın ardından başımı salladım ve alnımı dudaklarına götürdü, bırakmadan önce uzun bir süre orada tuttu

Ben. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, yüzümü bir kez daha çerçevelemeden önce gözyaşlarımı avuçlarıyla sildi.

"Bana her şeyi anlatmanı istiyorum," dedi. "Eğer hazırsan."

"Öyleyim," dedim çabucak. ". Ve senin de yardımına ihtiyacım var. Çünkü... bir adam var."

Kaşlarını çattı. "Bir erkek mi var?"

Başımı sallayarak biraz ürperdim. Ve tepkimi görür görmez annemin gözlerinde bir tanıma duygusu belirdi.

Kimi kastettiğimi anlaması için tek kelime etmeme gerek kalmadı.

"Pekâlâ, *mwen chouchou*," dedi ve masadan smoothie'sini aldı. komodin. "Konuşmaya başla."

Anneme olan biten her şeyi anlatmayı bitirdiğimde saat gece yarısını geçmişti ve ikimiz de insan kapasitesi her duyguyu yaşamıştık. Vücudumdaki tüm kaslar gerginlikten, gözyaşlarından, itiraflardan ve ifşaatlardan dolayı ağrıyordu.

Bramlock'taki o son gecenin acı dolu her saniyesinde ona eşlik ettim, kalbine asla iyileşmeyecek bir yara eklediğimi bilmeme rağmen.

Kimse kız çocuğunun tecavüze uğradığını hayal etmek istemez.

Ama her acı verici ayrıntıda elimi tuttu, konuşamayacak kadar ağladığımda beni tuttu, bir düşüncüyü bitirmek için kalkıp yürümem gerektiğinde bana alan tanıdı. Ve işim bittiğinde, o gece onu yakaladığımda, devam ettim, takip eden ayların depresyonuna, boşluğa, piyanonun başına oturduğumda bile hayatımdaki neşe eksikliğine aktım.

Ve ona Reese'den bahsettim.

Ona derslerimizden, beni derinlere inmeye, şeytanlarımla yüzleşmeye, acımı alıp müziğe dönüştürmeye nasıl ittiğinden bahsettim. Yaşadığı her şeyi, benim için bir daha asla var olmayacağını düşündüğüm bir zamanda bana nasıl umut getirdiğini anlattım. Ona öpüşmemizi, nasıl kaçtığımı ve sonra bir şekilde nasıl tekrar bir araya geldiğimizi anlattım.

Sadece tekrar yürüyebilmek için.

Berbat bir haldeydim, tam bir felaket ve tüm pisliğimi annemin kucağına dökmüş ve ondan bunları çözmeme yardım etmesini istemiştim.

İşim bittiğinde yatağın etrafı mendillerle dolmuştu ve annem yorgun bir iç çekişle tekrar duvara yaslandı.

"Bu çok fazla," diye itiraf etti sonunda, toplayabildiği kadar gülümseyerek bana baktı.

"Biliyorum."

İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık.

"Ne düşünüyorsun?"

Bunun üzerine tekrar iç geçirdi ve akşam yemeğini atladığımızda Betty Teyze'nin bize getirdiği su şişelerinden birine uzandı. "Sanırım şu anda hâlâ alkol içiyor olmayı isterdim."

Kıkırdadım.

Annem beni izliyordu, gözleri sanki beni ilk kez görüyormuş gibi her yerimde geziniyordu. O anda öyle olduğunu tahmin ettim.

"Onun peşinden gitmeliyiz bebeğim," dedi. "Wolfgang'ın sana yaptıklarının, hâlâ o üniversitedeki diğer kızlara yapıyor olabileceklerinin yanına kâr kalmasına izin veremeyiz. Ayağa kalkmalı ve savaşmalıyız - kaderimizde kaybetmek olsa bile. Beni duyuyor musun?" Dik oturdu ve tekrar bacak bacak üstüne attı. "İhtimallerin bize karşı olduğunu ve bunun zor, *uzun* bir mücadele olacağını biliyorum, ama yine de savaşa hazır olacağız."

Ağlayacak gözyaşım kalmamıştı ama sözlerinin ağırlığıyla boğazım düğümlendi. Wolfgang'ı mahkemeye çıkarmamı, suç duyurusunda bulunmamı, hikâyemi tüm dünyaya anlatmamı ve kendi kendilerine karar vermelerini istiyordu.

Ve onun haklı olduğunu biliyordum.

Hâlâ orada, şu anda, başka birine işkence ediyor olabilirdi.

En azından bunu durdurmaya çalışmazsam kendimle yaşayamazdım. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Bunu halledeceğim," diyerek beni temin etti ve tekrar duvara yaslandı. "Ama bunu daha sonra konuşabiliriz. Şu anda, tüm bunları anlatırken kendini rahat hissettiğin *ilk* kişi, mutluluğunu geri getiren kişi hakkında konuşmak istiyorum. Çünkü bence şu anda konuşulması gereken en önemli şey bu."

Başımı salladım.

"Tüm bunlar için heyecanlandığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Reese senden çok daha büyük ve seninle olan bağını bilmeme rağmen

O gerçek, öğretmeniniz olması ve ikinizin bu kadar yakınlaşmasına izin vermesi beni rahatsız ediyor."

Yutkundum, dizlerimi göğsüme doğru çektim ve kollarımı onlara sardım. Kendimi yeniden on yaşındaymışım, piyano çalmak için ödevimi yapmadığım için azarlanmış ve ceza almışım gibi hissettim.

Annem nefes almadan önce bana sertçe baktı. "Ama," diye devam etti. "Bununla birlikte, bazen - çoğu zaman - aşkın toplumda onun için belirlediğimiz kurallara göre oynamadığını da biliyorum. Ve tırmanacak dağlardan daha fazlası olan bir aşk için savaşmanın nasıl bir şey olduğunu bilen biri varsa, o da senin *Manman*"ındır."

Gülümsedim, elini sıkmak için uzandım, çünkü o anda babamı, aşklarını ve yolculuklarını düşündüğünü biliyordum. Babam politikaya atıldığında güneyin derinliklerinde yaşadıkları ırklar arası ilişki ikisini de sınamıştı. İlk evlerinin camlarına tuğlalar fırlatılmış, sokakta yanlarından geçen insanlar ayakkabılarına tükürmüş, mutlak şeytanların ağzından en acımasız tehditleri işitmişlerdi.

Ve yine de birlikte savaşmışlardı - aşkları için, hayatları için.

Keşke hâlâ burada olsaydı da onunla birlikte yaşasaydı.

"Sana şunu sormama izin ver," dedi, diğer elini benimkinin tuttuğu yere koyarak. "O kadının sana Reese hakkında anlattıklarına, aklının seni ikna etmeye çalıştığı şeye gerçekten inanıyor musun? New York'taki arkadaşını aramadan önce senden bir şey , seni bu şekilde kullanacağına inanıyor musun?"

Bakışlarımı kuağıma düşürdüm. "Olanlardan sonra buna nasıl inanmayacağımı bilmiyorum."

"Hayır," dedi annem, ben tekrar ona bakana kadar elimi sıkarak. "Bir an için gerçekten durmanı, kalbini dinlemenı ve bana söylemeni istiyorum - Reese'in sana zarar verecek bir şey yapacağına inanıyor musun?"

Kuruduğunu sandığım gözyaşlarım anında gözlerime doldu, çünkü o sormadan çok önce, ona her şeyi anlatmadan çok önce, kavga ettiğimiz o gece onun kapısından çıkmadan çok önce biliyordum.

Reese'in bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum ama yine de kaçtım.

"O bana asla zarar vermez," diye fısıldadım, tekrar ağlama dürtüsüne karşı burnumu çekerek. "Asla. En azından *kasıtlı olarak*. Ama yle yapmak istemese de yine *de yaptı* anne. Beni hâlâ incitiyor."

Annem tekrar elimi okşadı. "Yaptığını biliyorum. Bazen birini sevdiğinde önünü göremezsin. Bazen en iyisini yaptığımızı düşünürken birbirimizi incitiriz." Bir sonraki sözlerini düşünerek durakladı. "Yine de haklı olduğunu düşünüyorum - seni kötü niyetli bir şekilde inciteceğini sanmıyorum. Başka ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Başımı salladım.

"Bence başına gelenler yüzünden ona tamamen güvenmekten ve hayatına girmesine izin vermekten korkuyorsun. Ve bu sorun değil, Sarah." Bakışlarını indirdi ve kendi bakışlarıyla gözlerimi aradı. "Beni duyuyor musun? Bu. Tamam. Tamam."

Annem o sözleri söyleyene kadar bunu hissettiğimi, kendi duygularımdan, tepki verme şeklimden, Reese'i uzaklaştırma şeklimden utandığımı fark etmemiştim. Annem o sözleri söylediğinde ise başımı salladım ve yüzümde bıraktıkları duygularla buruştu.

Reese ile içinde bulunduğum durum için kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Ve kendimi *neden* buraya koyduğumu bile tam olarak açıklayamadım.

"Ondan kaçmış olman sorun değil," diye devam etti. "Belki de onun, benim ya da bir başkasının gözünde *nedenleriniz* mantıklı görünmüyor. Onun ilgisini ve sevgisini ifade etmeye çalıştığı o anda kaygılarının gerçeklerden daha yüksek sesle konuşması, ancak bunun tüm yumuşak noktalarını zorlayan bir biçimde ortaya çıkması sorun değil. Duygularının mantığına karşı galip gelmesi de sorun değil - inan bana, bu en iyilerimizin bile başına gelir." Annem dudaklarını yumuşak bir gülümsemeyle birbirine bastırdı. "Tatlım, her zaman iyi olmak zorunda değilsin. Kafanın içinde süren savaşı, senin için her *zaman* devam edebilecek olan savaşı anlayacak biri varsa o da Reese'tir. Sadece ona anlatmalısın. Ona güvenmelisin. Ve içeri girmesine izin vermelisin. Peki ya bunu yapamazsan?" Omuz silkti. "O zaman doğru kişi o değil."

Hemen başımı salladım. "Sorun o değil. Benim. Bunların hepsi benim. Bana bu... bu... *inanılmaz* fırsatı o verdi. Olmak istediğim şehirde, ondan başka isteyebileceğim en harika akıl hocalarından biriyle. Ve bunu beni mutlu görmek istediği için yaptı." Hıçkırıklara boğuldum. "Sanırım her zaman istediği şey buydu. Ve neden bununla savaştığımı, neden mutsuzluk içinde mutluluktan çok daha rahat olduğumu anlayamıyorum."

"Bence bunun büyük bir kısmı Wolfgang'la olanlardan kaynaklanıyor. Bu da beni tartışmamız gereken başka bir konuya getiriyor." Durakladı, bir sonraki sözlerini düşünürken bir an alt dudağını çiğnedi. "Bence New York'ta bir terapistle görünmelisin, Sarah."

Annem sanki kavga etmemi, sinirlenmemi, iyi olduğumu ve kimseyle konuşmama gerek olmadığını söylememi bekliyormuş gibi beni izledi.

Ama bunların hiçbiri doğru değildi. İyi değildim ve bunu biliyordum.

"Sanırım haklısın," diye fısıldadım. "Dürüst olmak gerekirse, belki de Pennsylvania'ya gitmeden *önce*, Reese ile çalışmadan önce tüm bunları çözmüş olsaydım, ona karşı daha açık olabilirdim. Onu kendimden uzaklaştırmazdım, *bizi kendimden* uzaklaştırmazdım."

"Ah, ama gördün mü, hayatın komik yanı da bu, değil mi?" Annem içten bir gülümsemeyle dudaklarına dokundu. "Öyle görünüyor ama eğer hemen biriyle konuşmuş olsaydın, kendini Pennsylvania'da bile bulmayabilirdin. Ya da konuşsaydın, Reese sende onun içinde yaşadığı acıyı görmeyebilirdi ve belki de seninle aynı düzeyde bağ kuramazdı. Her şeyin bir sebebi vardır, *mwen chouchou*. Ama şimdi, bundan sonra ne olacağına karar vermek sana kalmış."

Gülümsemesine karşılık verdim, elimi sıkarken başımı salladım. Ve yavaşça, aldığım her yeni nefeste dolan bir balon gibi, umut ruhuma geri dönmeye başladı. Reese'e koşma, ona her şeyi anlatma, söylediği gibi benimle New York'a gelmesi için yalvarma düşünceşi kalbimi hızlandırdı.

Sadece, bu teklifin hâlâ masada olup olmadığını bilmiyordum.

"*Manman*," dedim uzun bir süre sonra. "Ya beni dinlemezse? Yani... Ona çok *kötü davrandım*. Evinden kaçtım. Onu korkunç şeylerle, beni kullanmakla, yapacağını bildiğim en son şeyi yapmakla suçladım." Yutkundum. "Ve onun en büyük yaralarından birini yüzüne vurdum. Onu Charlie'yle gördüğümde, kendimi kaybettim. Beni incittiği gibi onu da incitmek istedim ama beni inciten o bile değildi." İçimi çektim ve elimi anneminkinden çekerek yüzümü her ikisine de gömdüm. "Her şey o kadar karışık ki, çıkış yolumu bile göremiyorum."

Annem dilini şaklattı, ben her şeyi çözmeye çalışırken sırtımı ovmak için uzandı.

"Seni sevdiğini söyledi," diye hatırlattı bana. "Değil mi? En son konuştuğunuzda?"

Ona bakabilmek için çenemi dizlerime dayayarak başımı salladım. "Onu da benim kurtardığımı söyledi."

Bunun üzerine annemin gülümsemesi iek açtı ve başını sallayarak parmaklarının arkasını yüzümün yan tarafında gezdirdi. enemde durdu,

Gözleri sulanırken baş ve işaret çerçeveledi. "Oh, *mwen chouchou*. Kim kimi kurtardı?"

Hıçkırıklara boğuldum, duygularım beni tekrar ele geçirdiğinde kendimi onun kollarına attım. Ancak bu sefer bana sarılırken içimi acı değil, umut kapladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, başım hâlâ beni tuttuğu göğsündeydi. "Bunu sensiz yapamazdım."

"Ne yapmak?"

"Hayat," dedim gülerek.

Annem de güldü ve elleriyle yüzümü çerçevelemek için geri çekildi. "Peki, şimdi ne olacak aşkım?"

Kalbim sıkıştı, tamamen farklı bir endişe kaslarımın tutulmasına neden oldu. Bu kez reddedilme korkusundan, kalbimi ortaya koyup da yemek masasındaki bir kase bezelye gibi geçirtilme korkusundan doğmuştu.

"Şimdi ona nasıl hissettiğimi söyleyeceğim," dedim, aklıma bir fikir geldiğinde kalbim hızla çarpıyordu. Aptalcaydı. Büyüktü. Riskliydi. Ama kaybettiğim adamı geri kazanmak için bir şansım varsa, her şeye değecekti.

"Peki bunu nasıl yapıyorsunuz?"

Gülümsedim. "Onun anlayacağı tek dili kullanarak."

CHAPTER EIGHTEEN

Reese

En azından hava benim tarafımdaydı.

Tıpkı ailemin ölüm yıldönümünde olduğu gibi, Sarah'nın şehri terk etmesinden bir gün önce de tüm Pittsburgh'u iliklerine kadar ıslatan sağanak bir yağmur vardı. Şehrin öbür ucuna giderken gri, sefil yağmurun içinden geçtim, güneş koyu gri bulutların üzerinde bir yerlerde batarken sisli ufuk çizgisini seyrettim. The Kinky Starfish'te bir Cuma gecesi daha, monoton hayatta kalma rutinimde bir başka gündü - ve hepsi buydu, hayatta kalmak.

Artık yaşamıyordum.

Sarah hayatıma girmeden önce de aynı durumdaydım ve onun gideceğini öğrendikten sonra hiçlikten oluşan konfor alanıma geri dönmem beni şaşırtmadı. Son iki haftadır her gün aynı şeyi yapıyordum - uyanmak, Rojo'yu uzun bir yürüyüşe çıkarmak, evde egzersiz yapmak, piyano çalmak, öğleden sonrayı film izleyerek geçirmek, saat beş olur olmaz bir bira açmak - The Kinky Starfish'te çalışmadığım sürece - ve dürüst olmak gerekirse, bazen o zaman bile. Kıcımlı yataktan kaldırmak ve devam etmek için elimden geleni yapıyordum, devam edecek hiçbir şey yokmuş gibi hissettiğim bile.

Ama bu gece farklıydı.

Bu gece nabzım, yağmurla mücadele etmeye çalışan eski arabamın silecekleriyle birlikte sert ve gelişigüzel atıyordu. Çünkü onu göreceğimi biliyordum.

Ve bunun son kez olacağını da biliyordum.

Cameron'ı seçtiğinde Charlie'ye onu elimden geldiğince nazik bir şekilde bırakacağıma dair söz vermiştim. Kilerimdeki sebzeler kadar zarafetim olduğu ortaya çıktı. Yani kesinlikle hiç yokmuş.

Ama Sarah'ya verdiğim sözü tutacaktım.

Onu elimde tutmaya çalıştım, dinlemesini, bana inanmasını, *bize* inanmasını sağlamaya çalıştım. Beni seçmesini sağlayamadım ve bu yüzden onun için, bir sonraki yolculuğu için mutlu olmayı seçecektim - bunun bir parçası olsam da olmasam da. Bu kez, sevdiğim kişinin gitmesine izin verirken zarafet gösterecektim.

Belki de hayatımdaki herkesten daha çok sevdiğim kişi o olduğu içindir. Hayat.

Kalbim bunun gerçekliğini içime atarken bile imkansız görünüyordu. göğüs. Onu sadece birkaç aydır tanıdığım halde nasıl sevebilirdim? Yaşımın yarısından biraz fazla olan bir kadına karşı nasıl böyle bir bağ hissedebildim?

Hiçbiri mantıklı değildi ve sanırım aşkla ilgili en ilgi çekici şey de buydu. Mantıklı olmak zorunda değildi.

Karşılıklı olması da gerekmiyordu.

The Kinky Starfish'in arka bahçesindeki çukurlar suyla doluydu ve arabamı park edip yağmurluğumu üzerime çekerek ve kapım açılır açılmaz büyük bir şemsiye açarak çukurlardan geçtim. Ayakkabılarım bir anda sıırıslıklam oldu, geri kalan her yerim mont ve şemsiyeden zar zor kurtuldu. Kendinizi korumanın neredeyse imkânsız olduğu türden bir yağmurdu.

İçeri girdiğimde, mutfakın arka tarafındaki klimadan üflenlen havayla titredim. Şemsiyemi silkeleyip kapının yanına koyduktan sonra ceketimi çıkarıp askıya astım.

O kadar şaşkındım ki oradaki tek ceketin benimki olduğunu fark etmemiştim.

Ya da arabamın park yerindeki iki arabadan biri olduğunu.

Ya da yarım saatten kısa bir süre içinde kapılarımız açılacak olmasına rağmen mutfakın boş, ışıkların sönük olduğunu.

Sallanan mutfak kapılarından geçip gece için setlistimi hazırlamak üzere piste çıktığımda yerimin çoktan alınmış olduğunu görene kadar bunların hiçbiri aklıma gelmemişti.

O *anda her şey* kafama dank etti - karanlık, boş restoran, piyanonun üzerinde oturdukları yerden titreyen mumlar, önümdeki yoğun geceye hazırlanırken şu anda cıvıl cıvıl olması gereken bir yerde tamamen yalnız olduğum gerçeği.

Yani, neredeyse tamamen yalnız.

Sarah genellikle benim oturduğum sıraya oturdu, ellerini tuşların üzerinde gezdirirken aramızdaki boşluktan yumuşak bir melodi akıyordu. Onun

Gözleri yumuşak ve umut doluydu ama yine de odanın diğer ucundan beni izlerken gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Avizenin altındaki piyanonun bulunduğu daireye yaklaşarak bir adım daha attım. Odanın düzenlenme şekli komikti, çünkü ona neredeyse evimde birlikte olduğumuz zamanki kadar yakındım - o piyanonun başında, ben sağ köşede. Ben o eşiği geçer geçmez Sarah durakladı ve sessizliğin üzerimize çökmesine izin verdi. Gözleri benimkilerle buluştu ve ben onun konuşmasını beklerken gözlerinde vedalaşmanın yazılı olduğunu gördüm.

Ama yapmadı.

Onun yerine gözlerini kapadı, uzun, sakinleştirici bir nefes verdi ve daha önce hiç duymadığım bir şarkı çalmaya başladı.

Şarkı şiddetle başladı, keskin, dramatik notalardan oluşan bir kreşendo, onu çalarken izlerken kalbimin göğsümde daha sert çarpmasına neden oldu. Bu müzikte şiddet, acı ve keder vardı - ve o her vuruşta hareket ediyordu. Omuzları yuvarlanmış, rahatlamıştı, parmakları tuşların üzerinde uçuşuyor, bilmediği şarkıya hayat veriyordu. Armoni değiştikçe yüzü buruşuyor, çaldığı sesin şiddeti yavaş yavaş azalıyor, ta ki çalmayı tamamen bırakana kadar.

Uzun bir süre dinlendi, gözleri dalgalanarak açıldı ve benimkilerle buluştu. Bakışlarımı tuttu ve tekrar oynamaya başladığında dudaklarına en yumuşak, en tatlı gülümseme dokundu.

Yeni melodi güçlü ve umutluydu, romantik ve tatlıydı, tıpkı bir sevgilinin eli elinizde, ay dolunayda ve parlak bir şekilde nehir kıyısında gezinirken hayal edebileceğiniz gibiydi. Hem ev, hem macera, hem taze ve yeni, hem de bir şekilde tanıdık bir şey gibi hissettiriyordu. Onu banktan kaldırıp onunla dans etmek istedim, müzik o kadar güçlüydü.

Bunun yerine kalçamı piyanoyu çevreleyen alçak duvara yasladım ve mum ışığının gölgelerinin yüzünde dans edişini izledim. Bakışlarını tekrar ellerine çevirdi, şarkı ilerledikçe onlarla birlikte hareket etti ve çaldıkça daha da dramatikleşti.

Parmakları bir kreşendo halinde tuşlara vuruyordu, küstah forte beni aniden rahatsız hissettirdi, sanki tehlikedeymişim ya da yapmak istemediğim bir keşfin eşiğindeymişim gibi. Ritimle birlikte hareket eden vücudunun her esnemesini, ayağının pedala her dokunuşunu, beni götürdüğü her dramatik ölçeği hissettim.

İşte o zaman şarkının daha önce hiç duymadığım, yabancı bir şarkı olmasının bir nedeni olduğunu anladım.

Çünkü o yazmıştı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum - onun burada olması, çaldığı şarkı - ama göğsümde yeşeren umuda karşı koyamıyordum. Onu bastırmaya, susturmaya ve değeri ne olursa olsun o ana tutunmaya çalıştım. *O gidiyor*, diye kendime hatırlattım. Ama yine de umut çiçek açtı.

Son notayı çaldığında, uzun, yumuşak ve acı tatlı, hayatınızda izlediğiniz en hüzünlü filmin sonunda duyacağınız müzik gibi hissettirdi. Vedalarla, pişmanlıklarla ve üzüntülerle doluydu.

Ve yine de, bir şekilde, umut çiçek açtı.

Sessizlik, yatağın üzerine serilen bir çarşaf gibi üzerimize çöktü, kumaş yavaşça alçaldı, tamamen sönmeden önce son notanın baloncuyuyla bizi çevreledi. Ve sessizlik üzerimizi tamamen örttüğünde Sarah ayağa kalktı, piyanodan uzaklaşıp bana doğru dikkatli bir adım atarken gözlerindeki korku geri gelmişti.

"Bunu sen mi yazdın?" diye sordum. Sarah başını salladı.

"Bunu benim için mi yazdın?"

Bunun üzerine yüzü kırıldı, dudaklarını birleştirip tekrar başını sallarken gözlerinden yaşlar süzüldü. Göğsümde yavaş yavaş filizlenen o umut bir kuyruklu yıldız gibi patladı ve kalbimde bir yol açtı.

"Çok üzgünüm Reese," dedi sonunda, gözleri akmamış yaşlarla doluydu, mum ışığı onları elmas gibi parlatıyordu. "O gece seni terk ettiğim için, beni inciteceğine inandığım için, bu kadar kişisel bir şeyi alıp ilk fırsatta yüzüne vurduğum için özür dilerim. Seni incitmek istedim, Reese. İstedim. Ve çok üzgünüm."

Kaşlarımı çattım, ona uzanma, onu kendime çekme ve yatıştırma dürtüsü ile aynı anda ondan kaçma dürtüsü arasında kaldım. İşte kanıt, beni incitmek istediğini itiraf etmesi.

Ve vardı.

Bununla ne yapacağımı bilemedim.

"Davranışlarım için hiçbir mazeretim yok," dedi Sarah uzun bir aradan sonra, derin bir oksijen soluyup tekrar üfleyerek. "Hiçbiri önemli değil ya da hiçbir şeyi telafi etmiyor. Ama dinlerseniz açıklamak istiyorum. Tanrı biliyor ki seni dinlemedim, bu yüzden başka bir şey söylememe izin vermeden hemen şimdi buradan çıkıp gidersen seni suçlayamam."

Durakladı, sanki kaçıp kaçmayacağını görmek ister gibiydi. Ben kaçmayınca devam etti.

"Reese, seninle ilk tanıştığım andan itibaren, benimle ilgilenebileceğin bir dünyayı hayal bile edemiyordum. Kendimi sürekli giydiğim yere kadar uzanan bir elbise gibi görmem, başka biriyle mutlu olabileceğim bir hayatı düşünmeme bile engel oluyor. Bu yüzden aramızdaki şeyler kızıştığında kaçtım. Kaçtım çünkü tek görebildiğim oydu. Biri bana dokunduğunda tek hayal edebildiğim Wolfgang'dı."

Sertçe yutkundum, çenem onun gerçeğine karışan asit karşısında sıkıca kenetlendi. Onu öldürmek, Sarah'ya yaptıklarını ödetmek için son nefesine kadar işkence etmek istiyordum.

Ama bundan da öte, adamın yaptıklarının onun kim olduğuyla hiçbir ilgisi olmadığını anlayana kadar ona sarılmak istedim.

"Ve sonra, tekrar sınırlar koyduk. Rollerimize geri döndük." Dudağı titredi. "Ama gitmene izin veremezdim. Jennifer'la çıkman, kendi yaşında bir kadınla hayatına devam etmen konusunda ne kadar ısrar etsem de. Bundan nefret ettim. Ve o gece kapına geldiğimde, kollarında kırıldığımda, mantıklı gelmese ve benim ligimin tamamen dışında olsan bile, yine de seni istediğimi fark ettim."

Onun liginin dışında olduğumu söylediğinde gülmek için kendimi zor tuttum, sanki onun kadar güzel, akıllı ve güçlü biriyle aynı oyun sahasındaymışım gibi.

"Ama yine de oradaydı Reese," dedi bana doğru çekingen bir adım atarak. "Kafamın içinde yeterince iyi olmadığımı söyleyen, sadece *tek bir* şey için iyi olduğumu söyleyen o ses - bedenim. Onu susturmuştum, hatta susturmaya çalışmışım. Seni, kalbimi, o sestten başka her şeyi dinlemeye çalışıyordum. Ama Jennifer Stinson'la yaptığım tek bir konuşma onun gücünü yeniden ortaya çıkardı."

Kaşlarımı çattım. "Jennifer mı?"

Sarah başını salladı. "O gece, kavgamızdan önce buradaydı. Barda. Bana onunla yattığını, ellerinin ona dokunduğunu, her kadın gibi onu da Charlie'den uzaklaştırmak için kullandığını ve sonra da fırlatıp attığını söyledi."

Bunun üzerine öfkelen dim ve boynum ısınırken Sarah'ya doğru bir adım attım. "Ben *asla* ona dokundu. Asla."

"Biliyorum," dedi çabucak. "Bunu şimdi biliyorum. Hatta sanırım o zaman da biliyordum. Ama göremedim, kafamın içindeki sesin ötesindeki gerçeği duyamadım. Jennifer senin de bana aynısını yapacağını söyledi," dedi, gözleri tekrar yaşararak. "Sonra eve gittik ve sen bana Jason'dan bahsettin ve kafamın içindeki o ses... kontrolü ele geçirdi. Wolfgang'ın benim hakkımda söylediği her şeyin doğru olduğunu haykırdı."

"Sarah..." Bunu doğru kabul edebileceği için duyduğum mutlak üzüntüden dolayı omuzlarım öne doğru katlanarak çöktüm. Bunu, her zaman istediği şeye giden yolda ona yardım etmek yerine ondan kurtulmaya çalışmam olarak görebileceğini hiç düşünmemiştim.

Çok safmışım.

"Biliyorum," dedi tekrar, bakışları yere düşerken başını sallayarak. "Acınası bir durum ama doğru. Kendimi sabote ettim çünkü bana doğru gelen tek şey buydu. Seni dinlemek ya da farklı olduğuma, sahip olduğumuz şeyin özel olduğuna, gerçek olduğuna dair umut beslemek istemedim. Beni sevdiğini söylediğinde bunu kastettiğini *düşünemedim* bile. Çünkü ben kendimi bile sevmiyordum."

"Buraya gel," dedim, kollarımı ona doğru uzattım ama hemen başını salladı.

Hâlâ gözlerini dolduran yaşlara karşı kararlılıkla "Hayır," dedi. Tek bir göz kırpması bile gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine neden olacaktı. "Hayır, bunu söylemem gerek. Bunu söylemem gerekiyor."

Kalbim ona sarılma, acısını dindirme ihtiyacıyla kabardı ama birkaç adım uzakta durma isteğine saygı duydum. Verdiğim sözü tutmak için ellerimi pantolonumun ceplerine soktum.

"Reese, seninle tanıştığım andan itibaren hayatımı değiştireceğini biliyordum," dedi, dudaklarının sol tarafı tekrar düşmeden önce yukarı kıvrıldı. "İlk başta bunun sadece müzikal anlamda olacağını düşünmüştüm. En iyilerden birinden bir şeyler öğrenecek, yeteneklerimi geliştirecek ve hayallerimi gerçekleştirecektim. Ama bundan çok daha fazlası oldu. Yolun bir yerinde, bana baktığınızda kendimi güzel hissetmeye başladım. Ben konuştuğumda ve sen dinlediğinde kendimi değerli hissetmeye başladım, sanki tanıdığın en ilginç kadınmışım gibi. Ve sen de beni öyle gördün - bir *kadın*, bir kız değil. Sanırım beni bu şekilde gören ilk kişi sendin."

Aramızdaki boşluğu geçti, elleri gömleğimin düğmelerine dokunmak için uzandı. Ellerini gömleğime bastırırken izledi.

ve tam tahmin ettiğim gibi, tek bir göz kırpışıyla yumuşak kahverengi yanaklarından aşağı iki paralel gözyaşı döküldü.

"Beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Ve hayatım boyunca hiç kimseye karşı kendimi bu kadar güvende ya da bu kadar arzulanır hissetmemiştim. Bana yeniden değerli olduğumu hissettiriyorsun, zarar görmediğimi, el üstünde tutulduğumu, saygı duyulduğumu ve önemsendiğimi. Senin yatağındaki o gece hayatımın en muhteşem gecesi idi ve sadece tenime dokunduğun için değil," diye nefes aldı, gözlerini benimkilere kaldırarak. "Ama hayatıma girdiğin andan beri ruhuma inanılmaz bir şekilde dokunduğun için."

Buna daha fazla karşı koyamadım ve ellerim ceplerimden kayarak yüzünü çerçeveledi, gözlerini ararken gözyaşlarını sildi. Dokunuşuma doğru eğildi, ilk gözyaşlarını siler silmez daha fazla gözyaşı süzülürken gözlerini kapattı.

"Ne diyorsun Sarah?"

Titrek bir nefes verdi ve emin olmayan bir gülümsemeyle gözlerini tekrar açtı. "Diyorum ki... sen haklıydın. Seni gerçekten seviyorum. Ve benimle New York'a gelmeni istiyorum."

Göğsümde çiçek açan, ruhumu saran o umut, o anda tüm bedenimi kapladı. Sarah'ın yüzü ellerimdeyken, gözleri beni izlerken, kalbi kolunda ve benimki sıkıca onun ellerindeyken - hayata döndüm.

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

Başını salladı, gözlerindeki yaşlara rağmen gülümsüyordu. "Tekrar söyle."

"Benimle New York'a gelir misin?"

"Hayır," dedim, başparmağımı çenesinin üzerinde gezdirirken başımı sallayarak. "Diğer kısmı."

Bunun üzerine kollarını boynuma dolamadan önce başını iki yana salladı. Ayak parmaklarının üzerine kalktı, gözleri uzun bir süre benimkileri aradı ve sonra fısıldadı: "Haklıymışsın. Seni gerçekten seviyorum."

Dudaklarım onun dudaklarına yapışmadan, bastırmadan, aramadan, sahiplenmeden önce kelimeler ağzından ancak çıkmıştı. İçimde eridi, kollarım onu kendime çekerken vücudu öne doğru eğildi. Onu yakınımda tuttum, sıkıca sarıldım, aynı anda hem ilk hem de son kez öpüyormuşum gibi öptüm.

Ve o anda, her şeye sahiptim.

İstedğim her şey, ihtiyaç duyduğum her şey, dünya üzerinde yürüdüğüm sürece sahip olacağımı hiç düşünmediğim her şey. Tüm acılar, tüm

kayıp - beni bu ana, bu kıza, bu geleceğe götürdü.

Bunu hak etmediğimi, *onu* hak etmediğimi biliyordum - ama yine de sıkı sıkıya tutundum.

"Bekle," dedim aniden, nefesimi geri çekerek. "Peki ya amcan, teyzen, *annen*." Göğsüm sıkıştı. "Oturup onlarla konuşmamız gerekiyor. Onlarla konuşmam, küçük kızlarını büyük şehre kaçırmaya çalışan sapık bir ihtiyar olmadığımı görmelerine yardımcı olmam gerekiyor."

Sarah kıkırdadı ve bileklerini boynumun arkasında birleştirdi. "Onlara çoktan söyledim."

Yüzüm kızardı. "Ne?"

"Annem, amcam, teyzem. Onlara her şeyi anlattım ve ilk başta yorulduklar," diye itiraf etti. "Ama... Sanırım ne hissettiğimizi anlayabiliyorlar. Ve bunu destekliyorlar." Sarah dudaklarımı çabucak öptü ve ekledi: "Zaten pek de söz hakları yoktu. Onların onayı olsun ya da olmasın, yine de buraya gelir ve söylediğim her kelimeyi söyledim."

Burnunu öperek kıkırdadım. "Yani patronumun benden on altı yaş küçük yeğenini öptüğümü bildiğini mi söylüyorsun..."

Sarah yüzünü buruşturdu. "Evet... ve beni yanlış anlama, muhtemelen en az anlayışlı olan oydu. İlk başta üzgündü ve odadan çıkıp gitti, hatta doğruca senin evine gitmekle tehdit etti."

"Evime geldi. O gece işe gitmeden önce kavga ettik. Beni resmen tehdit etti. Sanırım o zaman bile biliyordu."

Sarah başını salladı. "Olabilir. Ama ne olursa olsun bana saygı duyuyor. Ve sana, Reese. O da senin karakterini benim gibi biliyor." Durakladı, tekrar gözlerime bakmadan önce zorlukla yutkundu. "Ve sana hâlâ bir işin olduğunu söylememi istedi. Eğer Pennsylvania'da kalmaya karar verirsen."

Bu sözleri söylerken gözlerindeki endişeye gülümseyerek başımı salladım. "Gerçekten geride kalacağımı mı düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "İsteseydin anlardım, özellikle de sana yaşattığım onca şeyden sonra."

Ellerim tekrar yüzünü çerçevelemek için kaydı ve onu yumuşakça, yavaşça öptüm, benim için ne anlama geldiğini ifade etmek için bulamadığım tüm kelimeleri hissedebilmesini umuyordum. "Sonunda sana sahip olacağım anlamına geliyorsa, her şeyi ve daha fazlasını tekrar yaşadım."

Sarah onu istediğime, tamamen onun olduğuma asla inanmayacakmış gibi başını salladı. Onu buna inandırmanın ne kadar süreceğini bilmiyordum ama bunu öğrenmeye niyetliydim.

dudaklarına indirdiğimde tekrar içimde eridi, kollarımı tamamen etrafına sardım ve yavaş, film gibi bir dönüşle onu yerden kaldırdım, bu da ayak parmakları tekrar yere basar basmaz kahkahalara boğulmasına neden oldu.

"Bu çok sevimsizdi," dedi.

"*Bunun* sevimsiz olduğunu mu düşünüyorsun? Biraz bekle. Bir sürü peynirin içinde olacaksın."

"Ben veganım."

"Hiç yağmurda öpüldün mü Sarah Henderson?" Onun yorumunu görmezden gelerek sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır..."

"O zaman benimle gel. Çünkü sen yağmurda öpülmeyi hak eden bir kızsın."

Parmaklarımı onunkilerle birleştirip onu mutfak kapısına doğru çektiğimde önce bana karşı koymaya çalıştı ama ben çekmeye devam ettim, dışarı çıkana kadar yol boyunca her durakta onu öptüm. Arka kapı açılır açılmaz yağmur ikimizi de sırlıslıkla etti ve soğuk hissi karşısında nefesi kesildi, alışmaya çalışırken gözleri hızla kırıştı.

"Hava buz gibi!" dedi gülerken, ama onu kendime çektim, ağzını ağzımla yakaladığımda dişlerinin titremesini durdurdum. Etrafımızda yağmur yağarken, gökyüzünü aydınlatan bir şimşek çakarken onu öptüm. Ve o anda, onun başından beri aradığım kayıp yapboz parçası olduğunu anladım.

Ona ulaşmak için yıkık dökük bir yolda yürümek zorunda kalmıştım.

Onu tekrar kucağıma aldım, dudaklarımı dudaklarına bastırarak dramatik bir dalışla sırtını bükmeden önce bizi yağmurda döndürdüm. Kollarım ona dolanmış, dudaklarım dudaklarına yapışmış, elleri gömleğimin ıslak kollarını sıkarken zaman durmuş gibiydi. Ve onu dik durması için geri çektiğimde, göğüslerimiz kabarırken, yağmur hala etrafımızda yağarken, beni kurtaran, beni seçen kadına gülümsemekten kendimi alamadım.

"Biliyor musun," dedim uzun bir sonra, onu soğuk yağmurdan ısıtmak için kendime çektim. "Ben de senin için bir şarkı yazıyordum."

Kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

Güldüm, başımı salladım. "Seninle tanıştığım o ilk geceden sonra yazmaya başladım. Ama... değişti. O zamandan beri o kadar çok değişti ki artık kulağa tutarlı bile gelmiyor."

"Peki," dedi ellerini göğsümde, çenemde ve saçlarımda . "Belki bir gün anlarsın ve o zaman benim için çalabilirsin."

"Bu bir ömür boyu sürebilir," diye uyardım, beline sarılışımı sıkılaştırarak.

Sarah gülümsedi, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve burnunun ucunu benimkine değdirdi.

"Benim için sorun değil."

Sarah

O gece, restorandaki son vardiyamdan sonra, Reese bir eliyle beni tutarken diğer eliyle kapının kilidini açtı. Rojo kapı açılır açılmaz dışarı fırladı ve yanımdan geçip bahçeye doğru koşarken bacağımı yaladı. Kıkırdadım ve ben Rojo'yu izlerken Reese de beni izledi.

Gözlerini üzerimde hissettim, sanki evrenin tüm harikaları tek bir bakışta toplanmıştı. Beni saygıyla, , mutlak bir huşu içinde izledi. Rojo yanımdan geçip eve doğru koşarken yüzümde bir gülümseme belirdi ve kızardım. Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştım ve beni kollarına alana kadar elimden tuttuğu yerden çekti.

"Bir fotoğraf çekmeliydin," diye fısıldadım dudaklarına. "Daha uzun süre dayanırdı."

Sırıttı. "Burada olduğuna, bu gecenin yaşandığına, senin... bizim..."

"New York'a birlikte mi taşınıyorsunuz?" Reese kıkırdadı.

"Evet. Bu."

"Benimle gelmek zorunda değilsin," dedim, gözlerim gömleğinin düğmelerinde gezinen parmaklarıma kaydı. Göğsünün tam ortasında durdum ve parmak uçlarımı kumaşın altına soktum. "Çok fazla olduğunu biliyorum... tüm hayatını burada değiştiriyor olacaksın ve birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz ve-"

Reese'in parmak eklemleri kolumda, boynumda gezindi, ta ki çenemi şefkatle yukarı kaldırıp tekrar ona bakmamı sağlayana kadar.

"Sen benim hayatımda zamanı işe yaramaz hale getirdin, Sarah. Seninle bir an, senin varlığından haberdar olmadan önce nasıl yaşadığımı sorguluyorum. Seninle bir ay geçirdim ve yıllardır yaşamadığım kadar yaşadım. Seninle bir yaz geçirdim ve artık eski halime dönemem. Bunu asla seçmeyeceğimden değil." Başını salladı, ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Burada kökünden sökülecek bir hayat yok. Artık benim hayatım sensin."

Ben daha iç çekmeden, gülümseyemeden, kızaramadan ya da onun düşündüğü gibi biri olmadığım konusunda ısrar edemeden dudaklarını dudaklarıma indirdi. Ve beni öptüğünde, bu düşünce yok oldu. Ona inandım - onun ilgisine, aşkıma, birbirimizi tanımadan önce atlattıklarımıza ve hatta birlikte başaracaklarımıza inandım.

Reese'in sadece ilk aşkım değil, aynı zamanda tek aşkım olacağına dair aklımda tek bir soru bile yoktu.

Ve her parçam, onu sonsuza dek elimde tutma umutsuzluğuyla uğulduyordu.

Ellerim gömleğini tuttuğu yerde yumruk oldu ve onu kendime çektim, parmak uçlarımda yükselirken öpüşmemizi derinleştirdim. Reese'in kolları beni sarmaladı, sıcaklık, rahatlık ve ilgi her santimini kuşattı, ta ki ben tamamen ona sarılana kadar. Geri çekilip alnıma bir öpücük kondurduktan sonra memnun bir iç çekişle bana sarıldı ve kalbim canlanarak göğüs kafesime doğru sert ve gelişigüzel bir şekilde çarpmaya başladı.

"Reese," diye fısıldadım, yanağım verandada göğsüne yaslanmıştı. Yağmur dinmiş olduğu için gece havası ılıktı ama kollarımdan aşağı ürperti inerken ona doğru kıvrıldım.

"Mmm?"

Yutkundum. "Beni içeri al," diye fısıldadım, öncekinden daha da sessiz. Sonra başımı kaldırdım ve kendi gözlerimle onun gözlerini yakaladım. "Beni odana götür."

Elleri kollarımın üzerinden kayarak yüzümü çerçevelemeden önce boynumu okşadı. Ve bana baktığında zümrüt rengi gözbebekleri inceldi, bakışlarımı araştırırken gözbebekleri büyüdü.

"Benim ilkim olmanı istiyorum, Reese," dedim ve kalbim hızını üç katına çıkardı, söylediğim kelimelerin gerçekliği heyecan ve sinir karışımı bir şekilde beni vurdu. "Benim *gerçek* ilkim."

Reese başını salladı ve hemen ardından beni kendine çekti, beni bir kez daha kollarıyla sararken dudakları dudaklarıma yapıştı. O öpücük daha önce paylaştıklarımızdan çok farklıydı. Minnettarlıkla doluydu,

özenle, *sevgiyle* - ve kendimi hayatım boyunca böyle öpülmeyi dilerken buldum.

Evin eşliğinden geriye doğru adım attı ve ben de onu takip ettim; öpüşürken, dokunurken ve hissederken ayaklarımız yavaşça hareket ediyordu. Elleri iş yeleğimin düğmelerinin arasından kayıyor, her yeni adımda bir diğerini gevşetiyordu ve kalbim göğsümün altında hızla atarken nefesimi kontrol etmeye çalıştım ama başaramadım. Bana dokunması için sabırsızlanıyordum - *gerçekten* dokunması için - önündeki tüm anıları silip beni kendi anısı olarak damgalaması için.

Yatak odasına vardığımızda yeleğimi çıkarmıştı ve onu omuzlarımdan sıyrıp yere düşürdü ve müzik açacak kadar uzun süre ayrılmadan önce beni uzun, samimi bir an boyunca öptü. Telefonunu komodinin üzerine koyarken [*Claire De Lune*](#)'un yumuşak, tanıdık notaları aramızda süzüldü ve sırtarak ellerini serbest bırakır bırakmaz bana uzandı.

"Debussy," diye geçirdim içimden, ellerimi gömleğinin üzerinden geçirip boynuna doladım. "Benim favorim."

Reese gülümseyerek burnumu öptü ve sonra geri çekilerek gözlerime baktı. "İlk seferinde bunu hak etmiştin, Sarah. Sana ilk dokunan erkek bunun değerini bilmeliydi, sana dokunmasına izin verdiğin anda dünyanın en şanslı orospu çocuğu olduğunu fark etmeliydi, sana uzandığında ellerini sabit tutamayacak kadar gergin olmalıydı," dedi ve sanki örnek vermek istercesine titreyen elleri elbise pantolonumun içine sokulmuş uzun kollu gömleğimin çekiştirdi. Gömleğimi çekip çıkardı ve serin, titreyen parmak uçlarını göbeğimin altındaki hassas deriye bastırdı. "Zamanda geriye gidip olanları değiştiremem ama söz veriyorum, bu geceyi ve bana izin verdiğin her geceyi, o gecenin tüm anıları yok olana kadar vücuduna taparak geçireceğim."

Gözlerim yaşardı ve gözyaşlarımı serbest bırakma dürtüsüne karşı başımı salladım. "Beni ağlatma, Reese Walker."

Gülümsedi, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken beni kendine çekti. Dili dışarı çıktı, dudağımı ısırıp dişlerinin arasında emmeden önce kısa bir süre benimkine dokundu. Bu bacaklarımın arasında bir sarsıntıya neden oldu ve inleyerek onun içinde eridim.

"Onun yerine seni boşaltmama ne dersin?"

Tekrar inledim ve o da kıs kıs güldü, ellerini aşağıya doğru indirdi ve kıvrılmamış gömleğimin eteklerinde birleştirdi.

"Kollar yukarı," diye emretti ve ben de itaat ettim, dudaklarımı tekrar onunkilere yapıştırmadan önce beni kumaştan kurtarması için öpüşmemize yeterince uzun ara verdim. Vücudumun her santimetresinden sıcak bir şelale gibi ürperti akıyordu ve gömleğinin düğmelerine uzanıp her birini açarken titreyen ellerim de onunkileri yansıtıyordu.

Yavaş bir dansı - ellerimiz basamaklarda tökezlerken dudaklarımızın tadına bakıyorduk. O önderlik etti ve ben onu takip ettim, yatak odasının dans pistinde bana rehberlik edeceğine güveniyordum. Üzerimizden çıkardığımız her kıyafetle birlikte kalbim daha da hızlanıyor, açığa çıkan her yeni ten parçasıyla birlikte başım daha da dönüyordu.

O boxer külotuyla, ben de külotum ve uyumlu sütyenimden başka bir şey giymemişken Reese öpüşmemizi kesip ellerini omuzlarıma götürdü. Yutkundu, parmaklarını sütyenimin askılarının altından geçirirken bakışları dokunuşunu takip etti. Parmak uçlarının hassas tenimde gezinme hissiyle gözlerimi kapattım ve arkadaki çataları çözüp göğsümle onunki arasında hiçbir şey kalmayana kadar kumaşı öne doğru kaydırduğunda gözlerimi açamadım.

"Sarah," diye nefes aldı Reese. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Mm-hmm."

Beni içine çekti, sıcak göğsü benimkine bastırdı ve teninin sertleşmiş meme uçlarıma değdiğini hissedince nefesim kesildi. Bacaklarımın arasına keskin bir enerji dalgası daha gönderdi ve her santimim istekle, ihtiyaçla doldu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Bir gözümü diğerinden önce açarak bakışlarımı ona diktim. Ama gözleri , başı eğikti, göğsü her nefeste hızla inip kalkıyordu. O da benim gibi gergindi ve tıpkı söz verdiği gibi her anın tadını çıkardığını biliyordum.

Ellerim aramızdan kayarak kalçalarına yerleşti - her nasılsa tanrısal vücudunu kaplayan diğer tüm kaslar kadar sertti. Parmaklarımın uçları külotunun bandı altında kıvrıldı ve bir nefes çekti, dokunuşumla ürperdi. Yavaşça geriye doğru adım attım, dizlerimin arkası yatağa değmeden önce her adımda boynunu ve göğsünü öptüm. Durakladım, ellerim külotunun kumaşı ile sert, kaslı kıcı arasında kayarken bakışlarımı onunkilerle buluşturdum.

Reese ona dokunduğumu hissedince dudaklarını birbirine doladı ve ellerimi aşağı, aşağı kaydırmaya devam ettiğimde, külotunu da yanıma alarak, Adem'in

Elma boğazında sertçe sallanıyordu. Bana yardım etmek, külotunu çıkarmak için , bunun yerine ben onu yavaşça soyarken beni izledi, sanki bunun gerçekten olduğuna inanamıyormuş gibiydi.

Sanki onun olduğuma inanamıyormuş gibi.

Külotunu kalçalarının üzerinden kaydırduğımda yere düştü ve etkileyici ereksiyonu öne doğru fırladı, büyüklüğünü gördüğümde kalbim tamamen durdu.

Yutkundum.

"Reese," diye fısıldadım, parmak uçlarımı karnının alt kısmında gezdirirken. Dokunuşun altında titredi, ellerim bir cevap yerine kollarımı çerçeveledi. "Seni tadabilir miyim?"

Hırladı, gözlerimle tekrar buluşmadan önce başı geriye düştü. "Yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum," dedim ve kendimi yataktan dışarı attım, onu dizlerimin üzerine çökmeme yetecek kadar geriye ittim.

Bunu yaptığımda göğsünden özlem dolu bir nefes daha çıktı ve elleri bana uzandı, çeneme, yanaklarıma, kulaklarıma dokundu. Beni durdurup durdurmayaacağını merak ederek bekledim. Ama durmadığında, elim geçici bir şekilde ona dolandığında, penisinin pürüzsüz, kadife gibi tenini hissettiğimde, bunu istediğim izin olarak kabul ettim.

Dudaklarımı indirdim, yavaşça açmadan önce ıslak ucuna bastırdım, onu içeri çektim, dilimle tadına baktım. Ucu ağızımdayken ona baktım ve gözlerimiz inleyip gözlerini kapatmadan ve başını geriye düşürmeden önce sadece kısa bir an için buluştu.

Ne yapacağımı, ona nasıl dokunacağımı, onu boğazıma nasıl alacağımı bilmiyordum. Ama onu bütün olarak yutmadan önce dilimin tabanını gergin kasın üzerinde kaydırarak, her damarı izleyerek yolumu hissettim. Tam olarak sığamayacak kadar büyüktü ama yine de bu hisle inledi - beni daha fazla bastırmaya, daha fazlasını almaya, yalamaya, tatmaya ve hissetmeye teşvik etti.

Bu adam, çok güçlü, sert ve yaralı, bana var olduğunu hiç bilmediğim bir zevk hissettirmişti.

Ben de onun için aynısını yapmak istedim.

Bir elimi ağızımın altına götürdüm ve ağızımın ulaşamadığı shaftının alt kısmının etrafına kapattım. Ağızımı elimin kenarına sabitleyerek emdim ve onları senkronize bir şekilde hareket ettirdiğimde Reese homurdandı, elleri dirseklerime uzanıp beni ayağa kaldırmadan önce bacakları titriyordu.

Ayağa kalktığımda ve dudakları tekrar dudaklarıma yapıştığında, ağzım hala açık bir şekilde onu bir patlamayla bıraktım. Bu öpücüğü içine çekti, sanki bir an bile dizlerimin üzerinde kalmama izin verirse onun ölümü olacaktım gibi beni kendine çekti.

Reese'de, birlikte olmamızda en çok sevdiğim şey buydu - karanlık ve kalabalık bir restoranda gözlerinin benimkilerle buluştuğu ilk andan beri var olan o tarif edilemez, inkâr edilemez enerji. Karşı konulamayacak kadar güçlü, inkâr edilemeyecek kadar yoğun.

Birbirimizin varlığından bile haberimiz yokken birbirimize bağlanmıştık ve tüm bu zaman boyunca sadece yürüyor, arıyor, adını koyamadığımız ya da tanımlayamadığımız bir şeyi arıyorduk. Bu bir duyguydu, ikimizin de içinde uzun zaman önce ölmüş olması gereken ama birbirimizi bulduğumuz anda yeniden doğan bir umut.

Aramızdaki hiçbir şey mantıklı değildi ama yine de başka bir olasılık yoktu. Ben, o ve *bizdik*. Sadece öyleydi. Ve her zaman da öyle olacaktı.

Reese de hissetmiş olmalıydı - o enerjiyi - çünkü alnını benimkine indirdi, kolları ellerimin altında titrerken öpüşmelerimiz arasında bir nefes çaldı. Gözlerini kırıştırarak açtı ve beni nazikçe yatağa geri götürmeden önce benimkileri buldu, eli yastığa çarpmadan önce başımı yakaladı. Ve bacaklarımın arasına yerleştiğinde, onun sıcaklığı benim sıcaklığıma bastırdı, sadece külotumun ince kumaşı bizi ayırdı, ikimiz de titrek bir iç çektik.

Dudakları yavaş ve amaçlıydı, vücudumun uzunluğunu takip ederken beni uzun, yumuşak, tatlı öpücüklerle biberliyordu. Meme uçlarımin her birini emmek için durakladı, her ısırıkta içimde şok edici bir his oluşurken beni altında kıvrandırdı. Gülümsedi, dudaklarını aşağıya, daha aşağıya, göbeğime, sol kalçama, sağ kalçama, her bir iç uyluğuma ve sonra yumuşak bir şekilde külotumun tam ortasına bir öpücük bıraktı.

Nefesim kesildi, yataktan kalktım ve Reese bu fırsatı değerlendirerek parmaklarını dantel askıların üzerine geçirdi. O çekerken kalçalarımı kaldırdım, külotumu kığımın, kalçalarımın ve dizlerimin üzerinden kaydardım. Önce bir ayak bileğimden, sonra diğerinden kurtardı ve bacaklarımın arasına yerleşmeden önce arkasında bir yere düşmelerine izin verdi. Zümrüt gözlerini bana dikti ve dudaklarını en çok istediğim yere doğru yavaşça ilerleyerek her bir kalçamı tekrar öptü.

Her öpüşünde kıvrandım ve kıvrandım. Sıcak nefesinin tenime her dokunuşunda iç çektim ve inledim. Ve dili dışarı çıktığında, tekrar gitmeden önce tüy gibi bir basınçla klitorisime dokundu,

ellerim yatak başlığına çarptı, benden esirgediği sürtünme için çaresizdim.

Reese kıkırdadı, kalçamın iç kısmını yaladı. "Çok sabırsızsın."

Cevap vermedim. Dünyanın geri kalanıyla birlikte kelimeler de benim için kaybolmuştu ve sonunda ağzını tekrar klitorisime indirdiğinde, uçsuz bucaksız, sonsuz evrenin çekimine teslim oldum.

Dilinin her hareketinde o hassas zirvede toplanan sinirler canlanıyor, içine düştüğüm sessizlik arsız inlemelerle bozuluyordu. Reese ellerini altıma kaydırды, kıcıımı kavradı ve beni yutarken beni içine çekti. Dilinin düz kısmıyla tadıma bakıyor, sanki doruğa gittikçe yaklaşıyormuş gibi *inliyordu*. Ama dilini gerdiğinde, dilinin ucuyla klitorisimle dalga daireler çizdiğinde, ellerimi çarşafın içine sokup çektim. Tutunacak bir şeye, kendimi bağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı, böylece uçup gitmeyecektim.

Reese bir elini altımdan çekti, parmak uçlarını ağzının altına yerleşene kadar uyluğumda gezdirdi. Ve yavaşça, *acı verici* bir şekilde yavaşça, kalın bir parmağını içime soktu.

O an çok fazlaydı - dilinin fiskesi, kıcıımı kavrayan elinin baskısı, parmağının içimde kıvrılması. Orgazmımın karnımın ortasından yanmaya başladığını hissettim, ama yakalayamadan önce Reese'in saçlarına uzandım, nefes nefese kaldığımda ağzı benden uzaklaşana kadar çekiştirdim.

Tek kelime etmem gerekmedi.

Reese bakışlarımı önce şaşkınlıkla karşıladı ama bu şaşkınlık çabucak kayboldu ve başını sallayarak yukarı doğru sürünmeden önce kalçalarımı öptü. Ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Bu benim ilk seferimdi. Ve o içimdeyken parçalanmak istedim.

Yüzü bacaklarımın arasına gömüldüğünde sahip olduğu tüm güven, ağzı bir kez daha benimkini yakaladığında, dirsekleri her iki yanımı çerçeveleyerek ağırlığını dengelediğinde kayboldu. Ellerim pazularını çevreledi ve onun titrediğini hissettim, *kendimin* titrediğini hissettim, her ikimiz de merkezimde sıralanırken en tatlı endişeyle delik deşik olduk. Pürüzsüz teni dudaklarımın arasından kaydı ve ikimiz de sert bir nefes aldık, Reese üzerimde gezinirken öpüşmemizi kesti.

O anda zaman, yatağın kenarından düşen ipek bir çarşaf gibi kayıp gitti. Yüzüyorduk, havada asılı kalmıştık, ellerim pazularını daha fazla kavarken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, tutunuyor, çarpışmaya hazırlanıyordu. Bir tanesi

Reese'in elleri yanağımın üzerinde gezindi, beni şefkatle izlerken sanki süpürülmesi gereken saçlarım varmış gibi kulağımın arkasına katlandı.

"Seni seviyorum Sarah Henderson," diye fısıldadı, bakışlarımı süzerek. Kaşlarının arasındaki o kırıksıklık ona inanmam için yalvarıyor, bu anın onun için ne anlama geldiğini anlamamı istiyordu.

Benim için ne anlama geldiğini kavramak için.

Yüzünü çerçeveledim, gözlerini aynı ciddiyetle aradım. "Ve seni seviyorum, Reese Walker."

Bunun üzerine sırtıttı. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum," diye küçük bir kahkaha attım ama dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırduğunda kahkaham söndü. Bu öpücük daha yavaştı, daha yumuşaktı, biraz da çekingen bir tereddüt vardı. Ama bir sonraki anda öpücüğü derinleştirdi, gül yaprağı dudakları benimkileri büktü, ta ki ben ağzımı açıp beni tatmasına izin verene kadar.

Eli komodinin çekmecesine girecek kadar uzun süre beni bıraktı ve ben dudaklarına, elleri başımı yasladığım yastığın arkasında buluşurken dilinin tadına odaklandım. Paketin yırtılma sesini duydum ve sonra eli aramıza girdi, tekrar benimle aynı hizaya gelmeden önce prezervatifi yuvarladı.

Ucu girişimi bulduğunda bir nefes aldım ve beni daha sert öptü, kalçalarını öne doğru esnetirken dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Sadece bir santimdi, sadece ucu, ama nefesim kesildi, bu hisle yataktan kalktım. Kollarımı boynuna doladım, onu kendime çektim, dudaklarına başımı sallarken kollarım titriyordu.

"Daha fazla," diye fısıldadım.

Ve kalçalarını bir kez daha, yavaşça esneterek teslim etti. Ve santim santim mutlulukla ona açıldım.

Aralık ayındaki o meşum geceye dair anılarımı sileceğine söz vermişti ama Reese beni öptüğünde, içimi doldurduğunda aklımda başka tek bir görüntü bile kalmamıştı. Kurdumla, çalınan masumiyetimle, seven kişi beni bulamadan bana dokunan nefret dolu adamla ilgili hiçbir anı kalmamıştı.

Sonunda kurdumdan kurtulmuştum.

Ve hepsi prensim sayesinde oldu.

Reese geri çekildiğinde iç çekti, içimde tekrar biraz daha derine kaydı, kolları ağırlığını dengeledikleri yerde titriyordu. Alnı

Benimkine düştü ve aldığı her titrek nefes sıcak dalgalar halinde dudaklarımla buluştu. Ellerim onu *daha* da yakınlaştırmak, *daha fazlasına* sahip olmak için çaresizce kavradı ve çekti.

"İnanılmazsın," diye fısıldadı, dudaklarımı tekrar yakalamadan önce çenemi, yanağımı öptü. Kalçalarını tekrar esnetti ve ikimiz de inledik, sahip olduğumuz tek oksijenmiş gibi bu öpücüğü soluduk.

Reese içime girmeden önceki dakikalarda akıp giden zaman bir lastik bant gibi geri geldi ve onun bacaklarımla arasında geçirdiği her dakikayı, her saniyeyi hissettim. Ellerimin altındaki sert sırt kaslarını, kalçalarımla arasındaki kaslı kalçalarını, sert, nabız gibi atan aletin beni daha da gerdiğini hissettim ve her itişinde, içimde var olduğunu hiç bilmediğim hassas bir noktaya çarptı.

"Reese," diye nefes aldım, orgazmımın arttığını hissediyordum. Bu tatlı, işkenceli bir döngüydü - kalçalarının her itiş i o noktaya dokunuyor, pelvisinin klitorisime doğru her kayışı arzuladığım sürtünmeyi sağlıyordu. Bacaklarımla onun etrafında şiddetle titriyor, nefeslerim hep birlikte durana kadar hızlanıyor ve zaman içinde askıya alınmış bir anda, ateş yakalandı.

Her kasım gerildi, hepsi bir anda serbest kalmadan önce neredeyse acı verici bir gerilim beni kavradı, çözülürken kan bacaklarımla arasında bir zevk öfkesiyle aktı. Nefesim kesildi, içimden kopan inlemelere teslim oldum, sürtünmeyi kovalarken kalçalarımı yuvarladım. Reese daha sert pompalayarak, kalçalarını hesaplanmış bir yoğunlukla esneterek, sıcak ve tutkulu öpücüklerle yuttu.

Adını inlediğimde, Reese hep birlikte sertleşene kadar hızını artırdı ve prezervatifin içinden bile sıcak salınımını hissettim. Tırnaklarımı sırtına geçirdim, kendi doruk noktamdan aşağı inerken onun içime girme hissinin tadını çıkardım. Hayatımın en ateşli anıydı ve o anda hissettiğim güç tarif edilemezdi.

Kötü şöhretli Reese Walker'ı en yüksek zevke getirmişt im ve biter bitmez kendimi bunu tekrar yapmak için çaresiz buldum.

"Mmm," diye homurdandı Reese, ikimiz de aşağı süzölüp Dünya'ya, onun yatağına geri dönerken hâlâ içimdeydi. Başının boynumun düşmesine izin verdi ve ben kıkırdadım, anın tadını çıkarmak için kollarımı ona doladım. Gözlerimi kapadım, bacaklarımla arasındaki ağırlığını, içimde yumuşamasını, beni yakın tutan ellerini, tenimin tadına bakan dudaklarını hatırladım.

Yaş adığım bu geceyi asla unutmak istemedim.

Reese ikimiz de yan yatana kadar yuvarlandı, ikimizin de özlem dolu bir kayıp iç çekişiyile içimden sıyrıldı. Prezervatifi dikkatlice çıkardı, yatağının başucundaki küçük çöp sepetine atmak için uzandı, kolları tekrar bana uzandı, beni içine çekti, bacakları benimkilere dolandı, vücutları mükemmel yapboz parçaları gibi birbirine uydu.

Bacaklarımın arasındaki acı kendini gösterdiğinde nefeslerimiz eşitlendi, ama bu sefer ona gülümsedim, nasıl ortaya çıktığının anısına. Daha yeni bitirmiştik ama o enerjinin yeniden canlandığını hissettim bile, kalçalarım kendiliğinden dönüyor, klitorisim Reese'in kalçasının sıcaklığına sürtünüyordu. İnleyerek onu içime çektim ve boğazından hırıltı ile kakhaha arası bir şey çıktı.

"Kadın," diye mırıldandı boynuma karşı.

Kıkırdadım ve alnından öptüm. "Mm?"

"Bana o masum 'mm'yi verme," dedi ve beni sabit tutmak için kollarını daha sıkı sararak. "İyileşiyorum. On dakikaya ihtiyacım var. Unutuyorsun, ben yaşlı bir adamım."

"Tamam, ama zihinsel bir alarm kuruyorum."

Reese güldü, bir iniltinin üzerine yuvarlanmadan önce başını salladı, bana bakabilmek için başını bir elinin üzerinde dengeledi. Gülümsemesi kaydı, o çok sevdiğim kırıksıklık varlığını belli etti. Elimi tekrar bırakmadan önce burnuna dokunarak izini sürmek için uzandım.

Uzun süre birbirimizi izledik - parmak uçları geziniyor, kalpler sabit atıyor, bedenler çarşafın altında sıcaklık ve rahatlık buluyordu. Reese'in gözleri yüzümün her santimetresinde gezindi, sanki her bir çilin nerede olduğunu ezberliyordu ve başını salladı.

"Ne?" Fısıltıyla sordum.

Tekrar başını salladı. "Sadece benim olduğun, burada olduğumuz ve bunun gerçekleştiği gerçeğini aklım almıyor."

"Bunu yapmak için deli mi

olmalıyız?"

"Neyi

yapacağız?"

Saçlarını geriye doğru taramak için uzandım, yutkundum. "Bu. New York'a taşınmak. Bir plan olmadan. Birbirimizden başka hiçbir şey olmadan."

Reese gülümsedi ve başını tekrar kaldırmadan önce eğilip dudaklarını dudaklarıma . "Belki. Ama sahip olduğumuz tek şey birbirimizse, bunu başarma ihtimalimizin oldukça yüksek olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" Gülümsemem yansıtıken sordum.

Reese başını salladı ve gözleri benimkileri ararken çenemi çerçeveledi. "Sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim."

"Sen ve ben dünyaya karşı, ha?"

Bunun üzerine gülümsemesi iki katına çıktı. "Kulağa hoş geliyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Kollarımı boynuna doladım ve uzun, şefkatli bir öpücük için onu kendime çektim. Ve o anda, aynısını yapacağımdan hiç şüphem olmadığını biliyordum. Bunu başarabilecek biri varsa, tüm olasılıklara meydan okuyabilecek ve bir şekilde diğer taraftan daha da güçlü çıkabilecek biri varsa, o da bizdik.

Hissedemeyecek kadar yara bere içinde, sevmeyecek kadar korkmuş olan o adam, bir şekilde bende bir yuva buldu.

O bendim, güvenmekten korkan, inanamayacak kadar yara bere içindeki kadın, bir şekilde onda müziği yeniden buldu.

Ve bu bizdik, beklenmedik çift, çok yaşlı adam ve çok genç kız, başkalarının ne diyeceğinden, ne düşüneceğinden, ne varsayacağından korkmayan öğretmen ve öğrenci.

Eğer gerçekten dünyaya karşı biz olsaydık, kesin olan bir şey vardı. Takımımızda daha iyi bir adam olmasını isteyemezdim.

"Sanırım artık bizi hiçbir şey durduramaz," diye cevap verdim nefes nefese. Ve hiçbir şeyin durduramayacağını da biliyordum.

Üç Yıl Sonra Sarah

Eğlenceli bir ev aynası olmalı.

Bembeyaz odadaki yansımama bakarken aklımdan geçen tek düşünce buydu, aynayı çevreleyen parlak ışıklar tenimi altın bir parıltıyla aydınlatıyordu. Bana bakan yansımanın her bir kenarını yarı şaşkınlık yarı güvensizlikle izledim.

Bu ben olamam.

Orada duran, kendinden emin, güçlü ve toparlanmış ben olamazdım. Işıқта parlayan gözlerim olamazdı, dudaklarımı aralayıp uzun, sabit bir nefes veren dudaklarım olamazdı. O kısa, sıkı, kabarık buklelerin çerçevelediği yüzüm olamazdı - her biri mükemmel bir şekilde spreyleneş saçlarım. Bir elimi yukarı uzattım, yansıma hareketimi yansıtıyordu ve emin olmak için bir bukleye dokundum. Pürüzlü dallarını hissettim, yerine geri sıçramasına izin vermeden önce kopardım.

Yine de ben olamam.

Carnegie Hall'da sahne arkasında duran, yaklaşık üç bin kişiye konser vermesine bir saatten az bir süre kalan ben olamazdım.

Bu gece piyano çalacak olan benim ellerim -yanımdaki o soğuk, nemli şeyler- olamazdı.

Bu mümkün değildi ama yine de doğrudu.

Ben buradaydım. O bendim. Bu benim hayallerimin gerçeğe dönüşmesiydi.

Sinirlerim karnımda bir kelebek kasırgası gibi uçtu ve avuçlarımı siyah elbisemin ipeksi kumaşı üzerinde yumuşatarak gülümseyerek ellerimi karnıma bastırdım. Gözlerim ellerimin aynada karnımı çerçevelediği yere kaydı, tam o sırada soyunma odamın kapısı çalındı.

"İçeri gel," dedim, hâlâ yansımama hayret ediyordum. Kapı arkamdan açıldığında, gözlerim içeri giren uzun boylu, esmer figüre takıldı ve gülümsemem kum saatindeki kum gibi yüzümden kayıp gitti.

Reese kapının arkasından usulca kapanmasına izin verirken döndüm ve gözlerimin onu tepeden tırnağa süzmesine izin verdim. O da benimle aynı şeyi yapıyordu; gözleri yüzümden, üzerimi örten kumaşın her bir pürüzsüz santimini takip ederek kristal topuklu ayakkabılarıma kadar iniyor, sonra tekrar yukarı tırmanıyordu. Ben de onun her santimetrekaresine bakıyordum - düzgünce şekillendirilmiş ve omuzlarının hemen yanından aşağı dökülen uzun, kestane rengi saçları, giydiği kömür rengi smokini geren geniş omuzları, kalçalarından sarkan pantolon, midemin tamamen farklı bir sinir setiyle canlanmasına neden olacak şekilde.

Ve elinde bir buket zambak tutuyordu - en sevdiğim çiçek.

Gözlerimiz aynı anda buluştu ve ikimiz de gülümsedik. Reese odayı geçip yanıma geldi ve çiçekleri aramızda bir adak olarak uzattı.

"Görünüyorsun..." Yutkundum, gözleri bir kez daha benimkilerle buluşmadan önce tekrar aşağıya kaydı. "Karanlık bir kraliçeye benziyorsun, büyüyle bizi baştan çıkarmak ve hepimizi canlı canlı yemek için buradasın."

Güldüm. "Teşekkürler mi?"

"Bu bir iltifat. Güven bana," dedi çiçekleri elinden alırken.

Gülümseyerek kokularını içime çektim, ellerime ya da elbiseme polen dikkat ederek aynaya doğru döndüm ve onları salonda bulunan boş vazolardan birine dikkatlice yerleştirdim. Reese arkama geçip kollarını belime doladığında ve beni göğsüne çektiğinde hâlâ aynaya bakıyordum. Bir eli yukarı kayarak başparmağıyla parlak, elma şekeri kırmızısına boyanmış alt dudağımı okşadı.

"Bunu sevdim," diye mırıldandı ama başparmağını kaldırıp hâlâ kırmızıya boyalı olduğunu görünce hırıltıya dönüştü. "Kahretsin, bunu *gerçekten* sevdim."

Sırıttım. "Bu gece onu benden alabilirsin."

"Kadın," diye homurdandı, başını sallarken beni kendine daha çok çekti. Kıkırdadım, ona doğru eğildim ve ikimiz de memnun bir iç çekerken gözlerimiz aynada birbirini buldu.

Üç yıl.

Üç yıldır New York'ta, aynada beni tutan o adamla birlikteydim.

Birlikte yaşadıkları, birlikte öğrendikleri ve birbirlerini sevdikleri üç yıl. Reese'in uzun süre şehirden uzak kaldıktan sonra iş bulmasıyla başlayan mücadeleler en başından beri vardı. Ben James ile çalışırken, tekniğim üzerinde çalışırken ve doğru işi bulmak için kıcımlı yırtarken

Carnegie'de oynamak için bağlantıları olan Reese, sevdiği işi yapması için ona para ödeyecek *herhangi bir* yer arıyordu. Özel öğrenciler için özel öğretmen olarak işe başlamış ve sonunda The Kinky Starfish gibi bir restoranda iş bulmuştu. Ancak geçen yıl eski iş arkadaşlarından biri ona ulaşana kadar her şey değişmedi.

Juilliard'da ders vermesi için onu davet etmişlerdi.

Şimdilik yarı zamanlı bir işti ama öğretmenliğe başladığından beri onun yepyeni bir adama dönüşmesini izledim. Amacı bu öğrenciler tarafından yeniden doldurulmuş, *yakıt ikmali* yapılmıştı.

Bir akşam yemeğinde, *"Tutkuları bana bazen seni hatırlatıyor,"* demişti. *"Ve sonunda yeteneğimi bu dünyada bir fark yaratmak için kullandığımı hissediyorum."*

Şehre vardığımızda mücadele etmek zorunda kalan tek kişi Reese de değildi. James'le çalışmanın, ağ kurmanın ve geçimimi sağlamak için bulabildiğim her konserde çalmanın baskısını hissetmenin yanı sıra bir de mahkemeye uğraşıyordum.

Wolfgang'a olanları anneme anlattıktan sonra, o da benimle birlikte suç duyurusunda bulunmaya gitti. Ve uzun, yorucu bir süreçte, bana olanlara karşı savaşılmaya çalıştık - muhtemelen hala başkalarının başına gelebilecek olanlara.

Ne yazık ki bizim için başka kimse ona karşı çıkmadı.

Benim sözüme karşı onun sözü, ne tecavüz kiti ne de tanıklık edecek şahitler vardı. Olayı anlattığım tek kişi olan Dr. Chores aleyhimde ifade verdi ve ne olanları itiraf ettiğimi hatırlamadığını, ne de benim ima ettiğim gibi geçiştirdiğini söyledi.

Uzun süre kendimi deli gibi hissettim. Reese küçük dairemizdeki yatağımızda bana sarılır, ben hıçkırığa hıçkırığa ağlarken beni sallıyor ve her şeyi uydurup uydurmadığımı merak ederdi. Gerçekten böyle bir şey oldu mu? Ben deli miydim? Yaralanmayı, tecavüzü, hepsini ben mi uydurdum? Gerçekten anlatmadığım halde birine anlattığımı düşünerek bayılmış mıyım?

Ama Reese oradaydı, tüm bunlar olurken bana sarıldı ve kendime, içgüdülerime, sesime güvenmemi sağladı. O bana inandı. Annem bana inandı. İtiraf ettiğimde Reneé bile bana inandı ve Bramlock'ta kalan diğer kız öğrencileri toplayarak Wolfgang'ın dava bitene kadar uzaklaştırılması için dilekçe verdi.

Onlar kazandı.

Ancak biz .

Duruşma ertesi yaz sona ermişti ve her ne kadar üzücü, acı dolu bir kayıp günü olsa da ben görmüyordum. Jüri Wolfgang'ın suçlu olmadığını açıkladığında, bu onun suçlu olduğu gerçeğini değiştirmede. Bana saldırdığı ve benim de her şeye rağmen karşı koyduğum gerçeğini değiştirmede.

Onu öylece serbest bırakmadım.

Suçlamalardan beraat etmesine rağmen üniversite yine de onu kovdu - ve ben ayrıldıktan sonra ona verdikleri ödülü geri aldılar. Bildiğim kadarıyla hala işsizdi, kadro alamamıştı ve bir daha öğrencilerle çalışma şansı yoktu. Davamız televizyonda yayınlanmıştı, ulusal haberlere çıkmıştı ve bu ülkede onun adını sonsuza dek hatırlamayacak bir piyanist yoktu - sadece şimdi anlatının kontrolü *bendeydi*.

Hapis cezası olmayabilirdi ama adalet yerini bulmuştu. Ve serbest bırakıldım.

Dava sonuçlandıktan sonra terapi bana düşündüğümde çok daha fazla yardımcı oldu. Annemin şehirde yaşayan ve birlikte çalıştığı bir akranı vardı - Doktor Erramouspe - ve daha ilk görüşmemizden sonra iyileşmemde etkili olacağını biliyordum. Deli olmadığımı, duygularımın geçerli olduğunu, başıma gelenlerin beni tanımlamadığını, ancak yine de yolculuğumun bir parçası olduğunu ve bunu fark etmenin önemli olduğunu anlamama yardımcı olmak için söyleyecek tüm doğru sözlerle sahipti.

Onu hala iki haftada bir görüyorum ve biliyorum ki onun yardımı ve arkamdaki muhteşem ekip olmasaydı, şu anda Carnegie Hall'da sahne arkasında olamazdım.

Reese beni kollarında hafifçe sallayarak, "O güzel kafanın içinde neler oluyor?" diye sordu.

Gülümsedim, iç çekerek ona doğru eğildim. "Sadece son üç yılda yaşadıklarımızı, yaptıklarımızı düşünüyorum."

"Biliyorum. Çok fazla seks. Birçok yerde."

Güldüm, beni daha sıkı tutarken şakacı bir şekilde koluna vurdum, hala sallanıyordu.

"Ne kadar sıkı çalıştığımızdan ve ne kadar çok şey başardığımızdan bahsediyordum."

"Ben de öyleydim."

Tekrar güldüm ve kalbim Reese'in bana her zaman getirdiği o tanıdık rahatlıkla ısındı. O kelimenin tam anlamıyla benim insanımdı - koruyucum, savaşçım, en iyi arkadaşım ve sevgilim hepsi bir arada.

"Hey," dedi, yüzüm ona dönük olana kadar elleriyle belimi döndürdü. Ellerim smokin ceketinin üzerinden kayarak, o bana bakarken boynunun arkasında birleşti. "Nasıl hissediyorsun? Hazır mısın?"

Titrek bir nefes verdim. "Ellerim soğuk ve nemli ve midem sanki biri içinde dans ediyormuş gibi hissediyor, ama onun dışında evet. Ben iyiyim."

Reese kıkırdadı. "Eğer öğrencilerimden biri olsaydınız, ellerinize yardımcı olması için size biraz Propranolol önerirdim. Ama ne yazık ki karnınızda dans eden biri var. O yüzden sana beta bloker yok."

Elleri belimden karnıma doğru kaydı, ikimizin de bakışları beni tuttuğu noktaya düşerken onu bir tür kalple çerçeveledi. Bu manzara karşısında kalbim kabardı - içinde büyüyen bir hayat olduğunu gösterecek kadar yuvarlak olan küçük karnım ve kocamın elleri, tıpkı beni her zaman tuttuğu gibi - saygı ve özenle kız bebeğimizi tutuyordu. Alyansı soyunma odasının ışığı altında parlıyordu ve parmağımdaki pırlantanın onun yüzüğüyle birlikte nasıl parladığını ve dans ettiğini fark ederek başparmağımla izini sürdürdüm.

Reese karnımın üzerine gerilmiş ipek kumaşı okşayarak, "Bahse girerim o gün geldiğinde sahnede seninle birlikte *başka* biriyle oynayacağını hiç düşünmemişsindir," dedi.

"Asla," diye gülerek kabul ettim. "Ama benimle birlikte olacağı için biraz memnunum."

Tek başınıza yapmaktan biraz daha az korkutucu."

Reese gülümsedi, elleri yukarı kayarak yüzümü çerçevelemeden önce gözleri gözlerimi yakaladı. Başparmağı çenemin kenarında gezindi ve başını sallayarak sanki o anı tam olarak kavrayamamış gibi bana baktı.

"Bu gecenin çılgınca geçeceğini biliyorum," dedi yumuşak ve alçak bir sesle. "Biliyorum, muhtemelen bir bulanıklık içinde geçecek ve orada oynarken bayılabilirsiniz. Ama bu anı - tam buradaki anı - değerlendirmeni ve kutlamanı istiyorum. Çünkü başardın Sarah." Bir kez güldü, alnını benimkine değdirirken yüzünde huşu ve şaşkınlık ifadesi vardı. "Her şeye rağmen, Rocky Dağları'nın sıraladığından daha fazla dağa tırmanmak zorunda kalarak... Sen. Başardın. Başardın."

Kızımız karnımda kıvrılırken kıkırdayarak gözlerimi kapattım. Bizimle birlikte dans ederek kutlama yapıyor gibiydi ve bir elimi karnımın üzerine bırakırken diğer elimle Reese'in yanağına dokundum.

"Biz yaptık," diye düzelttim onu.

Başını salladı ama dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce tartışmasına izin vermedim. Gözlerim yaşardı ve her ne kadar hamilelik hormonlarını suçlamak istesem de, o anda bunun bilimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum.

Beni hayata döndüren o adamdı, o güzel, kırık, tutkulu adamdı. Ve içimde büyüyen kızımızdı, bizi iki kişilik ailemizin üç kişilik olacağı yeni bir dünyaya doğru iten. Orada, Carnegie Hall'un sahne arkasında, binlerce insanın o gecenin ilerleyen saatlerinde çalacağım sahneden uzanan koltukları doldurmaya başlayacağını biliyordum.

Bu noktaya ulaşmak için zorlu bir yoldan geçtik.

Ve bunun uzun zamandır hayalim olmasına rağmen asla son oyun olmadığını biliyordum.

Bu sadece başlangıçtı.

Öpüşmemizi derinleştirdiğimde Reese inledi ve başını sallayarak geri çekildi. "Rujunu mahvediyorum."

"Bu benim ateşli kocam olarak senin görevin," diye hatırlattım ona. Sonra iki kolumu boynuna dolayarak onu kendime çektim. "Ve doğum günü çocuğunun karısı olarak benim görevim."

"Ugh," diye inledi. "Hatırlatma bana."

"Kırk yaşında," diye geçirdim içimden, parmak uçlarım saçlarının dallarına hafifçe dolanırken beni tutan adamın her özelliğine hayret ettim.

"Yaşlı adam statüsü."

"Gördüğüm en seksi ihtiyar," diye karşı çıktım, dudaklarımı dudaklarına bastırarak. "Ve Tanrı'ya şükür sen *benim babamsın*."

Başını salladı, ama yine de beni öptü, tartışmaya zahmet etmedi - ki bu onun için zekiceydi, çünkü ikimiz de kimin kazanacağını biliyorduk.

"Tamam, ısınmam lazım," dedim, öpüşmemizi keserek ama onu hâlâ kollarımda tutarak. "Annem daha gelmedi mi?"

Reese başını salladı. "O da öyle. Randall ve Betty de öyle. Yerlerimizi almadan önce size şans dilemek için geri gelmek istedim."

"Siz dördünüz için oynarken başkaları için oynadığımdan daha gergin olmam garip mi?"

Kıkırdadı. "Orada durup sürekli el sallayabilirsin ve biz yine de seni ayakta alkışlarız."

Midemde kelekler uçuşmaya başladı ve aniden, ısınmam gerektiğini bilmeme rağmen Reese'in gitmesini istemedim.

"Ya Rojo?" Konuşmayı uzun tutmaya çalışarak sordum.

Sırıttı. "Ayrılmadan önce onu parkta uzun ve güzel bir yürüyüşe çıkardım ve yürüteç birkaç saat içinde onu kontrol edecek, böylece daha sonra dışarı çıkabiliriz."

"Keşke Carnegie'de köpeklere izin verilseydi."

"Muhtemelen sahneye koşar, böylece evde yaptığı gibi ayaklarınızın dibine kıvrılabilirdi."

Ona, yani kocama bakarken gülümsedim, kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir ailemiz vardı. Bir geçmişimiz, bir bugünümüz ve bir geleceğimiz vardı.

sahiptik.

"Dışarıda görüşür müyüz?" Onu son bir kez öpmek için ayak parmaklarımın üzerine basarak sordum.

"Ön sıradaki gürültülü kişi ben olacağım."

Ve aklımda tek bir şüphe olmadan bunun doğru olduğunu biliyordum. Sadece gürültücü değil, en gürültücü de o olacaktı. Gösteriden sonra da yanımda olacaktı. Sonsuza dek benim bir numaralı hayranım olacaktı.

Sonsuza dek bir numaram. Nokta.

Ve hala anlamıyordum, milyarlarca insanın, milyarlarca kayıp, kayıp parçayı bulmaya çalışan ruhun olduğu bir dünyada bir şekilde birbirimizi nasıl bulduğumuzu. Her nasılsa, her şeye rağmen bir araya gelmiştik. Geçmişimizin şeytanlarıyla savaşmış ve geleceğimizin zorluklarıyla yüzleşmiştik - birlikte. Çalışmamamız için milyonlarca nedenimiz vardı ama yine de *çalıştık*. Sadece çalıştık.

Kocam omzunun üzerinden bana gülümseyip kapıyı arkasından kapatıp beni soyunma odamda yalnız bırakırken, belki de bunu hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağımı fark ettim. Belki de haritanın tamamını, bizi birbirimize götüren yolları, şimdi birlikte seyahat ettiğimiz tek yolu - bir ekip, bir birim olarak - asla göremeyecektim.

Ama sorun değildi.

Planı görmeme gerek yoktu, bunun o olduğunu bilmek için herhangi bir sigortaya ihtiyacım yoktu. Reese sadece şimdilik benim değildi. O sadece bir ders ya da karanlıkta yürümeme yardım edecek birine ihtiyaç duyduğumda hayatımda oynadığım bir rol değildi.

O benim sonsuzluğumdu.

Ve ne kadar güzel bir sonsuzluktu.

Bileklerimi, ellerimi, parmaklarımı ısıtırken, soyunma odamda kurulu piyanoda bildiğim ve sevdiğim şarkılardan biraz çalarken gülümsememi durduramıyordum. Yirmi dakika uyarısı verildiğinde ellerim Reese için yazdığım şarkıyı çalmaya başladı ve karnımdaki patlıcan büyüklüğündeki küçük insan bu sesle sevinçten dans ettiğinde gülümsedim.

"Bunu sevdin, değil mi?" Melodiyi bitirirken gülümseyerek sordum. Sonra ayağa kalktım ve son bir kez aynanın karşısına geçerken ellerimi elbisemin üzerinde gezdirdim.

Ve o gece ilk kez onu gördüm.

Gerçekten *bendim* - saçlar, ten, geniş gözler, uzun, ipeksi siyah elbise, göz kamaştırıcı kristal ayakkabılar. Carnegie Hall'da sahne arkasında duran bendim. Boynuma asılı kristali tutmak için uzanan bendim.

"Seni burada hissediyorum," diye fısıldadım. "Umarım sen de benim kadar gurur duyuyorsundur."

Kızım sanki büyükbabası adına konuşuyormuş gibi tekrar dans etti ve ben de kristalimin üzerinde olmayan elimi karnımın üzerine koyarak güldüm.

"Pekâlâ, Mallory," dedim, ismi denerken. Kızımıza kız kardeşinin adını vermek istediğimi henüz Reese'e söylememiştim. Ama o anda onun adını söylediğimde yüzümde bir gülümseme belirdi.

Çünkü her şey doğru geliyordu.

"Hadi gidip onları öldürelim, olur mu?" Kristalimi sıkarak ve karnımı son bir kez okşayarak söyledim.

Gözlerim bana bakan kadının gözlerini buldu ve kalbim göğsümde canlandı.

İşte bu kadar.

Uğruna çalıştığın şey bu.

Ve görünüşe göre ben daha bunu yapmadan, o yansıma bana gülümsedi ve parmağıyla doğrudan göğsümü işaret etti. O ve ben hayatta kalanlardık - büyük bir mücadele vermiş savaşçılar. Bizi kıran kayıplara rağmen. Bizi engelleyen yaralara rağmen. Bizi ortadan kaldırmaya çalışan düşmanlara rağmen.

Hâlâ buradaydık. Hala savaşıyorduk. Ve bu bizim zafer dansımızdı.

Işıkları söndürüp koridordan geçerek sahneye çıkan merdivenlerden inerken, elimde olmadan en büyükleri saydım

Hepsinden daha büyük bir nimet: kutlama yapmak için dünyanın en iyi dans partnerine sahip olmam.

Işıklar söndüğünde, gök gürültüsünü andıran bir alkışla sahneye çıktığımda, bulduğum onun gözleriydi.

Kalbimi durduran onun gülümsemesiydi.

Oynarken kalbimde hissettiğim oydu.

Ve her zaman kalbimde taşıyacağım kişi oydu.

SON

Kandi Steiner'in çok satan spor romantizmine bir göz atmak için okumaya devam edin: *The Wrong Game* - Kindle Unlimited'ta mevcut.

AUTHOR'S NOTE

Kendimi bu not için doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken buluyorum, o kadar ki aslında bir kısmını daha önce yazdığım bir kitaptan - *Palm South University*'nin ikinci sezonundan - alıyorum: *Anchor*. O kitapta ve bu kitapta, birçok kadın (ve erkek) için tetikleyici olan ve bence bir konuşma konusu olması gereken bir şey hakkında yazmayı ele aldım.

Sarah'nın uğradığı cinsel saldırı hakkında yazmak kolay değildi ve kendimi onun yerine koymayı düşünmek bile midemi ağrıtıyor. yazık ki hayatımda Sarah'nın yaşadıklarını yaşamış pek çok kadın tanıyorum. Ve ben bile hayatımda çeşitli düzeylerde cinsel istismarla mücadele ettim. Ne yazık ki, kadın olduğunuzda bunun hayatın bir parçası olduğuna inanıyorum ve sizi Sarah'yı etkilediği gibi etkilese de etkilemese de, yine de sizi bir şekilde değiştiren bir şey.

Bu karakter ve hikaye için, Sarah'nın gittiği yol önemli olsa da, okuyucum olarak anlamanızı isterim ki, eğer kendinizi bu korkunç durumda ya da buna benzer bir durumda bulursanız, seçenekleriniz var.

Cinsel saldırı mağduru olursanız, derhal 911'i veya 1-800- 656-HOPE numaralı telefondan RAINN'i arayın. Tıpkı Sarah'nın durumunda olduğu gibi, her beş tecavüzden dördü mağdurun tanıdığı biri tarafından gerçekleştirilmektedir. Benzer şekilde, tecavüzlerin %68'i polise bildirilmiyor ve tecavüzcülerin %98'i bir gün bile hapiste kalmıyor.

Sarah'nın durumunu bu şekilde ele almayı seçmemin en büyük nedeni buydu. Gerçek olmak, çığ olmak, kolay ve mutlu sondan uzak durmak ve bazen her şeyi doğru yapsanız bile adaletin yerini bulmadığı korkunç gerçeğine değinmek istedim. Bunun haberlerde yabancıların, arkadaşlarımızın, ailelerimizin başına bu kadar sık geldiğini görmek kalbimi kırıyor.

Ancak yine de cinsel saldırganlara ve sistemimizdeki adaletsizliklere karşı mücadele etmeliyiz.

Eğer siz de Sarah gibiyseniz, kimseye anlatmanın faydasız olduğunu düşünebilirsiniz - özellikle de anlatmak için güvendiğiniz ilk kişi bunu uygun şekilde ele almazsa. Utanç verici gelebilir veya kimsenin size inanmayacağından ya da inansalar bile tacizcinin sonunda yine de kazanacağından endişe edebilirsiniz. Ancak, ne olursa olsun, umarım **bunun sizin hatanız olmadığını ve yardımın mevcut olduğunu** anlarsınız.

Belki her şey mükemmel sonuçlanmayacak. Belki de istediğiniz adalet olmayacak. Ancak, bu bir mücadele olacak, sizi inciten kişinin üzerinde bir spot ışığı olacak ve arkanıza yaslanıp her şeyin gitmesine izin vermeyeceksiniz. Siz bir insansınız, bir bireysiniz, yaşayan, nefes alan bir varlıksınız - ve öyle muamele görmeyi hak ediyorsunuz. Adalet için savaşın. Kendiniz için savaşın.

Umarım kendinizi hiçbir zaman bu durumda bulmazsınız ve geçmişte de bulmadınız, ancak bunu okuyorsanız ve kendinizi izole edilmiş ve yalnız hissediyorsanız, lütfen birilerine ulaşın. Bir arkadaşınıza, bir aile üyenize ya da *bana* ulaşın. Bana authorkandisteiner@yahoo.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz. Ben her zaman buradayım ve sizi önemsiyorum - her birinizi.

Zihninize, bedeninize ve ruhunuza iyi bakın. Bunu yapabilecek tek kişi sizsiniz.

Daha fazla bilgi ve kaynak için lütfen www.rainn.org adresini ziyaret edin.

Müzik, bu hikâyenin yaratılmasında önemli bir rol oynadı. Bu kitabın e-Kitap baskısında fark etmiş olabileceğiniz gibi, okuyuculara yazarken yaşadığım deneyimi yaşatmak için yol boyunca birkaç şarkıya bağlantı verdim. Benim için müzik her zaman hayatımın her yönüyle bağlantılı olmuştur ve bizi kelimeler kadar etkileme gücüne sahip olduğuna inanıyorum. Aşağıda Spotify'daki *What He Never Knew* çalma listesine bir bağlantı ve bu kitabı yazarken tekrar tekrar çaldığım şarkı isimleri ve sanatçıların bir listesi var. Umarım beğenirsiniz.

[Çalma Listesi](#)

Debussy - Karda Ayak İzleri
Beethoven - Ay Işığı
Sjors Mans - Without You
Yiruma - River Flows in You
Benny Andersson - Embassy Lament
Mozart - Sonata 17
Robert Gafforelli - Sentiment
Franz Liszt - Macar Rapsodisi
François Couperin, Alexandre Tharvad: Les Barricades
Mistérieuses
Gene Kelly - You Were Meant For Me
Sampha - No One Knows Me Like the Piano
Debussy - La Plus Que Lente
Bach - Prelüd ve Füg
Debussy - Claire De Lune

ACKNOWLEDGEMENTS

Tam da yazma ve düzenleme sürecinin daha zorlu olamayacağını düşündüğüm anda Reese ve Sarah'nın hikâyesini ele aldım. Bunun beni çok zorladığını söylemek çok hafif kalır. Bunlar şimdiye kadar yazdığım en karmaşık karakterlerdi ve harika bir ekibim olmasaydı hayatta kalamayacağımı biliyorum.

Her şeyden önce, bu proje için en inanılmaz şekilde yardımcı olan eski bir dost olan Drew Pace'e teşekkür etmeliyim. Drew, piyano hakkındaki bilgin - sadece enstrüman değil, kariyer, klasik müzikle bağlantılı biri olma *yolculuğu* - kesinlikle çok değerliydi. Hikayelerinizi dinlemek *bu* hikayenin şekillenmesine yardımcı oldu ve siz olmasaydınız, duygulara, derslere ve zorluklara dokunamazdım. Gerçekten söyleyecek söz bulamıyorum ve bu kitabın başarısına katkıda bulunmak için yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bana karşı bu kadar açık ve dürüst olduğunuz ve sanat yaratmama yardımcı olmak için yoğun programınızdan zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Sen bu dünyada gerçekten bir cevhersin ve seni tanıdığım için çok mutluyum!

Staci Brillhart. İlk tanıştığımız günden bu yana yazdığım her kitapta benim ekibimde yer aldın. Beni destekledin, zor noktaları aşmama yardımcı oldun, hedeflediğim şeyi başardığımda beni kutladın. Ancak, bu kitapta diğerlerinden daha fazla, her zaman olması gereken nihai ürüne dönüşmesine gerçekten yardımcı olan sert, İLGİLİ geri bildirimler sağladınız. Ve her şeyden önemlisi, ben bile inanmazken siz bana inandınız. Notlara bakıp ağlamak istediğimde düzenlemelerden sağ çıkabileceğimi biliyordun. Başarısız olduğumu, bu karakterlerin asla istediğim gibi hayat bulamayacağını hissediyordum ve sen en büyük zorlukları belirlememe ve çözümler bulmama yardımcı oldun. Her zaman yanımda olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır ve lütfen şunu bil ki, canın acıdığı anda bile geribildirimim benim için söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor. Seni seviyorum. Taco'dan daha çok, bebeğim!

Anne, her zaman olduğu gibi, bunu sensiz asla yapamazdım. Beni güçlü olmam, bağımsız olmam, hayallerimin peşinden gitmem ve aksiliklerin beni pes ettirmesine asla izin vermemem için yetiştirdin. Tüm bunları nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama direnç genini senden aldığım için her gün şükrediyorum. Seni seviyorum.

Sevgili Karla Sorensen ve Kathryn Andrews'a, siz iki bebek bu düzenlemelerde bana ÇOK yardımcı oldunuz. Bu karakterleri gerçekten hayata geçirmeme yardımcı olmak için zaman ayırdığınız ve özen gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Görüşleriniz her zaman çok değerli ve bunu siz olmadan yapamazdım. Bu kitaptaki yardımlarınızdan öte, ikinize de bana böylesine harika arkadaşlar olduğunuz için teşekkür ederim. Gezilerimizi, yatıya kalmalarımızı, kahkahalarımızı ve geç saatlere kadar süren gecelerimizi seviyorum. Bunu sensiz asla yapmak istemiyorum. Birbirimizden ayrılmayalım - her zaman!

Patricia Leibowitz - nam-ı diğer QUEEN MINTNESS - Bu kitaptaki yardımlarınız için size kocaman bir teşekkür borçluyum. Sadece bazı büyük değişikliklerde etkili olmakla kalmadın, aynı zamanda tüm düzenlemeleri yaptıktan sonra her şeyi TEKRAR okuyan TEK beta okuyucu sensin. Bu hikayeyi ve bu karakterleri en az benim kadar seviyorsun ve okurken hissettiklerin bana hayat verdi. Bunu sensiz yapmayı cidden hayal bile edemiyorum. Sana tahmin edemeyeceğin kadar minnettarım.

Beta okuyucularından oluşan muhteşem ekibime: Kellee Fabre, Sarah Green, Danielle Lagasse, Ashlei Davison, Jess Vogel ve Sahar Bagheri - SİZ VAR OLMUŞ EN İYİ EKİBİMSİNİZ. Ciddiyim. Bazılarınız ben yazarken okudu, bazılarınız sonunda, ama HEPİNİZ bu kitabın nihai ürüne dönüşmesine yardımcı olan en iyi geri bildirimleri sağladınız. Tüm zamanınız, ilginiz ve geri bildirimleriniz için çok müteşekkirim.

Gelmiş geçmiş en şaşırtıcı, sabırlı, çalışkan ve belalı asistan Christina Stokes'a. Senin için doğru kelimeleri bile bulamıyorum. Tanıtımlarımız için stok fotoğrafları aramaktan, çeşitli sosyal mecralarda paylaşacak kopyalar bulmaya, hikayeyi okumaya ve ihtiyaç duyduğumda saçımı okşamaya kadar her şeyi yapıyorsun. Hepsini yapıyorsun. Ben daha sormadan, bir şeye ihtiyacım olduğunu BİLMEĞEN önce bile sen yapıyorsun. Hayatımdan ne kadar stres aldığını, bana ne kadar rahatlık ve neşe getirdiğini ve her şeyden öte, senin yanımdayken kalbimin ne kadar mutlu olduğunu anlatamam. Sadece çalışma ekibimde olduğun için değil, sana arkadaşım diyebildiğim için de çok şanslıyım. Hadi dünyayı birlikte gezelim. Seni seviyorum!

Sasha Erramouspe ve Gabby Waltz'a bunu okudukları için teşekkür ederim. İkiniz de yapmak istediğim şeyi yaptığım için beni çok rahatlattınız ve son geri bildiriminiz bunun üstündeki küçük bir yay gibiydi

Hikaye. Seni ağlattığım için üzgünüm SASHA, ama bil ki seni viskiden daha çok seviyorum - ve ikimiz de bunun ÇOK şey ifade ettiğini biliyoruz.

Allusion Graphics'ten Elaine York ile dünyanın en iyi editörüne sahibim. Değişen zaman çizelgelerime her zaman uyum sağladığın, okurken bana sevgi notları gönderdiğin ve bunu parlatmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim dostum. Sen şimdi ve her zaman ekibimin önemli bir parçasısın.

En harika halkla ilişkiler ekibine: Nina Grinstead, Hilary Suppes, Chanpreet Singh ve Social Butterfly PR ekibinin geri kalanı - kitaplarımın tanıtımında bana her zaman yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Taze fikirleriniz ve detaylara gösterdiğiniz özen, ekibimde olmanızdan mutluluk duymamın nedenlerinden sadece birkaçı.

Flavia Viotti benim inanılmaz menajerim ve benim için yaptığı tüm çalışmalar için ona ne kadar teşekkür etsem azdır - özellikle de yabancı ve ses piyasasında. Hayallerimizi gerçekleştirmek için en az benim kadar çabaladığın için teşekkür ederim Flavia. Seni seviyorum!

Perrywinkle Photography'den Lauren Perry'ye ve What He Never Knew kitabının kapağındaki model Dale'e kocaman bir alkış. İkiniz de vizyonumu hayata geçirdiniz ve çok minnettarım!

Angie Doyle McKeon'a beni sevdiği için her zaman teşekkür etmeliyim. Hayat, aşk, aile, kitap endüstrisi ve daha fazlası hakkındaki sohbetlerimizi her zaman dört gözle bekliyorum. Ve kitaplarımı okuma ve başkalarının da okuması için yayma konusundaki tutkunu SEVİYORUM. Benim küçük yaban arım, sonsuza dek. Sana tapıyorum.

Facebook dünyasındaki özel köşem Kandiland'daki herkese teşekkür ederim. Sürekli sevgi ve motivasyon paylaşımlarınız beni ayakta tutuyor. Sevdığımız kitaplar hakkında konuşmak için böylesine güvenli bir yerimiz olmasını seviyorum ve umarım büyümeye ve gelişmeye devam ederiz. Beni asla terk etmeyin. Hepinizi seviyorum!

Son olarak, ama asla en az değil, size - okuyucuya - teşekkür etmek istiyorum. Eğer teşekkür yazımın sonuna kadar gelebildiyseniz, kelimelerime rastladığınız için minnettar olduğum nadir bir cevhersiniz demektir. Yazmak kişiseldir. Okumak kişiseldir. Kitabımı seçtiğiniz, sizi bu maceraya çıkarmam için bana güvendiğiniz ve umarım benim kadar sevdiğiniz için onur duyuyorum. Okuduğunuz, incelediğiniz, kitaplarımı sevdiğinizi arkadaşlarınızla paylaştığınız, beni sosyal medyada etiketlediğiniz için teşekkür ederim, böylece sizinle birlikte ineklik yapabilirim LOL. Ben sadece... Hepinizi çok seviyorum ve bunu yapamazdım

sensiz. Gerçekten. Siz olmasaydınız, hayatım amaç ve tutkudan yoksun olurdu.
Bu inanılmaz yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim.

Ve şimdi, Kandi Steiner'ın çok satan öfkeli, seksi ve eğlenceli spor romantizmi *The Wrong Game*'in ilk bölümü. Kindle Unlimited'ta mevcut.

Gemma

Yapmamız gereken konuşma bu değildi.

Eve dönerken, oluşacak her kelimeyi gördüm. Önce zihnimde, sonra ağzımda nasıl doğacaklarını gördüm, her biri dudaklarımdan kayıp kulaklarına inerken güçlü ve cesur duruyordu.

Ne söyleyeceğimi biliyordum. Onun ne diyeceğini biliyordum. Bir *planım* vardı.

Benim özel anksiyete türüm, kontrol edemediğim şeyler yüzünden aşırı derecede stres yaşamaktı. Genç kızlığımdan beri bu böyleydi ve yaşım ilerledikçe daha da kötüleşti. Listeler, planlar ve teslim tarihleri yaptım. Kendime hedefler koydum ve bunları gerçekleştirdiğimde, sadece listede bir sonraki adımda ne yapacağıma karar verecek kadar uzun bir süre kutlama yaptım.

Her şey kontrolde olmakla ilgiliydi.

Bu yüzden, kocasının sadakatsizliğini keşfeden normal bir kadının aksine, gerçeği öğrendiğimde ağlamadım, çılgılık atmadım ya da eşyaları odanın öbür ucuna fırlatmadım. Hayır, bunun yerine, onun patavatsızlıklarının ilk işaretini bulduğumda bir kontrol listesi yaptım. Ve o listedeki maddeleri hem korku hem de memnuniyet karışımı bir duyguyla kontrol ettim.

Benim olmayan parfüm gömleğini mi boyuyor? Kontrol et.

Bilinmeyen bir numaradan gelen kısa mesajlar, kocamın teknoloji cahili parmaklarının çatlaklarından ortak bilgisayarımıza sızıyor, ama

telefonunda kayıp mı? Kontrol et.

Bilmemem gereken, ancak deniz mavisi posta kutumuzdaki ekstreyi aldığımda fark ettiğim bir kartla rezerve edilmiş otel odaları mı? Kontrol et.

Bu arada o posta kutusunu birlikte boyamıştık. Evimizi satın aldığımızda hazırladığım listedeki ilk şeylerden biriydi. İkimiz de o deniz mavisi boyaya bulanmıştık - mağazada çok sevdiğim ama aslında posta kutumuza sıçradığında nefret ettiğim renk.

Ama o posta kutusunu boyadığımız gün bunun bir önemi yoktu.

O gün kocam boya sıçramış dudaklarımı öptü ve bana seveceği tek kadın olduğumu söyledi.

Ve ona inandım.

Kocam bana öyle taparcasına bakan, öyle tatlı şeyler söyleyen bir adamdı ki, onu muhteşem süper modellerle dolu bir çukura atsam, bırakın dokunmayı, bakmayacağından bile emindim. Aslında beni arıyor, adımı haykırıyor, beni bulmaya çalışıyordu.

Onunla olan tüm ilişkim boyunca, söylediği her kelimeye inandım - belki de körü körüne, öyle görünüyordu. Bana evlenme teklif ettiği gün ağladığında ve bir sabah kahvaltıda bu dünyada kimsenin beni ondan daha fazla mutlu edemeyeceğini söylediğinde ona inandım. Ondan şüphelenmek için hiçbir neden yoktu. Kendimi güvende hissetmemem için hiçbir neden yoktu.

Ve yine de...

Kocamın beni aldattığından ilk şüphelendiğimde hazırladığım listedeki son küçük kutu görsel kanıttı. Elimde ipuçları, e-postalar, mesajlar ve mazeretsiz geç saatlere kadar süren geceler vardı. Ancak onu takip edene kadar, ellerinin beni tuttuğu gibi başka bir kadını tutabildiğini, ağzının onunkini öpebildiğini, gülümsemesinin benden başka biri için ışıldadığını kendi gözlerimle görene kadar değildi.

Ve o kutu işaretlendiğinde, yine de ağlamadım. Ya da çılgılık atmadım. Ya da herhangi bir şey fırlatmadım, yine de topuğumu arabamın gaz pedalına bastırıp orada bırakarak onların durduğu yere doğru giderken, öpüşüp gülerken, kocamın arabasından bavulları çıkarırken tartıştım.

Hayır, duygularımın beni yönetmesine izin vermek yerine en iyi yaptığım şeyi yaptım. Tıpkı hayatımın geri kalanında olduğu gibi, bir plan yaptım.

Kontrol edebildiğim şeylere odaklandım.

Kendimi, ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı kontrol edebilirdim. Kime söyleyeceğimi, ailelerimizin nasıl , bu işi nasıl yapacağımızı kontrol edebilirdim.

Boşanma. Kimin ne alacağını, malların nasıl paylaşılacağını ve genç evliliğimizi sona erdirecek imzalar soğuk, cansız kağıt parçalarına atılırken her birimizin nerede kalacağını kontrol edebildim.

Bildiğimi ona nasıl söyleyeceğimi kontrol edebiliyordum ve ona söylerken duygularımı kontrol edebiliyordum.

Belki de tüm bunlar, masada kocamın karşısında otururken kalbimin hızla atmasının, kulaklarımda gök gürültüsü gibi gürlemesinin ve göğüs kafesimden dışarı fırlamakla tehdit etmesinin nedeniydi. Belki de bu yüzden nefesim daralıyor, gözlerim kırpmamaktan kuruyor, kafamda bir sürü plan olmasına rağmen ağızım tek bir kelime bile söyleyemeden kapanıyordu.

Bir planım vardı. Bu konuşmanın nasıl gideceğini biliyordum. Her şey kontrolüm altındaydı.

Onu biliyorum. Ne yaptığını biliyorum. Ben . İşimiz bitti.

Ancak esrarengiz kontrol duygum ve kontrol listesi yapma yeteneğim, mutfak masamızda bana yıllarca yalan söyleyen adamın karşısına oturduğumda önemli değildi.

Çünkü önce o konuştu.

Ve her şey değişti.

"Gem," diye homurdandı, sesi kelimelerinin ağırlığı altında kırılmıştı. "Gemma, beni duydun mu?"

"Seni duydum," demeyi başardım.

Benim sesim de onunkini yansıtıyordu; kırık dökük, hırıltılı ve korku doluydu. Tabii ki bunun, indirdiği darbe yüzünden olduğunu düşündü. Üzgün gözlü, bitkin kocam, verdiği haberle kalbimi kıldığını düşündü. Ama gerçek şu ki benim korkum farklı bir kaynaktan doğmuştu. Bu sadece planıma ve onun kesin başarısına inandığım mutlak inancın yasını tutmamdı.

Şimdi, bir planım yoktu.

Şimdi, beni aldatan kocam ve onun gizli sevgilisi bu konuşmanın merkezinde değildi.

Şimdi, beni aldatan kocam kanserdi.

Mücadele edilemeyecek türden.

Hayatını sona erdirecek türden.

Yakında.

Sorun yok, diye kendimi ikna etmeye çalıştım, kalbimin göğüs kafesimin altında ne kadar hızlı attığını hissedebilmek için bir elimi göğsüme bastırdım. *Sadece yeni bir plan yap.*

Ancak, benim özel anksiyete türümde olduğu gibi, planlarımın öngördüğüm şekilde işlememesi beni sık sık durumda bırakıyordu. Birdenbire, dizginlediğimi düşündüğüm her şey çılgınca koşmaya başladı ve kendimi ne kadar sakinleştirmeye çalışsam da yapamadım. Bu her olduğunda - planım her ters gittiğinde - duygularım galip gelir, tüm mantık kaybolur, ne yapılması gerektiğine dair tüm hisler bir esintideki fısıltı gibi kaybolurdu.

"Lütfen," diye fısıldadı, sandalyemin ayaklarından tutup beni kendisine doğru çekti. Ahşap, mutfağımızın zeminine sürtünürken korkunç bir ses çıkardı ve ayak bileklerimden omurgamın tepesine kadar bir ürperti dalgası yarattı. "Ağlama, benim tatlı mücevherim. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek."

Kolunu bana doladı, bir eliyle başımı göğsüne bastırırken diğer eliyle sırtımı okşadı. O eller başka bir kadına dokunmuştu ve şimdi bana dokunuyorlardı ve ben sonsuza kadar orada kalmak istediğim kadar uzaklaşmak da istiyordum.

Beni terk edecekti. Bu dünyayı terk edecekti.

Gözyaşlarım onun kazağını ıslatırken sanki başka birine aitmiş gibi geldi ve nereden geldiklerini çözmeye çalıştım. Gözyaşlarımın tek bir kaynaktan değil, hepsinden geldiğini anlamam uzun sürmedi - tıpkı baharın ilk ılık dalgasında aynı anda eriyen buzullardan oluşan bir şelale gibi.

Kocam beni aldatıyordu.

Başka bir kadını seviyordu - benim adımı taşımayan bir kadını. Yalnız kalacaktım, çünkü onu kaybedecektim.

Ama şimdi, bu onun sadakatsizliği yüzünden olmayacaktı. Yalnız olma seçimi benim dik durmamla, daha fazlasını talep etmemle, onun ilişkisini kabul etmememle yapılmayacaktı.

Bunun yerine, o yeryüzünden kaybolacak ve ben diğer sevgilisiyle birlikte onun yasını tutmaya devam edecektim.

Belki de ağladım çünkü bir planım olmasına rağmen içten içe bunu engellemesi için dua ettim. Belki de yarı yarıya onu terk edişimi, uzaklaşırken çenemi dik tutuşumu ve yarı yarıya da kalmam için bana yalvarışını, aşk ilişkisinden vazgeçeceğine söz verişini hayal ettim, çünkü evliliğimiz onun için her zamankinden daha önemliydi.

Ne olursa olsun, artık bir önemi yoktu.

Aldatan bir kocam vardı ve onun sadakatsizliğini bildiğimi asla öğrenmeyecekti.

Çünkü artık bildiğimi ona asla söylemeyecektim.

Amaç ne olabilirdi ki? Ölümcül kanser kadar ağır bir darbe almışken, onu şimdi terk etmenin, hayatının son haftalarıyla tek başına mücadele etmesine izin vermenin gerçekten bir anlamı var mıydı? Ona dokunduğu diğer kadını *bildiğimi* söylemenin, kontrolün bende olduğunu hissetme ihtiyacını tatmin etmek, kanıtımı yüzüne vurmak ve *Ha! Ne yaptığını biliyorum!?*

Ölümün, hayatı bizim için perspektif haline getirmenin tuhaf bir yolu var. Ve bir zamanlar benim için çok önemli olan şey - eve dönerken sıkıca tuttuğum o haklı çıkma ihtiyacı - artık önemli görünmüyordu. Gerçekten önemli olan *tek bir* şey vardı.

Onu severdim.

Bu duyguyu tespit etmek kolaydı.

Ve gerçekten kavrayabildiğim tek şey olduğu için ona sıkıca tutundum, eklemlerim bembeyaz ve ağrıyordu. Carlo Mancini benim kocamdı, ben de onun karısıydım. O benim her şeyimdi - ve yatağını başka kiminle paylaşmış olursa olsun bu hâlâ geçerliydi.

Kucağından geri çekildim ve dudaklarını öptüm - her zaman *sadece* benim öpebileceğimi düşündüğüm dudaklarını - ve ona onu sevdiğimi söyledim. Yanında olduğumu söyledim. Elini tuttum ve ne olursa olsun yanında olduğumu söyledim.

Öldüğü güne kadar onun yanında kaldım.

O çarpık, fırıl fırıl dönen zaman diliminde bir yerlerde, sanırım benim de bir parçam öldü.

Kanserin güçlü, otoriter kocamı bir deri bir kemik bırakmasını izledim. Gözlerinin çukurlaşmasını, dudaklarının küllenmesini, ellerini tuttuğum yerde güçsüzleşmesini izledim. Aynaya baktığım her gün, kendi gözlerimin değiştiğini, bir sertliğin yerleştiğini izledim. Yirmi dokuz yaşındaki bir kızın sadece haftalar içinde yaşlı bir kadına dönüşmesini izledim - yıllar gibi gelen ama günler gibi akıp giden haftalar.

Cenaze töreninin olduğu gün, benden daha genç ve güzel bir kızın kilisemizin arka sırasından onun yasını tutmasını izledim.

O da benimle aynı gözyaşlarını döktü, ancak onun kalbinin benimkinden daha fazla acı çektiğine yemin edebilirim. Çünkü öteki kadın olmanın, onsuz yaşayamayacağı kişi olmanın tatminini yaşamıştı - öyle ki evliliğini, itibarını, kurduğu hayatını riske atmaya hazırdı. Hiç şüphesiz onun dünyasının kendisi olduğunu, ışık sönmeden ve o hiçliğe karışmadan önce aklındaki son yüzün kendisi olduğunu biliyordu.

Ben aynı rahatlığa sahip değildim.

Komşulardan güveçler, avukatlardan hayat sigortası poliçeleri ve onun gibi kokan eşyalarla dolu bir evim vardı. Ondan, sadakatsizliğinden uzaklaşacağımı düşünerek şehir merkezindeki bir apartman dairesinin peşinatını yatırmıştım. Göğsümde eskiden genç bir kalbin attığı, eskiden çiçek gibi büyüyen sevginin şimdi yabani otlara dönüştüğü boş bir delik vardı.

Saklamam gereken bir sır vardı, zihnimin karanlık, konuşulmayan derinliklerinde kaldığı her saniye beni canlı canlı yiyecek bir sır.

Ve bir planım vardı.

Geleceğim, kalbim, ruhum, varlığım ve kocamdan *sonra* sürdüreceğim hayat üzerindeki kontrolümü korumak için kontrol edilemeyen faktörleri ortadan kaldırmam gerekiyordu. Bu kadar basitti.

Ve tam orada, o ilk sıradaki koltukta, ölü, aldatan kocamın annesinin eli elimdeyken, basit bir kuralla basit bir plan yaptım.

Bir daha asla aşık olma.

Bu bir plandan, bir hedeften çok daha fazlasıydı. Bu bir sözdü. Ve tutmaya yemin ettiğim bir sözdü.

Gemma

sekiz ay sonra

"Hayır."

Soldier Field'dan dışarı taşan kalabalıkla birlikte Eylül başının ılık havası üzerimizden geçerken en iyi arkadaşım için tek bir kelime bulabildim. Belle ve ben güneş batana kadar Chicago Bears'ın sezon öncesi maçının çoğunda ter dökmüş olmamıza rağmen, yazın son birkaç haftasının tadını çıkararak gülümsedim.

Yakında sıcaklık azalacak ve Illinois kışı bir Mack kamyonunun tüm vuracaktı.

İnsanın yüzünü acıtan türden bir soğukla karşılaşmak için acelem yoktu. Yine de yazı özleyecek olsam da en sevdiğim mevsim sonbahardı. Doğum günüm, Cadılar Bayramı, balkabağı baharatlı her şey ve en önemlisi futbol gibi birçok nedenden dolayı kalbimde her zaman özel bir yeri vardı.

"Kapa çeneni. Bana hayır diyemezsin," diye tersledi Belle. Uzun, çilek sarısı saçlarını omzundan savurduktan sonra kolunu benimkine doladı. "Arkadaşlığımızda ben her zaman haklıyım. Ve bu konuda haklı olduğumu söylediğimde bana güven."

"Çıkmaya hazır değilim, Belle. Bırak artık."

"Sana biriyle *çıkman* gerektiğini söylemedim," dedi kesin bir ifadeyle, siyah lake bir tırnağını havaya kaldırırken. "Sana biriyle yatman gerektiğini söyledim. Ve bu, dostum, kelimenin tam anlamıyla her erkeğin fantezisi." Az önce çıktığımız stadyumu işaret etti. "Bir futbol maçına bedava biletler ve gecenin sonunda becermek için ateşli bir piliç - hiçbir şart olmadan?" Başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse, keşke bunu ilk ben düşünseydim. Bu dahice."

"Hiçbir şey düşünmedim," diye hatırlattım ona. "Kocama otuz beşinci yaş gününde vermek üzere sezonluk bilet aldım."

"Seni *aldatan* kocan," diye hatırlatarak bizi , spor barlarının sıralandığı caddeye doğru yönlendirdi. Bu sözler karşısında yüzümde en ufak bir zayıflık belirtisi olmasa da midem düğümlendi.

Beni aldattığı kadın dışında Carlo'nun sadakatsiz olduğunu bilen tek kişi Belle'di - ve o bile benim bildiğimi bilmiyordu. Belle'e ancak Carlo öldükten sonra söylemişim, çünkü sadakatsizliğini öğrenirse Tanrı onu almadan önce ölüm sürecini hızlandıracağını biliyordum.

Belle şiddetle seven türden bir en iyi arkadaşı. Bana karşı her zaman dürüsttü - açık sözlüydü - ve küçük kontrol ülkemde çok rahat olmama asla izin vermezdi. Herhangi bir rehavete kapıldığımı gördüğü anda bana meydan okurdu.

Bu yüzden onu sevdiğim kadar ondan nefret de ediyordum.

Yine de, Carlo'nun sadakatsizliği hakkında konuşacak, tüm hikâyeyi bilen birine ihtiyacım olduğunu bilsem de, bazen ona söylediğime pişman oluyordum. Ben bastırmak, zor duyguları bir kenara atmak ve tamamlayabileceğim işlere odaklanmakla meşgulken, Belle bir işlemciydi.

Bir şeyin peşini bırakacak türden bir kız değildi.

Özellikle de *bu* tür bir şeyi.

"Ve bunu sana, ona ve Tanrı'nın tüm yarattıklarına son derece saygı duyarak söylüyorum," diye devam etti ve boştaki eliyle omuzlarının üzerine bir haç çizdi. "Ama o artık burada değil Gemma. Huzur içinde yatsın." Durakladı. "Ve ayrıca, İsa adına hadım edilsin, amin."

"Belle."

"Şaka yapıyorum." Tekrar durakladı. "Sayılır."

O anda dudaklarıma yerleşen küçük gülümsemeden utandım. Eğer o hâlâ burada olsaydı, asıl planım gerçekten gerçekleşmiş olsaydı, bu tür şakalar yapmakta bir sakınca olmazdı. Ne de olsa hangi kadın aldatıldıktan sonra en yakın arkadaşına destek olmazdı ki? Hadım etme ve kötü teklif yorumları hoş karşılanırdı ve kesinlikle beklenirdi.

Ama artık nefes almıyor olduğunda, ben hayatımı ondan geri alamadan kanser *onun* hayatını aldığında, bu aynı şey değildi. Zalimce ve kalpsizceydi ve midenizde alçak ve rahatsız edici bir suçluluk duygusu yaratıyordu.

Görünüşe göre son birkaç aydır tüm varlığım buydu.

"Beni güldürme çabanı takdir etmekle birlikte, Carlo hakkında böyle şakalar yapmaya hazır değilim," dedim usulca. "Muhtemelen hiçbir zaman da olamayacağım."

"Özür dilerim," dedi Belle iç çekerek ve kalabalığa karışırken kolumu sıktı. "Gerçekten üzgünüm. Çok ileri gittim. Beni bilirsin, elimde olmadan şakalar yaparım, son derece uygunsuz olsa bile. Kuzenimin kedisi için cenaze töreni düzenlediği zamanı hatırlıyor musun?"

"Ve üzerinde küçük kaka çakılları bir çöp kutusuna benzeyen bir pasta yaptınız ve üzerine *kediniz tuvalete gittiği için üzgünüm, en azından* üzerinde sıcak pembe krema ile *daha fazla kum değiştirmek zorunda değilsiniz* mi yazdınız?"

Belle beni işaret etti. "Aynen öyle. Ölüm konusunda berbatım, bu beni kaşındırıyor ve bu yüzden mizaha başvuruyorum. Görünüşe göre, çok kötü yerleştirilmiş bir mizah. Ama," diye devam etti, yüzüme doğrulttuğu parmağını alıp yeniden kadınsı organlarıma yöneltti. "Konuyu asıl meseleye, *yani o bölgenin* Sahra Çölü kadar kuru olduğuna getirelim."

Gözlerimi devirip kolumu onunkine doladığı yerden çekerek çantamı karıştırdım. South Loop barlarına doğru ilerlerken rujumu için etrafı karıştırdım.

Mizah kartını oyna, Gemma. Sen iyisin. Her şey yolunda.

"*Bu bölge* gayet iyi, teşekkürler," dedim ona, nihayet rujumu bulduğumda kasıklarımı işaret ederek. Bordo renkli tüpü yuvarladım ve doğrudan en iyi arkadaşıma doğrulttum. "Çok fazla hareket alıyor."

Belle alay etti. "Ah, doğru ya. Yirmi dokuz yaşında bir kadının üç titreşim hızına sahip bir dildodan daha fazlasını isteyebileceğini düşündüğüm için beni bağışlayın."

"Dört," diye düzelttim, koyu bordo kremi üst dudağıma sürüp alt dudakla birlikte sildim. "Ve bu yirmi dokuz yaşındaki kadın halinden gayet memnun."

Belle ofladı pufladı ve maçlardan sonra sık sık gittiğimiz barlar sokağına doğru yürüyüşümüzün geri kalanında libidomun bayatlamamasının ve vajinamın hareketlenmesinin öneminden bahsetmeye devam etti.

Belle'in beni çileden çıkaran ve sevdiğim yönlerinden biri de buydu - bir balığı oksijen tüpü alması için ikna edebilirdi. Belle göre neyin doğru neyin yanlış olduğunu her zaman bilirdi ve sizi de ikna edecek doğru sözcüklere sahipti.

Onu başarılı bir girişimci yapan şeylerden biri de buydu.

Belle üniversiteden mezun olur olmaz kendi iç tasarım firmasını kurdu. Aslında, çoktan sıraya girmiş müşterileri vardı.

stajlarında tam zamanlı çalışanlar. Ve şansına, bir asistana, yani hayatını yönetecek birine ihtiyacı vardı. O insanlar ve tasarım konusunda harikaydı, *ben* de rakamlar ve organizasyon konusunda harikaydım ve birlikte? Chicago'daki en iyi takımı oluşturduk.

Hiçbir zaman patron şapkasını ofise asmadı ve onun yerine en iyi arkadaş şapkasını taktı. Ama mesaide olsak da olmasak da Belle patron gibi bir kadındı.

Ve bu özel iş konusunda kararlıydı.

Nihayet barlar şeridine , umutsuzca bir içkiye ve en iyi arkadaşımın konuyu kapatmasına ihtiyaç duyuyordum.

Ama henüz işi bitmemişti.

"Ah, on dakikadır bir şey söylemiyorsun," dedi, beni Bears'ın galibiyetini kutlayan Chicago'lularla dolu bir barın dışında durma noktasına getirdi. Bu son sezon öncesi maçıydı ve tüm şehir gelecek vaat eden bir sezon umuduyla canlıydı - özellikle de stadyumun güney yakasında. Çoğu Bears taraftarı maçlardan sonra kuyruk bekleme yerlerine geri dönerken ya da şehrin merkezine doğru yola çıkarken, ben South Loop'taki spor barlarının gürültüsünü tercih etmeye başlamıştım.

Dürüst olmak gerekirse, boş daireme geri dönmek dışında neredeyse her şeyi tercih ederdim.

Carlo hayattayken maçları genellikle komşularımızdan oluşan bir grupta evde izlerdik. Ben yemek yapardım, o eğlendirirdi ve genç bir kızken sahip olmayı hayal ettiğim her şeydi.

Ona sezonluk biletleri aldığımda, bizim için daha fazlasını hayal ettim - kuyrukta beklemek, etrafımızdaki koltuklarda bir topluluk oluşturmak, gelenekleri başlatmak...

Belle iç çekti ve Carlo'nun anısını göz kırparak sildim.

"Bak, çok şaka yaptığımı biliyorum," dedi Belle omuzlarımı ellerinin arasına alarak. Devam etmeden önce dinlediğimden emin olmak için bakışlarını benimkilere indirdi. "Ama seni sevdiğimi söylerken ciddiyim ve son sekiz ayda çok şey yaşadığımı biliyorum."

Gözleri yumuşadı ve bana böyle bakarken içeri sızmaya çalışabilecek her türlü duyguyu savuşturmak için yutkunmaya zorlandım.

"Biriyle çıkmalısın demiyorum. Aşka senin kadar karşı olan biri varsa o da benim. Merhaba," dedi elinin tersini zayıf vücudunda gezdirerek. "Hayat boyu bekarım ve bunu seviyorum, tamam mı? Ama biriyle *çıkıyor* olmam dışarı çıkmadığım, eğlenmediğim, *insanlarla tanışmadığım* anlamına gelmiyor." Bana baktı. "Ve biraz al."

Ona öylece baktım, hâlâ ikna olmamıştım.

"Bu biletler sende, değil mi?" diye devam etti. "Ve Bears'ı *seviyorsun*."

"*Da Bears*."

"Ben öyle demiyorum."

"Söyle yoksa bunun geri kalanını dinlemeyeceğim."

Belle gözlerini devirdi. "*Da Bears*."

Gülümsedim. "Daha iyi."

"Senden nefret ediyorum." Omuzlarımdaki tutuşunu yeniden ayarladı. "*Her neyse*, erkekler için bir muamma gibisin. Futboldan gerçekten hoşlanan bir kız mı? Bu altın değerinde, Gemma. Bu yüzden, her türlü spordan kesinlikle *nefret eden*, eğlenceyi seven en iyi arkadaşını seninle birlikte her iç saha maçında acı çekmeye zorlamak yerine, bir şans ver ve yeni insanlarla tanış. Seninle aynı ilgi alanlarına sahip birkaç erkekle eğlen ve kim bilir," dedi sırtarak. "Belki de her maçın sonunda dünyanı sallayacak büyük bir penis. İşte kazan-kazan'ın tanımı budur."

Buna gülümsemekten kendimi alamadım. "Bence sen gelmiş geçmiş en azgın kadınsın."

"Suçluyum. Şimdi," dedi elini uzatarak. "Bana telefonunu ver, bu uygulamayı indirmeme izin ver ve sadece... bana güven. Bir kez olsun. Bu senin *planlarına* aykırı değil, değil mi? Güllü çikolatalı randevular yok, Facebook'ta resmi ilişki durumu güncellemeleri yok, aşk yok, evlilik yok, bebek yok, ya da bunların hiçbiri yok."

Yanağımın içini çiğneyerek onun gerekçesini tartıştım. Bir bakıma haklı olduğu bir nokta vardı - belki de biraz şefkate ihtiyacım vardı. Bir daha asla kimseye güvenmemeye, gözümün içine bakıp beni ve sadece beni sevdiğini söyleyen o aptal köpek yavrusu gözlerine kanmamaya kararlıydım. Bununla işim bitmişti.

Ama futbol, bira ve çuvalda küçük bir boğuşma?

Bunu istemezdim...

Ve eğer biri gibi olabilseydim, bu Belle olurdu. Otuz yaşında, mutlu bir şekilde bekârdı, kariyerinde başarılıydı ve sanki tek işi buymuş gibi seyahat ediyordu. Hiçbir zaman bir erkeğe ihtiyaç duymamış, bir erkeğin onu elde etmek için bir haftadan fazla *uğraşmasına* bile izin vermemişti. O benim ilham kaynağımdı, Carlo'dan sonra da yaşanacak bir hayat olduğuna dair umudumdu.

Onu tekrar düşündüğümde kalbim sıkıştı, çünkü bir zamanlar tek istediğim Belle'in saydığı her şeydi. Bu şeyler

Eskiden arzuladığım tek şey bir topun içine girip saklanmak ya da bana yaklaşan ilk erkeği tekmelemektir. Bir koca, bir aile ve bir banliyö hayatı istiyordum. Birlikte yaşlanacağım, birlikte güleceğim, hayat zorlaştığında sırtımı yaslayacağım bir hayat arkadaşı istiyordum.

Artık sadece kendime yaslanmak istiyordum, çünkü düşmeme izin vermeyeceğine güvenebileceğim tek kişi .

Bu yüzden, duygularımın beni ele geçirmesine izin vermek yerine, planımın bir numaralı kuralına geri döndüm - o öldükten sonra nasıl hayatta kalacağıma dair yaptığım plana.

Tanıdığınızı sandığınız adamın yasını tutmayın. Onun gerçekte nasıl biri olduğunu hatırlayın.

"Peki," diye kabul ettim, Carlo'yu düşüncelerimden sıyırdım.

Belle sevinçten küçük bir sıçrama yaptı, ama kutlamasını durdurmak için bir parmağımı kaldırdım.

"Ama bu benim kontrol edebileceğim bir şekilde olmalı. Durmak istersem, adamı bir daha görmek istemezsem ya da herhangi bir noktada kendimi iğrenç hissedersen, çekilebilirim. Anlaştık mı?" "Anlaştık," diye kabul etti, hâlâ elleriyle telefonumu tutuyordu. "Ve yap eminim o da çeker. AYOOO!"

Gözlerimi devirdim.

Belle hâlâ zekâsına gülümsüyordu, parmakları kıpırıyor ve telefonumu bekliyordu. "Bu mükemmel. Onlarla sadece uygulama üzerinden konuş, böylece randevundan sonra onlardan nefret edersen - şey, *oyundan* sonra," diye düzeltti. "Onları silebilirsin. O zaman artık seninle konuşamazlar. Ve dürüst olmak gerekirse, bence her seferinde yeni bir erkekle çıkmalısın."

Telefonumu ona uzattım, o arkamdan gelirken bara doğru , hala oyuncakçıda çıldırması için yirmi dolar verilmiş küçük bir kız gibi zıplıyordu.

"Oh, her maç yeni bir adam," diye yineledim. "Tamam, şimdi *bunu* kabul edebilirim. O zaman daha çok... takılmak gibi bir şey. Bir arkadaşla oyun."

"Potansiyel olarak, çekiç sikiyle seni gelecek yıla kadar raydan çıkarabilecek bir arkadaş."

Barın köşesindeki iki boş tabureye oturduğumuzda barmenin kaşları Belle'in yorumuyla havaya kalktı. Güldüm ve başımı sallayarak sormaması gerektiğini işaret ettim.

"Titos ve kireçli su," dedim ona. "İki tane, lütfen." Sonra telefonunda hararetle bir şeyler yazmakta olan en iyi arkadaşıma döndüm. "Ben ciddiyim Belle. Eğer herhangi bir noktada bundan nefret ettiğime karar verirsem, fişi çekebilirim. Ve," dedim, onu işaret ederek. "Eğer bu olursa, o zaman sen de

kalan her maça benimle geleceksin. Ve şikayet edemezsin. Dışarıda hava 50 derecenin altında olsa bile."

"Evet, iyi, her neyse," dedi ve telefonumu daha fazla karıştırmadan önce beni hızlıca başından savdı.

Barmen içkilerimizi önümüze koydu ve ben de ona gülümseyerek kartımı uzattım. O da bana gülümseyince duraksadım, gözlerim olması gerekenden biraz daha uzun süre onun üzerinde kaldı. O kadar hızlı döndü ki, istediğim gibi bakacak vaktim olmadı ama sadece o kısa gülümseme bile kalçalarımı barın altında birbirine kenetlememe neden oldu.

Belle içkisini aldı ve hemen pipetinden yudumlamaya başladı, parmakları hala telefonumun üzerinde uçuşuyordu ama ben sadece elinde kartımla bir sonraki kişiye yardım etmek için barın diğer tarafına geçen adama baktım. Omuzları geniş ve yuvarlaktı, beli dardı, tişörtü kot pantolonunun kemerine öyle bir oturmuştu ki bir sonraki zorlaştırdı. Ve gözlerim, kalçalarından tam olarak doğru şekilde düşen bir çift koyu kot pantolonun içinde mükemmel bir şekilde yuvarlatılmış kışına düştüğünde, şey...

Ön tarafa daha iyi bakmak istedim diyelim. Ve yandan. Ve tüm açılardan.

Belki de sevişmeye hazırım.

"İşte!" Belle gururla haykırdı, başyapıtını incelemek istercesine telefonumu birkaç santim ileri uzattı. "Biyografin tamamen hazır. En iyi fotoğrafları seçtim, ama gerçekten gülümsediğin güncel fotoğraflara da ihtiyacımız var," dedi ve gözlerini tekrar telefona dikmeden önce benimkilere dikti. "Ne yazdığımı duymak ister misin?"

"Seçme şansım var mı?"

Belle beni görmezden geldi. "*Yapılacaklar listesini kontrol etmeyi neredeyse futbol izlemek kadar seven ateşli İtalyan piliç. Bastır Bears!*"

Güldüm. "Aman Tanrım, Belle."

Yine beni görmezden geldi.

"Sezonluk bilet sahibi, iç saha maçında diğer biletimi kullanacak havalı, DTF bir adam arıyor" diye devam etti. "*Futbolu, birayı ve iyi sohbeti seviyorsan, ben senin kızınım. Bana bir mesaj gönderin ve belki de şanslıysanız başlama vuruşunda yanımda oturuyor olursunuz.*"

"Bu aslında sadece yüzde elli sevimsiz ve berbat," dedim, herhangi bir düzenlemeyi tartışmanın pek bir anlamı olmadığını bilerek. Omzunun üzerinden telefonuma bakarak benim için seçtiği fotoğraflara göz attım. Varsayılan, sadece iki hafta önce sezon öncesi ilk iç saha maçında çektiğim bir selfie idi. I

Üzerimde yanık turuncu Bears formam, bir omzumun üzerinden toplanmış uzun, koyu kahverengi saçlarım ve yan yan sırtışımdı vardı. O öğleden sonra dairemde yakaladığım ışıktı, tavandan tabana pencerelerden içeri süzülen güneş ışığında gözlerim normalden daha da yoğun yeşil görünüyordu.

Benim için yazdığı biyografiyi tekrar okurken kaşlarımı çatıttım. "DTF ne demek?"

Belle pipetinden büyük bir içki çekti. "Oh, anlamı... karanlık, uzun ve eğlenceli. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı gibi. Bütün çocuklar bunu söylüyor, tıpkı AOL mesajlaşmasının eski güzel günlerinde A/S/L kullandığımız gibi."

"Oh..." Sözleri üzerinde düşündüm ve bu küçük jargonu ne zaman kaçırdığımı merak ettim. Otuz yaşına yaklaşıyordum ama yaşlanmış da sayılmazdım. Ne de olsa hâlâ sosyal medyayı takip ediyordum.

"İşemem lazım!" Belle hızla bar taburesinden aşağı atladı. Telefonumu elime tutuşturdu. "Al, kaydırmaya başla. Sağa kaydırırsan seksi olduklarını düşünüyorsun, sola kaydırırsan hiç şansları yok demektir."

Güldüm. "Bu çok saçma."

Omuz silkti. "Yirmi birinci yüzyılda flört etmeye hoş geldin. Hemen döneceğim."

Belle gittikten sonra telefonuma burun kıvırdım ve uygulama hâlâ ekrandayken barın üzerine koydum. Onun yerine dikkatimi barın arkasındaki televizyona verdim ve Kaliforniya'da yeni başlayan maçı izlemeye koyuldum. San Francisco 49ers, Denver Broncos'un üç sayı önündeydi ve bir sonraki oyunu izledim, Denver'ın hücumuna ofsayt kararı verildiğinde dramatik bir iniltiyle ellerimi havaya kaldırdım.

"Oh, hadi ama, hakem." İçimi çektim, votkamı yudumladım. "Aptallar."

Barın aşağısından yaşlıca bir adam bana "Bütün çeyrek boyunca boktan şeyler söylediler," diye homurdandı. "Sen de mi Broncos taraftarısın?"

"Ayıların kızı," diye cevap verdim, gözlerim hâlâ ekrandaydı. "Ama hangi takımı tutuyor olursan ol, bu berbat bir karardı."

"Umalım da hakemlerimiz bu yıl çocukların oynamasına izin versin," diye ekledi adamın arkadaşı ve Bears tişörtü giydiğini fark ettim.

"Ben daha çok hücum hattımız hakkında endişeliyim. Eğer oyun kurucuyu güvende tutamazsak, hakemlerin ne karar verdiğinin bir önemi olmaz."

Bunun üzerine ikisi de homurdanarak biralarını bana doğru kaldırdılar, ben de onlara doğru şerefe yaptım ve gözlerim telefonuma kaymadan önce bir yudum daha aldım.

İçimi çektim, sonunda onu .

Bir dakika boyunca ekranımdaki ilk yüze baktım. Sarışın, gözlüklü, yüzü biraz yuvarlak, gözleri yumuşak bir adamdı. Varsayılan olarak seçtiği fotoğrafta, barbekü gibi görünen bir yerde çim sandalyede oturmuş, kucığında bir köpek, bir elinde bira vardı. Eğlenceli görünüyordu, birlikte futbol izleyebileceğim bir arkadaş gibiydi.

Ama onunla seks yapmak istemiyordum. Sola kaydırdım.

İlk kararı verdikten sonra, sonrakileri biraz daha hızlı filtreledim. Dürüst olmak gerekirse, bu bir oyun gibiydi - kimsenin gezinmekten hoşlandığını bilmesine gerek olmayan bir tür soft-core porno sitesi gibi. Ne kadar çok kaydırırsam, o kadar çok gülümsedim.

Kedisi olan ateşli bir avukat mı? Sağa kaydır.

Her fotoğrafında bir sürü kız olan tekne kaptanı mı? Hayır, teşekkürler. Sola kaydır.

Kendini "zengin aygır" ilan edip elinde bir yığın para tutan bir fotoğraf mı? *Sola doğru.*

Bears dahil Chicago'ya dair her şeyi seven sevimli bir serbest yazar mı? Evet, lütfen.

Bu eğlenceli diye düşündüm.

Ta ki ilk mesaj kadar.

Selam Gemma. Aylardan ne haber?

Mesaja baktım, başparmaklarım telefonumun klavyesinin üzerinde geziniyordu.

Ne cevap vereceğim? Cevap vermek için beklesem mi? Ya aptal olduğumu düşünürse? Ya beni şahsen görür ve gitmek için saçma bir bahane uydurursa ve ben de oyunda tek başıma oturursam?

Aslında, bu o kadar da kötü olmayabilir. "Down To Fuck?"

Sesin ait olduğu adama bakmadan önce, gözlerim hâlâ telefonumdaki cevaplanmamış mesajda göz kırparak tereddüt ettim.

Barmen.

"Affedersiniz?" Onu doğru duymadığımdan emin bir şekilde sordum. Ama kendini düzeltmek için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine orada öylece durup bana baktı, telefonuma ve tekrar bana bakarken dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Aşağı. İçin. Fuck," diye tekrarladı. "DTF'nin anlamı bu."

Ağzım açık kaldı, gözlerim Belle'in banyoda kaybolduğu yere kaydı. "Hayır... yapmazdı."

Barmen kıkırdadı, arkasındaki soğutucudan bir bira çıkardı ve sol tarafımdaki bir grup adama uzattı. "Yani, siz ikiniz buraya girdiğinizde onun söylediğini duyduğum ilk sözlerden beri mi?" Yine sırttı. "Bence yapardı."

Yanaklarım sıcaktan kızardı, mesajdan hızla çıkıp profilimi bulmaya çalışırken parmaklarım telefonumun üzerinde uçtu. "Aman Tanrım. Bu şeyi nasıl düzenleyebilirim? Bunu nasıl silebilirim? Ah!" Başka bir mesaj geldiğinde telefonumu barın üzerine fırlattım. "Yüce İsa."

Barmen güldü ve telefonumu patlamaya hazır bir bomba gibi fırlattığım yerden aldı. Birkaç ekrana göz gezdirdi, bir şeyler yazdı ve bana geri verdi.

"İşte. Düzenledim." Barın üzerine eğildi. "Ama bırakmalıydın. Yani, sevişmeye hazır birini arıyorsun, değil mi?"

Uygulamayı kapattım, telefonumu çantamın içine soktum, sıcaklık hâlâ boynuma yayılıyordu. "Çok mu meraklısın?"

"İki muhteşem kadının evlenmek hakkında konuşmalarına kulak misafiri olmamak zor.

gelecek yıla bir çekiç horozu tarafından raylı."

Buna güldüm, gözlerim onunla buluştuğunda votkamdan bir yudum aldım. Sonunda dileğime kavuşmuştum, ona biraz daha uzun süre bakma şansım olmuştu ve ona bakmak çok eğlenceliydi.

Kare şeklindeki çenesinde hafif bir kirli sakal gölgesi vardı, koyu renk gözleri şehvet ve şakacılığın karışımıyla kapalıydı. Simsiyah saçlarının dalgali bir şekilde duruşu bana Calvin Klein modellerini hatırlatıyordu ve hiç düşünmeden onun bronz tenini dev bir reklam panosunda beyaz bir külottan başka bir şey giymeden görmeyi umursamayacağımı biliyordum - özellikle de kışına kısa bir bakış attıktan sonra.

Ha! Al , Belle. Libidom kırılmaktan çok uzak.

O, Belle'in DTF için söylediği şeyin tanıımıydı - Koyu, Uzun ve Eğlenceli.

"Peki, önce hangisini alıyorsunuz?" diye sordu, barın üzerine eğildiği yerden geriye doğru iterek. Karşı taraftaki bir kadına başıyla işaret ederek yeniden doldurma isteğini gördüğünü bildirdi. O kadına margarita hazırlarken ben de iç çekerek telefonumu çantamdan çıkardım.

"Gerçekten mi? Hiçbir fikrim yok. Şimdiden iki mesaj aldım ama onlara ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

"Belki de *merhaba* ile başlamalısın."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye karşılık verdim, gözlerimi devirerek. Uygulamayı açtım ve cevaplanmamış ilk mesaja tekrar baktım. "O zamandan beri başka bir erkekle böyle konuşmadım..." Sesim soluklaştı, kalbim suçluluk ve kayıp karışımıyla mideme indi. "Şey, çok uzun zamandır."

"Gerginsin," dedi açıkça, bana dönmeden önce yeni içkiyi barın sonundaki kadına doğru götürdü. "Neden bu işe alışmıyorsun, gerçek olaydan önce bir alıştırma yapmıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki bunu nasıl yapacağım?"

Omuz silkti, hınzır dudakları bir kez daha sırtmaya başladı. "Al

Ben.

"Sen." Kestirip attım.

Başını salladı. "Evet. Beni ilk maça götür. Yani, bak," dedi. bir işaret yaptı. "Belli ki kimyamız uyuşuyor. İyi vakit geçirebiliriz. Pizza ve birayı ben ısmarlarım."

"Görünüşe göre ilk iç saha maçına bedava bir bilet arıyorsun," dedim barın üzerinden eğilerek.

Gözleri, o hareketle pek de çaktırmadan yukarı ittiğim göğüs dekolteme kaydı ve tekrar bana döndüğünde daha sıcaktı - daha karanlık, tutabileceğini bir şekilde bildiğim şehvet dolu bir vaatle tozlanmıştı.

"Belki." Tekrar omuz silkti. "Ya da belki arkadaşının sözünü yerine getirme ayrıcalığına sahip ilk kişi olmak istiyorumdur."

"Söz mü?" Belle bar koltuğuna kayarken sordum. "Ne kaçırdım?"

Barmen bakışlarını benimkilerden ayırdı, onun yerine Belle'e gülümsedi. İşte o zaman *verdiği sözün* ne olduğunu anladım.

Beni gelecek yıla hazırlıyor.

Yutkundum.

"Arkadaşın uygulamada tanımadığı erkeklerle konuşurken gergin," dedi barmen Belle'e, ben bir kez daha kızarmakla savaşıırken. "O yüzden beni ilk maça götürüyor, bir tür alıştırma olarak."

"Oh!" Belle'in gözleri önce beni değerlendirirken parladı ve sonra gözlerini barmenin üzerinde gezdirdi. Gördüklerinden açıkça hoşlandığında göğsüme bir sahiplenme duygusu dokundu. Başını sallayarak tırnağını çığnedi. "Ah, evet. Bu fikri sevdim."

"Henüz kabul etmedim," diye hatırlattım ona.

"Tamam," diye meydan okudu. "O zaman devam et ve cevap ver..." telefon ekranına baktı. "Brad, orada."

O ve Belle beni izliyordu, Belle mükemmel simetrik yüzünde tek kaşı kalkarken gülümsemeye karşı koyuyordu. Parmaklarım tuşlar için hareket etmediğinde barmen memnun bir sırıtışla beni izledi ve çenem açılarak bir kahkaha attı.

"Vay canına. İkiniz daha yeni tanıştınız ve şimdiden bana saldırmaya başladınız." "Ondan hoşlanıyorum," dedi Belle kolayca. "Ve bu planı da sevdim."

"Onu tanımıyorsun bile. Aslında," dedim. "Henüz adını bile bilmiyorum."

"Zach Bowen," dedi elini benimkine uzatarak. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi tutmasına izin verdim, tenimiz birbirine değdiğinde aktarılan sıcak, uğultulu enerjiyi görmezden gelmeye çalıştım.

"Adı Gemma," diye cevap verdi Belle benim yerime, çünkü yapışkan dilim ağzımın damağına yapışmıştı. "Gemma Mancini."

"Evet, Gemma Mancini," dedi, eli hâlâ benimkine sarılıydı, gözleri kapüşonlu ve emindi. "Ne diyorsun? Senin alıştırma turun olmama izin ver."

"*Evet de aptal,*" diye fısıldadı Belle.

Dirseğimle onu dürttüm.

Zach bakışlarımı kendinden emin bir şekilde tuttu, karanlık gözleri sanki başka seçeneğim yokmuş gibi beni izliyordu. Ve o anda, evet dememek için bir neden düşünemedim. Eğlenceli görünüyordu. Seksiydi.

Ve bu beni en azından bir hafta daha bu aptal uygulamadan kurtaracaktı.

"Peki," diye kabul ettim ve Zach'in sırıtışı tam bir dönüşü, O lezzetli kirli sakalın altında hafif bir çukur belirmişti.

Telefonuma uzandı, ekran hala Brad'den gelen cevapsız mesajdaydı. Mesajdan çıktı, onun yerine yeni bir kısa mesaja telefon numarasını yazdı ve kendine bir emoji gönderdi.

"İşte. Benim numaram. Seninki de bende. Gelecek hafta sonu maçta görüşür müyüz?"

"Öyle görünüyor."

Gözleri bir kez daha üzerimde gezindi, ağzının köşesi hafifçe yukarı doğru çekildi. "Sabırsızlanıyorum."

Belle diziyle beni barın altına itti, gözleri *aman Tanrım* dercesine açılmıştı.

"Şimdilik işimin başına dönmeliyim. Birazdan sizi kontrol edeceğim hanımlar." "Teşekkür ederim, Zach," dedi Belle, parmaklarını zarıfçe sallayarak.

barın diğer tarafına doğru ilerledi.

Yine de adam gittikten sonra bakmayı bırakmadı.

"Kahretsin," diye nefes aldı ve çenesini az önce ona el salladığı eline dayadı. "Şimdi umarım gelecek yıl *gerçekten* raydan çıkarsın."

Güldüm, başka bir erkeğin dokunacağı düşüncesiyle paniklememeye çalıştım.

Be

n. Carlo olmayan bir adam.

Başımı sallayarak telefonumdaki uygulamayı geri çektim ve

Belle gelen mesajları okudu ve bir süre erkeklerin fotoğraflarını karıştırmasına izin verdi. Konuşurken kendime her zaman duymaya ihtiyacım olan tek şeyi hatırlattım.

Kontrol bende.

Bu sadece bir futbol maçı. Sadece spor, bira ve sosisli sandviç gecesi. Eğer onunla seks yapmak istersem, yapabilirim. İstemezsem, eve yalnız giderim. Zarar yok, faul yok. Bunlar *benim* biletlerim ve Belle'in fikri olsa bile bu benim planım.

Bu sezon sekiz iç saha maçı var. Bu sekiz farklı erkek, edinilecek sekiz yeni arkadaş ve -*sadece* ben istersem- güvenilir vibratöründen gelmeyen sekiz potansiyel orgazm demek.

Kontrol bende.

Belle, biyografisinde "seks makinesi" olduğunu belirten bir adamı sertçe sola kaydırırken gülerek, *belki bu gerçekten eğlenceli olur* diye düşündüm. Uygulamada gezinirken benden daha çok eğleniyor gibiydi, ben de votkayı yudumlayıp onun yorumlarını dinlemekle yetinerek kaydırmasına izin verdim.

Arada bir Zach'in barın arkasında çalıştığı yerden beni izlediğini hissediyordum. Ve gözlerimiz buluştuğunda, kalçalarımınla birlikte göğsüm de sıkıştırdı. Gözlerinde bir şey vardı, o bakışla beni saran bir sıcaklık. Bana bakışı, sanki beni yatağında, çarşaflarının arasında, bir eli kalçamda, diğeri bacaklarımı yukarı kaldırarak kalçalarımın arasına yerleşmiş gibi hissettiriyordu.

Adımı daha yeni öğrenmişti ama bana bakışı nasıldı? Sanki her şeyi biliyor gibiydi - belki de benim bildiğimden bile fazlasını.

Bir antrenman turu...

Evet. Bu eğlenceli olabilir.

Bu, The Wrong Game'in ilk bölümüne bir bakıştı. Okumaya [buradan](#) devam edebilirsiniz (Kindle Unlimited'ta mevcut).

Bilmedikleri Serisi

#1→ <http://amzn.to/2FCEoYp> .

#2→ <http://amzn.to/2peockX>

Charlie'nin evliliği ölüyor. Charlie'nin evliliği ölüyor.
Ta ki ilk aşkı tekrar ortaya çıkıp ona aşkın başka türlü de yakabileceğini hatırlatana kadar.

Yanlış Oyun → amzn.to/2ylJpPc

Gemma'nın planı basit: Her iç saha maçına yeni bir adam davet etmek. Chicago Bears için sezonluk biletleri. Duygusal olarak bağlanmaktan kaçınmak ve aynı zamanda biraz aksiyon yaşamak için mükemmel bir yoldur. Ancak Zach onun antrenman turunda olma şansını yakaladıktan sonra, bir maçın yeterli olmadığına karar verir. Seksi, eğlenceli bir spor romantizmi.

Sana Giden Yolda→ <http://amzn.to/2i6bqlB>

Bunun sadece bir yolculuk olması gerekiyordu, ancak Cooper Kaçış arabasını kullanan çocuğun günlüğü, her şeyi değiştirir. Duygusal, endişeli bir yol romantizmi.

Whiskey'e Aşk Mektubu→ <http://amzn.to/2vL0BNh>

İki aşık arasında geçen endişeli, duygusal bir romantizm.
Kötü zamanlama.

Ağırlıksız→ <http://amzn.to/2w9GlGb>

Genç Natalie kişisel antrenörü sayesinde kendini sevmeyi ve romantizmi keşfeder,
Onları hiç düşünmediği şekillerde birbirine bağlayan bir dizi sırla birlikte.

Revelry→ <http://amzn.to/2whuS7I>

Yakın zamanda boşanan Wren, yazlık bir kulübede berraklık arayışına girer
ile unutulmaz bir bağ kurduğu Seattle'ın dışında

düşünceli, küçük kasaba münzevisi .

Siyah Dört Numara→ <http://amzn.to/2fSsQE1>

Genç ve ateşli bir poker yıldızı ile bir çocuğun üniversite ve Yunan hayatı romantizmi
onu indirmek için gönderildi.

The Palm South University Seri→ <http://amzn.to/2vQcj7G>

En sevdiğiniz drama televizyon dizisi gibi yazılan PSU'nun adı
"Greek ile Gossip Girl'ün bir tutam Friends ile karışımı." Yedi üniversite öğrencisini aşkın, hayatın ve arkadaşlığın kalp kırıklıklarını ve zaferlerini yönetirken takip edin.

Rush (1. kitap)→ bit.ly/NewsletterKS adresinden bültenime kaydolursanız
ÜCRETSİZ

Çapa (kitap 2)

Rehin (3. Kitap)

Miras (4. Kitap)

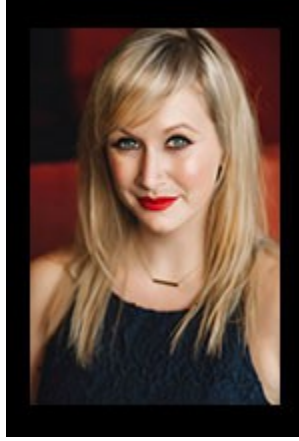
Tag Chaser→ <http://amzn.to/2v8GwwB>

peşinden koşmayı bırakabileceğine dair bir iddiaya girdi.
kolay görünüyordu - ta ki parlak zırhlı şövalyesi ve iş yerindeki son müşterisi
Ordu ACU'larında ortaya çıkana kadar.

Song Chaser→ <http://amzn.to/2vPDgZ7>

Tanner ve Kellee birbirleri için mükemmeller. Sık sık aynı yere gidiyorlar.
barlar, aynı müziği sevmek ve kıyafetlerini parçalamak için aynı arzuya sahip
olmak. Tek sorun nedir? Tanner hâlâ en iyi arkadaşına aşıktır.

ABOUT THE AUTHOR

Kandi Steiner, Tampa, FL'de yaşayan çok satan bir yazar ve viski uzmanıdır. En çok "duygusal rollercoaster" hikayeleri yazmasıyla tanınan yazar, kusurlu karakterlere hayat vermeyi ve gerçek, çiğ romantizm hakkında yazmayı seviyor

- her şekliyle. Kandi Steiner'ın hiçbir kitabı aynısı değildir ve eğer kızgın, duygusal ve ilham verici okumaları seviyorsanız, o sizin kızınızdır.

Central Florida Üniversitesi mezunu olan Kandi, Yaratıcı Yazarlık ve Reklamcılık/PR bölümlerinden çift ana dal, Kadın Çalışmaları bölümünden yan dal yaparak mezun oldu. Yazmaya 4. sınıfta Harry Potter'ın ilk bölümünü okuduktan sonra başladı. Altıncı sınıfta kendi gazetesini yazıp düzenledi ve sınıf arkadaşlarına dağıttı. Kandi "basın özgürlüğü" için mücadele etse de sonunda müdürün dikkatini çekmiş ve gazete kısa sürede durdurulmuş. Üniversiteden sonra romantizm yazmaya özel bir ilgi duydu, çünkü her zaman umutsuz bir romantikti ve aşkın tüm zorluklarının yanı sıra zaferlerini de vurgulamayı seviyordu.

Kandi yazmadığı zamanlarda onu her türden kitap okurken, son derece sesli kedisiyle konuşurken arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirirken bulabilirsiniz. Canlı müzikten, seyahat etmekten, ağır karbonhidrat içeren her şeyden, plajdan ve

günler, film maratonları, butik bira ve tatlı şarap - bu sırayla olması gerekmiyor.

KANDI İLE BAĞLANTI KURUN:

- HABER BÜLTENİ: bit.ly/NewsletterKS
- İNSTAGRAM: [Instagram.com/kandisteiner](https://www.instagram.com/kandisteiner)
- FACEBOOK [facebook.com/kandisteiner](https://www.facebook.com/kandisteiner)
- FACEBOOK OKUR GRUBU (Kandiland):
[facebook.com/groups/kandischasers](https://www.facebook.com/groups/kandischasers)
- GOODREADS: bit.ly/GoodreadsKS
- BOOKBUB: [bookbub.com/authors/kandi-steiner](https://www.bookbub.com/authors/kandi-steiner)
- TWITTER twitter.com/kandisteiner
- WEB SİTESİ: www.kandisteiner.com

Kandi Steiner size yakın bir şehre geliyor olabilir! Yakın gelecekte katılacağı tüm imza günlerini görmek için "etkinlikler" sekmesine göz atın:

- www.kandisteiner.com/events

İçindekiler

<u>Önsöz Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Üçüncü</u>	
<u>Dördüncü</u>	
<u>Beşinci Altıncı</u>	
<u>Yedinci Sekizinci</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Onaltıncı</u>	
<u>BölümDokuzuncu</u>	
<u>Onuncu</u>	
<u>Onbirinci Oniki</u>	
<u>Onüçüncü</u>	
<u>Ondördüncü</u>	
<u>Onbeşinci</u>	
<u>On Yedinci Bölüm On</u>	
<u>Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Sonsöz</u>	
<u>Yazardan Bir Not</u>	
<u>What He Never Knew Çalma Listesi</u>	
<u>Teşekkürleri</u>	
<u>Önsöz - Yanlış Oyun Bölüm 1 -</u>	
<u>Yanlış Oyun Kandi Steiner'dan</u>	
<u>daha fazlası Yazar Hakkında</u>	

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

